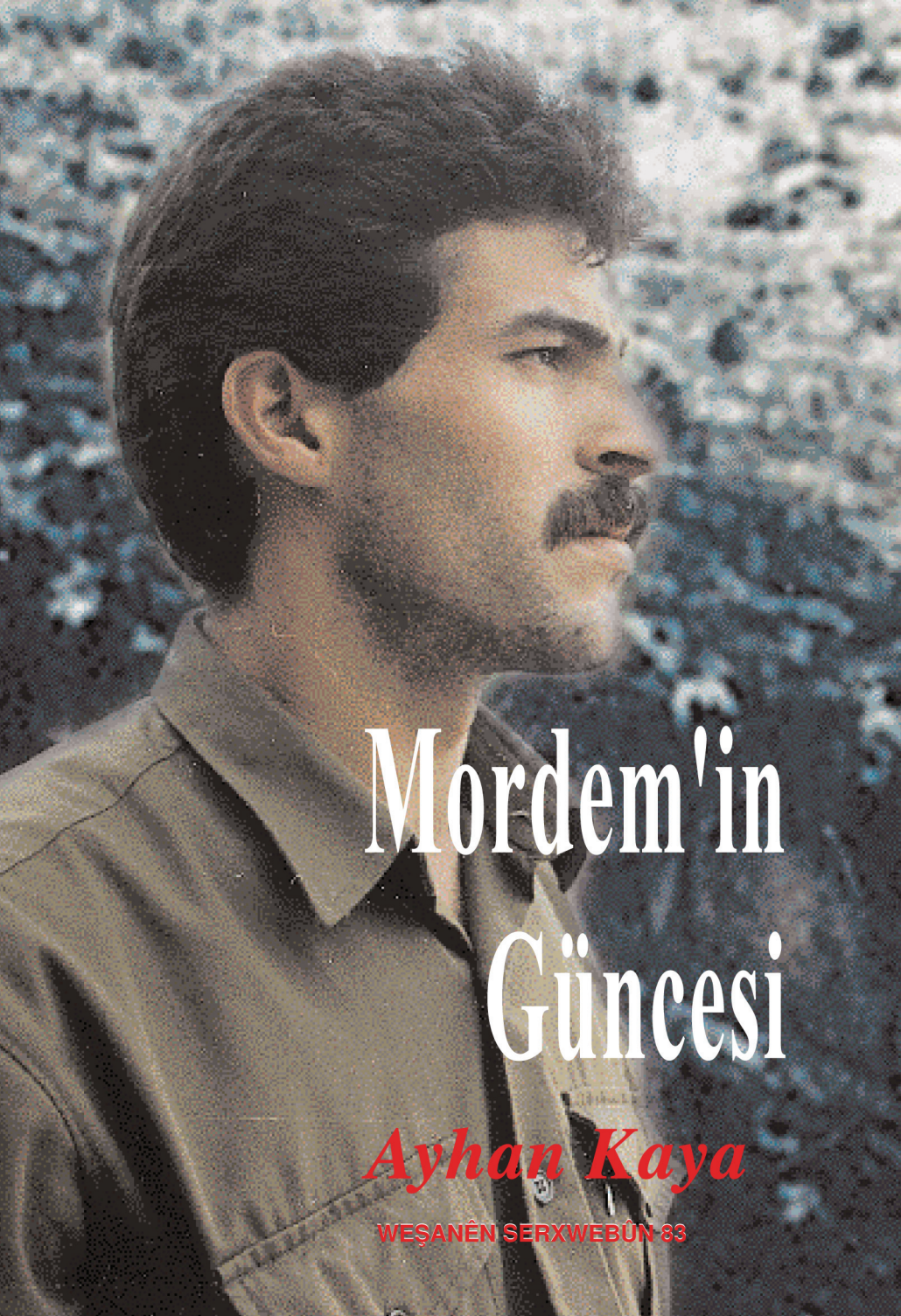

Mordem'in Güncesi

Ayhan Kaya

WEŞANÊN SERXWEBÛN 83

Ayhan Kaya

Mordem'in Güncesi

Ayhan Kaya

MORDEMİN GÜNCEŚİ

WEŞANEN SERXWEBUN 83

Ayhan Kaya
Mordem'in Güncesi
Weşanên Serxwebûn: 83

Birinci baskı: Kasım 1996

*“Kan daha da akacak, çünkü ÷lkemiz bizim kanımıza hasret.
Onun her karış toprağına kanımızı vermedikçe bu topraklar
bizlerle barışamaz.”*

Mordem

Önsöz

Tarihin dişle-tırnakla kayalara oyularak yazıldığı Zagros dağlarında ilk insan, henüz tanrısız ve kimselersiz, doğanın üstün acımasızlığıyla karşı karşıya, binlerce yıl varlık mücadelesi vermişti.

İlk sözü nasıl söyledi insan, ilk anlamı nasıl kafatasının derin zindanında bütünleştirdi, ilk resmi nasıl çizdi? Bunların yapılması için gerekli araçları adım adım nasıl geliştirdi? Zaman ve mekan kavramları nasıl oluştu? Bunlar sonradan nasıl tarih ve ülke kavramları haline geldiler?

Çok sancılı, bazen çok yavaş ve bazen çok fırtınalı, birdenbire savrulan bir dünya gibi hızla gerçekleşen bir tarih ve varlık oluştu. Bu, insanın tarihiydi. Bu tarih, gerçekte, saraylarda kraların çevrelerindeki taht kavgalarında kirli bir oyuncak haline gelmeden önce, işte başlangıç olarak yeryüzü gezegeninin Kürdistan coğrafyası gibi en sert ve sarp doğasında meydana geldi. Doğrusu, tarihin özü, insanın dolaysız çıplak emeğiyle gerçekleşmiştir.

İnsan, saraylar, büyük tapınaklar ve hatta kamıştan evler kur-

madan önce, bu türden bir eylemi için harcadığı emek ve zamanın binlerce katını, bunları kuracak düzeyde bir ustalığa ulaşmak için harcadı. Gerçek insanlaşma süreci buydu. Doğaya karşı bir egemenlik geliştirme süreci, doğanın bilinen en mükemmel modeli olan insanın kendi kendisine karşı egemenlik geliştirme sürecidir. Bunu yapmak ile tarih yapmak, gerçekte aynı şeylerdir.

Tarih yapmanın, yani yeryüzünün zamanına, onun özüne denk gelen bir biçim vermenin başkaca bir anlamı yoktur.

Son yıllarda daha berrak biçimde açığa çıktığı üzere, insanın gerçekleştirdiği en eski alan olan Kürdistan toprakları, tarihinde dönem dönem olduğu gibi, bugün de insanın kendisini yeniden gerçekleştirdiği bir alan oldu. Bütün yeryüzünde kendi yarattığı çelişkilerden bir türlü sıyrılamayan ve bir değer olarak kendi çöküşüne engel olamayan insan, tarihsel gerçekleşmesinin ilk kaynağı olan Kürdistan'da yeniden bir başlangıç yapmak istediğinde, daha önce binlerce yılda tamamladığı bir emek sürecini, birkaç onyılıda gerçekleştirmek zorundaydı. Bu süreç, PKK'nin mücadelesiydi.

PKK gerillalarının yaşam öyküleri, bu anlamda insanın kendisini yeniden gerçekleştirmesinin öyküleridir. Bu kitapta okuyacağımız öykü de, bu türden bir insanlık öyküsüdür.

Mordem, bir ilk insandır.

Kürdistan'ın binyıllık gecesinde, ayışığı altında dağlara yürüyen bir ilk insandır. Onun diğer yoldaşlarıyla birlikte Kürdistan dağlarındaki hareketliliği, yazdıklarından da anlaşılacağı üzere, böyle bir ilk insanın hareketliliği olarak, tarihi yeniden oluşturmayı amaçlamaktadır.

Bu anlamda Mordem arkadaşın yazdıkları, bir tarihin yeniden yazılması çabasının, dişle-tırnakla kayalara oyulan bir insanlık belgesi olarak ele alınmalıdır.

**Weşanên Serxwebûn
Kasım 1996**

İlk mutluluk

1991 sonbaharıydı.

Sonbaharları da güzeldir ülkemizin. Asıl ülkemizi güzelleştiren ise, dağların başındaki özgürlük savaşçılarıydı. Özgürlük savaşçıları gittikleri her yerde halkımızı etkilemiş, halkımızın gönüllerinde taht kurmuşlardı. Herkes onlara özeniyor, onları seviyor, onları görmek istiyor ve kurtuluşu onlarda görüyorlardı. Yani kurtuluştü, umuttu, özgürlük-tü, bin yılların intikamıydı gerilla...

Biz de etkilenmiştik gerilladan. Onlar gibi olmak istiyorduk. Onlar gibi omuzumuzda silah taşımak, dağların doruklarında özgürce gezmek, savaşmak istiyorduk.

Geceleri yatağa girmeden önce onları hayal ediyor, yataktayken onları düşünüyordum. Ben de elime “kleş” almak, özgür olmak, halkımıza hizmet etmek istiyordum. Bunun ise bir tek yolu vardı: Gerillayla ilişki kurup onlara katılmak.

Biz bir grup öğrenci arkadaş kararımızı verdik. “Artık gerillaya katılmamız” dedik. O andan sonra okula gitmek, dersleri dinlemek istemiyordum. Tüm zamanımı gerillayı, dağları düşünerek geçiriyordum. Sonunda bir arkadaşımınla birlikte köylerine gittik. O gece gerilla köye gelecekti ve bizimle görüşecekti. Köyde yerimde duramıyordum. Çün-

kü ilk defa gerilla görecektim. Sevinç, coşku ve heyecanı iç içe yaşıyordum. Ne konuşacaktım, karşılarında nasıl duracaktım, nasıl hitap edecektim? Bütün bunları düşünürken, gerillanın bizi çağırdığını bildirdiler. Bekledikleri eve gittik. Onları ilk gördüğümde sevinçten, heyecandan konuşamadım. Merhabalaştık. Daha sonra benim heyecanımı yatıştırdılar, ardından tanıştık. Aklımdan geçen her soruyu onlara sordum. Onlar da hiç sıkılmadan cevap verdiler. Çok etkilediler beni. Sonra kararımızı bildirdim onlara. Evet, gerillaya katılmak istediğimizi bildirdim. Onlar da olumlu karşıladılar. Yer ve zamanı tespit ettikten sonra ayrıldık. Hiç ayrılmak istemiyordum. Yalnız bu ayrılık bir günlüğüne olacaktı. Sonra bir daha ayrılmamak üzere gerillayla bütünleşecektik. O gün onlardan ayrılırken gerilla arkadaşlar da, ben de sevinçliydik. Ben hayal ettiğim özgürlüğe adım atacağım için, onlar da, yeni savaşçılar alacakları için mutluydular. Mutluluk o gün hepimizin en doğal hakkıydı.

Öbür gün tüm arkadaşları topladım. Yedi arkadaşlık. İki bayan arkadaşlık. Hepimiz sınıf arkadaşlıydık. Birbirimize de bağlıydık. Onun için hep beraber katılacaktık. Gerilla arkadaşlar bizi telefonla arayacaklardı; buluşma yerini bize söyleyecekler ve biz de noktaya milis arkadaşlarla birlikte gidecektik. Sabah veya akşam arayacaklardı. Sabah verdikleri saatte aramadılar. Bunun üzerine neden aramadılar diye endişelendik. Durumu milis arkadaşla ilettim. Bir şey mi çıktı, çatıştılar mı? Kafamda binbir soru dolaşıyordu. Milis biraz düşündükten sonra, *“Bizim köye gidelim, arkadaşlar kesin bu gece köye gelirler, oradan katılırsınız”* dedi. Bunun üzerine akşamı beklemeden köye gittik.

Yedi arkadaşlık; öyle meraklı, coşkulu ve sevinçliyidik ki, sanki mutluluğu ilk defa yakalamıştık. Katılımımız duygusal bir katılım olsa da, halkımıza yararlı olacağımıza, gerillacılığı başaracağımıza inanıyorduk. Akşam karanlığının yavaş yavaş çekmesiyle artık heyecandan yerimizde duramıyorduk. Hele hele hiç gerillayı görmemiş diğer arkadaşlar, bambaşka bir dünyadaydılar sanki, bunu görebiliyordum.

Saatler ilerledikçe, gerillanın bir daha gelmeyeceğini düşünmek bile istemiyorduk. Çünkü bugün gelmeliydiler. *“Gelmeseler biz ne yapacağız? Ama mutlaka gelecekler”* diyorlardı. Gecenin geç saatlerine kadar

bekledik, gelmediler. Artık gelmeyecekleri belliydi. Milise *“ne yapalım?”* diye sorduk. O da, *“dağa, arkadaşların noktasına gidelim, kesin buluruz”* dedi.

Ve gece parlayan ay ışığı altında dağlara doğru yürümeye başladık.

Gerillayı görmemiştik, ama onları göreceğimize inanıyorduk. Bu konuda biraz da yanımızdaki milise güveniyorduk. Sabaha kadar yürüdük. Ormanlık bir alana geldik. Fakat gerillalar orada da yoktu. Onları görmedikçe üzülyorduk. Gün boyunca oralarda gezdik. Fakat bulamadık. Hava da bozulmuş, yağmur yağıyordu. *“Keşke gerillalar gelip bizi bir an önce alsalar”* diyorlardı. Gece yağmur yağınca tekrar köye döndük. Köyün hepsi yurtseverdi. Herkes bizimle ilgileniyordu. Bize moral veriyorlardı. İlçeye gidenler bizi görmeye geldiler. *“Her tarafta aileleriniz sizleri arıyor. Polis sizin köyde olduğunuzu öğrenirse gelip sizi öldürür, onun için geri dönün. Zaten arkadaşlar da şimdi gelmezler”* dediler. Milis ve diğer yurtsever köylüler de o koşullarda dönmemizden yanaydılar. Biz de dönmekten başka yolumuzun olmadığını anladık ve dönme kararı aldık.

Ne garip bir durumdu. Morallerimiz sıfırdı. Yüzümüz tutmuyordu. Nasıl yurtseverlerin yüzüne bakacaktık? Ne yapacaktık? Bunun yanında eğer polis sorgularsa nasıl cevap verecektik? Biraz düşündükten sonra polisin sorgulaması durumunda ortak tavrımızı belirledik. Hepimiz birbirimizin yüzüne bakıyor, ama konuşmak istemiyorduk. Çünkü özgürlüğe ulaşmayı başaramamıştık. Çünkü tekrar o köle ortama dönecektik. Ve sabahın ilk ışıklarıyla ilçeye döndük. Herkes kendi evine, ardından okula gidecekti.

İlçeye girer girmez her tarafın, TC bayraklarıyla donatıldığını gördük. Sanki bize bir karşılama töreni gibi geliyordu. O gün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'ydı. Ben önce dükkana gittim. Babam beni karşıladı. Beni görünce inanmadı, çünkü bir daha geri dönmeyeceğimizi düşünüyordu. Onunla konuşuyordum ki, yavaş yavaş tüm çevre bizim dükkana gelmeye başladı.

Nereye gittiğimizi, neden bunu yaptığımızı soruyorlardı. Herkes sanki beni kendine göre yargılıyordu. Ben hiçbir yere gitmediğimizi, arkadaşlarla geziye çıktığımızı bunun da hakkımız olduğunu söylüyor-

dum. Sonra eve gittim. Evde de aynı durumla karşılaştım. Geri döndüğümüze de seviniyorlardı. Sonra okula gittim. Diğer arkadaşlar da gelmişti. Bizi okul müdürünün odasına götürdüler. Orada polis komiseri vardı. İlk sorgulamamızı yapacaktı. Hepimizin tek tek isimlerini aldı. Ve bize *“nereye gittiğinizi biliyorum. Sizden bunun hesabını soracağım. Şimdi okula her gün gelip gideceksiniz”* dedi. O anda bize korkunç gibi görünmek istiyordu. Kalın sesli biriydi. Bizi tehdit ettikten sonra gitti. Biz de eve gittik.

O günden sonra sürekli polis takip ediyordu bizleri. Eski arkadaşlarımız da artık yanımıza gelmiyordu. Hatta biz yedi kişi bile bir araya gelemiyorduk. Çok üzülüyordum. Biz kötü bir şey mi yaptık, arkadaşlar bizim yanımıza gelmiyorlar, bizden uzak kaçıyorlardı? Doğruydum yanlış yapmıştık, acelemizden, sabırsızlığımızdan dolayı gerilladan gelecek telefonu beklememiştik. Çünkü akşam biz çıktıktan sonra aramışlar, olmadığımızı öğrenince kapatmışlardı.

Arkadaşlar korktukları için yanımıza gelmiyorlardı. Halbuki morale çok ihtiyacımız vardı. Durumumuz böyle olunca birçok arkadaşın aileleri onları metropole yolladı. Ailem güvenliğim ve kendimi toparlamam için beni izine yollayacaktı. Ne garip bir şey. Biz özgürlüğün yuvası dağlarımıza çıkalım derken, memleketimizden oluyorduk. Bizi sürgüne yolluyorlardı. Bundan daha büyük acı olamazdı. Belki devrimciliği fazla bilmiyorduk. Ama yurdumuzu gerçekten de seviyorduk. Biz yurdumuzun dağıyla, taşıyla, kurduyla, kuşuyla birleşelim derken, tamamen yurdumuzdan kovuluyorduk.

Evet ilk defa memleketimden ayrılacak ve artık el kapılarına gidecektim. Bir türlü kabul edemiyordum. Ama ferman yazılmıştı. Zaten onların gözünde bir suçlu gibiydim. Bunun için gitmekten başka şansım da yoktu. İzmir'e giderken belki de hayatımın en büyük acısını çekiyordum. Her şeyim Kürdistan'daydı. Gün be gün Kürdistan'ın özleminde yanıp tutuşmaktansa, bir an önce orada partiyle ilişkiye geçip, ülkemizin dağlarına bu kez kesin dönmeyi başarmak şarttı.

İzmir'e gittim. Eskiden tanıdığım yurtsever arkadaşlar vardı. Onlarla belli süre sonra ilişkiye geçtim. Onlar da benim durumumu biliyorlardı. Bana destek oldular. Kendimi geliştirmem için kitap verdiler. Be-

nimle ülke özlemini paylaştılar. Sonra partiyle ilişkiye geçtik. Partiyle ilişkiye geçtikten sonra belli bir süre bize eğitim verdiler. Ve arkasından partiye katıldık. Yine yedi kişiydik. İzmir'de bir süre yurtseverlerin evlerinde kaldık. Çünkü kurban bayramı vardı. Otobüsler çalışmıyordu. Bayram bittikten sonra hareket ettik. İzmir'de otobüs terminaline vardığımızda, eniştemin arabaların yanında beklediğini gördüm. Beni arıyor olmalıydı. Hatta bir ara bineceğimiz arabanın içine bile baktı. Beni görmemeliydi. Kendimi ona göstermedim. O gittikten sonra Doğubeyazıt otobüsüne bindik.

Ve Kürdistan'a doğru yol almaya başladık.

Son derece heyecanlıydım. Bu defa hiçbir aksilik çıkmamalıydı. Arabada hep gülüyordum. Uyku bile gözümüze girmiyordu. Ferhat da benim kadar heyecanlıydı. Ertesi gün öğleye doğru Doğubeyazıt'a ulaştık. Bizi bir yurtseverin evine götürdüler. Yurtseverin evine ulaştıktan sonra artık gerillaya ulaşacağımıza inandım.

Bu yurtsever ailemiz yanında bir gün bekledikten sonra ertesi akşam arabayla Ağrı Dağı'na doğru hareket ettik. Bir köyde indik. Bu köy üç dört evden ibaretti. Son derece heyecanlıydım. Ferhat benden de heyecanlıydı. Çünkü biraz sonra gerilla arkadaşları görecektik. O hiç gerilla görmemişti. Hep başkaları ona anlatmışlardı. Hep kitaplarda okumuştum, resimlerde görmüştüm. Ama birazdan canlı olarak gerillayı görecekti. Onun için heyecanlı olması normaldi. Sigara üstüne sigara içerek heyecanımızı yatıştırmaya çalışıyorduk. Bir saat bekledik gerilla gelmedi. Gerilla gelmeyince yanımızdaki milis başka bir noktaya gideceğini, arkadaşları alıp geleceğini söyledi. Biz orada Pir ve Ferhat arkadaşlarla bekliyorduk ki, o sırada başka bir milis arkadaş geldi yanımıza. Yaralı bir arkadaş getirmişti. Arabanın yanına gittik. Battaniyelerin içinde sarılı bir arkadaş vardı. Milise yanaştım, arkadaşın nesi olduğunu sordum. O da arkadaşın yaralı olduğunu, kendisine yardım edip, arabadan indirmemiz gerektiğini söyledi. Ben arkadaşın kurşunla yaralandığını düşünmüştüm. Fakat arabanın kapısını açıp battaniyeyi üzerinden aldığımızda yanıldığımı gördüm. O anda ellerim ayaklarım birbirine dolandı. Donup kaldım. Ferhat arkadaşta da aynı şeyler görmek mümkündü. Yalnız Pir arkadaş soğuk-

kanlılığını koruyordu. Ben hayatımda ilk defa her iki ayağı kesilmiş, iki elleri kömür karası olmuş birini gördüm. Kendisine yardım edip eve taşıma cesareti bile gösteremedim. Köylü, Pir ve milis arkadaşlar, yaralı arkadaşı eve taşıdılar. Ferhat arkadaşla birlikte biz de battaniye ve çantaları taşıdık.

Yaralı arkadaş evde uygun bir şekilde yatırdıktan sonra sessiz bir şekilde uzaktan ona bakıyorduk. Daha ilk anda bile yaralı arkadaş, benim ve Ferhat arkadaşın korktuğunu fark etmiş olmalı ki, bizi yanına çağırdı. Onun yanına oturduk. Önce kendisini tanıttı. Biz de kendimizi tanıttıktan sonra başladı hikayesini anlatmaya. O anlattıkça ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. İsmi Haki'ydi. Düşman kışın kamplarını basmış ve arkadaşlar geri çekilirken ayakları karda yanmıştı. Bir ayağını kendisi kesmiş, diğer ayağını da başka bir arkadaş kesmişti. O kadar canlı ve moralli bir insandı ki, anlattıkça moralimiz artıyordu. Diğer taraftan da gerçekleştirdiği büyük direnişe hayran kalıyordum. Gerillaya katılırken başta böyle bir direnişçi arkadaşla karşılaşmayı şans olarak değerlendirmeye başladım kendi içimden.

İlk defa direnen, yaşama sevdalanan, yaşamak için her türlü mücadeleyi veren bir insan görüyordum. Haki arkadaş o haliyle bize cesaret veriyordu. Arada bir iltihaplı ayakları sızlayınca inliyordu. Bizim duygusallığımız tutunca iniltisi kesiliyordu. Hemen bize Parti Önderliği'nden, gerilladan bahsediyordu. O anlattıkça biz çok dikkatli bir şekilde dinliyorduk. O durduğu zaman bu defa biz durmuyorduk. Kendisini soru yağmuruna tutuyorduk. O da cevap veriyordu. Bir ara ilaçlarını almak için çantasını istedi. Çantasından ilaçlarını çıkarıp kendisine verirken, çantasından bir de bomba çıktı. Bombayı hemen kendisine verdim. O da bombayı önce kendisi kontrol ettikten sonra bana tekrar uzattı ve pence-
renin yanına koymamı istedi. İlk defa bomba görüyordum. Her an patlayabilir dedim kendi kendime. Onun için almadım ve Ferhat arkadaşın almasını söyledim. O da alma cesaretini göstermeyince Pir arkadaş bombayı alıp pencerenin önüne koydu. Bu durumumuza Haki arkadaş oldukça güldü. *“Bugün belki bombayı almaya casaret edemiyorsunuz, fakat belli bir süre sonra bomba günlük yaşamınızın bir parçası olacak”* dedi. Biz de Haki arkadaşla katıldık ve halimize güldük.

Uzun bir süre geçti, gerilla arkadaşlar gelmediler. Yurtseverler bize yemek getirdiler. Akşam yemeği yedik. Bu arada herhangi bir olumsuzluğa karşı nöbet tutuyorduk. Dışarıda yağmur da yağıyordu. Ben Haki arkadaşla konuşurken uyuyup kalmışım. Gece saat üç olmuştu. Yattığım yerde Ferhat arkadaş beni kaldırdı. Kalktığımdayla öyle sevindim ki, gözlerime inanamıyordum. 6-7 gerilla silahlarıyla birlikte karşımda duruyorlardı. Hemen onlara sarıldım. Artık hiçbir engelin kalmadığını düşündüm. O an dünyanın en mutlu insanıydım. İki yıldır ulaşamadığım gerillalara Ağrı Dağı'nın eteklerinde, karanlıklar içinde bir damda ulaşmıştım. Sonra evden çıkmaya başladık. Haki arkadaş battaniyenin içine koyduk. Her arkadaş bir köşesinden tuttu. Yarım saat evden uzaklaştıktan sonra eski, yıkık, terk edilmiş bir evde durduk. Evde arkadaşları beklemeye başladık. Bir grup daha gelecek ve sonra biz İran sınırına gidecektik. Yağan yağmur yerini güneşe bırakmıştı. Gelen arkadaşlar biraz geciktiler. Öğleden sonra yanımıza geldiler. Yeni arkadaşlarla birlikte bir takım-
kım-
lık gerilla grubu daha yanımıza geldi. Bu takımda bayan gerillalar da vardı.

Daha önce bayanların da gerillada olduğunu biliyordum. Ama ilk defa silahlı, aynı erkek arkadaşlar gibi giyinip kuşanmış bayan arkadaşlar görüyordum. Düşünüyordum da, Kürdistan kadını kadar düşürülmüş, sömürülmüş, köleleştirilmiş bir kadına dünyada rastlanılmazdı. Daha düne kadar komşusuna, akrabasına gitmek için erkekten izin alan, erkeğin izni olmadan kimseyle konuşmayan Kürdistan kadını, bugün özgürlük savaşında en ön saflarda yerini almıştı. Uzaktan bayan gerillalara bakarken bunları düşünüyordum.

Yola koyulacaktık. Bir grup yeni arkadaş, yaralı Haki arkadaş ve bizimle birlikte gelecek altı gerilla arkadaş İran sınırına doğru yürümeye başladık. Haki arkadaş taşımak için ağaçlardan sedye yapmıştı. Her seferinde sedyeyi dört arkadaş taşıyordu. Yorulan arkadaş yerini başka arkadaşla bırakıyordu. Biraz gittikten sonra TC'nin sınırdaki karakolu göründü. Karakolun altından geçecektik. Onun için çok sessiz ve dikkatli geçmemiz gerekiyordu. Zaten gerilla arkadaşlar da bizi uyar-
mış-
lardı. Akşam karanlığında sessiz bir şekilde sınırı geçtik. Tam altı saat

süren uzun, yorucu bir yolculuktu. En çok da Haki arkadaşı taşırken zorlanıyorduk. Ama hepimiz de onu taşırken dikkatli olmaya, onu sarsmamaya çalışıyorduk.

Makû'nün bir köyüne gece geç saatlerde vardık. Sabah erkenden arabayla Makû'ye geçtik. Banyomuzu yaptık. Dinlendikten sonra akşam Urmiye'ye gittik. Bir haftaya yakın Urmiye'de kaldıktan sonra kampa gitmek için Zağroslar'a doğru hareket ettik.

Biz Urmiye'deyken doktor, Haki arkadaşına bakmaya geldi. Kendisine takma ayak ve elin takılabileceğini söyledi. Biz bir grup yeni arkadaş onu sınırdan geçirirken oldukça zorlanmıştık. Ama eğer yılmadıysak, taşımak için sıra beklediyssek, biz bunu Haki arkadaşına borçluyduk. Gerçekten de ondaki direniş beni yaşama daha da bağlamış ve bu yaşam için kendimin de direnmem gerektiğinin bilincine sanki yeni varmıştım. Haki arkadaşın o haliyle bile devrime faydalı olacağına inanıyorum.

Arabayla Zağros çadırlarının altına kadar geldik. Sonra kuryemizle önümüzde Zağroslar'a doğru harekete geçtik. Tüm arkadaşlar neşeliydi. Artık biz de gerilla olmak için engellerin büyük bir kısmını aşmıştık. Zaten biraz sonra Urmiye'de bize verilen gerilla elbiselerini giyecektik. Bir saate yakın yürüdükten sonra çadıra geldik. Arkadaşlar bizi sıcak bir ilgiyle karşıladılar. Burada biraz dinlendikten sonra Zağroslar'ı aşarak Xankûrkê'ye gidecektik. O arada biz hemen üzerimizdeki sivil elbiseleri çıkardık. Şal-şapık ve yeleği giydik. Şutüğü belimize bağladık. Artık biz de gerilla olmuştuk, eksik olan bir silahımızdı. Oradaki gerillaların silahını aldık, fotoğraf çektik. Mutluluktan yerimde duramıyor, neredeyse uçuyordum. Ben Ferhat arkadaşın elbiselerinin kendisine çok yakıştığını, o da bana elbiselerimin çok yakıştığını anlatıyordu. İkimiz de hiç yere oturmuyorduk. Elbiselerimizin kirlemediğini düşünüyorduk.

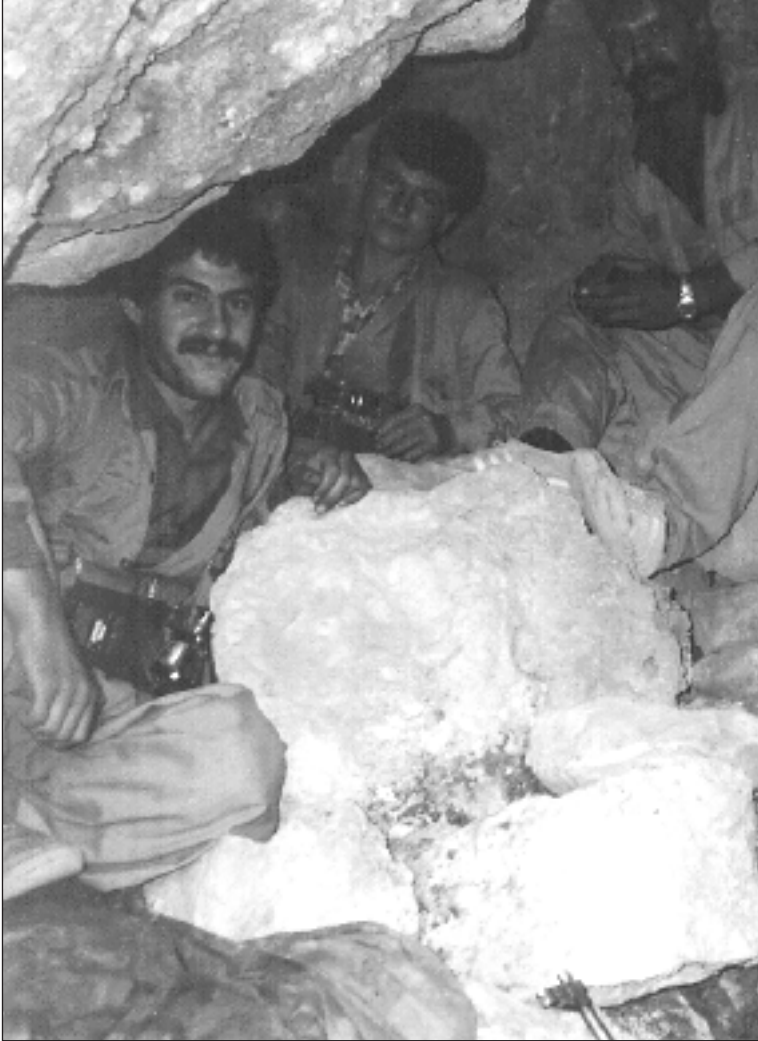
Özgür olmuştum. Artık hissedebiliyordum. Akşam karanlığının çökmesiyle Zağroslar'ın doruğuna doğru gerilla tarzında yürüyüşe geçtik. Üçgene doğru gidiyorduk. Önümüzde kar vardı. Yaz olmasına rağmen çok soğuktu. Karın üstünde yürüdüğümüzde birbirimizin ellerini tutuyor ve öyle geçiyorduk. Sonra üçgen noktasına geldik.

Çok soğuktu. Arkadaşların hepsi battaniyelerin altına girmişti. Biraz arkadaşlarla konuştuktan sonra kendimizi Xankûrkê'ye doğru aşağı bıraktık. Yavaş yavaş arkadaşların özgürlük vadisi dediği Xankûrkê'nin içine giriyorduk. Xankûrkê'nin içine girdikçe sabırsızlanıyorduk. İkide bir kuryeye noktaya ne kadar kaldığını soruyorduk. Her sorduğumuzda da kurye arkadaş, *“yarım saat sonra noktaya ulaşırsınız”* diyordu. O yarım saat dedikçe biz bir an önce yetişmek için daha hızlı yürüyorduk. Bizim yarım saatlik yol bir günü aldı. Gece yarısı arkadaşların yanına vardık.

Burası bir eğitim taburuydu. Yeni gelenlerin eğitim gördüğü bir yerdi. Ruhat arkadaş bizi karşıladı. Hazır manga yerlerine bizi yerleştirdiler. Oradaki arkadaşlarla tanıştık. Onların bize gösterdiği ilgi bizi daha da mutlu etmişti. Artık istediğim yere bu defa yetişmişim. Artık özgür yaşamı yakalamak, halkım için savaşmak, iyi bir militan olmak, benim çabama kalıyordu.

Eğitim taburu derin bir *“dol”*du, yani vadiydi. Dolun içinden su geçiyordu. Ruhat arkadaş eğitim taburundaki yaşam hakkında biraz ön bilgiler verdi. Burada eğitim göreceğimizi, en kısa sürede eğitimde kendimizi güçlendirip pratiğe çıkacağımızı dile getirdi. Kürdistan'ın Vietnamlaştığını, onbeş gün gibi kısa bir sürede eğitim görüp pratiğe çıkacağımızı belirtiyordu. Halbuki biz en az üç ay eğitim göreceğimizi tahmin ediyorduk. Biz uzun eğitim görsek daha iyi olur, dedik. Rohat arkadaş gerekçeleri anlatıyordu bize. *“Bir devrimcinin ilk görevi, en kısa sürede devrime cevap verebilecek duruma kendisini getirebilmektir”* diyordu. Anlattıklarına biz de hak verdik ve en kısa sürede kendimizi devrimin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir duruma getireceğimizi dile getirdik. Bir hafta bekledikten sonra yeni bir grup arkadaşın gelmesiyle eğitime başladık.

Eğitime coşkulu başladık. Derslere katılıyor, yoğun tartışıyor ve kendimizi çok güçlendirip bir an önce pratiğe çıkmak istiyorduk. Bir haftalık eğitimden sonra bizlere silahlar dağıtıldı. İlk silahı elimize aldığımızda çok sevinçliydik. Parti bize bu silahları verdiği için biz de bunun hakkını bir an önce vermeliydik. Buna şimdilik en iyi cevap olarak eğitime kendimizi vermek ve kendimizi güçlendirmektir. Hepi-

miz silahımıza çok iyi bakıyorduk. Her ders arasında bezle siliyorduk.

Daha sonra bizim takım atış sahasına gitti. Ben çok heyecanlıydım. Hayatımda ilk defa mermi patlatacaktım. Hedef belirlendikten sonra tek tek hedefe nişan alacaktık. İlk önce biz üç kişi nişan aldık. Her birimizin nişanı ayrıydı. Oldukça heyecanlıydım. Heyecandan tir tir titriyordum. Kleşi elime aldım. Karşımdaki hedefe doğru yönelttim. Ruhat arkadaş “Ateş” talimatını verdi. Biz üç kişi aynı anda ateş ettik. Heyecandan nasıl ateş ettiğimi bilmiyorum. Bu arada silahın otomatikmen mermiyi tekrar öne aldığını bilmiyordum. Bir daha hedefe nişan aldık. Yine biz üç kişi birlikte ateş ettik. Biz üç kişi ateş ettiğimizden dolayı ben silahımın patlayıp patlamadığının tereddütüne düştüm. Patlamadığını düşünerek, Ruhat arkadaşla silahın patlamadığını söyledim. Aslında silahım patlamıştı. Fakat heyecandan farketmemiştim. Ruhat arkadaş tetiğe basıp basmadığımı sordu. Ben de silahımı önüme doğru tuttum, tetiğe tekrar bastım, silah ayağımın önünde patladı. O anda daha çok heyecanlandım. Bu defa silahı heyecandan arkadaşlara doğrulttum, o anda herkes bana bağırdı. “Tetiğe sakın basma” diyorlardı. Terler içindeydim. Paniğe kapılmış, ne yapacağımı bilmiyordum. O anda Ruhat arkadaş gelip silahı elimden aldı. Daha sonra bana “Sen arkadaşları izle” dedi. Bir köşeye gidip arkadaşların atışlarını izledim. Arkadaşların büyük bir kısmı hedeflerini vuruyordu.

Akşam manga yerine gittik. Oldukça sessizdim. Silaha hakimiyetim olmadığı için üzülüyordum. Ya arkadaşları kazayla şehit etseydim ne olacaktı? Hep onu düşünüyordum. Eski arkadaşlardan Şiyar arkadaş durumumu fark etti, yanıma oturdu, konuştuk. Biraz beni umutlandırdı. “Öğrenci ilk kalemi eline aldığı anda, kaleme hakimiyeti yoktur. Yazısı oldukça çirkindir. Sonra yazısını gün geçtikçe güzelleştirir. Kaleme hakimiyeti olur. Sen de zamanla üzerinde durursan silahına hakim olursun” dedi. Moralim biraz yerine geldi. Kendi kendime bundan sonra her konuda dikkatli olacağıma dair söz verdim.

Eğitimimiz günlük program çerçevesinde devam ediyordu. İlk on gün içerisinde arkadaşların çoğu ishal hastalığına yakalandı. Daha son-

ra arkadaşlar yemeklere alışınca hastalığı atlattılar.

Eğitime girdiğimiz ilk günden itibaren TC uçakları her gün üzerimizde uçuyorlardı. Birçok yeri bombalıyorlardı. İlk bombalamalardan biraz korkmuştuk. Daha sonra bu korkuyu üzerimizden attık. Çünkü hiçbir zarar veremiyorlardı bize. Uçakların geliş amacı da eğitimimizi, üslenme çalışmalarımızı sabote etmek veya geciktirmektir. Uçaklar kamplarımızın üzerinde gezdiklerinde hemen cevaplarını doçkalarımızdan alıyorlardı. Doçkalar, onların dalış yapmalarına izin vermiyorlardı. Bu da moralimize moral katıyordu. Eğitime gün geçtikçe alışıyoruz. Belli bir süre geçtikten sonra görevlere de gidip geliyoruz. Askeri eğitimde tatbikatlar yapılıyor artık. En çok da pusu tatbikatını yapıyoruz.

Gün geçtikçe pratikten bahsediliyordu. Bölük olarak pratiğe çıkabileceğimizden bahsediliyordu.

Bir aylık bir eğitimden sonra özeleştirme platformuna çıktık. Özeleştirme platformumuza karargah komutanımızın özeleştirmesinin anlam ve önemini belirten konuşmasıyla başladık. Sonra üstten alta doğru arkadaşlar özeleştirmelerini verdiler. Ben de özeleştirmem için yapının önüne çıktım. Arkadaşlar üzerimde değerlendirme yaptılar. Daha sonra özeleştirme yapı tarafından kabul edildi. Bölükteki arkadaşlar platform sonrası düzenlemeye tabi tutuldular. Bazıları ülke içine giderken, bazılarımız da Xankûrkê alanına dağıtıldık. Ben de ilk düzenlemeyle Lelikan'a gittim.

Lelikan

Biz bir grup arkadaş Lelikan'a gidiyorduk. Hiç de istediğim gibi olmamıştı. Ben kendimi ülkeye hazırlıyordum. Lelikan'a gideceğimi duyunca hayal kırıklığına uğradım. Orası geri cepheydi. Bana göre geri cepheye savaşamayanlar gidiyordu. Ben de mi savaşamıyordum? Hep kendi kendime düşünüyordum. Düşündükçe yanlış sonuçlara varıyordum. Eğer zayıfsam bir an önce kendimi kanıtlayıp öyle pratiğe çıkayım, diyordum. Lelikan'a geldiğimiz gibi doçka takımına verildik. Manganın biri doçkanın yanında konumlandı. Bizim manga da doçka tepesinin altına konumlandı. Daha sonra alanın önemi hakkında bölük

komutanımız bizimle toplantı yaptı. Lelikan'ın önemini anlattı. İşbirlikçi Güneyli güçlere karşı tedbir amacıyla buranın kullanıldığını ve her an savaşın olabileceğini, onun için dikkatli olmamızı istedi. Özellikle bu toplantıdan sonra alan hakkındaki yanlış düşüncemden kurtuldum diyebilirim. Daha sonra hava saldırılarına karşı kendimize sığınak yaptık. Yine eğitimimiz devam ediyordu. Kendi aramızda eğitim görüyorduk. Bazen intişara çıkıyorduk. Mevzilerimizi yapmıştık.

Bir sabah takım komutanımızın üç defa ateş etmesiyle intişara çıktık. Saat sabahın dördüydü. Her taraf karanlıktı. Biz mevzilerimize doğru koşuyorduk. Hepimizin mevzileri daha önceden belirlenmişti. Kemal arkadaşla birlikte bir mevzide kalıyorduk. İkimiz de mevzimize girdik. Biraz çevreyi kontrol ettikten sonra ikimiz de mevzinin içinde uzandık. Gökyüzüne bakıyorduk. Ben içimden yıldızları sayıyordum. Öylece yatmıştım. Kemal arkadaş da yıldızlarla uğraşırken yatmıştı. Belli bir süre sonra arkadaşlar geri çekilme yapmışlardı. Biz yattığımızdan dolayı geri çekilme noktasına gide-medik. Biz gitmeyince manga komutanımız mevzimize gelmişti. Tabii ikimiz de uzanmış mevzide yatıyorduk. Bizi kaldırdı. Arkadaşların yanına gittik. Takıma durumumuz açıklandı. Eğitim de olsa yatmak suçtu. Yapının kararıyla ikimize de bu eksikliğe girdiğimiz için üç gün sigara içmeme cezası verildi. İşe ciddi yaklaşmamıştık. Elbette ceza eğitim amaçlıydı. Bir türlü bu yetmezliğimi kabullene-miyordum. Nasıl böyle bir hataya düşebilirdim? Bu benim zayıflığı-mı gösteriyordu, öyleyse üzerimde ciddi durmalıydım. Hatalarımdan dersler çıkarmam gerektiğini ve ancak bu şekilde başarılı olabileceğimi düşünüyordum. İlk gün bunun ezikliğini yaşadım, daha sonra tekrar canlandım ve arkadaşlara moral vermeye çalıştım. Üç günlük bu ceza beni etkilemişti. Artık daha duyarlı, dikkatli davranıyordum. Alanın önemini kavradıkça işlere, yaşama daha ciddi yaklaşıyordum.

Lelikan'a gittikten sonra bizi eğitim taburunda sık sık ziyaret eden uçaklar uzun bir süre gelmediler. Uçaklar gelmedikçe arkadaşlar sıkıldıklarını belirtiyorlardı. Bazı arkadaşlar da “Biz TC'nin uçaklarını düşüre düşüre bitirdik. TC Amerika'dan istediği uçakları daha alamadı.

Onun için uçakları bizi ziyarete gelmiyor” diyorlardı. Bu uçak konusu da bize moral oluyordu.

Eğitim ve hazırlık dışında, ağaçlarda yetişen meyveleri de arada bir toplamaya gidiyorduk. Yine boş zamanlarımızda Parti Önderliği'nin çözümlemelerini okuyorduk. Ona göre kendimize yön vermeye çalışıyorduk.

Özellikle bahar atılımıyla birlikte düşmana yönelimimiz artmış, 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra ülke genelinde eylemlerimiz süreklileşmişti. Hemen hemen her gün radyo haberlerinde eylemlerimiz ilk sırada yer alıyordu. Özellikle Amed Eyaleti oldukça ses veriyordu. Eylem haberlerini dinledikçe daha coşkulu ve moralli oluyorduk. Sloganlar atıyor, halaylar çekiyorduk. 30 Ağustos akşamı yine haberlerde bizim eylemlerden bahsedildi. Arkadaşlar Helena karakolunu basmışlardı. Sonuçlarını tam bilmiyorduk. Büyük bir eylem olduğu belliydi. Birkaç gün sonra eylemin sonuçları geldi. 18 arkadaş şehit düşmüştü. Düşmanın büyük bir kısmı imha edilmişti. Bu eylemle anabirliğimiz suskunluğunu kırmıştı. Buna seviniyorduk. Bu eylemde gerillaya birlikte katıldığımız birçok arkadaş yer almıştı. Onlar adına seviniyordum. Eylemlere gire gire savaşa daha çabuk alışacaklardı. Daha çabuk tecrübe kazanacaklardı.

Bu eylemden kısa bir süre sonra yeni eylem hazırlıkları yapılıyordu. Kuvvetler yeniden düzenlemelere tabi tutulacaklardı. Bizim Lelikan güçleri de düzenleme kapsamındaydı. Hepimiz sabırsızca, düzenlemede bizim de ismimiz okunur ve eyleme katılırsınız, diyorduk. Birkaç gün geçmişti ki, düzenleme yapıldı. Lelikan gücünden bir takım eyleme gidecekti. Bizim takımda da üç arkadaş gidiyordu. Biz diğerlerimiz yine yerimizde kalıyorduk. Gerçekten de gitmek istiyordum. Ben de eyleme girmek istiyordum. Yalnız yine gidemeyecektim. Yine radyodan eylemi sadece duyacaktım. Ama giden arkadaşlar adına seviniyordum. Onlar da çok sevinçliydim. Hele hele Çiya arkadaşı ilk defa böyle moralli görüyordum. O gün çocuk gibiydi. Tabii sevinçliydi. Mutlu olmak da hakkıydı.

Biz Lelikan'da bir takım kalıyorduk. O günlerde durumlar ciddiydi. İhanetçi güçlerin çevrede belli bir hareketlilikleri görünüyordu. Hatta gizliden keşif faaliyetlerini yürütüyorlardı. Onun için biz de daha dik-

katli davranıyorduk. Tedbirlerimizi geliştiriyoorduk. Bu arada ülke içinde eylemlerin sürekliliği devam ediyordu.

Eylül sabahıydı. Günün ilk haberlerini dinliyorduk. Haberlerde Rubarok Taburu'na arkadaşların saldırdığını belirttiler. Haberler yeni bitmişti ki, Lelikan tepesine devriye giden arkadaşlar geldiler, eylemi doğruladılar. Uzaktan Rubarok'un alevler içinde olduğunu, Deşta Heyatê'nin yandığını belirttiler. Az sonra da TC uçakları üzerimizde uçuşmaya başladılar. Yalnız doçkalarımız karşılık verince geri dönmek zorunda kaldılar. 28 Eylül'dü. Arkadaşlar Rubarok Taburu'nu vurmuşlardı. Eylemin çok büyük olduğu kesindi, çünkü alandaki en büyük karakoldu.

İlk iki günde eylemin net sonuçlarını alamadık. Daha sonra eylemde geri çekilme yapan bir bölük güç yanımıza geldi. Hepsisi oldukça yorulmuşlardı. Moralleri bozuktu. Çok yıprandıkları belliydi. Eğitim taburunda beraber olduğumuz arkadaşlar da vardı. Arkadaşlar biraz dinlendikten sonra onlara eylemi sorduk. Düşmana yaklaşık üçyüz kayıp verdirdiklerini, bizden de kırk-elli arasında arkadaşın şehit düştüğünü belirttiler. Bu eylemde şehit düşen arkadaşların bazıları bizimle birlikte gelen arkadaşlardı. Ferhat arkadaş da şehit düşmüştü. Ferhat arkadaşın şehadeti beni çok etkiledi. Eylemde yaralanmış ve geri çekilme sırasında helikopter saldırısında şehit düşmüştü.

Ferhat arkadaş, Kızıltepe'lydi. İzmir'de aynı okulda okuyorduk. İki yaşındayken ailesi İzmir'e taşınmış, bir daha da Kürdistan'a dönmemişti. Yurtsever bir ailedendi. Evde Kürtçe konuşuyorlardı. Ferhat arkadaş da çok iyi Kürtçe konuşuyordu. Metropole gitmelerine rağmen kültürlerini, dillerini, geleneklerini unutmamışlardı. Sekiz ay İzmir'de beraber okuduktan sonra, ona çok alışmıştım. Birçok koşulda bana yardımcı oluyordu. Özellikle devrimden sonra Parti Önderliği'nin zafer konuşmasını çok dinlemek istiyordu. Ferhat arkadaşın şahadeti erken oldu. Bu süre içinde yeni olmasına rağmen kendini geliştirerek, pratiğe ve eylemlere katılma başarısını gösterdi. Benim yapmam gereken, onun anısına layık olmaktı.

**

*

Ben de oluşturulan Zerzan bölümünde yer aldım. Herkes gibi çok yorulmuş ve yıpranmıştım. Benimkisi savaşa gitmemektendi. Ama ülkeye gideceğimizi duyduğumda savaşın bütün yorgunluğunu üzerimden attım. Kaybettiğimi sandığım heyecanı yeniden yaşamaya başladım. Duygularım bambaşka olmaya başladı. İlk defa bir gerilla olarak ülkeye gidecektim. Halkımı görecektim. Acaba halk bizi nasıl karşılayacak ve bu savaştan sonra bize nasıl bir yaklaşım gösterecekti. Ve daha düşündüğüm birçok şey vardı.

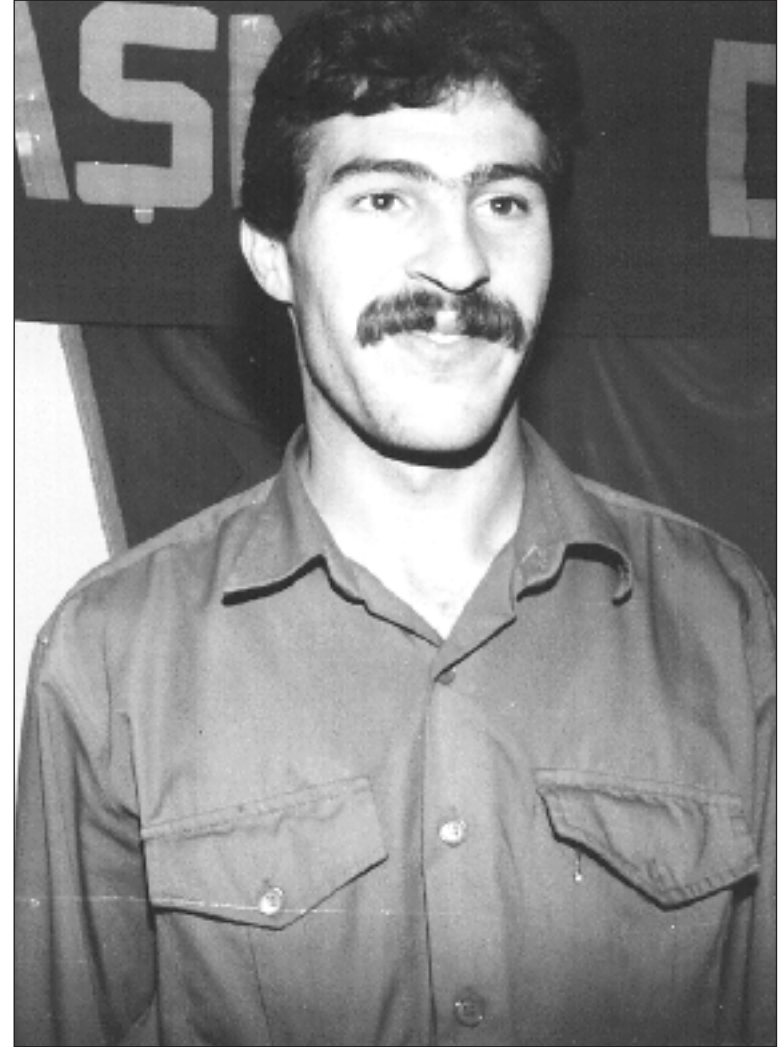
Kış gelmiş, her tarafta kar yağmaya başlamıştı. Gideceğimiz yerlerde hazırlıklarımız da yoktu. Bizi epey zorluklar bekliyordu. Ama göze alınmalıydı bu zorluklar. Çünkü bu zorluklar sonunda halkı görecektim.

Karargah komutanımız bizimle son bir toplantı yaptı. Savaşın sonuçlarını anlattı. Gideceğimiz yerde bizi bekleyen zorluklara dikkat çekti. Dikkatli olmamız ve kendimizi korumamız gerektiğini belirtti. En sonunda *“Zelê'ye gitmek isteyen varsa kalabilir”* dedi. Hiçbirimizden ses çıkmadı. Bu, *“biz kalmak istemiyoruz, biz ülkeye gitmek istiyoruz”* anlamına geliyordu. Buna karargah komutanımız da sevinmişti. Sonra buradaki arkadaşlarla vedalaştık.

Yavaş yavaş ülkeye doğru harekete geçtik. Bütün arkadaşlar neşeliydi.

Dördüncü bölüğe giderken yağmura tutulduk. İlk yağmur yağmıştı. Halbuki savaş günlerinde öyle yağmur yağmasını istiyorduk ki, sanki inadımıza yağmıyordu. Bize göre yağmur yağsa ihanetçiler geri çekileceklerdi. Ama yağmadı. Şimdi öyle şiddetli yağıyor ki, iliklerimize kadar ıslanıyorduk. Yağmur altında yol hazırlıklarını yapacağımız son noktamıza geldik. Sırılsıklam olmuştuk. Hemen naylon açtık. Sabaha kadar yağın yağmurla uyanık kaldık. Sabah pırıl pırıl bir güneş açtı.

Sabahla birlikte biz de hazırlıklarımıza başladık. Her grup bir şeyle uğraşıyordu. Bir taraftan ekmek, bir taraftan mirtoxe, bir taraftan da nohut ezmesi yapıyorduk. Burada meyve boldu. Her çeşit meyve vardı. Bunlardan da yiyorduk. Hazırlıklarımızı büyük bir moralle yapıyorduk. Hazırlıklarımız bittikten sonra iki grup şeklinde yola koyulduk. Zağroslar'dan geçerek gidecektik.

Zağrosların ne kadar çetin olduğunu, can almadan kimseye yol vermediğini herkes bilir. Bilmeyenler olsa bile, duymuşlardır. Zağroslar'da kar yağmıştı. Onun için yolumuz kapalıydı. İlk grubumuz daha çok kara dayanıklı ve güçlü arkadaşlardan oluşuyordu. Bunlar önden gidip diğer arkadaşlara yol açacaktı. Arkalarından da diğer grup gidecekti. Ben ikinci gruptaydım. Bizim grup birinci gruptan bir gün sonra hareket etti.

Artık yavaş yavaş Zağroslar'ın eteklerine yaklaşıyorduk. Zağroslar'a yaklaştıkça Xankûrkê'den uzaklaştığımızı her adım atışımızda görüyordum. Arada bir arkama dönüp o derin dollara (vadilere) bakıyordum. Sanki bu ayrılık sonsuza kadardı. İçimde bir his *“iyi bak, belki de Xankûrkê'yi bir daha göremeyeceksin”* diyordu. Zağroslar'a tırmandıkça sanki kar da bize yaklaşıyordu.

Bir yerde mola verdik. Burada yaş ganilerden çay yaptık. Yola çıkmadan önce son kez yemeğimizi yedik. Yolumuz bundan sonra çok uzundu. Bu sefer bir molada Zağroslar'ı aşacaktık.

Hiç unutmuyorum, yola koyulmadan önce takım komutanlarımızdan Azad arkadaş, *“Kendinizi iyi hazırlayın, bu akşam üç devletin sınırlarına girip çıkacağız”* dedi. Önce Irak, sonra Türkiye ve daha sonra İran sınırı. Belki de dünyada bu bir gece içinde üç ülkenin sınırlarını aşacak birileri varsa, o da biz bir grup PKK savaşçılarıydık.

Ve yavaş yavaş hareket başladı. Grup hep birlikte hareket ediyordu. Biz yol aldıkça karın acımasızlığı, derinliği daha da artıyordu. Kar çok yağmıştı. Fakat biz daha yeni başlamıştık yürümeye, hiç durmadan da devam etmeliydik. Biz ilerledikçe grup da kendi içinde küçük gruplara ayrılıyordu. Ben önde giden grubun içindeydim. Geride kalmamak için kendimi çok zorluyordum. Bugüne kadar böyle uzun kış gecelerinde, hele hele Zağroslar gibi bir yerde, karlı bir gecede yürümemiştim. Kar da hiç beklemeden sürekli yürümek gerekiyordu. Yürüdükçe yorulduğumu fark ediyordum. Bir an önce bitsin bu kar diye düşünüyordum. Yorgunluk bastıkça uykumun geldiğini de fark ediyordum. Yalnız kar da yürürken, uyku ölüm demektir. Bunu biliyordum. Kendimi çok zorluyordum. Grup sorumlumuz Azad arkadaş her yaklaştığımda *“Heval, ne kadar yolumuz kaldı”* diye soruyordum. O da *“üç saat var”* di-

yordu. Yani kalan süreyi doğru söylüyor ve ona göre kendimi hazırlamamı istiyordu. O doğrusunu söyledikçe, ben bizi ilk kampa getiren kuryelerimizi hatırlıyordum ve *“keşke Azad arkadaş da onlar gibi üç saatlik yol için yarım saat var deseydi”* diyordum. Bunları düşünürken önümüze büyük bir sırt çıktı. Sırtta doğru tırmandık. Yüksekçe tırmandıkça rüzgar şiddetleniyordu. Sırtın başına çıktığımızda rüzgar öyle şiddetli esiyordu ki, bir an rüzgarın beni alıp götürceğini düşündüm. Hızla tepeden aşağı indikçe rüzgarın şiddeti de azalıyordu. Biraz daha gittikten sonra aşağıımızda kara yerler görünüyordu. Karalıkları görünce canlanıverdim birden.

Bizim diğer bir grup hâlâ geldiğimiz yere ulaşmamıştı. Onların durumundan kaygılanıyorduk. Bir an önce dola inmek istiyorduk. Ama diğer arkadaşlar daha gelmemişlerdi. Yerimizde durduğumuzda da çok üşüyor ve uykumuz geliyordu. Biraz sonra silah sesleri gelince durmak zorunda kaldık. Kaldığımız yerde spor yapıyorduk. Zıplıyorduk. Birkaç arkadaş daha bize ulaştı. Biraz daha bekledikten sonra dola doğru hızlı adımlarla yürüdük. Yürüdükçe ısınmaya başladığımı hissettim. Sonunda siyah yere ulaştık. Artık kar yoktu. Zağroslar'ı aşmıştık. Bizden bir gün önce giden arkadaşların yanına ulaştık. Bazı arkadaşlarımız daha gelmemişlerdi. Oldukça yorgunduk. Tam onbir saat hiç durmadan yürümüştük. Onun verdiği yorgunlukla hemen nöbetçiler dışında hepimiz derin bir uykuya daldık.

Kalktığımızda her taraf pırıl pırıldı. Her şey çok güzeldi. Ama iki arkadaşımızın gelmemiş olması bizi kaygılandırıyordu. Gözlerimiz hep yoldaydı. Bizden önce gelen gruptan bir arkadaş köye gitmiş ve bizim için bazı şeyler getirmişti. Sabah yemeğimizi yedik. Diğer iki arkadaşımız da gelmiş olsaydı ne kadar güzel olurdu. Onlar gelmeyince birkaç grup onları aramaya çıktı. Ama her giden grup boş dönüyordu. Ne olduğunu anlamaya başlamıştık. Zağroslar yine can almıştı. O hep öyledir, bedel almadan kimseye geçit vermez. İki arkadaşımızın artık şehit düştüğünü biliyorduk. Zağroslar'a kış aylarında vurduğu zaman geçmek zorundasın, aşmanın mı ona yem olmuşsun demektir.

Bundan sonraki yolumuza iki yoldaşımızı kaybetmenin acısıyla devam edecektik. Bir özgürlük savaşçısı için ölümlerin en kötüsüydü.

Doğaya karşı savaşıarak da ölebilirsin. Ama her özgürlük savaşçısı, ancak düşmana karşı savaşırken şehit düşmeyi ister. Hem de bir atom bombası gibi düşmanın üstünde patlamak ister.

Bu defa üç grup şeklinde yola çıkacaktık. En son grup köyden getirilen erzağı sakladıktan sonra diğer iki grubun arkasından yoluna devam edecekti. Son grup sekiz kişiydi. Ben de bu gruplaydım. Erzağımızı sakladıktan sonra yolumuza koyulduk. Yalnız yükümüz çok ağırdı. Benim çantamda çeyrek çuval şeker, iki paket hurma, iki paket çay ve bunun yanında kendimle birlikte getirdiğim battaniye vardı. Diğer arkadaşların da yükleri benimki kadardı.

Akşam karanlığı yavaş yavaş basıyordu. İlk yola koyulduğumuzda yüküm ağır olduğu için yoruldu. Zorlukla nefes alıyordum. Yürüdükçe açılıyordum, yalnız öksürük beni tutmuştu. Sürekli öksürüyordum.

İran sınırı içinde yürüyorduk. Biraz sonra sınırdaki *paygahın* (İran karakolları) hemen altından geçecektik. Onun için çok sessiz ve dikkatli olmamız gerekiyordu. Yalnız arada bir sessizliğimizi öksürüğüm bozuyordu. *Paygaha* iyice yaklaştığımızda komutanımız Zerdeşt, “*Sakin öksürme, kendini tut, eğer dayanamayacaksan ağzına mendil koy*” dedi. Ben de daha dikkatli olacağımı söyledim. *Paygahı* sessiz ve dikkatli geçtik. Öksürüğüm geldiği halde öksürmedim. Kendimi tuttum, yalnız kan ter içinde kalmıştım. *Paygahtan* biraz uzaklaştıktan sonra öksürdüm ve çok rahatladım.

Artık hiçbir engel kalmamıştı. Bundan sonra gündüz de hareket edebilirdik. Dağların yamaçlarından geçerken ovada görünen köylerin ışıkları görüntüyü çok güzelleştiriyordu. Işıkları seyrederken yürümek hiç yormuyordu. Bir *zom* yerine vardık. Yolda gelirken kendimizle birlikte *gani* ve ağaç toplamıştık. *Zom* yerinde odun yoktu. Topladığımız bu *ganilerle* bir çay yapıp içtik, gece soğuk olmasına rağmen içtiğimiz çay içimizi ısıtmıştı. Bir de üstüne tütünden sarılı kalın bir sigara içince bütün yorgunluğumuzu unuttuk.

Geceyi burada geçirdikten sonra sabah tekrar hareket ettik. Önümüzde iki büyük tepe vardı. Onları aşacaktık. Bu tepelerde de diz boyu kar yağmıştı. Fakat bizden önce giden arkadaşlar yolu açmışlardı. Onun için fazla zorlanmayacaktık. Uzun ve yorucu bir yolculuktan

sonra her iki tepeyi aştık. Bir dola geldik. Akşam da yaklaşıyordu. Akşam olmadan önce gür bir ateş yaktık, sırlıslık olan elbiselerimizi kuruttuk. Yemeğimizi yedik. Her yemek yiyişimizde her arkadaş, “*bol yiye arkadaşlar*” diyordu. Herkes güya yedirerek yükünü hafifletecekti. Ben de “*Arkadaşlar çayınıza çok şeker atın, bol bol hurma yiye ki enerji alınız ve yürüyesiniz*” diyordum. Böylece kendi yükümü hafifletmeye çalışıyordum. Arkadaşlar gülüyorlardı.

Urmiye'ye az kalmıştı. Bu gece de yürüyecek ve noktamıza yetişecektik. İran'ın sınır köylerinin içinden geçip gidecektik. Dağ yolundan gidemiyorduk. Hem çok kar yağmıştı, hem de biz çok yorgunduk. İran köylerinden geçmek de tehlikeliydi. Ama başka yolu yoktu. Daha iki gün önce Zağros'a iki şehit vermiştik. Başlı bulutların içinde görünmeyen sisli *Girkê Feyra*'ya şehit vermeyi göze alamıyorduk. Doldan köye doğru bir patika yol vardı. Bu yolu takip ettik ve köye yaklaştık. Köyde *paygahın* olup olmadığını bilmiyorduk. Köydeki köpek sesleri, hele hele çocuk sesleri bana ilginç geldiği kadar hoşuma da gidiyordu. Köyün dışında bekledik, iki arkadaşımız köye gitti. Yarım saat sonra yaşlı bir adamla birlikte geri döndüler. Yaşlı adamın konuştuğu Kürtçe bizim yörenin Kürtçe'sine çok benziyordu. Zerdeşt arkadaş köylüye “*Bize, sınıra nereden, hangi yoldan gidileceğini anlat*” dedi. Yaşlı adamın korktuğu her halinden belliydi. “*Köyde pastarlar (İran askerleri) var, ayrıca bilmiyorum*” dedi. Zerdeşt arkadaş “*Biz de Kürdüz. Bize güven, sen yolu biliyorsun*” dedikten sonra adam önümüze düştü. Köyün altındaki çayırırlardan geçtik. Sonra bize karşı köyü gösterdi. “*Bu köydekilerin hepsi yolu biliyor. Oraya gidin, onlar size yolu gösterirler*” dedi. Ve sonra ayrıldı.

Köpek seslerinin geldiği yöne doğru, köylünün işaret ettiği köye gittik. Bir evin ışık görmeyen tarafında durduk. İki arkadaş kapıyı çaldı. Bir genç dışarıya çıktı. Arkadaşlarla biraz konuştu. Ve yolu bilmediğini söyledi. Halbuki yolu bildiğine emindik. Yapacak bir şey yoktu. Yolumuza artık kendi başımıza ve inisiyatifimize göre devam edecektik. Tekrar yola koyulduk. Tam o sırada hemen yolun üzerindeki evin sahibi önümüze çıktı. Yaşlı biriydi. “*Yorgunsunuz, bir çay içip öyle yolumuza devam edin*” dedi. Biz hepimiz Zerdeşt arkadaşla baktık,

gözlerimizle kalalım diyorduk. O da uygun gördü. Dışarıda nöbetçimiz bekledi. Diğerlerimiz içeri girdi. Eve girerken çok heyecanlıydim. Bir ARGK savaşçı olarak ilk defa halktan birinin evine giriyordum. Evdeki elektrik bana gözleri kamaştıracak derecede güzel geliyordu. Evin sahibi iyi bir insandı. Yurtseverdi. Bizim PKK'li olduğumuzu anlamıştı. Bazı sorular sordu. Özellikle Güney Savaşı'yla ilgili. Onun da Barzani'ye karşı kını vardı. *“Kürt halkına ancak sizler bir şeyler verebilirsiniz”* diyordu. Adam bizi tanıyordu biraz. Çayımızı ve yemeğimizi yedikten sonra gitmemiz gerektiğini söyledik. Ev sahibi *“Yorgunsunuz, yerim var, isterseniz bu gece burada kalın”* dedi. Ama biz kabul etmedik. Gerilla birliği asla köyde ve evlerde kalmamalıydı. Hem de bir an önce arkadaşlara yetişmemiz gerekiyordu. Ev sahibi bizimle biraz yol aldı. Sonra yolumuzun üstünde bulunan son iki köye doğru yürüdük. Yaşlı adam ve ailesi çok iyiydi. Yolda hep onları düşündüm. *“Bu insanlar için savaşmak ne kadar güzel”* dedim kendi kendime. Diğer arkadaşların da mutlu oldukları yüzlerinden okunuyordu.

Köyün üstündeki küçük sırttan gidiyorduk. Gece sessiz ve karanlıktı. Yalnız bu sessizliği köye yaklaştıkça köpek sesleri bozuyordu. Köye yaklaştığımızda az ileride bir ateş gördük. Ateşe doğru gittik. Çobandı bunlar. İki kişiydiler, bizi karşıladılar. Çayları da hazırды. İkram ettiler. İçtiğimiz bu çayla yorgunluğumuzu atmaya çalışıyorduk. Bu son köyü de, yanımıza çobanı alarak geçtik. Urmiye'ye giden yolun üstüne vurduk. Köyden biraz uzaklaştıktan sonra bir yerde dinlendik. Gerçekten de çok yorulmuştuk. Artık yürüyecek hal kalmamıştı. Bu gece sırtımızdaki erzak da hiç azalmamıştı. Çünkü yemeği köyde yemiştik. Sabaha da az kalmıştı. Sabaha kadar biraz dinlenmeye çalıştık.

Uzakta U. köyü görünüyordu. Yolumuz bitiyordu artık. Yoldan geçen kervancılar köyde arkadaşların çadır açtığını söylüyorlardı. Çok sevindik. Akşama doğru arkadaşların yanına gittik. Sıcak karşıladılar. Onlar kendi yolculuklarını bize anlattılar, biz de başımızdan geçenleri. Bu akşam dinlenecek, sabah erken saatten itibaren de işlerimize başlayacaktık. Çünkü bir sürü iş bizi bekliyordu.

C. köyü, İran'ın en uç noktasında İran ve Türkiye arasındaki bir Kürt sınır köyüdür. Bir süre önce İran devleti tarafından boşaltılmıştı. Bu köyü İran KDP'si üs olarak kullandığı için düşman köylüleri göç ettirmişti. Bu köy Şemzinan sınır köylerine çok yakındı. Oldukça şirin bir yere benziyordu. İlk başta eski yıkık bir evde çadır açmıştık. Yerimizi yapıncaya kadar bu geçici çadırda kalacaktık. Sabah erken kalktık. Yemeğimizi yedikten sonra büyük bir coşkuyla kamp çalışmalarına başladık. Bir grup arkadaş çadır yapımı için uğraşıyordu. Diğer arkadaşlar odun topluyorlardı. Küçük birimimiz de gümrük noktasına gümrük için gitti. Kürdistan'daki büyük ticaret yollarının bir kolu buradan geçiyordu. Türkiye'den İran'a büyük kervan çalışıyordu. Kar yağmasına rağmen kervancılar hâlâ çalışıyorlardı. Onun için gümrük birimimiz bu kervancılardan gümrük almalıydı. Ayrıca bazı ihtiyaçlarımızı bunların sayesinde karşılayacaktık. Akşama kadar yüksek bir moral ve coşkuyla çalışmalarımız sürdü.

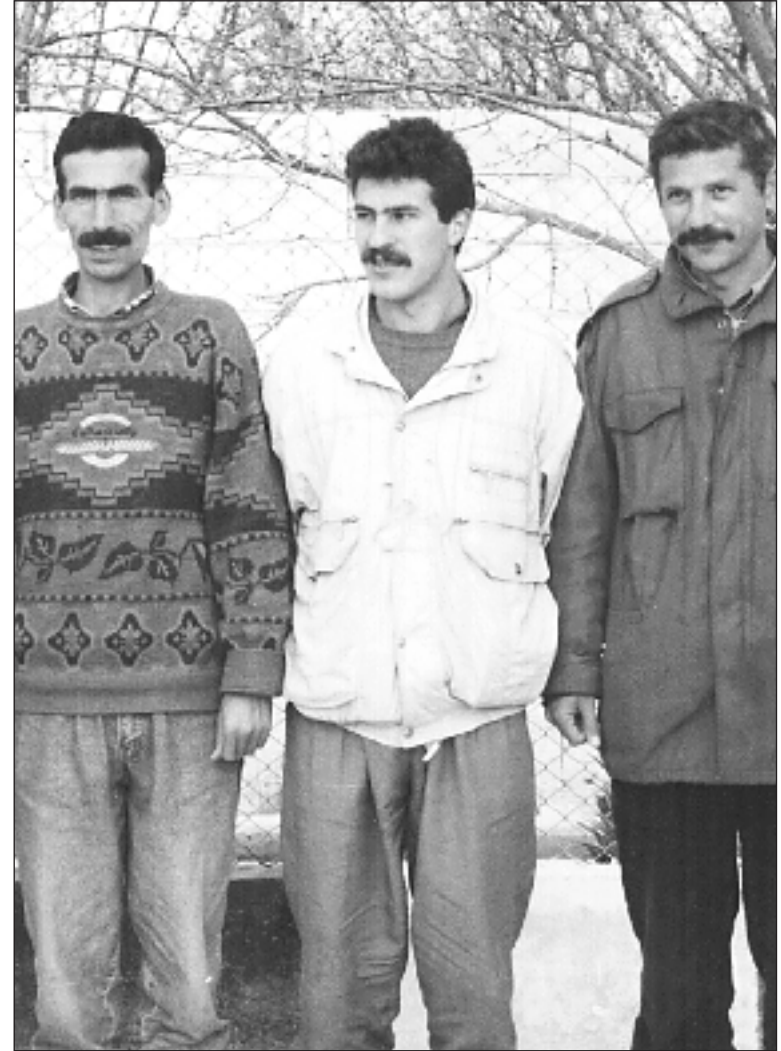
Akşam bölük yönetimimiz toplandı. İşlerimiz planlanacaktı. Biz de dinlendik. Sabah içtimasında toplantıda alınan bazı kararlar bize bildirildi. Bir grubumuz Xankürkê'ye geri dönecekti, bir grubumuz S.'deki erzakları getirmeye gidecekti. Bir grubumuz da ülke içine, Şemzinan köylerine gidecekti. Benim ismim de ülke içine girecek grubun içinde okundu. Mutluluktan neredeyse uçuyordum. Ülkeye giriyordum. Ben de bir özgürlük savaşçısı olarak halkımın arasına girecektim. *“Halkın içinde hareketlerime dikkat etmeliyim, güzel konuşmalıyım, onları etkilemeliyim”* diye düşünüyordum. Evet, halk içinde bunlar önemli şeylerdir. Bunları hiç unutmamalı ve her zaman dikkat etmeliydim. Öğleden sonra hareket edecektik. Sabırsızdım, yerimde duramıyordum.

Sonra en yakın köyden Şikeftane köyüne doğru hareket ettik. Kar yağmıştı. Her taraf karla kaplıydı. Yalnız kervancıların yolu açıktı. Biz de kervancıların yolundan köye gittik. Bu yola girerken, İran'dan gelen kervancıların yanında bir tane de Bakurlu (Kuzeyli) kervancı vardı. Bizi görünce çok sevindi. Hepimize sarıldı. Tek tek hepimizin durumunu sorduktan sonra bizimle köye geldi. Tabii onun bizi sıcak karşılaması bizleri çok memnun etmişti. Köye doğru yaklaştıkça uzakta tüten sobaların dumanı ilk etapta göze çarpıyordu. Köyün içine girdiğimizde son

derece heyecanlıydım. Görünürde köyün erkekleri yoktu. Daha köyün çoğu bizim köye girdiğimizi bilmiyordu. Görenler de ilk etapta bize yaklaşmadılar. Korktukları her hallerinden belli oluyordu. İlk defa kış günü bir gerilla grubu köye giriyordu. Hele hele Güney Savaşı'ndan sonra köylüler belki de bizim bittiğimizi, teslim olduğumuzu düşünüyorlardı. Devletin tüm propagandası zaten bu yönündü.

Planlamamıza göre *Aşağı Katuna*'ya gidecekti. Bu köy bir çete köyüydü. Onun için bir eve gittik. Araba istedik. Fakat köylü araba anahtarının evde olmadığını söyledi. Anahtarı vermek istemiyorlardı. Daha sonra köyün erkekleri yavaş yavaş köye geldiler. Bizi gördüler. İlk gördüklerinde onlar da inanamadılar. Ama sevindiler. Sonra o gece köyde kalmamızı istediler. İki gruba ayrıldık. Her grup bir eve gitti. Toplam onbir kişiydik. O gece köyde kalmamızın en önemli nedeni köylülere son durumları, Güney Savaşı'nı ve sonuçlarını anlatmak içindi. Gittiğimiz evde köylüler yanımıza geliyorlardı. Sürekli sorular soruyorlardı. Bizler de cevap veriyorduk. Bizi gördükleri için çok mutluydular. Güney Savaşı sonunda Barzani ve Talabani'den nefret etmişler ve onlara "*ihanetçiler*" diyorlardı. Köylülerin ilgisi beni çok mutlu ediyordu. Ben de sürekli onlarla konuşmak, bir şeyler anlatmak istiyordum. Yalnız dil sorunun vardı. Kürtçe bilmediğim için üzülüyordum. Konuşulanları dinlemekle yetiniyordum. Gece geç saatlere kadar köylülerle konuştuk. Sabaha doğru köyün dışında bir yere gittik. Güvenlik açısından böylesi daha uygundu. Dışarısoğuktu. Köylüler battaniye ve akşama kadar yetecek erzağı da bize verdiler. Akşama kadar orada dinlendik. Akşam *Aşağı Katuna*'ya gitmek için yola koyulduk.

Bu köy bir çete köyüydü. Silahlarını ellerinden alacak ve onları silahsızlandıracaktık. Onun için köye dikkatli girecek, ikişerli üçerli gruplar halinde evlere dağılacak ve tüm çeteleri muhtarın evine toplayacaktık. Köye doğru dikkatli bir şekilde gittik. Köyün ışıkları yanıyor. Köyün içine girdik ve evlere dağıldık. Tüm köylüleri muhtarın evine topladık. Bizden korktukları belliydi. Yalnız köye gireceğimizi biliyorlardı. Çünkü Şikaftane köylüleri onlara söylemişlerdi geldiğimizi. Oda dopdoluydu. Tüm köylüler odadaydılar. Azad arkadaş toplantı-

ya başladı. Odada çıt çıkmıyordu. Azad arkadaşın gür sesinin tüm köylüleri hemen etkilediği belli oluyordu. Toplantının amacı, son gelişmeleri, *Rubarok*, *Helena* eylemlerini, Güney Savaşı'nı, bu savaşın sonuçlarını, bizim büyük direnişimizi, düşmanın yaşadığı yenilgiyi köylülere anlatmaktı. Gerçekten de konuşma çok etkileyiciydi. Köylülerin de olumlu etkilendiği belli oluyordu. Muhtar çete reisiydi. Arkadaşlarla konuştu. Silahlarını bırakmaya karar vermişlerdi. Bize en kısa sürede silahları düşmana geri vereceklerini söylediler. Bu da bizi sevindirdi ve bir eylemden sonuç almanın gönül rahatlığıyla bize getirdikleri yemegimizi yedikten sonra, tüm köylülerle vedalaştık ve başka bir köye gitmek için yola çıktık.

M. köyüne gittik. Onlar da bizi ilgiyle karşıladılar. Kış aylarında ilk defa bir grubumuz halkın içine giriyordu. Yine halkımız Güney Savaşı'nda bizim bittiğimize dair düşman propagandasına inanmış, bizi görünce çok sevinmişti. Kendilerini daha güvenceli hissetmişlerdi. Her gittiğimiz köyde insanların büyük ilgisiyle karşılaşıyorduk. Hatta bazıları bizi bu kış sürecinde güvenceli bir şekilde barındırabileceklerini bile söylüyorlardı. Ama biz kabul etmedik.

Sonunda *Yukarı Katuna*'ya gittik. Bu köyün hepsi bizimle dosttu. Köye girdiğimizde köyün içinde yaşlı bir kadının öldüğünü bize söylediler. Biz uygun bir yere geçtik. O geceyi orada geçirdik. Öbür gün hem başsağlığı dilemek, hem de vedalaşmak üzere son bir kere köye girdik. Önce ölen kadının evine gittik. Çocuğu büyük bir hayranlıkla bu hareketimizi karşıladı. Arkasından milisimizin evine gittik. Köylülerin büyük bir kısmı orada toplandılar. Azad arkadaş köylülere genel ihtiyaç listemizi verdi ve en kısa sürede ihtiyaçlarımızı karşılamalarını söyledi. Köylüler de en kısa sürede getireceklerini söylediler.

Arkadaşların hepsi konuşuyorlardı, sohbet ediyorlardı. Ben dil bilmediğim için fazla konuşmuyordum. Ama hepsini anlıyordum. Benim konuşmamam köylülerin dikkatini çekmişti. Evin yaşlı kadını Azad arkadaş *"Bu arkadaş niye konuşmuyor"* diye sordu. Azad ve diğer arkadaşlar bana bakıp güldüler. *"Bu arkadaşımız Kürtçe bilmiyor. Çünkü bir Türk arkadaş"* dedikten sonra birden köylülerin ilgi odağı oldum. Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Türkçe bilen bazı köylü-

ler yarım yamalak Türkçeleriyle benimle konuşuyorlardı. Ben de arkadaşları yalancı çıkarmamak için Türk olduğumu kabul ettim. Oadaki özellikle yaşlı insanlar bana acıyorlardı. Yaşlı kadın *"Bu Türk aranızda ne yapıyor? Yazıktır. Zorluklara dayanabiliyor mu? Ya kaçarsa ne yaparsınız?"* diye soruyordu. Tabii Azad arkadaşla Kürtçe konuşuyordu. O benim anlamadığımı sanıyordu. *"Kaçma"* kelimesi hiç hoşuma gitmemişti. Evden ayrılınca kadar özellikle bana çok iyi davranıyorlardı. Bu iyi davranmalarının en büyük nedeni Türk olduğum içindi.

Bütün köylülerle vedalaştıktan sonra köyden ayrıldık. Köylüler bizi gördükleri ve yaşadığımız için çok mutluydular. Biz de sıcak ve büyük bir ilgiyle karşılandığımız için mutluyduk. *Katuna*'dan ayrıldıktan sonra yine *Şikeftane* köyüne döndük. Bu köy son uğrak yerimizdi. Yolda yağmura tutulmuştuk. Köye varıncaya kadar her tarafımız sırsıklam olmuştu. İki gruba ayrıldık. Her grup bir eve gitti. Evin hanımı bizi içeri alır almaz hemen sobayı yaktı. Kendimizi kurulamaya çalışıyorduk. Çok yurtsever bir aileydi. Bir taraftan kendimizi kurularken, diğer taraftan da birbirimize köylülerin çok değiştiğini anlatıyorduk. Bazen arkadaşlar bana bakıp gülüyorlardı. Ben de *"keşke beni Türk tanıtmasaydınız, hepsi bana acıyorlardı sanki"* deyince arkadaşlar *"önemli değil, onlar da sevindiler aslında, hem sana acımadılar, senin zorlanabileceğini düşündüler o kadar. Ayrıca bu bir anı olarak kalsın"* dediler. Kendimizi kuruladıktan sonra sobanın etrafında biraz uzandık.

Artık kampımıza dönecektik. İki grup şeklinde yola koyulacaktık. Önce bizim grup yola çıkacaktı. Fakat hava çok bozuktu. Köylüler bu havada yola çıkmamamız gerektiğini söylediler. Boğazın çok tehlikeli olduğunu, böyle havalarda o boğazın çok can aldığını söylüyorlardı. Fakat biz gitmemiz gerektiğini belirtiyorduk. Saat ona doğru yola çıktık. Hava bir taraftan çok soğuktu, bir taraftan da fırtınalıydı. Fırtına çok etkiliydi. Köyün üstünde kervancılarla karşılaştık. Onlar bizden önce yola çıkmışlardı. Fakat fırtına yüzünden geri dönmüşlerdi. Bize de *"geri dönün"* dediler. Fakat biz yolumuza devam etmeyi uygun bulduk. Biz boğaza yaklaştıkça fırtına daha da şiddetleniyordu. Yoğun sis olduğundan dolayı önümüzü göremiyorduk. Boğaza çıktığımızda fırtı-

nanın şiddetiyle yüzümüze çarpan karlar mermi şiddetindeydi sanki. Nefes alamıyorduk. Bir an önce kendimizi boğazın altındaki dola bırakmak istiyorduk. Fakat sisten dolayı dolun hangi yönde olduğunu bilmiyorduk. Durum gittikçe tehlikeli olmaya başlayınca köye dönmeye karar verdik. Boğazdan kendimizi köye doğru bırakırken her tarafımız buz olmuştu. Köye doğru yaklaştıkça üstümüzdeki buz eriyordu. Sırılsıklam olmuştuk. Azad arkadaş köylülerle birlikte bizi karşıladı. Kararımızı olumlu ve yerinde buldu.

O gün de köyde kaldık. Çok kirlenmiştik, uzun süreden beri banyo yapmamıştık. En son *Rubarok* eylemi öncesinde banyo yapmıştım. Tüm arkadaşların durumu da hemen hemen benim gibiydi. Tüm elbiselerimiz kir pas içindeydi, yine çete (bit) doluyduk. Köydeyken köylülerin arasında kendimizi kaşımamaya özen gösteriyorduk. Ama soba yandığında, içerisi çok sıcak olunca çeteler de hareket ediyorlardı. Bazen dayanamıyorduk. Bizim için normaldi. Çünkü savaştan banyo yapmaya fırsat bulamamıştık. Bulunduğumuz evin hanımına banyo yapmak istediğimizi söyledik. Onlar da uygun gördüler. Akşam yemeğinden sonra banyonun hazır olduğunu söylediler. Çok sevindim. Banyo kısmına gittiğimde sadece bir demlik sıcak suyun olduğunu görünce sevincim kursağımda kaldı. Ama banyo yapmaktan vazgeçmedim. Bir bidon soğuk suya bir çaydan sıcak suyu katarak banyomu yaptım. Zaten soğuk suyla banyo yapmaya alışmıştık. Banyodan sonra yattım. Uzun süreden beri ilk defa kaşınmadan sabaha kadar yattım.

Sabah olduğunda bir önceki gün yağan kar ve fırtına yerini açık havaya bırakmıştı. Havanın güzelliğinden yararlanarak, kampımıza geri dönmek için yola koyulduk. Köylülerden bir grup bizimle boğaza kadar geldi. Hem bize yol açtılar, hem de çığın gelebileceği yerlerden bizi sağlam geçirdiler.

Yavaş yavaş kampımıza yaklaşıyorduk. İki haftaya yakındı arkadaşlardan ayrılmıştık. Hepsini çok özlemiştik. Kampa yaklaştıkça heyecanım artıyordu. Arkadaşlara anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki... Bir an önce yetişip hepsini anlatayım diyordum. Uzaktan arkadaşları görüyorduk. Onlar da bizi görünce hepsi yeni yapmış oldukları çadırdan dışarı çıktı. Bizi çok sıcak karşıladılar. Önce biraz özlem giderdikten

sonra gelişmeleri tek tek arkadaşlara anlattık. Arkadaşları tekrar görmek çok güzeldi.

Kamp yaşamımız yavaş yavaş düzene giriyordu. Yalnız erzak sorunu vardı. Kar çok yağdığı için köylüler erzağımızı getiremiyorlardı. Elimizdeki erzak da çok azdı. Bizden sonra bir grup daha ülke içine girdi. Biz diğer arkadaşlar kamp çalışmalarımızın eksik kalan yanlarını tamamlıyorduk. Erzak sıkıntımız her geçen gün kendisini gösteriyordu. Bundan dolayı elimizdeki erzağı idareli kullanıyorduk. Hem İran, hem de TC bizim burada kamp açtığımızı duymuşlardı. Hatta bu gazetelerine bile yansımıştı. Kardan dolayı operasyon yapmaları zordu. Yalnız hava saldırısı yapabiliyorlardı. Onun için sığınak yapımına da başlamıştık.

Doğu Kürdistan'dan bize en son gelen haberde Zağroslar'a geçmemiz isteniyordu. Bir an önce Zağroslar'a geçmemiz gerekiyordu. Bir grubumuz ülke içine gitmişti. Onlar için bir grup bıraktık. Bizler de Zağroslar'a gitmek için hazırlıklara başladık.

Zağroslar'da yaşam başkadır

Kuryelerimiz gelmişti. Zağros'a geçecektik. Kuru bir soğuk vardı. Bu kampımızda daha yeni yeni yaşamı oturtmuştuk ki, Zağroslar'a gidiyorduk. Biz, “*imkanlar olsaydı da burada kalsaydık*” diyorduk. Ama hem güvenlik için, hem de erzağımız olmadığı için, gitmek zorundaydık.

Uzun bir yolculuktan sonra Zağroslar'ın altındaki bir köye geldik. Köyde biraz dinlendikten sonra çadırlara doğru hareket ettik. Arkadaşların bizim geleceğimizden haberleri vardı. Hepsi içtima düzeni almışlardı. Bizi sıcak karşıladılar. Burada önceden hazırlıklarımızı yapmışlardı. Bizim için yaptıkları çadır çok güzeldi. Uzun uzun konuştuk, onlara ülkeyi, halkımızın durumunu ve moralini anlattık. Bu olumlu gelişmeleri duyunca onlar da çok sevindiler. Daha sonra dinlendik. Arkadaşlar yorgun olduğumuzdan dolayı bizi geç uyandırdılar. Çok güzel bir şekilde uykumuzu almıştık. Sabah kahvaltısından sonra arkadaşlar ihtiyaçlarımızı olanaklar dahilinde karşıladılar. Ülkeye giden arkadaşlar da geldiler. Böylece bölüğümüz yine toplandı. Bizim bölük yukarıdaki çadırda kalıyordu. Diğer bölük de bizden yarım saat uzaklıktaki aşağı çadırlarda kalıyorlardı.

Gün geçtikçe yeni kampımıza alışıyorduk. Bazı günler çok şiddetli

fırtına esiyordu. Fırtına estiğinde dışarı çıkamıyorduk. Daha geleli kısa bir süre olmuştu ki, fırtına mutfağımızı yıktı. Fırtına dindikten sonra kendimize yeni bir mutfak yaptık. Burada fazla iş yoktu. Bütün yaşamımız, çadırımızın içinde sürüyordu. İmkanlarımız dahilinde eğitimi-mizi görüyorduk. Tek işimiz fırtınanın çadırımızın üzerine taşıdığı karı atmaktı. Tabii biz karı attıkça fırtına tekrar attığımız karı geri getiriyordu. Artık fırtına yüksek tepelerdeki karı dollara getiriyordu. Suyumuz kapandığı için ihtiyacımızı kardan karşılıyorduk. Bir çadır bize az geldiği için kendimize bir çadır ve bir de yönetim yeri yaptık.

Yeni yıl gelmişti. Bizim için yeni yılın çok büyük bir anlamı vardı. Her yeni yıla güçlü ve moralli girmek için hazırlıklarımızı yoğunlaştı-rırız. Her yeni yıla, tüm olumsuzluklarımızın üstüne acımasız giderek güçlü girmeye çalışırız. 1993 yılının bizim için anlamı daha başka ola-caktı. O gün biz de kendi aramızda yeni yıl hazırlıklarını yaptık. Mut-fakta bazı arkadaşlar tatlı hazırladılar. Güzel bir moralle yeni yılımızı kutladık. Yeni yıl programımız bittikten sonra tüm arkadaşlar yattılar. Ben, Bawer ve Selim arkadaşlar mutfağa gittik. Yeni yıla mutfakçı ola-rak girdik. Kampımızda ekmeğimizi gece çıkarıyorduk. Sabaha kadar ekmek çıkardık. *Papurların* üzerinde çıkarıyorduk. *Papurlar* gazla çalış-ıyordu. Bunların üzerinde ekmek çıkarmak hiç de kolay olmuyordu. Üstelik bazen sönüyorlardı. Yeniden yakmak ise ayrı bir meseleydi. Bu kampımızda en zor iş mutfakçılıktı.

O gün mutfak görevimizi başarıyla tamamladık. Artık yaşamımız yavaş yavaş düzene girmişti. Eğitim çalışmalarımız başlamıştı. Eğiti-mimizi parti merkezi planlaması çerçevesinde, kendi içimizde seçtiği-miz eğitim komisyonlarıyla sürdürecektik. Hemen hemen tüm arkadaş-lar çeşitli komisyonlarda görev alıyorlardı. Lojistik sorunlarımız da yoktu. Her türlü ihtiyacımız önceden karşılanmış, hazırlıklarımız güçlü yapılmıştı. Bazen günlük ihtiyaçlarımızı köylüler karşılıyorlardı. Bura-da en büyük sıkıntı fırtınanın çıkması, gaz ve suyun olmayışydı. Fırtı-nayı hiçbirimiz sevmiyorduk. Yaşamımızı altüst ediyordu. Gaz adeta tüm yaşamımıza damgasını vurmuştu; sobalarımız, *papurlarımız* hep gazla çalışıyordu. Kokusu, dumanı ise çok kötüydü. Bunların yanında suyumuzu da fırtına kapatınca, kar suyuna alışamamıştık. Doğru

Kürdistan'dan bazen bize gazete ve dergi geliyordu. Önderliğin tali-matlarını bize yolluyorlardı. Bir gün yine bize bazı dergi ve gazeteler geldi. Tüm arkadaşlar okuyorlardı. Serxwebun özel sayısı da gelmişti. 1992 şehitlerini içeriyordu bu sayı.

Gün 7 Ocak'ı gösteriyordu. O gün içimde bir sıkıntı vardı sanki. Sı-kıntımın kaynağı neydi bilemiyordum. Sabah kahvaltısından sonra ge-len dergilere bakmak için yönetime gittim. Dergileri biraz karıştırarak sıkıntımı üzerimden atarım diyordum. Önce biraz gazetelere baktım. İl-gimi çekecek bir şey bulamadım. Yönetimde yalnızca Zerdest arkadaş vardı. Bana Serxwebun özel sayısını verdi. *“Buna bak, belki de içinde tanıdığın şehit arkadaşlar olur”* dedi. Ben de hemen aldım. İçimden bir ses *“çabuk aç”* diyordu sanki. Yavaş yavaş sayfaları çevirdim. Bo-tan şehitleriydi. Fotoğraflara bakıyordum. Tanıdığım yoldaşlar daha çıkmamıştı. Sıra Bestler şehitlerine gelmişti. Yine resimlere bakıyordum. Bir-iki sayfa çevirdikten sonra birdenbire sanki yerimde donup kaldım. Cevahir'in fotoğrafı da içinde vardı. Hem de bana bakıyordu. O anda ne yapacağımı bilemedim. O bana, ben de ona bakıyordum. Sonra fotoğrafın altındaki yazıyı okumaya başladım. Tam geçen sene bugün (7 Ocak 1992), faşist TC'nin Bestler'e hava saldırısı sonucu dört yoldaşıyla birlikte şehit düşüyor. Tam bir yıl oluyor şehit düşeli. Yazı-yı okuduktan sonra hayatımdaki en büyük acıyı çekiyordum. Evet, kar-deşim şehit düşmüştü. Halbuki ben ne hayaller kuruyordum. Bir gün görüşecek ve *“bak ben de sizin takipçiniz, sizin yoldaşınız oldum”* di-yecektim. Elimizdeki silahlarımızla beraber fotoğraf çektirecektik. Bunları düşünürken, gözlerimde yaşlar kitabın üzerindeki sayfalara dü-şüyordu. Sonra tek tek kitabın yapraklarını çevirdim. Yaprakları çevi-rirken Cevahir yoldaşın yaşamı bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu.

Sıra Dersim şehitlerine gelmişti. Birkaç sayfa çevirdikten sonra *“Karakoçan şehitleri ölümsüzdür”* diye bir başlık gözüme ilişti. İçim-den bir ses sanki bu şehitlerin fotoğraflarına özenle bakmamı söyledi. Fotoğraflara baktım. Benim için olmaması gereken bir şeydi bu. Bir-denbire öyle bir sessizliğe büründüm ki, gözlerimden sessizce akan yaşlar karşımda duran Sertaç yoldaşın yüzüne düşüyor ve ıslatıyordu.

Kendimi tutamayıp gözyaşlarımı dökerken, o bana bakıyor ve hafiften gülümsüyordu. Daha birkaç dakika önce Cevahir yoldaşın şehit düştüğünü öğrenmiştim. Şimdi de Sertaç'ın şehit düştüğünü öğreniyorum. O anda dünyanın bütün ağırlığı üstüme çökmüştü sanki. Sonra biraz cesaret toplayıp yazıyı okumaya başladım. Titrek dudaklarla okuyordum. Cevahir'den tam birbuçuk ay sonra 22 Şubat'ta şehitler kervanına katılmıştı Sertaç yoldaş. Yoğun kış koşullarının yaşandığı Karakoçan'da geçici bir evdeyken ihanetçinin biri ihaneti bir kez daha hortlatarak onları düşmana ihbar ediyor. Sömürgeci-faşist TC ordusuyla iki saate yakın çatışıyorlar, sonra düşman eve top ve ağır silahlarla yükleniyor ve altı yoldaşımızı şehit ediyor.

Hiçbir şey söylemeden yönetimden dışarı çıktım. Çadırdan uzak bir yere geçtim, bir kar tümseğinin üzerine oturdum. Ve başladım kardeşlerimi düşünmeye. Ne kadar zordu benim için, anlatamam. O durumda ne yapmalıydım? On dakika içinde iki kardeşimin şehit düştüğünü öğreniyorum. Bundan daha acı bir şey olamazdı. Hiç düşünmemiştim onların da şehit düşebileceğini; hep başka şeyleri düşünüyordum. *“Bir anda karşılaşırız, onlara doya doya sarılıp özlem gideririm”* diyordum kendi kendime. İnanmak istemiyordum. Artık hiçbir zaman onları göremeyeceğim, sarılamayacağım bir daha doyasıya onlara. Ama kabul etmeliydim. Onlar şehit düşmüşlerdi. Fotoğraflarını gördüm. İnanmıyordum. Bir yanlışlık olamaz mıydı? Olamazdı. Çünkü ikisinin de fotoğrafları vardı. Evet kabullenmek zorundaydım. İkisi de şehit düşmüşlerdi. Artık direniş bayrağı bana ve Ercan yoldaşa teslim edilmişti. Bize düşen bayrağı korumak ve onu sürekli dalgalandırmaktı. Sonra yerimden kalktım. Çadıra gittim hemen bir battaniyenin altına girdim. Hep onları düşünüyordum. Düşündükçe de acı çekiyor, kin duyuyordum düşmana. Arkadaşlar bir şeylerin olduğunu çıkarmışlardı. Bazıları ne olduğunu soruyorlardı. Ben de *“Hiçbir şey yok, sadece biraz başım ağrıyor, üzerime bir ağırlık çökmüş”* diyordum.

Uzun bir süre kendimi toparlayamadım. Artık bütün zamanımı onları düşünerek geçiriyordum. Düşüncelerimde bazen Bestler'e gidiyordum, bazen Karakoçan'a. Bazen onlarla konuşuyordum. Artık kabul etmiştim, şahadetlerine doğru yaklaşmalıydım. Onlara nasıl layık bir

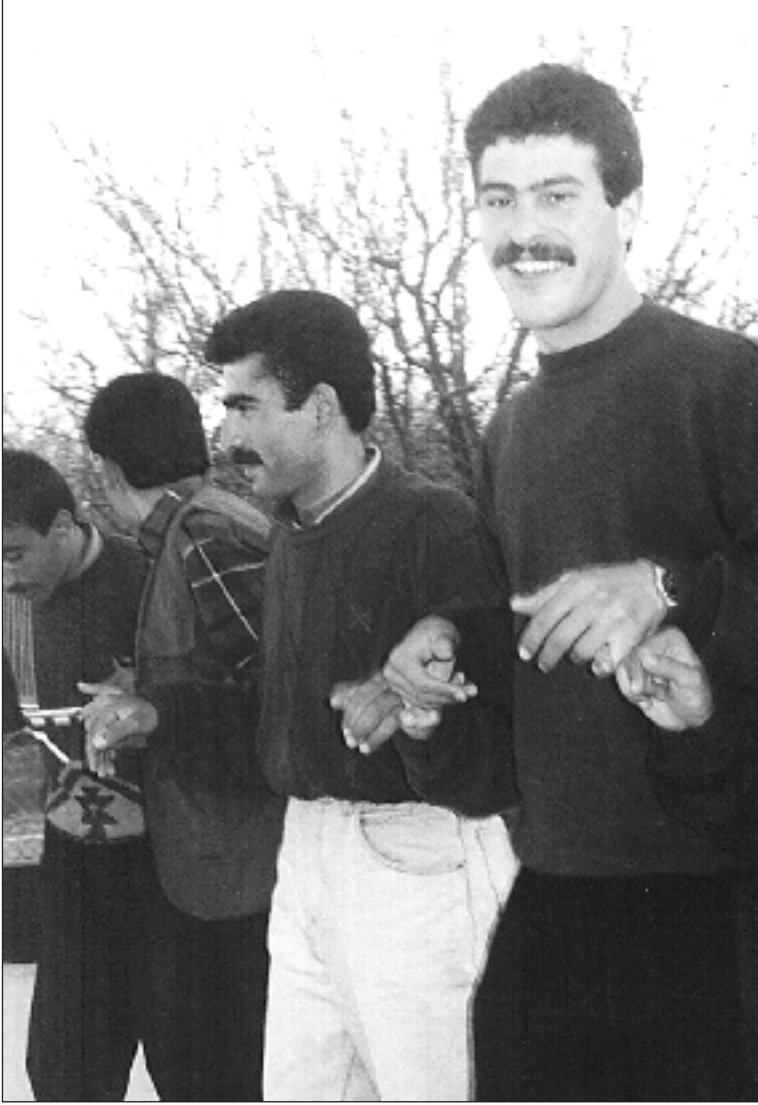
kardeş olabilirim, intikamlarını düşmandan nasıl alabilirim, onları nasıl yaşamda doğru temsil edebilirim? Yapmam gereken, bu sorulara artık doğru cevap vermektir. Bir an önce bahar gelsin, diyordum. Bahar gelsin ki savaşımız kızıksın, eylemlerimiz çoğalsın, ben de bu eylemlere katılıp intikamımı alayım. Evet sabretmeliydim, bahar gelecek, savaş büyüyecek. Öyle ise kendimi bir an önce hazırlamalıyım. Her geçen gün rüyalarım misafir oluyorlar. Onlar benim yaşam kaynaklarım, bahar çiçeklerim. Bundan sonra onları her şeyden korumalıyım, ihanetten, alçaklardan, düşmandan. Belki o zaman onlara layık olabilirim.

Arkadaşların birçoğu durumumu öğrenmişlerdi. Onlar da kitapta okumuşlardı. Son zamanlarda sessizliğe bürünmüş, artık zamanımın hepsini düşünerek geçiriyor, kendimle baş başa kalmayı daha rahat buluyordum.

Eğitim devam ediyor. Ama ben eğitime fazla katılım sağlayamıyordum. Bir taraftan kendimi toparlamaya çalışırken, diğer taraftan da baharın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

26 Ocak 1993

Sabah, nöbetçi arkadaşın *“içtima, içtima”* sözleriyle kalktık. Nöbetçi arkadaşın bizi kaldırması bir mesele. Her günkü gibi, her arkadaşın üzerinde battaniyeyi iki-üç defa kaldırdıktan sonra ancak kalkabildik. Üç gündür devam eden fırtına daha da şiddetlenmişti. Bu durumlarda dışarıda içtima yapamıyorduk. İçtimamızı çadırın içinde yaptık. Sabah kahvaltısından sonra diğer takım da çadırımıza geldi. Çadırımız aynı zamanda okul işlevini de görüyor. Sabah saat sekizde eğitimimize başladık. Birinci dersin ortasında bir arkadaş içeri girdi. Komisyondan izin aldı; *“Zerdeşt arkadaş acilen iki arkadaşın gelmesini istiyor”* dedi. İki arkadaş gitti. Bir şeyin olduğu, arkadaşın heyecanından ve telaşından belli oluyordu. Eğitimimizin sabah bölümü bitmek üzereydi ki giden iki arkadaşımız geri döndü. Fırtınadan her tarafları buz olmuştu. Saçları bem beyaz kesilmişti. Fırtınanın şiddetini anlamak için onların o haline bakmak yeterliydi. Biri komisyondaki arkadaşına yaklaştı, kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra bir köşeye gidip oturdu. Eğitim bittikten sonra komisyon sorumlusu arkadaş; *“Aşağı bölükteki Sabri yoldaş ra-*

hatsızlığı sonucu bu sabah şehit düşmüştür. Öğleden sonra tören yapılacaktır. Şimdi şehitlerimizin anısına bir dakikalık saygı duruşuna geçiyoruz” dedi. Hepimiz saygı duruşuna geçtik. Saygı duruşu sırasında hep şehitlerimizi düşündüm. Birden Cevahir ve Sertaç yoldaşların fotoğrafları gözlerimin önüne geldi. Hiç bitsin istemiyordum, sonsuza kadar saygı duruşunda bekleyeyim diyordum. Ama bitecekti. Zaten bitmişti. Önemli olan şehitlerimizi yaşatmaktı.

Öğleden sonra hepimiz hazırlandık. Tören için aşağı bölüğe gidecektik. Fırtına şiddetinden bir şey kaybetmemişti. Aşağı bölüğe tek sıra halinde gittik. Çadırlara yaklaştığımızda Battal arkadaş karnas silahının ucuna ARGK bayrağını taktı. Rüzgarın yardımıyla bayrak çok güzel dalgalanıyordu. “Şehit Namirin” sloganlarıyla tören sahasına geçtik. İçtima düzeni aldık. Şehidimiz battaniyenin içinde karşımızda uzanmış bekliyordu. Şehidin üzerine ARGK bayrağını serdikten sonra Zerdeşt arkadaşın komutasıyla bir dakikalık saygı duruşuna geçtik. Arkasından şehidin yaşamı ve şahadeti üzerine kısa bir konuşma yapıldı. Sonra şehidimizi defnettik ve tören dağıldı. Tekrar çadırımıza döndük. Arkadaşlar hemen toplandılar. Sabri yoldaşın yaşamı, mücadelesi, şahadeti-nin anlam ve önemi üzerine konuşmalar yapıldı. Arkadaşımız önceden hastaymış, fakat hastalığını arkadaşlara söylememiş, hastalığının arkadaşların önüne engel olabileceğini düşünmüş. Son iki günde hastalığı ağırlaşmıştı. Yalnız üç gündür dışarı çıkmamızı engelleyen fırtına, yoldaşımızı hastaneye götürmeye fırsat vermemiş ve yoldaşımız şehit düşmüştü. Bizlere düşen en büyük görev, mücadeleyi şehitlerin bıraktıkları yerden alarak yükseltmek olacaktır. Bundan başka şehitlere gereken bağlılığı sağlayamayız. Onlara bağlılığın tek ve gerçek ifadesi mücadeleyi yükseltmektir.

Akşam ekmek pişirme sırası yine bana gelmişti. Ben Mahsum ve Zınar arkadaşlar mutfakçıydık. Yine *papurlar* çalışmıyordu. Yalnızca biri çalışıyordu. Zınar arkadaş kar getirip su eklemeye çalışıyordu. Mahsum arkadaş yenlerini kollarından sıyırmış, kaba elleriyle hamur yapıyor, ben de bozuk olan *papurları* tamir ediyordum. Mutfağımızın üzerindeki naylonumuz yırtıldığı için rüzgarın getirdiği karın büyük kısmı içeriye giriyordu. Elimizde bulunan dört *papurdan* ancak ikisini çalıştı-

rabildik. Biri devamlı yanıp sönüyordu. *Papur*la uğraşırken her tarafım is olmuştu. *Papur* dumanı insanı boğuyordu. Tüm arkadaşlar nefret ediyorlardı bu dumandan. Onun için hiç kimse mutfığa girmek istemiyordu. Bunlardan kurtuluşun tek yolu bir an önce baharın gelmesiydi.

Gece geç saatlere kadar ekmek çıkardık. Çıkarıncaya kadar da verem olduk. Bir taraftan içeriye giren kar, diğer taraftan da yanıp sönen *papur*lar. Ama bütün bunlara rağmen işimizi bitirmeyi başardık. Zınar arkadaş hemen gidip yattı. Mahsum'la birlikte su ısıtıp başımızı yıkayacaktık. Karı çaydana doldurduk, erimesini bekledik. Su yavaş yavaş ısınırken ikide bir dışarıyı kontrol ediyorduk. Rüzgar şiddetinden bir şey kaybetmemişti. “*Başımızı yıkamayalım, elimizi yüzümüzü yıkayalım yeter*” dedim Mahsum'a. O da güldü: “*Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu havada kim başını yıkar!*” Suyumuz ısıdıktan sonra alelacele elimizi-yüzümüzü yıkadık. Büyük bir hızla çadıra gittik. Yanan sobanın yanında biraz kendimizi ısıttık. Bir sigara içtikten sonra sobanın etrafında uzandım. Şehitlerimizi düşündüm. “*Susmak yok artık, haykırmak var. Hem de sıradağları devrircesine haykırmak*” dedim kendi kendime.

30 Ocak 1993

Dün gece oldukça geç yatmıştım. Battaniyelerimiz eksik olduğundan sobanın yanında uzandım. Soba ısınıp alan tarafım ısınmıyor, kapı tarafına denk gelen taraf ise gelen rüzgarın vurmasıyla oldukça üşüyordu. İki gündür içeride yaptığımız içtimamızı bu sabah dışarıda yaptık. İçtimadayken ellerim o kadar üşüyordu ki, bir an kopacağını düşündüm. Kar taneleri rüzgarın desteğiyle ellerime ve yüzüme iğne gibi batıyordu. İçtima biter bitmez, hepimiz adeta çadıra saldırdık. İçeride yanan gaz sobamız çadırın içini oldukça ısıtıyordu. Hemen sobanın yan tarafına geçip oturdum. Son zamanlarda hep yerim oradaydı. Zaten arkadaşlar oranın üzerime tapulu olduğunu söylüyorlardı. Genelde kimse oraya oturmuyordu.

Birkaç gündür eğitim aralarında arkadaşlarla sürekli Kürtçe konuşuyordum. Kürtçe'yi, bu kış sürecinde tamamen öğrenmeye kesin kararlıyım. Arkadaşlar da yardımcı oluyorlardı. Kürtçe'yi öğrenmeye ihtiyacı-

mız var. Halkımızın arasına girdiğimizde Kürtçe büyük bir ihtiyaç olarak kendisini gösteriyordu. Şemdinli'ye ilk girdiğimizde herkes Kürtçe konuşurken, ben susuyordum. Bu da beni üzüyordu. Halkın içinde haykırmam gerekirken susuyordum. Halkın arasında konuşabilmek, duygu ve düşüncelerimi anlatabilmek için en kısa sürede, arkadaşların da yardımıyla, Kürtçe'yi öğreneceğim.

Eğitimimizin sabah bölümü bittikten sonra eğitime bir ögünlük ara verdik. Akşam bölük morali vardı. Yani kültür gecemiz. Onbeş günde bir böyle geceler düzenliyoruz. Bizim her dakikamız, her günümüz hep moraldir. Arkadaşlarımızın her biri kendi başına bir moral. Bölük içinde düzenlenen bu kültür gecesine her arkadaş kendi yetenekleri dahilinde bir şeyler hazırlar ve geceye katılır. Böylece kültür gecemiz oldukça zengin geçer.

Öğle yemeğinden sonra aşağı bölüğe gaz getirmek için indik. Bugün güneş açmıştı. Yalnız rüzgar yine esiyordu. Esen rüzgar güneşin ısıtıcılığına engel oluyordu. Arkadaşlar yavaş yavaş kendilerini morale hazırlıyorlardı. Rênas arkadaş da moral hazırlığı yapan arkadaşlardandı. Bir skeç hazırlıyordu. Bu skeç için işkenceci birini arıyordu. Nazikçe yanıma yaklaştı. “*Mordem arkadaş, skecimiz için bir işkenceci gerekiyor. Senin tipin biraz buna uygun*” dedi. Ben de gülerken cevap verdim; “*Heval bugüne kadar kaç moral yapıldıysa bana ya ajan rolünü, ya işbirlikçi, ya da subay rolünü veriniz. Artık, bu rollerde oynamayacağım. Gerçekten de bu roller beni korkutuyor*” diyerek kabul etmedim. Bunun üzerine kahkahalara boğuldu. Aynı teklifi Amed arkadaşına yaptı. O da aynı gerekçelerden dolayı kabul etmedi. Zaten Amed'le karar almıştık: “*Bu defa baş rolü verirlerse oynarız.*”

Akşam yemeğinden sonra moral gecemize başladık. Morale Azad arkadaşın gecenin anlam ve önemini içeren konuşmasıyla başladı. Moralde söylenen türkülerde tüm Kürdistan'ı gezdik. Bunun yanında Arapça, Türkçe ve Almanca söylenen şarkılar da gecemize renk kattılar. Enternasyonalizm gecemize de yansdı. Bazı arkadaşlar kısa skeçlerle moralimizi zenginleştirdiler. Fotoğraflar çektik. Yine diğer çadırdan getirilen lüks çadırımızın içini gün ışığı gibi aydınlatıyordu. Biz çadırımızda lamba kullanıyorduk. Işığı o kadar azdı ki köşelerde oturan

arkadaşların yüzünü göremiyorduk. Ama lüks ortalığı apaydınlık yapmıştı. Çok güzel bir gece geçirdikten sonra yukarı takım topluca çadırına gitti. Topluca gitmek en sağlıklıydı. Onların çadırı bizden yüz metre uzaktaydı. Ama böyle fırtınalı günlerde insan Zağros'ta, on metrelik bir mesafede bile yolunu kaybedebiliyordu. Topluca gidildiği zaman bunun önüne geçiliyordu.

Son günlerde biraz kendime geldim diyebilirim. Arkadaşların da bana yardımları ve destekleri oldukça fazla. Artık şahadetlere doğru temelde yaklaşmam ve ona göre tutum sergilemem gerektiğini bilince çıkarıyorum. Sertaç ve Cevahir yoldaşlar sık sık rüyalarımı misafir oluyorlar. Dilerim bu gece de düşümde onlarla buluşurum. Onları rüyada görmek çok güzel. Eskiden hep bana yardımcı oldular, arka çıktılar. Şimdi de aynı güç ve desteği bana veriyorlar. Artık cesaret alıyorum onlardan, güç kaynağım oluyorlar.

Yaşasın özgür ve bağımsız Kürdistan için ölümsüzleşen şehitlerimiz!

9 Şubat 1993

Fırtına son birkaç gündür yerini bazen kar yağışlarına, bazen de güneşe bırakıyor. Hava güneşli olduğu zaman hepimiz çadırın dışına çıkıyor, güneşleniyoruz. Bazen de kartopu oynuyoruz. Hatta zaman zaman güreş tutuyoruz. Karın içinde güreş tutmanın zevki de başka. Artık küçük bir çadırla sınırlı yaşamının tüm arkadaşları sıkıldığı belli oluyor. Sıkıntıları biraz da olsa üzerlerinden atmak için bu tür oyunlara başvuyorlar.

Zağros'ta ısıtıcı bir hava buldun mu yararlanmalısın. Biz bunu artık en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz. Çünkü güneşin ne zaman yerini tüyleri ürperten fırtınaya bırakacağı belli olmuyor. Her an hava değişebilir. Fırtına estiğinde kendisiyle birlikte karı da dollara sürüklüyor. Çadırdan dışarıya çıktığında her an boğulabileceğini düşünüyorsun. Soluk alıp vermekte zorlanıyor insan. Hele hele rüzgar şiddetlendikçe çadırımızın çıkardığı sesler kulağa hiç hoş gelmiyor. Sanki çadırımız parça parça oluyor. Her şeye rağmen yaşamımız neşeli, moralli geçiyor. Gece sohbetlerimizin tadına doyum olmuyor. Gece so-

betleri Zağros soğuğuna karşı en iyi ilaçtır. Her gece bu sohbetlerimizi geliştiriyoruz.

Suyun ve gazın olmamasından dolayı ne yıkanabiliyoruz, ne de elbiselerimizi yıkayabiliyoruz. Üzerimizdeki elbiseler kirden rengini kaybetmiş. Popurun isiyile siyah olmuşlar. Ayrıca çok sertleşmişler. Bazı arkadaşlar, *“Düşman operasyonlarda özel olarak kurşun geçirmez elbiseler giyiyor, biz de kir sayesinde kurşun geçirmez yeleklere ve pantolonlara sahip olduk”* diyorlardı. Bir arkadaşımız dayanamayıp kurşun geçirmez elbiselerini yıkadı. Kurutup giydikten sonra içimizde en çok o dikkatleri üzerine çekti. İkimiz yan yana geçtik. Bir ona, bir de kendime baktım. O pırıl pırıl parlıyordu. Ben ise bir maden işçisinden farksızdım. Onun elbiselerine baktıkça elbiselerimin ne kadar kapkara kesildiğini daha iyi görüyordum. Fakat karşımdaki arkadaşlara baktığımda onların da elbiseleri benimki gibi kara, kurşun geçirmez elbiselerdi. Arkadaşların bu hali bana öyle doğal geliyordu ki, sanki tüm elbiseler böyle piyasaya sürülüyordu.

Bir mum ışığı kadar ışık saçan fanusumuzun etrafında toplanmış tartışıyoruz. Fanusumuzun camı iki parçaya bölünmüştü, üst tarafı isle kapkara kesilirken, alt tarafı da ancak mum ışığı kadar etrafa ışık saçıyordu. Sigara içen arkadaşlar çakmaklarını yaktıklarında çakmak ışığı ortalığı daha iyi aydınlatıyordu. Karanlıkta görünmeyen arkadaşları görmemize neden oluyordu. Buna rağmen bu mum ışığı altında arkadaşlar defterlerine bir şeyler yazmaktan geri de kalmıyorlardı.

Bazen konuşan arkadaşların sesini anlayamıyoruz. Çünkü fırtınanın şiddetinden kalkıp oturan çadırımızın naylonu öyle kötü bir ses çıkartıyor ki, bu sestten dolayı arkadaşların sesini duyamıyoruz. Bu fırtınayı hiçbirimiz sevmiyoruz. Sanki düşman gibi. Ama yıldırıyor bizi. Sonunda yenilen hep fırtına oluyor, düşman gibi. Özellikle gece battaniyelerin altına girdiğimizde her arkadaş battaniyeyi sıkı bir şekilde kendine sarıyor ve çantasını yastık yerine kullanıyordu. Gece sessizliğini her ne kadar rüzgar ve naylonun sesi bozuyorsa ve rahatsız ediyorsa da, böyle gecelerde yatağa girdiğimde bu sesi baharda, ormanlarda, sa-
bahları Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çalan kuşların sesi, şırl şırl akan suların sesi olarak düşünüyor ve öylece yatmaya çalışıyorum.

Oldukça da yararı oluyordu. Bazen de bir türlü uyku gözüme girmiyordu. Sanki bu ses beni uyutmamak, rahatsız etmek, yorgun düşürmek için çıkıyordu. O zaman onu her gün Xankûrkê'ye gelip bomba bırakan uçakların sesi veya KDP'nin kulakları sağır edercesine patlayan havanın sesinin sesi gibi düşünüyor ve kin güdüyor, nefret ediyordum. Ama diğer taraftan da ona karşı hiç yılmadan yaşadığımız, Zağrosların doruklarına yaşamı taşırdığımız için mutlu oluyordum. Zorluklara göğüs gererek yaşamak, yaşamların en güzeli.

15 Şubat 1993

Yine her günkü yerime geçmiş, elime aldığım kalemle defterimin bembeyaz sayfalarını yazımla karalamaya, bir türlü konuşma diliyle birilerine anlatamadığım duygularımı, beklentilerimi, bana bir yoldaş gibi olan özlemlerimi, sevgilerimi paylaşan, bilinmeyen sırlarımı bilen, içimi ferahlatan, kısacası benimle yaşamımı paylaşan defterime, bahara olan tutkularımı aktaracağım bugün.

Daha düne kadar bir mum kadar ışık saçan fanusla gecelerimizi geçiren, bugün yeni gelen lambamız etrafı daha fazla aydınlatıyor. Lambanın ışığı sayesinde bugün köşelerde olan arkadaşları da görebiliyorum. Bazı arkadaşlar battaniyelerin altında tatlı sohbetlere girmiş, bazıları çoktan derin uykulara dalmış, birkaç arkadaş da yanımda lambanın etrafında toplanarak mayın çeşitlerini ve nasıl yapıldıklarını anlatan bir kitabı okuyorlardı. Kitap Arapça yazılıydı. Sipan arkadaş okuyordu, sonra diğer arkadaşlara anlatıyordu.

Çadırımızın içine girebilmek için iki kapıdan geçmek gerekiyor. Birinci kapı ile ikinci kapı arasında lojistik için kullanıyoruz. İçeri girmeden önce ayakkabılarımızı burada çıkarıyoruz. Sonra içeri giriyoruz. Ayrıca ikinci kapının etrafı naylonla örtülmüş. Bu bölme ile çadırın içindeki ısının dışarıya çıkmasını engelliyoruz. Oldukça da yararlı oluyor. Yalnız naylonumuz duvarla birleştiği yerde yırtılmış, dışarıdan gelen soğuk hava bu yırtık yerden içeriye giriyor. Ve o tarafın soğuk olmasına neden oluyor. Vücudumuzun bir kısmı sobanın ısıyla ısınırken, yırtık naylon tarafından gelen soğuk hava diğer tarafımı donduruyor, üzerime battaniye atarak kendimi soğuktan korumaya çalışıyorum.

Bahar sevdadır. Ben bu sevdaya öyle özlem duymuşum ki anlata-mam. Şimdi tüm varımı yoğumu sabra yüklemişim ve öylece baharın gelmesini bekliyorum. Bahar gelsin ki biriken kin, çekilen acılar, halka duyulan özlem, dağların doruklarına olan aşk, doğaya olan sevdâ, bir yudum suya olan özlem bitsin. Her geçen gün düşmana olan kinim, nefretim, intikam hırsım artıyor. Sertaç yoldaşa, Cevahir yoldaşa, tüm şehitlere hergün söz veriyorum; “*yolunuzun takipçisi olacağım. İntikamınızı alacağım, yeter ki bahar gelsin.*” Biliyorum bahar gelecek, hem de çok yakında. Hayatımda ilk defa bütün bir kışı Kürdistan doğasının belki de en acımasız olan, İran Kürtlerinin deyişiyle bugüne kadar hiçbir insanın yaşamayı denemediği, yalnızca Apocuların yaşamıyla süslediği *Dalamper*'de, yani Zağroslar'da geçirdim.

Zağroslar'da kış başka olur. Dışarıya çıkmaya üşenenler olur. Fırtınası acımasız. Birçok yoldaşımızın ya canını almıştır, ya savaş dışı bırakmıştır. Yine de yıldırمامıştır bizleri. Daha kinlendirmiştir, yaşama sevdalandırmıştır. Bahara olan özlemlerimizi daha da artırmıştır.

Ve ilk defa bir baharı bütün güzellikleriyle Kürdistan dağlarında görecekim. Kürdistan'da yaz, sonbahar, kış mevsimleri başkadır, her birisinin ayrı güzellikleri vardır. Fakat baharın güzellikleri Kürdistan'da başkadır. Hele hele gerilla için daha da anlamlıdır bahar. Elbette benim için anlamı bambaşka olacak. Eriyen kar suları derelerden taşacak, ben de bunları dağların doruklarından izleyecekim. Bu ulaşılmaz bir mutluluk olsa gerek. Bazen o suları yarıp geçecekim. Hele hele karı eritip suyunu içmekten kurtulacağız. Dudakları çatlatan o soğuk suları içerek yüreğimdeki kini, öfkeyi sulayacağım. Üç aydır yıkayamadığım vücudumu o sularla yıkayacağım. Üç ayın kirini-pasını üzerimden atacağım. Ve en önemlisi düşmana baharla birlikte güçlü darbeler indireceğiz.

Bahar güçlü atılımımızın başlangıcı olacak, bahar bizi halkımıza kavuşturacak. Yüzüne hasret kaldığımız halkımızı görecekim. Öyle hasretim ki küçük çocuk seslerine, onları kucağıma alıp okşamaya, öpüp sevmeye hasretim. Onlara özgür bir gelecek yaratmak için savaşmak gerekiyor.

Özgür bir ülkede yaşamalıdır, Helin, Memo, Evindar, Sidar. On-

ların da bir ülkesi olmalıdır. Bu dağların doruklarına olan sevdam on katına çıkmıştı. Bir kampta üç çadırı sınırlı kalmak, dağların doruklarını uzaktan izlemek, onlara ulaşamamak acı veriyordu. Doruklardan vadiyi, uzaktan geçen insanları, şehirlerin ışıklarını izlemek, serin rüzgar eserken gece büyük bir gerilla ateşi yakıp çay kaynatmak ve üşüyen içimizi ısıtmak, uzanırken ateşin etrafında gök yüzünde yıldızları saymak belki de dünyanın en güzel ve en zevkli işidir. Yeter ki bahar gelsin. Bu güzellikleri talan eden, yok eden, bize zehir eden düşmana; bu güzelliklerden aldığımız güçle öyle darbeler vuracağız ki, ona kaçma şansını bile vermeyeceğiz. Öyle ki, Kürdistan'da baharın güzelliği acımazsız geçen kışın şiddetinden belli olur.

18 Şubat 1993

Gerillanın da morale, ilgiye, sevgiye dostluğa ihtiyacı vardır. En çok da yoldaşlar birbirlerinin sevgisine, ilgisine muhtaçtır. Her gerilla yoldaşlarına moral kaynağı olur. Sevgisini, dostluğunu yoldaşlarıyla paylaşır. Bizleri ayakta tutan aramızdaki bağdır, sevgidir ve birbirimize olan saygımızdır. Gerilla sanatı gerillayı çok yönlü kılar. Gerilla en iyi örgütleyicidir, en iyi asker, en iyi öncü ve en iyi önderdir. Kürdistan'da gerilla yeni yaşamın kendisidir. En büyük gerilla, Kürdistan'daki gerillaları yaratan Başkan APO'dur.

Mücadelemiz ilk ortaya çıktığında önderlerimiz en olanaksız koşullar içinde mücadeleyi yürüttüler. Hiç yoktan bugünkü imkan ve fırsatları yarattılar. Bir tek tabancayla birçok eylem yaptılar. Günlerce aç kaldılar, yatmadılar, ama hiçbir zaman yılmadılar ve bizlere bugünleri armağan ettiler. Onun içindir ki, Kürdistan'daki gerilla yaşamı en kutsal yaşamdır. Bu yaşamı yaratmak için nice yiğitler canlarını feda ettiler. Bu yiğitlerin mirasını korumak, geliştirmek, gelecekteki nesillere taşımak da bize düşüyor.

Gerillacılığı kitaplarda okumak, filmlerde izlemek, başkalarından duymakla tanımak imkansızdır. Gerillacılığı ancak yaşayarak tanır ve onun zevkine varırsın. Hele hele iyi bir gerilla olmak için çaba harcarsan en değerli yaşama geldiğini, bu yaşamla ölümsüzleşeceğini anlarsın. Gerillacılıkta tüm yeteneklerini yaşam gereği sergilemek zo-

Mordem hevalin albümünden

rundasın. Her insan yeteneklidir, fakat bazen yetenekleri sınırlı olabilir. Ama gerillada tam bir yetenek oluyorsun. Her konuda bilgi sahibi oluyor, birçok konuda uzmanlaşabiliyorsun. Belki de gerilla en yetenekli insandır. Geçmişteki yaşamda hep ailenin, onun bunun emeğiyle geçinmişsen, hep hazıra alışmışsan eğer; gerilla yaşamında başlarda zorlanırsın. Fakat yoldaşların yardımıyla, yaşam zorluklarının kendisini dayatmasıyla, kısa bir sürede ortama uydurursun kendini.

İlk başlarda birçok konuda zorlandım. Sigara sarmakta, ekmek pişirmekte, yemek yapmakta, gerilla ateşi yakmakta vb. Hayatımda hiç tütün içmemiştim. Hep sigara içmiştim. Kampa geldiğimizde tütün vardı. Sigaramızı kendimiz sarıp içiyorduk. Ben bir türlü sigara sarmıyordum. Ferhat arkadaş kısa bir sürede sigara sarmayı öğrendi. Genellikle sigaralarımı Ferhat arkadaşla sardırıyordum. Onu bulmadığım zaman, kalemin etrafına sigara *pelini* sarıyor, sonra *pelin* içine tütün koyuyor ve böylece ortaya bir sigara çıkarıyordum. Sigara sarmayı denediğim zaman hep yırtıyordum. Hatta bir ara bırakmayı düşündüm. Fakat gerilla çaysız ve sigarasız olmaz. Onu öğrendikten sonra sarma yönünde öğrenmeye karar verdim. Üst üste sigara bozarak sonunda sarmayı başardım.

İlk mutfağa Lelikan'da girdim. Daha önce erkek arkadaşların ekmek pişirdiklerini görmüştüm. Çok tuhafıma gidiyordu. Ekmek pişirmenin hep kadına özgü olduğunu düşünüyordum. Fakat Kürdistan kadınının yazgısını değiştiren PKK, her millitanına da yaşamın zorlukları, ihtiyaçları karşısında ayakta kalmasını öğretmiştir. Kendisine odun bile getirmekten üşenirken, bunların kadınların işi olduğunu düşünürken, bugün partimiz sayesinde bu tabuları kırmış bulmaktayız. Ekmek pişirirken bazen yakıyoruz. Bazen hamur çıkıyor, bazen de analarımızın ekmeğini aratmayacak şekilde güzel ekmek çıkarıyoruz.

İlk yemek pişirdiğimde pirinç çorbası yapayım derken kuru pirinç oldu. Suyla pirincin ölçüsünü tutturamamıştım. Tabii pirincin altını da yakıtım. Zamanla gerillada yenilen tüm yemekleri yapmasını öğrendim. Başlangıçta yaptığın yemekler güzel olmayınca üzülüyorsun. Ama arkadaşların beğendiği bir yemek yaptığın zaman mutlu oluyorsun. Arkadaşlarına iyi hizmet ettiğini düşünüyorsun. Arkadaşlara hizmet et-

mek, çok güzel bir şey.

Eylemlilik gerilla yaşamının temel kaynağıdır. Ona ruh veren, onu yaşatan, cesaretli kılan ve gerillanın özgürlüğe giden yoldaki motor budur. Eyleme gidişte gerilla heyecanın yüksek en doruğunu yaşar. Sürekli eylemlilikle gerilla bir altın gibi parlar ve paslanmaz. Eylemsizlik gerillanın düşmanıdır. Düşmana korku verir, cesaretini kırar, paslı kılar. Bunun bilincinde olan gerilla kendisini en çetin eylemler için hazırlar. Savaşmak isteyen hiçbir gerilla kamp yaşamını sevmez. Kamp onun hareketini daralttığı için kamp ortamı cehennem gibidir. Hele hele Zağroslar'da bu daha da geçerlidir. Ama kış aylarında zorunlu olarak kampa girildiği zaman da, kendini en iyi bir şekilde bahara hazırlar. Eğitimine ağırlık verir. Kendini güçlü kılar.

Yağmurlu gecelerde yürümek, soğuk gecelerde taşların altında yatmak oldukça zor olabilir. Fakat özgürlük savaşçısıysan, zafere inanıyorsan, halkını seviyorsan, her türlü zorluğu yeneceğine inanırsın. Bu zorlukları yendiğin zaman da zafer kazandığını, zafer kazanmanın da ne kadar güzel olduğunu anlarsın.

Kürdistan dağları güzeldir. Kürdistan doğası bu dağları güzelleştirir. Asıl dağlarımızı güzelleştiren eylemler sonrası gerillanın dağların doruklarında halay çekmesidir.

Ve dağlarımız gerillayla güzeldir. Gerillayla onurludur. “*İnsanı yaşatan sudur, havadır; güzeli güzelleştiren çirkinin olmasıdır*” derler. Ama Kürdistan'ı var eden, Kürt halkını yaratan, ona can veren, Kürdistan'ı şehitler ülkesi yapan gerilladır. Yeni yaşamın, özgürlüğün anahtarıdır, adıdır.

23 Şubat 1993

Dün Sertaç yoldaşın şahadetinin birinci yıldönümüydü. İki-üç gündür yanımıza gelen karargah komutanlarımızdan Mahir arkadaş benimle konuştu. Sertaç ve Cevahir yoldaşların şehit düştüklerine dair aileye haber vermesini söyledim. Kendisi de bunun bir görev olduğunu ve en kısa sürede aileye bildireceğini belirtti. Buna çok sevindim. Ne kadar zor da olsa, bu gerçeği öğrenmek onların en doğal hakkıdır. Başkalarından duyacaklarına partiden bu gerçeği öğrenmeleri daha doğru ve

iyi olur. Acı da olsa onlar bunu kabul edecekler.

Haber versinler dostlara: Sertaç, Cevahir, tüm şehitlerimiz kanlarıyla suladılar topraklarımızı. Haber versinler Sertaç'ın Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çalan kuşlarına. Haber versinler Cevahir'in bahçemizdeki sarı çiçeklerine.

Siz ey kuşlar, her sabah penceremize konar; Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çaldınız. Sertaç yatağından kalkar, mutfaktan ekmek getirip sizlere verirdi. Sonra çaldığınız müzik önünde okurdu. Her 22 Şubat'ta mezarını siz ziyaret edin. Zaferin kesin olduğunu, mücadelenin büyüdüğünü, bayrağı yere düşürmediğimizi bildirin. O zaman Sertaç heval toprağın altından haykıracaktır. Mutlu olacaktır. Haberi duyduğunda belki de ağlayacaktır. Kezban ananın parıldayan gözlerinden gözyaşları akacak, yanaklarından süzülüp gidecektir. Ana yüreğidir. Ağlayıp, gözyaşı dökmesi, sızlaması normaldir. Ama bu gözyaşları sevincin ifadesi olmalıdır; onurlu, yiğit evlat yetiştirmenin verdiği gururun gözyaşları olmalıdır. İki şehit anası olmanın yüceliğinin verdiği duygunun gözyaşları olmalıdır. Ali baba dudakları arasına bir maltepe sigarasını koyacak, duyduğu acıyla sigaranın dumanını o yorgun ciğerlerine çekerek, hüznü gözlerinden yaşlar akacaktır. Belki Kezban ana haykırarak ağlayacaktır. Ama Ali baba buna cesaret etmez. Haykırarak hiç ağlamamıştır. Yakıştıramamıştır hiçbir zaman erkeklığe. Nasıl ki, her zaman onun en büyük dayanağı olmuşsa Kezban ana, yine temel dayanağı olacaktır. Ona işte şimdi can olacaktır, yoldaş olacaktır. Ali babaya; onurlu evlatlar, vatani için savaşan, şehit düşen evlatlar yetiştirdikleri için onur duymaları gerektiğini söyleyecektir. Zaten onlara yakışacak olan da budur.

Böyle bir günde benim yapacağım en doğru şey kendimi güçlendirmem, savaşa hazır hale getirmemdir. Onların anılarına cevap verdiğim oranda, onlara layık olabilir, anılarını yaşatabilirim. Görev ve sorumluluğumun da bilincindeyim. Onlara karşı görevlerimi yerine getirmek için de yoğun çalışmam ve çaba harcamam gerektiğinin farkındayım.

Şehitlerimiz yaşam kaynaklarımızdır. Onlarla yaşadık, onlarla bayrağımızı yükselttik. Onlarla zafere koşacağız. Ve her şahadet yıldönüm-

lerinde onları sevdamızla anacak, onların anılarını yolumuza ışık yapacağız. Size söz veriyorum Sertaç yoldaş; size layık bir kardeş, bir yoldaş olacak, kanımın son damlasına kadar anınızın takipçisi olacağım. 22 Şubatlar, 7 Ocaklar bana her zaman ışık olacaklardır. Zafere gittiğimiz bu dönemde o günler benim için, düşmana karşı başkaldırının, direnişin, intikamın adı olacaktır. Düşmana karşı haykırışın, intikamın, kinin yükselen adı olacaklardır.

6 Mart 1993

Zağroslar'da kışlar sert, acımasız ve dondurucudur. Yaz aylarında bile kimsenin konaklanmadığı Zağroslar, o anlatılmaz kışında bizlere yuva olmuşlardır. Bahara özlem, Kipkul dağlarının başına duyulan hasret, Zağroslar'da kendisini daha da belirginleştiriyor. Bizim yaşamımız her yerde direnmekten geçer. Zağroslar bizim direnişimiz karşısında baş eğmek zorunda kalıyor.

Sobanın hemen arkasına geçmiş, son günlerde yeni gelen ve ortalığı gündüze çeviren lükse yüzümü çevirmiş, bir şeyler yazmaya çalışıyorum. Diğer taraftan da gazımız bittiği için sobayı yakamadığımızdan dolayı lükse bakarak onun aydınlığıyla ısınmaya çalışıyorum. Sanki gazın bitmesinin zamanıydı. Gaz sorunu da bizim için başka bir dertti.

Her kar yağışından sonra, sanki zorunluymuş gibi çıkan fırtına, bugün de, ilikleri donduran, insanı boğan ve dışarıya çıkmayı sorun haline getiren, o dar yaşamımızı altüst eden, belki de en şiddetli şekliyle kendisini gösteriyor.

İlk yapıldığında iki katlı bir binayı andıran çadırımız, karın aşırı yağmasını, tepelerdeki karı fırtınanın buraya taşırması ve biriktirmesi sonucu, şimdi hava saldırılarına karşı kardan kamufle edilmiş bir yeraltı sığınağına benziyor. Çadırımızın kapısı ancak tilkilerin içeriye girebileceği bir hal almıştır. Esen rüzgarın dolanarak bu deliğin etrafında dönmesi sonucu görüntü tıpkı Bermuda şeytan üçgenini andıran bir hal almıştır. Tüneli andıran bu delikten içeriye girdiğinde insan sanki zaman tüneline girip bir başka dünyaya gittiğini düşünüyor. Gerçekten de zaman tüneli seni bir başka dünyaya, PKK'nin direniş dünyasına götürüyor. Bu tünelin ağzını fırtınaya rağmen temizlemek isteyen arkadaş-

lar, buradaki kardan bir iki kürek attılar mı tüm karı attıklarını düşünüyor ve içeriye girdiklerinde kendileriyle birlikte attıkları karın en az üç mislini geri getiriyorlardı. Tünelden içeriye girildiğinde ilk önce ayak-kabıların olduğu bölüme giriliyor. Sağdaki battaniyeli kapıdan içeriye girildiğinde iyi bir gözlemcinin gözüne çarpacak ilk şey, çadırımızın yandan delinmesinden dolayı suyun tüm çadırın içine dağılıp battaniyeleri ıslatmaması için açılmış olan su kanalıdır. Çadırımızın girişteki ilk köşesinde geçen gün mutfakta Renas arkadaşın özel çabası sonucu kulpu yanan kırmızı yemek kovası, duvarların hemen üstünde kaşık ve tabaklarımız, plastik çay bardaklarımız, hemen kırmızı kovanın bir-iki adım uzağında olan süpüremiz, çadırın ağaçlarına asılı, BKC, B-7, kleş, karnas silahları ilk göze çarpan şeylerdir.

Özellikle dikkatleri çeken bir başka şey havanın dondurucu soğuğuna rağmen, hiçbir arkadaşın sobanın etrafında kümelenmemiş olması. Hepsi yeni gelen ve cereyan gibi çalışan lüksümüzün altında toplanmış. O dondurucu soğuğa karşı sıcak sohbetler geliştirerek hem içimizi ısıtıyor, hem de üşüdüğümüzü belli ettirmemeye çalışıyoruz. Sıcak sohbetlerimiz fırtınaya karşı her zamanki gibi yine zafer kazanıyor. Birkaç arkadaş battaniyelerin altına girerek kendini ısıtmaya çalışıyor. Battaniyeleri kendilerine sıkı sıkıya sarıp öylece oturuyorlar.

Mahsum ve Ahmet arkadaşlar içtikleri sigaranın dumanıyla içini ısıtmaya çalışıyor. Delil arkadaş yarım yamalak Türkçe'siyle şehit bir yoldaşın anısına yazılan yazıyı Dilaver yoldaşa okuyor. Rênas arkadaş eline aldığı anteni kırılmış, camı düşmüş Ardeş radyomuzu dinliyor. Asıl koyu bir tartışmayı yapan Rojhat, Aziz, Zınar ve Gabar arkadaşlar sanki hiç üşümüyorlar. Sanki normal bir gündeymişler gibi tartışmalarını sürdürüyorlar. Şimdi yukarı takımdaki mareşal rütbeli Ferik arkadaş içeriye giriyor. Kendisi içeriye girerken sanki dışarıdaki soğuğu birlikte getiriyor. Dışarıda kar atma görevini bitiren Çeleng arkadaş da içeriye giriyor, üşüyen ellerini ısıtmak için lüksün etrafında tutuyor, ısıtmaya çalışıyor.

Bazı arkadaşlar dışarıdan gelen arkadaşlardan hava durumunu soruyorlar, bazıları da Xankûrkê'ye duydukları özlemi dile getiriyorlar. *“Xankûrkê’de olsaydık şimdi uzun ve büyük ağaçlardan, büyük bir ge-*

rilla ateşi yakar etrafında ısınırdık” diyorlar. Her şeye rağmen yaşamımız bütün güzellikleriyle, hem de doğaya karşı büyük bir mücadeleyle devam ediyor.

9 Mart 1993

Dün geceyi hemen hemen diğer tüm gecelerden farklı geçirdik. Üşüyen arkadaşlar erkenden battaniyelerinin altına girdiler. Her gece çadırın dört köşesine dağılarak yatan arkadaşlar bu gece birbirini ısıtmak için iç içe girip öyle yattılar. Gece fırtına öylesine şiddetliydi ki, her nöbetçi arkadaşın bir saat boyunca kapıdaki karı atmasına rağmen, sanki fırtına bize bilinçli bir tavır almışcasına daha da şiddetli esiyor, daha fazla kar getiriyordu. Tabii bu arada çadırımızın üstündeki kar da artmıştı. Artan bu karla birlikte çadırımızın ağaçları içe doğru eğrilmiş, her an kırılma durumuna gelmişti. Fakat biz çadırımıza güveniyorduk. Kırılmanın sırası değildi. Biraz daha dayanmalıydı. Bu havada çadır da elden giderse vay halimize! Onun için biraz daha dayanmalıydı.

Sabah olmuştu, tüm arkadaşların gece boyunca üşüdükleri belliydi. Buna sabah üşümesi de eklenince tekrar battaniyelerin altına girmek zorunlu hale geliyordu. Dışarıya çıkan arkadaşlar tekrar içeriye girmek için çaba harcıyorlardı. Dışarıdan içeriye giren arkadaşlar kardan adamı andırıyorlardı. Daha sonra çadırın yıkılma tehlikesi kendisini iyice hissettirdi. Ağaçlardan “*xırt xırt*” sesleri çıkıyordu. Onun için çadırı boşaltmamız gerekiyordu. Tüm arkadaşlar battaniyelerin altından çıktılar. Çadırın içindeki eşyalarımızı topladık ve hepsini mutfağa yerleştirdik.

Dışarıda boğucu bir fırtına vardı. Arkadaşlar tek tek doğrudan tünelimizin ağzına gittiler. Tek tek tünelden dışarıya çıktık. Tünelin ağzından on metre ilerideki mutfağa varıncaya kadar her tarafımız buz olmuştu. İkiyüz metre ilerideki tepeye gitmek için neredeyse yolumu kaybediyordum. Mutfakçı geçtikten sonra önümü göremiyor, bir an yolumu kaybettiğimi düşünüyordum. Bu anlarda yolu kaybetmek çok tehlikeliydi. Daha sonra tepeye doğru yürüdüm. Bu arada yüksek sesle arkadaşlara sesleniyordum. Biraz gittikten sonra yönetim çadırının yanına geldim. Yüz metre kalmıştı. Diğer çadıra ulaşana kadar dayanma-

lıydım. O arada Hamza arkadaş önümde belirdi. Onu takip ederek çadıra doğru ilerledim. Kara sürekli batıp çıkıyordum. Oldukça üşümüş-tüm. Daha sonra Demhat arkadaş da yardıma geldi. Fakat silahım, çantam sırtımda ve kolumda buz tutmuşlardı. Ayrılmıyordu. Nihayet çadıra geldim. Bu arada kara batıp çıkarken ayağımdaki lastiklerim çıkmış ve ancak çadıra gelince bunu farkedebilmişim. İçeriye girer girmez tüm arkadaşlar gülmekten kırıldılar. Çünkü her tarafım buz olmuştu. O an için sinirlendim. Soba yanmıyordu. Gaz iki gündür yoktu. Hemen battaniyenin altına girdim. Biraz ısındım. Fakat buzlar eriyince tüm elbiselerim su içinde kalmıştı. Daha sonra gelen tüm arkadaşlar da benim gibi olmuşlardı.

Yukarıdaki çadıra ancak on beş kişi girebiliyordu. Bizim takımdaki arkadaşların yarısı fırtınaya rağmen, aşağıdaki çadırlara gittiler. Diğer yarısı da yukarı çadıra gelmişti. Böylece ısınabiliyorduk. Hepimiz üst üste yığılmıştık. Bazılarımız başımızı diğer arkadaşımızın göğsüne, bazılarımız dizlerine, bazılarımız da sırt sırta vererek ya yatıyor, ya da sohbet ediyorduk. Fakat yatan arkadaşlar ayaklarını uzatamıyorlardı. Ben de bir ara yattım. Sırtımı arkadaşın sırtına verdim. Bir arkadaş başını dizlerime dayamıştı. Islak ıslak yatmak çok güzeldi. Üşüdüğümünden dolayı uyku çok tatlı geliyordu. Böyle anlarda hiç kalkmak istemiyorsun. Hele hele biri şakadan veya bilmeden battaniyeyi üzerinden alırsa, sanki o an donuyorsun, tekrar battaniyeyi kendi üzerine atıyorsun. Daha sonra arkadaşlar mutfakta önceden zor günler için sakladıkları gazla çay yapıp getirdiler. Gazın bittiği, fırtınanın insanı boğduğu Zağroslar'da sıcak bir bardak çay içmek içimizi ısıtmış ve ilaç olmuştu. Daha sonra arkadaşın biri geçirdiğimiz böyle bir günden sonra moral gecesi yapmayı önerdi.

“Fırtına bizi boğmak, yaşamımızı kahretmek istiyor. Bizim de buna cevabımız güzel bir moral gecesi olmalıdır” dedi. Yerinde bir öneriydi. Hazırlıklarımız olmasa da bu konuda yetenekli arkadaşlar çok. Onun için kabul ettik. Moralimiz o daracık küçük çadırımızda çok güzel geçti.

Bugün de coşku içinde Zağroslar'ın acımasız doğasına karşı başarılı bir sınav vermiştik. Bu da moralimize moral katıyordu. O soğuğa rağmen

men moral esnasında tüm arkadaşlar battaniyelerin altından çıktılar. Moralin sıcaklığı hepimizi çok ısıtmıştı.

20 Mart 1993

O gün fırtına iki gün aralıksız devam etmişti. Sonra güneş açtı ve gün pırıl pırıl oldu. Rüzgar da yoktu. Her taraf fırtınanın getirdiği karlardan küçük tepciklerle doluydu. Günün ilk ışıklarıyla birlikte tüm arkadaşlar çadırımızı tekrar kurmak için seferber olduk. Çadırımızın etrafını ve üstündeki karı attık. Etrafta biriken kar adeta bir kar dağını andırıyordu. Bizler çadırımızla uğraşırken bir kısım arkadaş köye inmiş gaz getirmişlerdi. Onca soğuğa rağmen çadırımıza girmek, sobamızı yakmak ve tekrar ısınmak ne kadar güzeldi. Ne kadar mutlu olmuştum! Tekrar çadırımızı kurmak bize zafer gibi geliyordu.

Sonraki günlerde bölüğümüz köye gaz getirmeye gitti. Tüm arkadaşlardaki göreve gitme isteği müthişti. Çadırımızdan köye kadar türküler söyleyerek gittik. Köye yaklaştıkça bahar geldiğini hissettiriyordu. Gecenin karanlığında, sessizliğinde, yıldızların altında bazen donan karın üstünde, bazen de karın olmadığı yerlerde yürüyerek noktaya ulaştık. Bir taşın yanında durduk. Hemen yanımızda, karın altında şarıl şarıl akan suyun sesi çok güzeldi. Köye gittiğimizde evin sahibi kapıyı açıp kapayınca çıkan cırt cırt sesleri çok ilgimi çekmişti. Eskiden bu sese çok sinirleniyordum. Aynı coşkuyla gazımızı köyden alıp, tekrar küçük yuvamıza döndük.

Haber gelmişti; tekrar Xankûrkê'ye gitmemiz gerekiyordu. Artık kurtulacaktık *papurlardan*, onların isinden, dumanından-, zaten kışı da atlatmak üzereydik. Zağrosları aşım Xan Kûrkê'ye vardık mı, bu kışı atlatmışız demektir. Tüm arkadaşlar hazırlık yapıyorlardı. Çantasını tamir eden arkadaşlar, *sermilk* yapan, *raxtını* tamir eden, silahını temizleyenler, Xankûrkê'deki arkadaşlara olan özlemlerini dile getiren arkadaşlar ve pratiğe hazırlıklar bütün hızıyla sürüyordu. Hemen hemen bütün arkadaşların elinde iğne-iplik olması çadırımızı terzihaneye çevirmişti. Ben de kendime *sermilk* yaptım. Ayrıca yağmurluktan bir de çanta yaptım. Öncülerimiz boğazı ve yolu kontrol ettiler. Geri dönen

keşifçiler yolun uygun olduğunu, hava durumuna göre gidebileceğimizi söylediler. Biz de hazırlıklarımızı hızlandırmıştık. Her an hareket edebilirdik. Fakat yine havanın bozulmasından dolayı beklemek zorunda kaldık. Çılgın fırtına, tüm hızıyla sürüyordu. Ulusal bayramımızda, özgürlük günümüzde, değil fırtına ve soğuk; hiçbir şey bizi çadırın içinde tutamazdı.

Newroz'u bugün kutladık. Hepimizin morali oldukça yüksek, neşeli ve coşkuluyuz. Bir kulağımız radyodan ülkedeki gelişmeleri takip ederken, diğer taraftandan da tüm yoldaşlar özgürlük bayramımıza en içten duygularla katılıp günümüzü güzelleştirmeye çalıştılar. Çok hareketli bir gece geçirdik. Tam bir Newroz gecesiydi.

Biz her zaman şehitlerimizle yaşarız. Onlardan aldığımız ruhla güçlenir ve adım adım zaferi yakalarız. Gecemize şehitler için saygı duruşuyla başladık. Her saygı duruşunda tüm şehitleri hatırlarım. Tanıdıklarımın yüzü gözlerimin önüne gelir. Dışarıdaki fırtına sanki bize “*yakın Newroz ateşinizi, ben de her tarafa götürüyüm*” dercesine esiyordu. Hemen cevap verdik. Yakacak bir şeyimiz olmadığı için tüm lastik ayakkabılarımızı, eski yırtıklarımızı, topladık. Üzerine bir bidon gaz dökerek Newroz ateşimizi yaktık. Benzin döktükçe alevler gürleliyor, gökyüzüne doğru yükseliyordu. Gelen fırtına yükselen Newroz ateşimizi dağıtmak istiyordu sanki. Yakmıştık bir defa Newroz ateşimizi; artık onu hiçbir şey söndüremezdi. Ateşin etrafına geçtik. Hem fırtınaya karşı set oluşturduk, hem de halay çektik. Bir taraftan halay çekerken, zifiri karanlığı aydınlatan Newroz ateşimize önceden belirlenmiş arkadaşlar mermi atarak eşlik ediyor, soğuk, dondurucu fırtınaya rağmen geceye güzellik katıyordu. Ben elimdeki fotoğraf makinasıyla o güzelim manzaraları yakalamaya çalışıyor, bu tarihi geceyi ölümsüzleştirmek istiyordum.

Fırtına şiddetlendikçe şiddetleniyordu. Fırtınaya “*özgürlük ateşimizi her tarafa götür*” dercesine ateşimizin başından ayrıldık. Gecemize çadırda devam etmek üzere içeriye girdik. Milli türkülerimizle, birçok dilden (Arapça, Almanca) şarkılarla Newrozumuzu süsledik. Hele hele Botanlı arkadaşların bir araya gelip Botan ezgilerini okumaları gecemize daha bir renk kattı. Tam bir savaş kültürüydü, insanı savaş meydan-

larına götürüyordu bu ezgiler. Daha sonra *Dörtleri* canlandırdık. Bugün zafere bir adım daha yaklaştık.

Yaşasın tüm Newroz şehitleri!

Yaşasın çağdaş Kawa Mazlum Doğan!

Yaşasın halkımızın kurtuluş günü, ulusal bayramımız Newroz!

28 Mart 1993

Her taraf bahar olsa, her tarafta çiçekler açsa, her tarafta sular şarıl şarıl aksa Zağroslar'da, Zağroslar'da yine kar, yine fırtına, yine dondurucu soğuk sürer gider. Zağroslar'da olursan, baharın başlarında açan çiçekleri, yeni çıkan yeşillikleri, akan suları, eriyen karı göremezsin.

22 Mart sabahı boğazın açılmasıyla birlikte Xankûrkê'ye gitmek için hazırlıklarımızı tamamladık. Taşıyacağımız yük oldukça fazlaydı. Herkese belli miktarlarda yük verildi. Tüm arkadaşlar çantalarını hazırladıktan sonra, bazıları ayaklarına naylon sardılar. Arkadaşların çoğu iki yün çorap giydiler. Çünkü yol uzun ve amansız bir kar vardı. Ayaklarımızı yakmamalıydık. Erken yatmak gerekiyordu. Saat sabahın dördünde hareket edecektik. Ama hiçbirimizin gözüne uyku girmiyordu. Bir taraftan Xan Kûrkê'deki arkadaşları görme sevinci, Xankûrkê'nin sularını görmek, diğer taraftan da *papur*dan ve dumandan kurtulma mutluluğu gözümüze uyku girmesini engelliyordu. Saat dörde birçok arkadaş uyanık olarak girdi. Yola çıkacağımız için son defa *papurların* üzerinde yapılmış sıcak bir çorba ve çay içtik.

Gece gökyüzünde parlayan yıldızların altında yol düzenimizi aldık. Her tarafı karla örtülmüş, içinde her an yıkılır korkusuyla yaşadığımız çadırımıza, *papurlara*, dumana elveda dercesine yola koyulduk. Güneş çıkmadan boğaza yaklaştık ve güneşle birlikte boğazı geçtik. Kar had-dinden fazlaydı. Bir dozer gibi yarıp geçiyorduk. Omuzlarında silahları, sırtlarında çantaları öylece dağın doruklarına çıkan arkadaşları izlemek hem çok güzel, hem de yürüme zevki veriyordu insana. Yol aldıkça güneş daha da yakıcılaşıyordu. Bu da bizi yoruyordu. Üçgende mola verip yemek yedikten sonra tekrar yola koyulduk. Xankûrkê'nin görüldüğü sırta geldiğimizde bütün yorgunluğumuzu, susuzluğumuzu unutmuş, uzaktan baharın Xankûrkê'ye geldiğini bize çağrıştıran, simsiyah

yamaçlarına, dallarına, ulaşmak için daha da hızlı yürüyorduk.

Yol boyunca susuz kalmıştık. Susuzluğumuzu kardan gidermeye çalışıyorduk. Bazı arkadaşlar *“Bugün Zağroslar'ın karını yiye yiye bitirdik”* diyorlardı. Birbirimize moral veriyorduk. Komutan arkadaş *“ha gerillalar, ha Apocular yürüyün, az kaldı”* diyordu. O öyle söyledikçe biz daha büyük adımlar atıyorduk. Sonra Şehit Beritan kampının üstündeki sırta geldik. Birkaç el ateş ettik, fakat cevap alamadık. Tepe dimdiki. Kendimizi tepeden *dola* bıraktık. Arkadaşların çoğu kayıyordu. Yukarıdan kendini bırakan arkadaşlar uzun bir mesafeyi katediyorlardı. Bazı arkadaşlar da kaymayı bilmediklerinden takla ata ata aşağı iniyorlardı. Bütün arkadaşlar kardan bembeyaz olmuşlardı. Düşe kalka, bata çıka *dola* inmeyi başardık. Bu arada Şehit Beritan kampındaki arkadaşlar da yanımıza geldiler. Yorulan arkadaşların çantalarını aldılar. Kampı yaklaştıkça *dolun* içinde akan suyun sesi beni çıldırtıyordu. Bir an önce ulaşmak istiyordum suya. En son suya ulaştığımda dört ay doğru dürüst su görmemenin verdiği acıyla ona sarıldım, başımı o buz gibi suya koydum. Sonra doya doya içtim. Bir daha içtim, bir daha içtim. On iki saatlik bir Zağros yürüyüşünden sonra Xankûrkê'deki ilk kamp olan Şehit Beritan'a ulaşmıştık.

Kampa yetiinceye kadar bizde hal kalmamıştı. Çadıra girer girmez gözlerim sızlamaya başladı. Bu sızı gittikçe artıyordu. Diğer arkadaşlar da aynı durumu yaşıyorlardı. Sağlıklı arkadaş gözümüze damla damlattı. Buna rağmen gözlerimizde yaşlar durmuyordu. Koğuşumuz bir hastaneyi, oradaki arkadaşlar da hastabakıcılarını andırıyorlardı. Bütün gece boyunca arkadaşların inlemeleri, sızlamaları arttı. Sabah olduğunda birçok arkadaş gözlerini açamıyordu. Benim de sol gözüm kapanmış, diğer gözüm de kapanmak üzereydi. Gözlerimi açmak istediğimde var olan acı ikiye üçe katlanıyordu. Durmadan yaş akıyordu. Öğleden sonra durumu bizden iyi olan üç dört arkadaş karargaha gittiler. Ayrıca yüzümüz güneşten yanmış, dudaklarımız çatlamıştı.

Bugüne kadar Zağroslar hep arkadaşların ayaklarını yakıyorlardı. Bu defa ayaklarımızın yerine yüzümüzü ve gözlerimizi yakmıştı. Gözlerimizin ağrısı iyice belirginleştikten ve tamamen kapandıktan sonra ertesi gün karargah doktoru geldi. Gözümüze ilaç koyarak, gözlerimizi

bağladı. Bağlı gözlerle elimiz ayağımız birbirine dolandı. Kör insanları düşünüyordum. Onların dünyasında yaşamak hiç de kolay olmasa gerek. Bir an önce bu dünyadan kurtulmak istiyordum. Birçok arkadaş geçmiş yaşamda körlerle olan anılarını anlatıyorlardı. Sigaramızı arkadaşlar sarıyor, yemeğimizi arkadaşlar bize yediyor, ellerimizden tutup bizleri dışarıya götürüyorlar. O halimizle hepimizin fotoğraflarını çektiler. Ertesi gün gözlerimizi açtık, biraz düzelme vardı. Sürekli damla koyuyoruz. Zor bela biraz görebiliyoruz.

Körler dünyasından yavaş yavaş kurtuluyorduk. Yalnız ışık gözümüze değdiğinde eski ağrı başlıyordu. Fakat suyun başına gidip gözlerimize su vurunca hem yanan yüzümüz, hem de gözler çok rahatlıyordu. Bütün arkadaşların gözleri açılınca sabahın erken saatlerinde karargaha hareket ettik. Xankûrkê'nin iç kısımlarına hareketimiz sonrası giriyoruz. Her taraf siyahlaşmış, kar, sırtlarda ve tepelerin başlarında vardı. Yine duru ve berrak sular akıyordu. Ben her geçtiğimiz sudan bir yudum içiyor, içimi ferahlatıyordum. Tekrar karın olmadığı patikalarda yürümek çok güzeldi. Düzenleme heyecanı bizi sarmıştı. Karargaha düzenleme için gidiyoruz. Karargaha gelinceye kadar yolda birçok arkadaş gördük. Hepsini çok özlemiştik. Karargah komutanımız H... arkadaş bizi karşıladı. Bizim gelişimize tüm arkadaşlar gibi o da çok sevindi. Biraz dinlendikten sonra düzenleme alanına geçtik. Düzenleme hakkında kısa bilgiler verildikten sonra genel düzenleme okundu. Bizim bölük dağıtıldı. Her bölgede yer alıyorlardı arkadaşlar. Yapılan bu ilk geçici düzenlemede ben Xankûrkê'deki takımlar içinde yer aldım.

Bugün büyük komutanımız Mahsum Korkmaz (Agit) yoldaşın şahadetinin 7. yıldönümü. Böyle bir günde O'nu anmak, O'nun anısına layık olmak her Kürt insanının görevidir. Hele hele PKK militanları yaşamımızın her anında Agit yoldaşı örnek alarak, düşmanın üzerine kararlı ve cesaretli bir şekilde giderek, bu dönemin ve tarihin önümüze görev olarak koyduğu ordulaşmayı sağlayarak O'na layık olabilir ve tüm şehitlerimize en anlamlı karşılığı verebiliriz. Cesaretin, bilincin ve kahramanlığın ifadesi olan Agit yoldaşa layık olmak, O'nun tüm yaşamını örnek almak hepimizin görevidir. Kürt halkı böyle bir komutanı oldu-

ğu, PKK de böyle büyük bir komutan yarattığı için gurur duymalıdır.

Yaşasın kahramanlığın sembolü, büyük komutan Agit yoldaş!

Önümüzdeki dönemde ordulaşma görevimizin üzerine amansız gi-
derek ve ordulaşarak, şehitlerin anısına en iyi karşılığı vereceğiz!

Yaşasın ordumuz ARGK!

2 Nisan 1993

Düzenlemeden sonra Şehit Hüseyin kampına yerleştik. Takımlar yerlerini aldıktan sonra eğitimimize başladık. Zağroslar'dan gelen arkadaşlar sıkı bir eğitim göreceklerdi. Eğitimimizi ağaçların altında yapıyoruz, ne kadar hoş, ne kadar güzel. Zağros çadırlarına göre ağaç gölgelerinin altındaki eğitim daha güzel, çekici geliyor insana. Yavaş yavaş buradaki düzene alışıyoruz. Zağros çadırlarında bir kışı geçirmemiz bizi hantallaştırmıştı. Görevlere gidip gelmek hem rahatlatıyor, hem de bizi açıyor. Büyük ateşler yakıp etrafında ısınmak, toprağın üzerinde yatmak güzeldi; toprağın üzerinde yatarken acı da verse batan taşlar çok güzeldi.

Zağroslar'da gür bir ateş yakma fırsatı hiçbir zaman olamaz. Çünkü ağaç yoktur. Burada bu fırsatı en iyi şekilde değerlendiriyoruz. Zağros çadırlarında gürültülü fırtınanın sesiyle yatarken, burada hemen suyun yanbaşıda olan çadırımızda suyun şarıl şarıl akan sesiyle yatıyor ve uyanıyoruz. Burada lojistik imkanlar Zağroslar'daki gibi değil. Her sabah, istediğin an elini yüzünü yıkaman bile, Zağroslar'ın birçok şeyine bedel. Bütün bu güzellikler içinde acı çay içmek bile güzel geliyor insana. Şekerimiz olmadığı için acı çay içiyoruz. Arkadaşlar bugün bal çıkardılar ağaçtan, şeker olmadığı için ballı çay içiyoruz. Bir özelliğimiz de doğayla bütünleşmiş olmamız. Doğanın tüm nimetlerinden yararlanmaya çalışıyoruz. Xankûrkê'de bu kış arkadaşlar ağaçlardan epey bal çıkarmışlardı. Biz bu balın ancak çok az bir kısmından yararlanıyoruz, çünkü bütün ağaçlardaki balı çıkarmışlar ve yemişlerdi. Baharın gelmesiyle birlikte birçok şey yetişiyor doğada. Doğaya karşı savaştığımız kadar, doğanın nimetlerinden de yararlanıyoruz. Onun için Kürdistan'da gerilla olmak başkadır, güzeldir ve gerilla Kürdistan doğasının sembolüdür.

6 Nisan 1993

Gerillanın motoru ayaklarıdır. Aylarca, günlerce, saatlerce yolu ayaklarıyla alır. Dağları, taşları, ovaları, vadileri aşar. Bir arabanın motoru bozulduğu zaman nasıl çalışmıyorsa, gerillanın da ayakları yarandığı zaman, gerilla işlevsiz kalır.

Xankûrkê'ye geldiğimizde *dol*lardaki kar erimiş, dereler eriyen kar sularıyla taşmış, her taraf yeşil olmaya başlamış, çiçekler açmış ve ağaçların dalları filizlenmişti. Zağroslar'da sıcak bir güneşe hasretken, burada güneşin yakıcılığından ağacın gölgeliklerine kaçıyoruz. Yaklaşık dört aylık Zağros yaşamında, *papur* kiri ve dumanı vücudumu yor-
gun düşürmüştü. Banyo için suyun başına gittiğimizde bir an önce suyumuzu ısıtıp vücudumuzu temizlemek istiyorduk. Bir taraftan suyumuz ısınırken, diğer taraftan elbiselerimizi yıkıyorduk. Sıcak suyla elbise yıkamak güzeldi. O kadar kire rağmen, kullandığımız çete (bit) ilacından dolayı bütün kış boyunca bizlere çete girmemişti. Yalnız burada çete vardı. Bunu biliyorduk. Onun için Zağros'tan ilacı kendimizle birlikte getirdik. Bütün elbiselerimize banyo günü bolca sürdük. Banyo için su ısınmıştı, artık dört aylık kiri-pası üzerimden atmanın zamanı gelmişti. Suyumu alıp uygun bir yere götürdüm. Güneş pırıl pırıldı. Sanki vücudumu ısıtmak için açmıştı. İliklerime kadar ısındığımı farkediyordum. Vücuduma ilk sıcak suyu döktüğümde titredim. Uzun süre sudan ayrı kalmış olmamdan dolayı olsa gerek... Daha sonra kendimi sabunladım. Kiri üzerimden attığıma tam inandıktan sonra banyodan çıktım. İlaçlanmış elbiselerimi giydim. Yeni doğmuş gibiydim. Birdenbire hafiflemiştim. Gölgeliklere gidince üşüdüğümü fark ediyordum. Herhalde vücudumu saran kir kalkınca birdenbire üşüyordum. Oldukça rahatlamış ve üzerimde bütün kış boyunca oluşan yorgunluğu, hantallığı atmıştım. Banyo ne kadar güzel ve dinlendiriciydi!...

Erzak getirmek için Zedai kampına gittik. Kar sularından dolayı taşan dereleri geçerken arkadaşlar birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Zedai tepesini ve uzaktan da olsa Lelikan'ı görmek duygulanırdı beni. Beş gün boyunca direniş kalemiz olan Lelikan tepesi. Hemen o büyük direnişte şehit düşen yoldaşları anımsadım. Akşa-

ma doğru köprüye ulaştık. Gür bir ateş yakıp etrafında sohbet ettik. Yemek yedik. Ateşimizin etrafında kümelenerek yattık. Dışarıda tekrar yatmak zevk veriyordu insana. Sabah şafakla birlikte tekrar kampımıza döndük. Epey bir süredir böylesine uzun bir göreve gitmediğimden dolayı çok yorulmuştum. Banyo sırasında elbiselerime çok çete ilacı sürdüğümünden ve görev dönüşü terlediğimden, vücudum yanmıştı. Son iki günde vücudumun birçok yerinde yara çıktı. Özellikle bacaklarım çok kötü yanmıştı. Yürüyemiyor ve büyük acı çekiyordum. Bundan dolayı eğitime de katılmıyordum. Yine çadıra hapsolmuştum. Arkadaşlar eğitime giderlerken çadırdaki yalnız kalıyordum. Bazen kitap okuyordum, bazen de çadırdaki fareleri izliyordum.

Burada gözüme iilişen çarpıcı şeylerden biri de buradaki imkanların azlığı ve buna karşı arkadaşların var olan imkanları çok iyi bir şekilde değerlendirmeleriydi. Yırtık kazakların kollarından kendilerine çorap ve eldiven yapmışlardı. Halbuki Zağroslar'ın o çetin kışına rağmen bizim imkanlarımız daha fazlaydı. Yanımızda birlikte getirdiğimiz çorapları arkadaşlara dağıttık. Zağroslar'da hava koşullarından dolayı nöbeti, içeride sobanın başında tutuyorduk. Tekrar nöbetimizi dışarıda tutuyoruz şimdi. Bu nöbetin anlamı ve önemi açısından oldukça önemli. Burada her gün yeni güzelliklere tanık oluyor insan. Acı çaya tam alışmışken şekerimiz de gelmişti. Tekrar tatlı çay içiyoruz. Dışarıda serin havanın altında, akan suyun başında yemek yemek, yoldaşlarla sohbet etmek, sigara içmek çok güzel.

Xankûrkê'yi güzelleştiren bir de şehitlerimizdir. Xankûrkê özgürlük savaşımızın kendisine atfettiği büyük bir rolün sahibidir. Tam bir doğa harikası. Meyvalarıyla, pınarlarıyla, yeşillikleriyle cenneti andırıyor.

9 Nisan 1993

Düşman öyle bir kişilik şekillendirmişti ki bizde; düşürülmüş, ulusal değerlerine yabancılaştırılmış, korkak, köle bir kişilik. Böyle bir kişilikle düşman emellerine daha rahat ulaşıyordu Kürdistan'da. Parti Önderliği'nin ortaya çıkmasıyla Kürdistan'da yeni bir tip, devrimci bir tip yaratıldı. Yaratılan bu kişilik; yurtsever, cesur, ulusal değerlerine

bağlı, yaratıcı, dürüst, kahraman bir kişiliktir. Onurlu, direngen, yenilmeyen bir kişiliktir.

Parti ortamına gelmeden önce düşmanın insanlarımızda yaratmak istediği kişilik birçok yönüyle bende de gelişmişti. Halkıma karşı sevgim tükenmiş, yurtseverlik duygularım yok denecek kadar azalmıştı. Bana “Kürt”sün dediklerinde yoğun tepki gösteren bir durumum vardı. Sertaç ve Cevahir yoldaşlar ne kadar benimle uğraştıysalar da, beni doğru-lara çekmeye çalıştıysalar da, onların bu çabalarına gereken karşılığı veremiyordum. Ta ki İzmir'e sürgüne gidinceye kadar. Ülkemden uzak yaşadığım süreçte, halkıma, dağlarımıza, suyumuz, çiçeklerimize bir özlem başladı. Ben de Sertaç ve Cevahir yoldaşların istemlerine doğru cevap vermek için belli bir çabaya girdim. İzmir'den dağlarımıza doğru harekete geçerken arabada gözlerime uyku girmiyordu. Kürdistan sınırına yaklaştıkça heyecanım en üst doruğuna çıkıyordu. Kürdistan'a girişte, Ferhat yoldaşla birlikte arabanın camından geçtiğimiz yerleri izliyor ve bir daha ölümüne dek vatanımızdan ayrılmayacağımızı belirtiyorduk. Erzincan'da yemek molası verdiğimizde herkes lokantada yemek yerken biz dükkandan aldığımız bisküvileri o güzelim yeşillikler arasında, insanı rahatlatan serin havada, pırıl pırıl parlayan güneşin altında yiyerek, doğamızın güzelliklerine, ülkemize özlem gidermeye çalışıyorduk.

Parti ortamında düşmanın şekillendirdiği, düşürülmüş kişilikten kurtulup, devrimci kişiliğe kavuşmak, dönüşümü yapmak kolay değildir. Zaten kolay olsaydı, bütün sorunlarımız çözüldü ve devrim şimdi gerçekleşmiş olurdu. Düşman bu kişiliği yaratarak Kürdistan'da kendi ömrünü uzatmış oluyordu. Partimizin yarattığı yeni insan tipi düşmana her gün amansız darbeler vurmakta ve onu çılgına çevirmektedir. Dünyada hiç kimse, hiçbir parti, hiçbir önder, kişilik çözümlemelerine Parti Önderliği kadar ağırlık vermemiştir. Hiç kimse onun kadar emek harcamamıştır. Kürdistan'da devrim yapmak, yeni bir insan yaratmakla mümkündür. Bu kişiliği yaratmakla, Parti Önderliği inanılmaz başarı elde etmiştir.

Mücadelemizdeki zorluklar, acılar; hiç görülmemiş, hiç çekilmemiş acılar ve zorluklardır. Fakat yoldaşlarımız bu zorluklara karşı savaşarak

yaşamı her konuda anlamlı kılıyor. Yaşamımız en özgür yaşamdır. İlişkilerimiz en samimi ilişkilerdir. Yoldaşlarımız uğruna ölecek kadar birbirlerine bağlıdır. Bizler birbirimize anayız, babayız, kardeşiz. Özlemlerimiz, isteklerimiz, duygularımız, düşüncelerimiz birdir. Bütün bunlar aramızdaki bağı güçlü kılar. Yoldaşlarımızdaki irade çelikten bir iradedir. Yoldaşlarımızın her biri yeni bir Mazlum, son kurşunu kendine sıkan bir Beritan'dır, son bombayı kendinde patlatan Murat'tır. Evet, acılarımız çoktur. Bu acılar bize direnme gücü oluyor. Zorluklar saymakla bitmez. Bu zorluklara yenilmek yoktur bizde. Acıları, zorlukları hep yenmek vardır.

Eğitim taburundayken, TC'nin savaş uçakları kamplarımızı, dağlarımızı bombalıyorlardı. Hiçbir yoldaşımızın burnu bile kanamamıştı. O güzelim dağlarımız bombalandıkça, sarı, yeşil, kırmızı otlarımız yandıkça, güzelim ağaçlarımız kırıldıkça, doğanın bombalanması sonucu kuşlar alanımızı terk ettikçe büyük acılar çekiyor, kin duyuyordum düşmana. Ne istiyordu düşman o güzelim dağlarımızdan, taşlarımızdan, çiçeklerimizden. Bu dağlar ki insanlığa yeni yaşamlar yaratıyor. Düşmana vurduğumuz her darbeye en fazla sanırım dağlarımız seviniyor. Kim demiş dağlarımız konuşmuyor. Her eylemden sonra dağların doruklarında esen o güzelim rüzgar dağlarımızın dili oluyor. Tatlı tatlı eserek onların mutluluğunu ifade ediyor. Hele hele o güzelim havamız insanı dinçleştiriyor, çevikleştiriyor. Çektikçe bu havayı ciğerlerimize, dinç kesiliriz. Ya sularımız, o berrak, dudakları çatlatan soğuk sular, o güzelim pınarlar, dereler... Başka hiçbir yerde yoktur böyle temiz, duru sular. Bir yudum su bütün susuzluğumuzu giderir. O suların yapılmış bir bardak çay tüm yorgunluğumuzu giderir.

Bütün dağlarımızı, doğamızı, sularımızı, ağaçlarımızı, taşlarımızı, kuşlarımızı, çiçeklerimizi alçak düşmanın tüm saldırılarına karşı korumalıyız. Bunun da tek yolu, düşmanı Kürdistan'dan söküp atmaktır.

15 Nisan 1993

Eylem dışındaki bütün zamanımız eğitimle geçiyor. Eğitim bizi güçlendiriyor, döneme hazır hale getiriyor. İçinde bulunduğumuz dönem oldukça hassas. Bundan dolayı eğitimlerimiz çok sıkı geçmekte. Zağroslar'daki arkadaşlarla parti bu son günlerde çok ilgileniyor. Özel-

likle süreçten uzak kaldığımız için üzerimizde yoğun duruluyor. Geçtiğimiz sıkı eğitimde eksiklerimizi gördük. Biraz daha kendimizi güçlendirdik.

Düzenlemeler yavaş yavaş son şeklini alıyor. Kimin hangi alana gideceği büyük oranda belli oldu. Eğer bir değişiklik olmazsa pratik süreçte Behdinan Eyaleti 3. bölge ikinci mıntıkasındaki faaliyetlerde yer alacağım. Piran Dağı, Deşta Heyatê'de faaliyet yürüteceğiz. Faaliyetlerimiz, hazırlıklarımız savaş üzerine olacak, temel hedeflerimiz gerilla savaşının altyapısını Güney'de oluşturmak, halkı kazanmak ve üs alanları yaratmaktır. Alan üzerine tartışmalarımıza başlamış bulunmaktayız. Planlama sürecini de bitirdikten sonra alanımıza yöneleceğiz. Bir taraftan kendimi en iyi şekilde pratiğe, sorumluluğa hazır hale getirmeye çalışırken, son eğitimden yararlanmayı amaçlarken, diğer taraftan da doğasına doyum olmaz Xankûrkê'yi ve onun o muhteşem dağlarını, yeşilliklerini, ovalarını, sularını izlemeye, özlem gidermeye çalışıyorum. Uçakların son zamanlarda burayı bombalamaması sonucu kuşlar tekrar yuvalarına dönüş yapıyorlar. Her taraftan Rodrigo'yu, Beethoven'i çalan kuş sesleri duyuyoruz. Bu ses dağların başından beni bazen halkımın yanına, bazen Cevahir ve Sertaç yoldaşların yanına götürüyor. Dağların başında esen serin rüzgar dinlendiriyor.

Kuşların sesi içinde büyük bir taşın yanında uzanmak, uzanırken güneşin güzel ışıklarıyla ısınmak, gökyüzünü izlerken dalmak, doğayla bütünleşmek, halkla birleşmek. Halkının kalbinde yaşadığını bildiğin zaman, halkın için, vatanın için daha da savaşmak, düşmana darbe vurmak istiyorsun. Uzaktan dürbünle Lelikan'ı izlerken arada şehit düşen yoldaşlarımız ve beş günlük müthiş direniş gözlerimin önüne geldi. Kurşun yağmuru altında geri çekilmek bize acı vermişti.

Bulunduğum yerde elimdeki dürbünle eğitim taburumuzu izliyorum. Eğitim yerimiz gece yaktığımız gür ateşlerin yeri, manga, intişar, nöbet yerlerimiz çok net bir şekilde görünüyor. Çok güzel ve acı günler geçirdik orada. Ama en acı şey şimdi yoldaşlarımızın orada olmaması. Gittikçe kinleniyor, öfkeleniyorum.

Doğanın güzelliği her geçen gün kendisini daha da farkettiliyor. Soğuk sulardan bir yudum içerek içimdeki intikamı iyice yeşertmek, dağ-

ların doruklarında gürül gürül akan suları izlemek, o güzelim otları yemek, hele hele bu güzelim doğada yürümek, en güzel, en zevkli işler oldu benim için. Eskiden bu güzellikleri hiç yaşamıyordum. Saflara katılırken ilk uzun yürüyüşü Zağroslar'ı aşarak, eğitim taburuna ulaşarak yapmıştım. Bu yürüyüş hem gece, hem de uzun olduğu için oldukça yorulmuştum. Özgürlük vadisine geldiğimizde bitmeyen tepeleri aşıyorduk. Bir tepeyi aşınca ondan daha dik ve çetin bir tepe karşımıza çıkıyordu. Bir ara gerillacılık yapamayacağımı, yürüyemeyeceğimi düşündüm. Bundan dolayı üzülüyordum. Zamanla yürüyüşlere alıştım. Günlerce saatlerce hiç durmadan yürüdüğümüz oldu. Güzelim dağlarda, hele hele patikalarda yürürken, dik sırta verip bir an önce doruğa çıkmak oldukça zevkli oluyor. Artık yürümek benim için vazgeçilmez bir tutkudur.

22 Nisan 1993

Hava bulutlu, gökyüzü karanlık, rüzgar serin serin esiyor. Yağmur yağacağa benziyor. Yağmur yağdığına yaptığımız pratik çadır, yıkılmakla yüz yüze kalıyor. Delik olan çadırımızın naylonundan yağmur damlaları içeriye akıyor. Yağmur şiddetlendikçe içeriye düşen damlalar da çoğalıyor. Çadırımızın uygun bir yerinde yaktığımız ateşle ısınmaya, kendimizi kurutmaya çalışıyoruz. Ateşin üstüne değen yağmur damlaları sanki ateşi söndürmek istiyor. Fakat ateşin üstüne önceden topladığımız kuru odunları atarak daha da gürleştiriyoruz. Gürleşen ateşin etrafında sırayla kendimizi kurutuyoruz.

Planlamamız sonuçlanmaya doğru gidiyor. Alan için keşif grubumuzu yola çıkardık. Alana girmeden önce alanın keşfedilmesi en doğrusudur. Sabah kalktığımda titriyordum. Karşımda yanan ateşi kucaklayıp kendimi ısıtmak istiyordum. Gece çok üşümüştüm. Kendimi ısıtmak için ayaklarımı ateşe yaklaştırıyordum. Sabah kalktığımda farkında olmadan çoraplarımı yakmıştım.

Yağan yağmur her tarafı yeşillendirmişti. Karşımızdaki üzüm asmaları, ceviz ağaçları yeşermeye başlamışlar bile. Tam *do lun* içinde boğazın karşısında konumlanmışız. Her taraf yemyeşil. Çiçekler rengarenk, sarı, kırmızı, mor, pembe çiçekler ruh veriyor, insanları bambaşka dün-

yalara götürüyor. Yolda yürürken bu güzelim çiçekleri, büyüyen o güzelim çimenleri, otları ezmeye çalışıyorum. Zaten zalim düşman dağlarımızda bu güzelim çiçekler rengarenk açmasın, çimenlerimiz yeşermesin, ağaçlarımız büyümesin diye her gün bombalamıyor mu? Biz bu güzellikleri düşmandan korumak zorundayız. Dağlarımızı güzelleştiren bu güzelliklere bakarak mutlu olup rahatlarken, onları ezmek için taşlık alanlarda veya çiçeklerin, otların, çimenlerin olmadığı yerlerde yürümeye çalışıyorum. Hele hele güneş açtığında yeşilliklerin ortasına oturmak, uzanmak, sigara sarıp içmek ve yoldaşlarla sohbet ederken, cıvıl cıvıl öten kuş seslerine kulak vermek hem dinlendiriyor, hem de bizleri kendisine hayran ediyor. Bu manzaralar içinde bütün yorgunluğumuzu üzerimizden atıyoruz. Her ne kadar sivrisinekler bu durumumuzu kıskanıp bizi rahatsız etmek isteseler de aldırış bile etmiyoruz.

Yavaş yavaş her türlü ot yenilir hale geliyor. Kendimize bu otlardan toplayıp yemek yapıyoruz. En çok da mantar, kenger, *tuzık*, *guhreşk* vb. gibi otları topluyoruz. Bu güzelim yemekleri yedikten sonra pirinci unutuyoruz. Pirinç yiye yiye pirince karşı hepimizde bir alerji oluşmuş. Bu otlar bize derman gibi geliyor. Hele hele görevler çıktığında hemen gitmek istiyorum. Görevlere giderken hem açılıyor, hem de doğadaki birçok güzelliği görebiliyorum. Bu güzellikleri gördükçe onlara sevdalanıyorum. Hele hele yorulup bir de mola verdin mi, alnında akan terleri silip, o soğuk sularla bir güzel yüzünü yıkadıktan sonra kana kana su içtin mi... Kimbilir Kürdistan'ın her dağının ayrı ayrı güzelliklerini, zenginliklerini. Şimdi düşmanın ülkemizden çıkmak istememesinin sebeplerini ve bizim yapmamız gerekenleri artık daha iyi anlıyorum. Bu düşmana her karış toprağımızın bedelini ödettirmeliyiz.

3 Mayıs 1993

Dağlarımızın doruklarında günler öylesine çabuk geçiyor ki, günlerin nasıl geçtiğini fark edemiyorsun. 1 Mayıs'ı özgür bir şekilde dağlarımızın doruklarında büyük bir coşku ve sevinçle kutladık. 1 Mayıs'ın bizim için anlam ve önemi başka, bugünde birleşen, bugünde dayanışan proleterlerin en iyi mücadelesini biz dağlarımızın doruklarında, eli-

mizde kleşimizle, yoldaşlarımızla birlikte okuduğumuz işçi marşlarıyla ve savaşımızla veriyoruz.

Dağlarımız gün geçtikçe öylesine güzelleşiyor ki, burada günlerin, haftaların, ayların nasıl geçtiğinin farkına bile varamıyorsun. Dağların doruklarında bir taraftan derin vadileri, vadilerin içinde bir çiçek kadar büyük ve güzel görünen ağaçları izlerken, diğer taraftan da çok hassas olan bu döneme ne kadar kendimi hazırladığımı düşünüyordum. Çünkü kendimizi her yönüyle hazırlamak için her türlü imkan ve olanağı parti bizlere vermiş bulunmakta.

Partinin başlatmış olduğu ateşkes düşmanı köşeye sıkıştırmış, elini kolunu birbirine bağlamış, ne yapacağını bilmez hale sokmuştur. Partimize “*teröristtir*” diyenler, “*silahtan başka çözümden anlamaz*” diyenlere en iyi cevaptır bu ateşkes. Düşmanın tüm yüzü ortaya çıktı. Bizze silahlı savaşından başka seçenek bırakmayan düşmandır. Biz her türlü çözüme hazırız ve kendimize güveniyoruz. Bu ateşkese Newroz’da halkımızın uyması onun partisiyle, önderliğiyle nasıl bütünleştiğini gösteriyor.

Ateşkes sürecinden yararlanarak birçok eksikliğimizi giderdik. Eğitim ve örgütlenmemizi daha sağlıklı yaptık. Düzenlemelerimiz daha gerçekçi yapıldı. Son şekilleri verildi. Hemen hemen bütün gruplarımız alanlarına yöneldiler. Ateşkesin bitmesi halinde büyük bir saldırı ruhuyla düşmana yönelmek için hazır hale geldiler. Bu ateşkes sürecinde üç düzenlemeden geçtim. En son Xankûrkê takımında manga komutanı olarak görev aldım. Bu süreç çok önemli ve hassas, bir de bu hassas döneme girerken görev almam benim sorumluluğumu daha da artırdı. Ama önemli olan göreve hakkını vermek ve dönemin gereklerini yerine getirebilmektir. Ateşkesin bitmesiyle birlikte güçlü atılımlarla hem yeni bir dönem başlatılacak, hem de düşman öyle darbeler yiyecek ki, ne yaptığını kendisi bile anlamayacaktır.

Kendi eksiklerimize yönelmek hem bizi güçlendiriyor, hem de zayıflıklarımızı ortadan kaldırıyor. Bazen eksikliklerini görmediğin zaman bir yoldaşın o eksikliğini belirtmesi ve bu eksikliğini gidermek için sana yardımcı olması oldukça mutlu ediyor insanı. Böylece yeni bir eksikliğini, yetmezliğini görüyorsun. Ayrıca bu eksikliğini ortadan

kaldırmak için yoldaşından müthiş destek alıyorsun. Böylece bir taraftan güçlenirken diğer taraftan da, yoldaşlar arasındaki ilişkilerin samimiyetini, dürüstlüğünü daha iyi anlıyorsun. Zaten bizde yoldaş, arkadaşının eksikliğini giderendir, onu güçlendirendir. Biz böyle birbirimize yardımcı oldukça, birbirimize bağlılığımız, saygımız daha da artıyor. Biz eksikliklerimize yöneldikçe ve onları giderdikçe zafer bizimdir.

16 Mayıs 1993

Şehitler ülkesi, cennet bahçesi, arslanlar diyarı ülkemiz Kürdistan'ın bir parçası olan ve her geçen gün daha da güzelleşen özgürlük vadisinde görevlere gidip gelirken etrafımda diz boyu büyüyen yeşilliklere, rengarenk çiçeklere, derelerden taşan sulara, öten bülbüllere daha da aşık oluyorum. İnsan bu güzelliklere vuruluyor. Mayıs yağmurları, bu güzelliklere can katıyor, daha da güzelleştiriyor. Bir de göreve giderken yağmura tutuldun mu iliklerine kadar ıslansan da, sırtındaki yük ne kadar ağır olsa da, ne ıslandığın umurunda, ne yolun uzaklığı, ne de yükün ağırlığı. Noktaya nasıl vardığının farkında bile olmuyorsun. Yağmur altında yürümek, yürürken yağın yağmurla daha da güzelleşen doğayı izlemek, yağmur damlaları yeşilliklere değdikçe fabrikalarda yapılan o sahte kokulardan bin kat güzel otların, çiçeklerin kokusu seni harekete geçiriyor. Bu koku bize doping oluyor, tüm yorgunluğumuzu üzerimizden atmamızı sağlıyordu.

Kürdistan doğası hayattır. Yeni yaşamlar için en ideal doğadır. Bu doğanın sembolü, güzelliğine güzellik katan, onu düşmandan korumak isteyen bizim yoldaşlarımızdır. Doğamızda çıkan her türlü otu toplayıp yiyoruz. Bu nimetlerden günlerce, haftalarca, hatta aylarca hiçbir şey olmaksızın yaşayabiliriz. Erzaklarımız bol olmasına rağmen, doğadan topladığımız otlardan besleniyoruz. Her yemek yiyişimizde kesinlikle bu otlardan biri veya birkaçı soframızı süslüyor. Bu ayda gerillanın çay, şeker, un ve yağı oldu mu, her yerde en güzel yemekleri yapar ve yer. Başka erzağa ihtiyaç duymaz. Var olan otlarla çok uzun bir süre yaşamına devam edebilir.

Düşmanın bu kış özgürlük vadisine yönelmemesi, bombalarını buraya yağdırmaması, bu doğanın böyle güzelleşmesine neden olmuştu. Bu güzellikler insanın özgürlük tutkusunu daha da artırıyor. Canlıların gittikçe çoğalması, ağaçtan ağaca kaçan sincapların, sabah erkenden cıvılcıvıl öten kuşların çoğalması, insanın yaşama duygularını artırıyor, yaşamı çekici kılıyor. Bu güzelim doğada halkımızın özgürce yaşaması için bir an önce düşmana yönelmek, onun sonunu getirmek gerekiyor. Biz halkımızın kurtuluşu, ülkemizin özgürlüğü için bu kahpe düşmanla savaşıırken, diğer taraftan da Kürdistan'ın güzellikleriyle bir an önce halkımızın özgürce kucaklaşması için düşmana daha amansız bir şekilde yöneleceğiz. Bu temelde kendimizi hazırlamalıyız.

Bütün bu güzellikler içinde arkadaşlarla gür ateşin etrafında savaş sorunlarımız hakkında tartışmak daha da bir anlam yüklüyor yaşamımıza. Yapılan sohbetler, iç açıcı ve moral verici oluyor. Zaman zaman arkadaşlarla tüm Kürdistan'ın doğası hakkında konuşuyor, her birimiz bildiğimiz güzellikleri anlatıyoruz. Boş sohbetlerden kaçınıyoruz.

Yaşamımız ne kadar güzel, ne kadar mutluyum, anlatamam. Gün gelir bu duygularımı en iyi şekilde anlatacağım, en iyi şekilde ifade edeceğim. Bu güzellikleri şiire dökmek istiyorum. Ama şiir yazamıyorum. Duygularımı şiirlere dökebilseydim belki çok daha mutlu olurum.

25 Mayıs 1993

Alanımızda savaş hazırlıklarımız son hızıyla sürüyor. Alanımızın birçok yerinde üslenmemizi tamamladık. Gücümüz gruplara ayrılarak alanda üslenme çalışmalarını yaptı. Hemen hemen her stratejik tepeye hem erzak, hem cephaneye yerleştiriyoruz. Bu temelde hazırlıklarımızı tamamlarsak, alanda gerçekleşecek olası bir savaşta gerillaya çok rahat geçebiliriz. Eğer gerilla savaşını doğru yürütürsek, düşman hem büyük darbeler yiyecek, hem de dayanamayıp geri çekilecek. Sürekli hareketliydik. Önümüze verilen görevleri yapmaya çalıştık. Sürekli hareketli olmak ne kadar güzel. Hareketsizlik ölüm gibi geliyor insana. Canımı sıkıyor, her zaman hareket halinde olmak istiyorum. Her yeri gezmek, her yeri tanımak ve her yer için savaşmak istiyorum.

Düşmanın operasyonları gittikçe yoğunlaşıyor. Amed başta olmak üzere düşman gerillalara ve halkımıza yönelimlerini artırmış. Tek taraflı ateşkes ilan etmemize rağmen, düşman hiçbir olumlu adım atmazken, bize ve halkımıza yönelimlerini de artırmıştır. Eğer düşmanın bu yönelimleri böyle devam ederse, Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi, bizler kesinlikle savunma hakkımızı kullanacağız. Bu defa ona öyle bir karşılık vereceğiz ki, onu Kürdistan'da boğacağız.

Tüm güçlerimiz Başkan'ın talimatlarını hazır bir şekilde bekliyorlar. Hepsı oldukça güçlendiler. Güçlerimiz hiçbir zaman kendilerini bu kadar donatmamışlar ve hazırlanmamışlardı. Bundan sonra tek taraflı ateşkesin daha fazla devam etmesinin pek fazla anlamı kalmadı. Ateşkes kendisine atfedilen rolü oynadı. Bu ateşkesle Parti Önderliği'nin manevra kabiliyeti ortaya çıkıyor, düşmanını ne kadar gafil avladığını gösteriyor. Düşmanın Kürdistan'daki ve uluslararası alandaki siyasi üstünlüğü elimize geçti. Siyasi alanda saldırı fırsatı elimize geçti. Partimiz ortaya çıkan bu sonuçları en iyi şekilde değerlendirecektir. Askeri çözümde ısrarlı olan düşman ateşkese karşılık vermeyerek bir kez daha tarihi bir hata yaptı. Askeri olarak da çok güçlendik. Birçok açığımızı kapattık. Birçok yerde savaş hazırlıklarımızı tamamladık. Bundan sonra geliştireceğimiz askeri eylemlerimizle Kürdistan'da düşmanı silip süpüreceğiz. Ateşkes süreci bize her türlü hazırlık imkanını verdi. Eğer pratikte bu imkanları iyi değerlendirsek, 1993 yılını zaferle kapatacağımız kesindir.

6 Haziran 1993

Haziranların benim için anlamı bir başkadır. 2 Haziran'da bir yaşım bastım. Doğum günüm. Geçen sene bugün partiye katıldım. İzmir'de yurtseverlerin evinde kaldığım süre içinde halkın yaklaşımı, bize verdiği değer, daha dağa gelmeden önce bize moral gücü olmuş ve halkımız için daha kararlı bir şekilde savaşa ruhu, azmi yaratmıştı bende. İlk iki gün evinde kaldığımız Mardinli yetmiş yaşlarının-
daki yaşlı ninenin yurduna olan özlemi ve bu özlemin ateşiyle yanıp tutuştuğunu görmüştüm. Bu nine bizimle konuşurken beklentilerini dile getiriyor, Kürdistan'ı ve çektikleri zorlukları anlatıyordu. O bana girdiği açlık grevini anlattıkça, polislerle olan kavgasını dile ge-

tirdikçe, ondaki vatan özlemini gördükçe, bir an önce savaş ortamına girip halkımızın istemlerine cevap vermek istiyordum. Bu yurtsever aileleri gördükçe kendi kendime bu insanlara layık olacağım diyordum.

Yurtsever Mardin kitlesi içinde on gün kaldım. Onlardaki mücadele azmi, yurtseverlikleri, partiye bağlılıkları, güvenleri beni duygulandırıyor. Onlardan ayrılalı bir yıl oldu. Onların her geçen gün daha aktif mücadeleye katıldıklarına inanıyorum. Ben de halka, yurtseverlere ve yaşlı nineye layık olmak için daha çok çaba harcıyorum.

Son zamanlarda manga şeklinde hareket ediyoruz. Bazen değişik yerlere gidiyoruz, hemen hemen bütün alanı geziyoruz. Xankûrkê'de her şey bütün güzelliğiyle devam ediyor. Bir yürüyüşten sonra dinlenmek için konaklama yeri seçip, odun toplamak, koyu bir çay yapıp içmek...

Her şey burada çok güzel. Güzel olmayan tek şey sivrisinekler, her taraf sivrisinek dolu. Dinlenmemize izin vermiyorlar. Sürekli rahatsız ediyorlar. Önlem almaya çalışıyoruz. Üst üste sigara dumanıyla onları uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Kefyeyi başımıza sıkıca sarıyoruz. Ateş yakıp duman çıkarıyoruz, ama hiçbir fayda etmiyor, yine sivrisinek ısırtıyor. Her yerimizden kanlar akıtıyorlar. Yürürken, ter içinde dik bir tepeye çıkarken bazen üç dört sivrisineğin boğazıma kaçtığı oluyor. Orada sinir sistemlerim bozuluyor, deli oluyorum. Keşke bu yaratıklar büyük olsalar da onlarla kavga edip, onlardan boğazıma kaçmanın intikamını alsam diyordum.

Havanın sıcak ve güzel olması bize banyo yapma imkanı veriyor. Uzun bir yürüyüşten sonra ter içindeyken üstündeki elbiseyle birlikte suyun içine dalıp banyo yapma, hem çok pratik, hem de çok zevkli. Düşman bu günlerde operasyonlarına devam ediyor. Arkadaşlar da cevap vermekten geri kalmıyorlar. Alanımızda da yavaş yavaş düşmana karşılık veriyoruz. Bu da bize moral veriyor.

Yeniden doğmak, bütün bu güzellikler içinde bir yaşım daha basmak ve bu güzellikler içinde büyümek çok güzel.

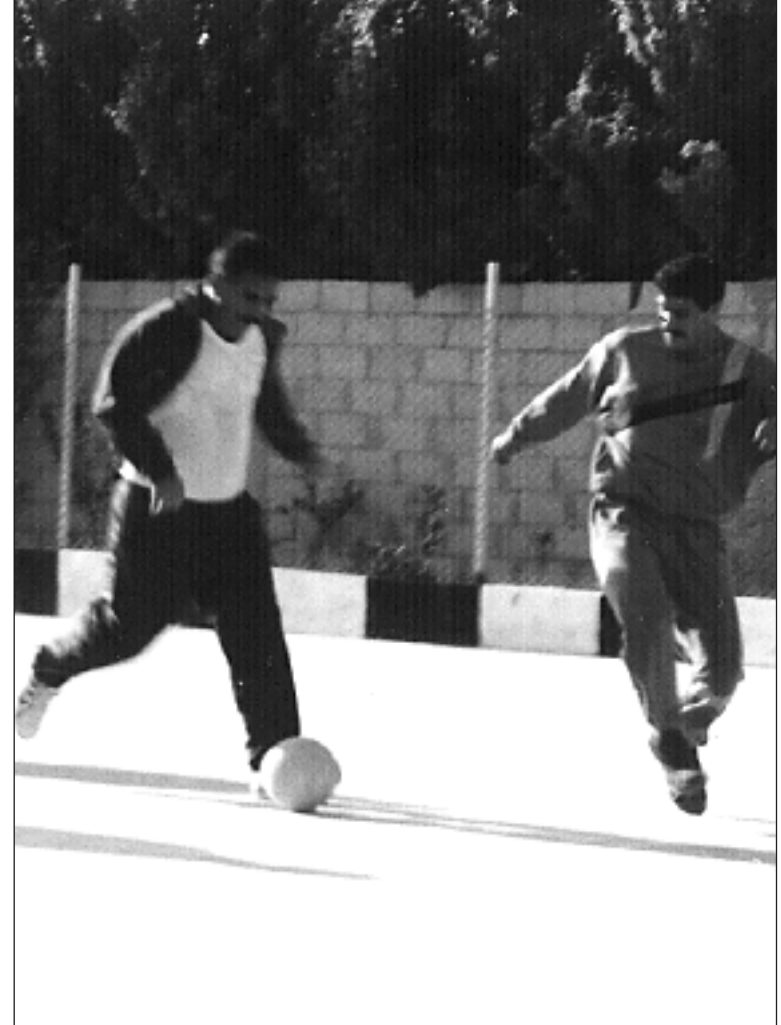
Yaşasın bizi ölüm uykusundan uyandıran, bize yeniden yaşama şansı veren, bizi yaşama kazandıran Ulusal Önderimiz Başkan APO!

7 Haziran 1993

Bize dünya kamuoyunda siyasi üstünlüğü sağlayan, halkımıza asıl terörü uygulayanın TC olduğunu ortaya koyan, tek taraflı ilan ettiğimiz ateşkes, Parti Önderliğimizin bu ayın dokuzunda yaptığı açıklamayla sona erdi. TC'ye karşı topyekün savaş ilan edildi. Ateşkes rolünü oynamıştı. Bence de tam zamanıydı. Ateşkesin sona ermesiyle ülke genelinde gerillanın saldırıları yoğunlaştı. Artık halkımız da bu savaşa her yönüyle katılacak, yapılan seferberlik çağrılarına cevap verecek, siyasi alanda bize saldırı imkanı yaratan bu sürece, vuracağımız güçlü darbelerle birçok alanda ikili iktidar yaratılacaktı. Askeri alanda da saldırıya geçme imkanı doğacak ve düşman Kürdistan'da her gün biraz daha bitecek. Biz de güçlü önderliğimizle kazanacak, zafere gideceğiz.

Ne güzeldir, dağlarımızda yaşamak, halkımızın özgürlüğü için savaşmak. Başkan APO'nun da dediği gibi Kürdistan'da savaşmak yaşamaktır. Bizim yaşamımız, özgürlüğümüz, insanlığımız, onurumuz, hep namluların ucundadır. Biz bütün bu kazanımlarımızı namluların ucundaki fişeğe, havana, topa, yani silahlı mücadeleye borçluyuz. Bundan sonraki kazanımlarımız da silahlı mücadeleyle olacaktır. Silahlı savaşımın partinin bir militanı olmak, düşmana karşı savaşmak, intikam hırsıyla yaşamak ve asırlık köleliğin intikamını almak için sıcak savaş ortamına girip bir daha çıkmamak, coşku; bütün bunlar yaşama ve savaşa bağlılığın ifadesidir.

Bölgemizin konumuna baktığımızda Kuzey ile Güney devrimin birleştirilmesinde köprü rolü oynuyor. İhanetçi güçlerle yapılan anlaşmadan dolayı şu an alanımızda sıcak savaş yok. Ama savaş hazırlıklarımız da tamam diyebilirim. Her eylemde bulunmayı çok istiyorum. Savaşın en yoğun yaşandığı alana, bölgeye gitmek istiyorum. İçimdeki hırsı, intikamı, kini biraz da olsa boşaltmalıyım. Kardeşlerimin, yoldaşlarımın intikamını almalıyım. Fakat partinin görevi kutsaldır. İrademiz partiye aittir. Parti nerede, hangi görevi verirse, biz orada görevi en iyi şekilde yapmaya çalışırız. Kendimizi her zaman her yere, her göreve hazır tutarız. Şu anda bana düşen görev de, kendimi ve yoldaşlarımı her an için savaşa hazır duruma getirmektir.

Yapılan eyalet konferansında alınan kararlardan biri de, her bölgenin 45 günde bir bölge toplantısını yapmasıdır. Bizim bölge de bu süre içinde toplantısını gerçekleştirdi. Toplantı iki gün sürdü. Eyaletimizin konumu, bölgemizin rolü, önümüze koyduğumuz hedeflerin ne kadarını gerçekleştirebildik, pratik süreç içerisinde bizde çıkan eksiklikler ve yetmezlikleri nelerdi, bütün bunları daha da bilince çıkardık. Bölgemizin güçlendirilmesi, savaş ve üslenme hazırlıklarının tam yapılması için önümüze daha net planlar koyduk. Takımlar içinde küçük değişiklikler oldu. Toplantıda gerçekleştirilen eleştiri-özeleştiri bölümü, çok olumlu sonuçlar çıkarmamıza neden oldu. Eğer yetmezliklerimizin üzerine cesaretle, bilinçle gidersek, bu yetmezliklerimiz aşılar, yerine daha sağlam ve bizi harekete geçirecek güçlü yanlarımız ortaya çıkar.

29 Haziran 1993

Bölge toplantısının sonuçları rapor haline getirildikten sonra, mangamız bu raporları üst yönetime ulaştırmak üzere Şehidan'a hareket etti. Gece hazırlıklarımızı tamamladık. Moramız ve neşemiz yerindeydi. Kısa süre için de olsa ülke içine gidiyorduk. Hele hele bir buçuk yıldır Xankûrkê'den hiç çıkmamış olan Kemal ve Zerzan'a ilk defa gidecek olan Mahmut yoldaş oldukça heyecanlıydılar. Sevinçleri gözle-rinden okunabiliyordu. Daha gün doğmadan yemeğimizi yedik ve yola koyulduk. Yolda arkadaşlar ülkeye girecekleri için mutluluklarını dile getiriyorlardı.

*Dola Gadore'*ye vardık. Önümüzde su vardı. Suyu geçmemiz gerekiyordu. Suyu baktık ve geçebiliriz dedik. Kürdistan'da sular çok azgındır. Suyun şekline bakıp aldanmamak gerekir. Fakat ben aldandım. Suyun çetinliğini düşünemedim. Önce Ferik arkadaş suya vurdu. Yarıya kadar gitti, daha sonra geçemeyeceğini anlayınca geri döndü. O geri dönünce “*Ben gidersem, arkadaşlar da bana bakarak gelirler*” diye düşündüm. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı ayağımdan çıkardım. Pantolonumu dizkapaklarımın üstüne kadar çektim. Çorapları ayakkabıların içine koydum. Silahımı omuzuma attım. Çantam sırtımda, ayakkabılarım elimde yavaş yavaş ilerledim. Suyun dibindeki sivri taşlar ayakları-

mı kesiyordu. Acı hissediyordum. Her adım attığımda suyun akıntısı daha da şiddetleniyordu. Akıntı şiddetlendikçe “*ben dayanacağım*” diyordum. Yarıya kadar gittim. Ayaklarım yorulmuştu. Artık suyun şiddetine dayanamıyordum. Az kalmıştı bitmesine, ama suyun da en şiddetli yeri-ydi. Su göğsüme kadar geliyordu. Bir ara suyun akıntısına baktım. O arada başım döndü. Başımın dönmesiyle suyun ortasına düşmem bir oldu. O arada ne yapacağımı bilemiyordum. Yüzme de bilmiyordum. Bilsem bile böyle yerlerde yüzmenin bir faydası olmuyor. Bir-iki kere suyun altına dalıp çıktım. Suyla boğuşmam bir tarafa, suyun içindeki taşlar bana hareket imkanı vermiyordu. Suyla boğuşa boğuşa ayağa kalktım. O arada bir arkadaş bana silahın dipçliğini uzattı. Suyu karşı biraz daha direndikten sonra dipçığı tuttum. Ve sudan çıktım.

Ayakkabılarımı ilk düşmemle birlikte su alıp götürdü. Başıma kadar sıırsıklam olmuşum. Hemen çantamın içindeki notları çıkardım. Notlar iyi ambalaj edildiği için bir şey olmamıştı. Radyom ve üzerimdeki eşyalar sıırsıklam olmuşlardı. Ertesi gün hepsini güneşin önüne serdik. Suyu düşerken silahımı bırakmamak için onu sıkı sıkıya tutuyordum. Sudan çıktıktan sonra taş parçaları sol ayağıma üç yerden kesmişlerdi. Kan geliyordu. *Şutuktan* bir parça kopararak ayağıma sardım. Güneşin kızgın sıcaklığına rağmen tir tir titriyordum. Arkadaşlar ateş yaktılar. Kendimi kurutmaya çalışıyordum. Fakat çok üşüyordum. Bir bardak çay içtim. Biraz ısındım. Hareket etmeliydik bir an önce, ama yürümek için ayakkabım yoktu. Az ötemizde bir *zom* vardı. *Zom* yeni gelmişti.

İran'daki Kürtlerdi bunlar. Arkadaşlara *zoma* gidip bir çift ayakkabı getirmelerini söyledim. İki arkadaş *zoma* gittiler. Ben de kendi eşyalarımı topladım. Az sonra bir arkadaş eski, yırtık, naylon bir ayakkabı getirdi. Çok küçüktü. Ancak ayak parmaklarım içine girebiliyordu. Ama bununla Zağros çadırlarına kadar idare etmek zorundaydım. Onu da zaten vermek istememişti köylüler. Aynı suyu tekrar *zomun* yakınında bir yerde geçtik. Suyu geçerken su korkusu sarmıştı. Korka korka sudan geçtim.

Hiçbir zaman ölmekten korkmuyorum. Bir devrimci, bir özgürlük

savaşçısının kendini hem ölüme, hem de yaşama her an için hazır tutması gerektiğini çok iyi biliyorum. Benim kabullenmediğim sadece basit şahadetlerdir. Ben düşmanla savaşırken, bir bomba gibi patlayarak şehit düşmek isterim. Eğer bu suda şehit düşseydim şahadetim bir balon gibi sönük olacaktı ki, bundan çok büyük acı duyardım.

Suyu geçtikten sonra çadıra doğru hareket ettik. Yol boyunca *goni* vardı. Bir taraftan kesilen ayağım sızlarken, diğer taraftan da dışarıda kalan ayak topuklarıma batan bütün *goniler* yürümeme engel oluyordu. Arkadaşlar bazen durumumu soruyorlardı. Ben çok iyi olduğunu söylüyordum. Yol boyunca kadın, çoluk-çocuk, birçok insanı gördük. Hepsizomlarına geliyorlardı. Çadıra varıncaya kadar epey yorulduk. O geceyi çadırdan geçirdik. Kendime yeni ayakkabı almak zorunda kaldım.

Sabah erken hareket etmeyi düşünüyorduk. Fakat sabah çadıra cephanegeldi. Cephanenin acilen *Zerzan*'daki arkadaşlara ulaşması gerekiyordu. Çadır yönetimindeki arkadaşlar benimle konuştular. Cephaneyi kendimizle götürmemizi söylediler. Eylem hazırlıklarının yapıldığı belliydi. Çadırdan yanımıza hayvan yükünden anlayan bir arkadaşı da alarak yola koyulduk. Cephane miktarı az değildi. Roketatar, bombalar, BKC, kleş ve mermilerle birlikte 57'lik havan topunu da götürüyorduk. Yola koyulurken büyük bir sorumluluk içinde hareket etmemiz gerekiyordu. Çünkü cephane sapasağlam yerine ulaşmalıydı.

Paygaha yakın bir yerde gece karanlığının çökmesi için bekledik. Karanlık tam çöktükten sonra hareket ettik. Ben ve Zafer arkadaş önde yürüyoruz. Her arkadaş bir katırın başında mesafeli şekilde yürüyor. Yürürken de önümüzü sürekli keşfediyoruz. Tepeye çıktıktan sonra yavaş yavaş *paygahın* içinde bulunduğu *dola* kendimizi bırakıyoruz. *Paygahın* ışıkları her tarafı aydınlatıyordu. Mesafeli ve sırtların gölgelerinde yürüyerek sessiz bir şekilde *paygahı* geçtik. Daha sonra uygun bir yerde konumlandık. Ertesi gün Serger'e gittik. Arkadaşlar noktalarında değildiler. Burada geceyi geçirerek sabah erken kalkıp Şehidan'a hareket ettik.

Cephaneyi sapasağlam arkadaşlara yetiştirmenin rahatlığı içindeydik. Arkadaşlar ilkin bize gelişmeleri anlattılar. Bu arada Şemdinli'de

yeni katılımlar olmuştu. On kişi katılmışlardı. Yanımıza geldiler. Bir milisimiz de ailece katılmıştı. Deşifre olmuştu. Dört tane küçük çocuğuvardı. Bütün arkadaşlar küçük çocuklarla uğraşıyorlardı. Ben de onları çok sevdim. Çocuklara olan özlemimi az da olsun gidermeye çalıştım.

Bu arada ağrıyan dişimi çekmek istedim. Doktor Dijwar oradaydı. Yalnız çok korkuyordum. Dijwar ismi insanı korkutuyordu. İçimizdeki en zalim, en acımasız doktordu. Arkadaşlar ona "*Kasap Dijwar*" diyorlardı. Dişimin ağrısı arttığı için çekmeye karar verdim. Fakat onun psikolojik baskısı beni son ana kadar geri çekiyordu. Dişime iki uyuşturucu iğne vurdu. Dişimin uyuştüğünü farkediyordum. Doktor "*dişin uyuştu mu*" dediğinde ben "*uyuşmadı yoldaş*" diyordum. "*Daha fazla uyuştur acımasın*" diyordum. Bir-iki defa daha uyuşturduktan sonra "*kasap*" eline penseyi aldı. İki-üç defa sağa-sola penseyi getirip götürdükten sonra dişi çekti. Başta uyuşturucunun etkisiyle ağrı hissetmedim. Yalnız uyuşturucu etkisini kaybetmeye başlayınca çenem müthiş ağrıyordu. Gerçekten de arkadaşlar haklıydılar. Doktor arkadaş kasap gibiydi. "*Bir daha ona dişimi çektirmeyeceğim*" dedim.

İki gün Şehidan'da kaldıktan sonra yeni savaşçıları da yanımıza alarak tekrar Xankürkê'ye doğru hareket ettik. Yeni savaşçılar bize moral olmuşlardı. Yeni olmalarına rağmen Botanlıların bir özelliği olsa gerek, çok güçlüydüler. Sanki uzun süreden beri gerillaydılar. Bu arkadaşların katılımı Şemdinli'de oldukça olumlu etkiler yaratacaktı.

Yolculuğumuz büyük bir coşku ve moral içinde geçti. Son konumlanma noktasında bir kaza atlattık. Bir *zom* yerindeydik. Eski bir çadır yerinde oturmuş yaptığımız çayımızı içiyorduk. Ben ayaktaydım. Ferik arkadaştan bardağı istedim. O yerdeydi. Eğildim bardağı alacaktım. Birden bir tarama oldu. Başımın üstünden sanki saçlarımı kökünden koparan şiddetli bir şey geçti. Hepimiz kendimizi yere attık. O arada silahımı aradım. Nöbetçi arkadaş taramanın içeriden yapıldığını söyledi. Arkadaşları sakinleştirdim. Mazlum arkadaş silahla oynamıştı. Silahın ağzında mermi vardı. Yeni katılan Mazlum arkadaş bilmeden tetiğe basmıştı. Fakat şans eseri mi desem, hiçbirimize kurşunlar denk gelmedi. Eksiklik bizimdi. Yeni arkadaşlar arasında otururken, mermiyi silahın ağzından çıkarmalıydık. Arkadaşlara eksik-

liklerimizden dersler çıkarmamız gerektiğini anlattıktan sonra yolu muza devam ettik. Yeni arkadaşlar çadırdan Zelê'ye eğitim için gittiler. Biz de tekrar Xankûrkê'ye görevimizi tamamlamış olarak geri döndük.

Bu görev sırasında iki tehlikeyi atlattım. Tehlikesiz yaşam olmaz. Yaşamımızın her anı tehlike. Ama dikkatli olunursa bu tehlike en aza indirgenebilir. Bundan sonra daha dikkatli, duyarlı ve hassas olmam gerekir.

9 Temmuz 1993

Bu ayın üçünde Gelişim tepesinde mevzilenen düşmana karşı bir eylem yaptık. Eylem hazırlıklarımızı Zağros'un üçgen noktasında yaptık. Bizim manga Xankûrkê'den eylem için cephane getirdi. Eylemin keşfi, planı hazır. Mangadan eyleme yalnızca ben katıldım. Eylemin yapılacağı sabah eylem grupları okundu. Bizim grup hem savunma, hem de taciz grubuydu.

Bundan sonra kapsamlı eylemler yapılmalıydı. Mevcut eylem tarzımızda ısrar edersek, taktik dışılığı yaşayacağımız açıktı. Orta hedeflerden başlayarak büyük hedeflere yönelik eylemler geliştirmemiz gerekiyordu.

Hedefimiz olan Gelişim tepesi, orta halli bir hedefti. Saldıracağımız bu tepenin ön mevzileri imha edilecek, diğer noktalara da taciz yapılacaktı. Planlamamız bu doğrultuda gerçekleşti. Planlama bütün arkadaşların onayına sunuldu ve kabul edildi. Eylemdeki parolalarımızı da belirledik. Saldırı parolası, saldırı grubunun ilk B-7'yi patlatmasıydı. İmdat parolası “şer”, şehit parolası “agit”, yaralı parolası “mazlum”, geri çekilme parolası “aziz”di. Eylemin başlama saati en erken 10.30, en geç 11.30'du.

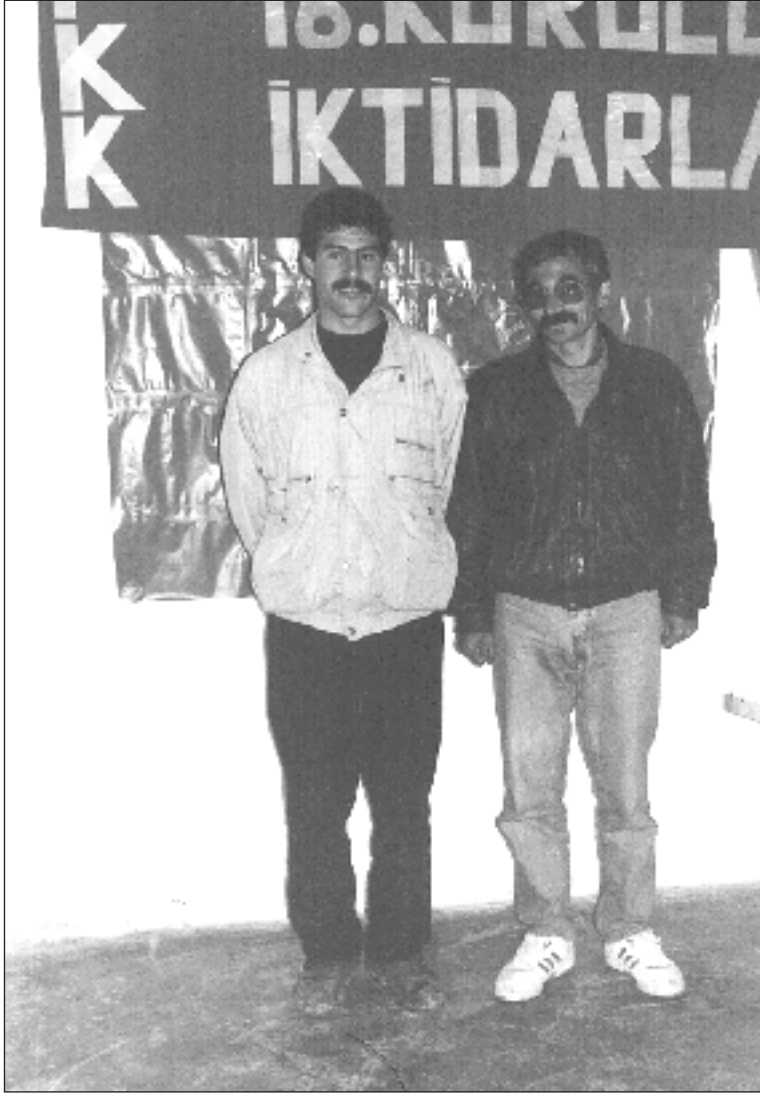
Bu eylem TC'ye karşı ilk eylemim olacaktı. Onun için çok heyecanlıydım. Her ne kadar savunma ve taciz grubunda yer alsam da, düşmana karşı olan kinimi, intikamımı, hırsımı boşaltmanın başlangıcı olacaktı. Akşama doğru harekete geçtik. Harekete geçerken eyleme katılmayan arkadaşların tek sıra halinde bizi uğurlamaları ve her arkadaşın ağzından çıkan “serkeftin” sözü bize ruh veriyordu. Sanki bu ses dağ-

larda yankılanıyor gibiydi. Bütün gruplar coşku içinde yerlerine doğru hareket ettiler. Gece karanlığında yerimize vardık. Düşman tepesi karşımızdaydı. Hemen mevzilerimizi yaptık. Mevzide heyecanlı bir şekilde bekleyiş başladı. Hemen eylemin başlamasını istiyorduk

Normalde eylem en erken on buçukta başlayacaktı. Zaman yaklaştıkça gözlerim düşman mevzilerinde, kulağım patlayacak olan B-7'nin sesindeydi. Fakat o saatte B-7 patlamadı. Onbirde olacağını düşündüm ve tekrar beklemeye başladım. Hava oldukça soğuktu. Mevzide sanki donuyorduk. Ama her an için B-7'nin patlayacağını düşünüyor, bu yüzden tetikte hazır bekliyorduk. Saat onbir, yine ses yok. İyice kaygılanıyorum. “Saldırı grubundaki arkadaşlara bir şey mi oldu” diye düşünüyordum. Saat 11:30 patlaması gereken B-7'nin yerine bir tarama oldu. Taramayla birlikte B-7'lerimiz çalıştı. Tüm gruplarımız belirlenen noktalara ateş etmeye başladılar. Biraz önce üşüdüğümüz mevzide her yer sıcaktan kaynıyordu. Biz de hedefimizi taramaya başladık. Onlar da bize karşılık verdiler. Karşımızdaki tepede A-4 bize karşı çalışıyordu. BKC'lerimiz, uzaktan doğkamız çalışıyordu. Durum artık çatışmaya dönüşmüştü. Bu çatışma onbeş dakika kadar sürdü. Sonra arkamızdaki arkadaşlar “Aziz... Aziz...” dediler ve geri çekildik. Biz geri çekilirken düşman her tarafı rastgele topa tutuyordu. Bütün geceyi yürüyerek geçirdik. Sabaha doğru önceden belirlenen geri çekilme noktasına ulaştık. Bu noktada akşama kadar dinlendik. Daha sonra eylem değerlendirmesini yaptık.

Saldırı grubunun saldıracağı ve imha edeceği mevziler boş çıkmıştı. Eylemde çıkan eksik yanlarımız üzerinde durduk. Bu eylemin amacından saptığı ve çatışmaya dönüştüğü tüm arkadaşlar tarafından belirlendi. Bazı arkadaşların da eylem yerinde bazı eşyalarını unutmaları eylemde en büyük eksiklik olarak değerlendirildi. Ve bu arkadaşların bu halleriyle suç teşkil ettikleri ve belli bir süre savaş dışında bırakılmaları toplantıda karara bağlandı.

Eylem beklediğim şekilde olmamıştı. Mevziler boş çıkmamış olsaydı, eylemin daha değişik olacağı kesindi. Sonuç alıcı bir eylem olmadı. Halbuki döneme en uygun eylem sonuç alıcı eylemdir. En önemlisi de bu gibi eylemlerde eylem noktasında bazı arkadaşların askeri malze-

melerini unutmaları suçtur. Düşman bizim bir kefyeyi, çaydanı, tence-reyi elde etmek için günlerce noktalarımızı arardı. Bu eylemde ise düş-man elde ettiği bu malzemelerimizin propagandasını halka yaparken, bu eylemde arkadaşların boş şarjörleri, dürbünü unutmaları düşmana bu fırsatı vermişti. Bir daha eylemlerde bu tutumlara girmemek gereki-yor. Her ne kadar istediğim şekilde olmamışsa da, bu eylem artık yavaş yavaş savaş ortamına girdiğimi ve buna göre hareket etmem gerektiğini bana kavrattı.

Eylemden sonra yeni bir düzenleme yapıldı. Bu düzenlemeyle *Zer-zan* mıntıkası hareketli takımına manga komutanı olarak verildim. Ar-tık benim için yeni bir dönem başlıyor. Pratik dönem, düşmana karşı sıcak savaş içinde yerimi alacağım bir dönem. Hareketli takımda yer almam benim için ayrı bir mutluluktur. Pratiğe yönelirken fazla deneyi-mim, tecrübem yok. Sadece bir Güney Savaşı pratiğim var. Ayrıca bir sorumluluğum da var. Takım yönetiminde yer alıyorum. Ama iddiali-yım. Savaş içinde gereken tecrübeyi kazanacağım, savaşı öğreneceğim ve bana verilen görevleri en iyi şekilde yerine getirmek için çaba har-cayacağım. Bu dönem benim için gerillacılığı öğrenme, kendimi kanıt-lama ve güçlenme dönemi olmalıdır. Sıcak savaş içinde savaş kuralla-rını, yasalarını, gerilla yaşamını, halk gerçekliğimizi öğrenebilme şan-sını yakalayacağım. Hele hele yanımızda tecrübeli arkadaşların bulun-ması, bu arkadaşlardan yararlanma imkanını bana güç veriyordu. Arka-daşların tecrübelerinden yararlanmayı, öğrenmeyi esas almam gereki-yor. Böylece daha çabuk gelişme kaydedebilirim.

Her zaman istediğim pratiğe nihayet çıkıyorum. Artık halkımızdan uzak değil, aksine tam içinde olacağım. Birçok eylem yapacağız, düş-mana vuracağız. Ondan binyılların intikamını alacağız. Ben her darbe vurduğumuzda düşmana *“al bu halkımıza yaptıkların için, talan ettiğin ülkemiz için, bizi dilsiz bıraktığın için, bizi kimliksizleştirdiğin için, al bu darbe Cevahir için, Sertaç için”* diyerek haykıracağım. Nasıl anlat-sam bilemiyorum. Bildiğim tek bir şey var, o da pratiğe çok dolu gidi-yorum. İddiam, hırsım tam yerinde. Ah bir de tecrübem olsaydı, daha iyi olurdu. Ama en kısa sürede bu açığımı kapatacağım. Ülkemi daha iyi tanıyacağım, halkımla bütünleşecek ve onlarla özlem gidereceğim.

Yine arkadaşlara her zaman yardım ve destek sunacağım. Görevimi en iyi bir şekilde yerine getireceğim. Hep başaracağım ve başarmayı esas alacağım. Evet pratik heyecanı şimdiden her tarafımı sarıyor. Bu heyecanı, bu tutkuyu sonuna kadar devam ettireceğim. Bu savaşın içinde, ben de başarıyla yerimi alacağım. Buna inanıyorum.

Düzenlemeden bir gün sonra takımımız *Gostê* Dağı'na doğru hareket etti. Eyleme katılan tüm arkadaşlar, sıraya geçmişlerdi. Tek tek hepsiyle el sıkıştık. “*Serkeftin*”, “*Bijê Serok APO*” sloganlarıyla yoldaşlarımız bizi pratiğe yolcu ettiler. Üçgen noktasında gece karanlığının çökmesini bekledik. Bir mangamız burada bekleyecekti, hem bizim için yedek cephane, hem de bir arkadaş gelecekti, onları aldıktan sonra *Gostê*'ye gidecekti. Gecenin çökmesiyle harekete geçtik. Vurduğumuz düşman tepesinin altından sessizce geçtik. Bütün gece yürüdük. Sabaha doğru önceden belirtilen noktaya gelip dinlenmeye çekildik. Nöbetçileri çıkardıktan sonra yorgunluğun etkisiyle hepimiz uykuya daldık.

Yanımızda bayan arkadaşlar da vardı. Saat sekiz nöbetçileri onlardı. O saatte bizi uykudan uyandırdılar. Yukarıdaki sırtların düşman tarafından tutulduğunu söylediler. Kontrol ettik, gerçekten de sırtları düşman tutmuştu. Hemen harekete geçtik. Altımızdaki *dola* doğru indik. Çatışmadan kaçınıyorduk. Bir taraftan inisiyatif düşmandaydı, diğer taraftan da bu noktaya arkadaşlarımız bir gün sonra geleceklerdi. *Dolun* içinden diğer sırtlara geçtik. Güneş çok yakıcıydı. Bunaltıcı sıcaklığın altında dik sırta yürümek hem yoruyor, hem de susatıyordu.

Akşama doğru uygun bir yere geçtik. Tüm arkadaşlar suyun başına geçtiler. Sanki günlerce su içmemişler gibi kana kana su içtiler. Daha sonra iki gündür içmeye fırsat bulamadığımız çayı yapıp içmekle yorgunluğu üzerimizden attık. Yanımızda kuru ekmekten başka yiyecek bir şeyimiz yoktu. İki gündür çantalarımızda taş gibi olan ekmeğimizi suya batırıp biraz yumuşattıktan sonra yiyorduk. Bu sefer de kuru ekmeğimizi çaya batırıp öyle yedik.

Akşam bu noktada kaldık. Gece saat üçte hepimiz kalktık. Arkadaşlarla buluşacağımız noktaya gitmeli, onları karşılamalıydık. Buluşma noktamız önceki gün askerlerin tuttuğu sırtların hemen altındaydı. As-

kerler akşama doğru o sırttan geri çekilmişlerdi. Sabahın ilk ışıklarıyla noktada arkadaşların tüten dumanını gördük. Yanlarına gittik. Çok yorgundular, dinlenmeleri gerekiyordu. Manga olarak tepeye çıktık. Çıktığımız tepede düşmanın önceki gün mevzilendiği tepeydi. Düşmanın mevzileri vardı. O mevzilere yerleştik. Düşman hemen önümüzdeki tepede mevzileniyordu. Bu tepede alandaki en stratejik tepeydi ve Şemdinli'nin tam üstünde bulunuyordu.

Bütün gün düşmanın hareketlerini izledik. Kendilerine yeni mevziler yapıyorlardı. Tepenin her tarafında mevzilenmişlerdi. Onlar çok açık hareket ettikleri halde, biz çok gizli hareket ediyorduk. Onların hareketlerini sürekli izliyorduk. İlk defa tepeden bu kadar gizli ve dikkatli hareket ediyordum. Xankûrk'de tepeden olduğumuz zaman, tepeden başka her şeye benziyorduk. Düşmanın orada olmaması bizim rahat, açık hareket etmemize yol açıyordu. Fakat bu defa karşımızda düşman vardı. Gizli ve dikkatli hareket etmek zorundaydık. Gideceğimiz yolu keşfetmemiz gerekiyordu. Belki de ilk defa tepede böyle kuralları yerine getirmemin nedeni karşımızdaki düşmandı.

Akşamleyin tepeden indik ve karanlığın çökmesiyle hareket ettik. Düşmanın karşısındaki dik tepeden *dola* iniyorduk. Tepede dik bir tepeydi. Bir de toprağı sert olduğundan sürekli kayıyorduk. Bazen kayan arkadaşlar kendileriyle birlikte aşağıya taş yuvarlıyorlardı. Sırtında çaydan, tencere olan arkadaşlar kaydıklarında, çaydan, tencere sesleri *dolda* yankılanıyordu. Korka korka tepeden aşağıya iniyorduk. Dikkatli yürümezsek her an uçurumlardan düşebiliriz. Tepenin büyük bir kısmını bütün arkadaşların yaptığı gibi ben de diz üzerinde yürüyerek geçtim. Okuldayken beden eğitimi öğretmenimiz bize böyle yürüyüş yaptırıyordu. O zaman biz bu yürüyüşe “*kaz yürüyüşü*” diyorduk. Bu yürüyüşü hiç sevmezdim. Ancak *kaz yürüyüşü*yle bu dik sırttan inebiliyorduk.

Tam üçbuçuk saatte *dola* inebildik. Yavaş yavaş bir köye doğru yol alıyorduk. Gittikçe köye yaklaştık. Arkadaşlara köyün ismini sordum, “*Masiro*” dediler. Oldukça yorgundum. Yalnız köye gireceğim için de heyecanlıydım. Köyün ışıkları pırıl pırıl parlıyordu. Köyün arkasında biçilen çayırların içinden geçerken biçilen ot kokusu çok güzeldi.

Gece onikide köye girdik. Köyde milislerimiz de vardı. Köye girin-

ce köy halkının hepsi uyandı. Yol kesme grubumuzu çıkardık ve gruplar şeklinde evlere dağıldık. Odanın içinde yanan ışık gözlerimi kamaştırıyordu. Işığa baktığımda gözlerim ağrıyordu. Köylülerin hemen hepsi dostumuzdu. Ev sahibi de yurtseverdi ve birçok şeyi bilen biriydi. Bize gerilla savaşına duyduğu güveni anlatıyordu. Evin hanımı da bizim için yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Evin Hasan ismindeki çocuğu oldukça sevimliydi ve annesinin hazırladıklarını sofraya getiriyordu. Yoğurt ve reçel yiyerek karnımızı doyurduk. Üç gün boyunca kuru ekmek yemiştik. Yoğurt ve reçeli yediğimizde partiye ilk katılırken yaralı olarak taşıdığımız Haki yoldaşın *“Gerilla bazen bir parça kuru ekmekle idare eder, bazen de sofrasında her türlü yemeği bulur”* sözü aklıma geldi. Ne kadar doğru olduğunu düşündüm.

Köydeki gençler bizim için erzak toplamışlardı. Bizler toplanan erzacı aramızda çantalara yerleştirdikten sonra köyden ayrıldık. Köy gençlerinin bize ilgisi, sempatisi hepimizi sevindiriyordu. Daha önce bu köylere giren arkadaşlar bu değişime inanamıyorlardı. Hayretlerini dile getirmekten de geri kalmıyorlardı. Köyden ayrıldıktan sonra sık ormanlı bir *dolda* konumlandık. Halktaki bu değişikliklere gözlerimle tanık olmuştum. Öylesine mutluydum ki, sevinçten gözlerime uyku girmiyordu ve tüm yoldaşlar gibi gönül rahatlığı içinde, kendimden emin bir şekilde dinlendim.

10 Temmuz 1993

Köylere girişimiz devam ediyor. Bugün Şemdinli'nin şirin köyü Şewatî'ye girdik. Bu köyde bulunan milisimiz daha önce bize bir not yollamış, bu notta bize katılmak isteyen gençlerin olduğunu belirtmişti. Bunun üzerine biz de köye, yeni savaşçı adaylarını çıkarmak için gittik. Bizim manga yol kesme mangası olduğu için köye girmedik. Köyün girişindeki köprüde pusu attık. Diğer arkadaşlar köye girerken arkadaşları mevzilendirdim. Pusuda hazır bekliyorduk. Düşmanın gelmesi halinde ilk darbeyi biz vuracaktık. Gece karanlıktı, mevzilendiğimiz yerde kimse bizi göremezdi. Zaman biraz geçmişti ki, köyün içindeki arkadaşlar yanımıza dört tane yeni savaşçı getirdiler. Bu savaşçılardan biri bayandı. Onlarla ilgilenmeye başladık.

Zaman su gibi akıyordu. Birden pusu yerimiz serhildan alanlarını andıran bir yere döndü. Yanımıza getirilen yeni savaşçıların aileleri kendilerini görmeye geliyorlardı. Onları ikna edip tekrar geri götürmek istiyorlardı. Hele hele yeni savaşçı Rêjîyar arkadaşın abisi onu ikna edip geri götürmek için çok çalışıyordu. Yeni savaşçı da *“Ben şerefim için, vatanım için gerillaya katılıyorum”* diyordu. Abisi onu ikna edemeyeceğini anlayınca cebinden bir miktar para çıkarıp kendisine verdi ve *“Gidiyorsan, gitmekte kararlıysan yolun açık olsun, yalnız gittiğin zaman şerefimize sahip çık, sakın kaçayım deme, düşmana gitme, onurumuzu koru ve bizi mahcup etme”* diyerek onunla vedalaştı. Bize dönerek *“Siz de benim için ondan farksızsiniz, siz de benim kardeşlerimsiniz, onu size teslim ediyorum”* dedikten sonra bizimle vedalaştı. Daha sonra köylüleri uzaklaştırdık. Köydeki arkadaşlar da işlerini tamamladıktan sonra, yanımıza geldiler, hareket ettik.

Bir an önce köyden çıkmak istiyorduk. Hareket ederken köylülerden biri grup komutanımıza yaklaştı: *“Her şey birden olmaz, yavaş yavaş olur. Serok APO başta tek başınaydı ve yalnızdı. Şimdi arkasında milyonlar var. Bizim köyden de bu gençler başlangıcı yaptılar. Yavaş yavaş bizden katılım olacak. Bugün dört genç, yarın on, öbür gün hepimiz”* dedi. Bu sözleri duyduğumda köylülerin partiye yabancı olmadıklarını, partiyi tanıdıklarını anladım. Biz harekete geçerken köyün gençleri tek sıraya geçtiler. Bize başarılar dileyerek uğurladılar. Tekrar köye gelmemizi söylediler.

Çok mutluyum. Artık Şemdinli'nin en ücra köşelerine giriyor, düşmanın avuçları içinden savaşçı çıkartıyoruz. Bugüne kadar değişik şeyler beni mutlu etmişti. Değişik şeylerden zevk almıştım. Yeni savaşçı çıkarmanın bir gerillayı bu kadar mutlu edebileceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi dünyanın en mutlu insanıyım. Yeni savaşçılar oldukça coşkulu, hareketli ve sıcakkanlılar. Savaşçı çıkartırken partinin büyüklüğünü, yüceliğini, zaferin kesinliğini görüyorsun. Yaşasın tek başına mücadeleye başlayan, bıkmadan, usanmadan, azimle, kararlılıkla, cesaretle, iradeyle düşmana karşı savaşan ve zafer yaratarak halkımıza önderlik eden Başkan APO!

14 Temmuz 1993

Bugün ulusal onur günümüz. Büyük ölüm orucunun başlangıç günü. *Şehidan*'da arkadaşların yanındayız. Yüce dağ Şehidan'ın yamaçlarında gündüz güneşinin kavurucu sıcaklığı altında yüce bir günü yaşıyoruz. Önderlerimizden M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz, Ali Çiçek yoldaşların, Mazlum Doğan yoldaştan aldıkları bayrağı Diyarbakır burçlarında dalgalandırarak ve ölüme meydan okuyarak ölüm orucuna başladıkları gün.

Partimiz tarafından kabul edilen ulusal onur günümüz tüm halkımıza ve bizlere kutlu olsun!

Zindan direnişçileri, Mazlum, Hayri, Kemal ve dörtler önderliğinde, partimize kendi dönemlerinde kan, can oldular. Partiyi, zindanda zafere taşıdılar. Sömürgeci TC'ye tarihinde en büyük yenilgiyi yaşattılar. 14 Temmuz ruhuna bağlı olmak, o ruhu yaşamak, o ruhla savaşmak bizim en büyük görevimizdir. “*Mezar taşıma ülkesine borçludur diye yazın*” diyen Hayri yoldaşa, her dakikamızı partiye vererek, ülkemiz için amansız savaşarak, hiçbir çıkar gözetmeksizin, halkımıza hizmet ederek, “*Zaferi PKK'de gördüğüm için PKK'ye katıldım*” diyen Kemal Pir yoldaşa, zaferi yaratarak ve bu uğurda gereken her türlü cesareti, fedakarlığı göstererek layık olabilir ve onların emirlerini yerine getirmiş oluruz.

Biz ulusal kurtuluş mücadelemizi yükselttikçe, savaşımımızı her yönüyle büyüttükçe, zaferi her gün garanti altına aldıkça ve düşmana intikam darbelerini her gün vurdukça onlara layık olur ve onların şaşmaz takipçileri olabiliriz. Onlar düşman önünde aslan gibi kükrediler. Onların şahadetleri *Şehidan* Dağı gibi yüce, Dicle-Fırat gibi berraktır. Düşman için bir atom bombasıdır. Onlar bütün yürekleriyle, güçleriyle, beyinleriyle kendilerini devrime adadılar. Kendilerinde olan her şeyi partiye, halka verdiler. Onların önderliğe ve halka bağlılığı yüce bir bağlılıktır. Onlardaki bu ruh bize güç olmalı, bizi savaştırmalı. Biz de onlar gibi kükremesini bilmeliyiz. Her şeyimizi partiye, halka vermeliyiz, ölümden korkmadan ölüme meydan okumasını, Kemal yoldaşın o yüce enternasyonalist ruhunu her zaman yaşamasını, bu mücadeleyi her zaman yükseltmesini bilmeliyiz.

14 Temmuz direnişçileri zaferin, barışın, kardeşliğin, enternasyonalizmin ve özgürlüğün sembolleridirler. Onlarla bugünlere geldik, onlarla zafere gideceğiz. Halkımız bugün onlarla onurlu, onlarla başı dik ve onlarla özgürlüğe gidiyor. 14 Temmuz direnişçileri insanlıkla birlikte sonsuza kadar yaşayacaklardır.

Gece sessiz bir şekilde ilerliyordu. Gökyüzündeki yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Karşımızdaki dağlar parıldayan yıldızlar arasında başları sanki gökyüzüne değiyordu. *Dolun* içinde ışıkları yanan *Tise* köyü güzeldi ama boynu büküktü. Bu gece her şey güzeldi. Güzel olmayan tek şey tepede mevzilenen düşmandı. Bu güzellikler içinde tepedeki düşman bir diken andırıyordu. Kökünden koparmak gerekiyor bu diken. Zaten birazdan yoldaşlarımız bu kötü diken kökünden koparıp atacaklar, o zaman boynu bükük *Tise*'nin de başı dik olacak. Tepe güzel olacak ve orada artık çiçekler ekilecek.

Çok sabırsızdım. Gece hiç bitmiyor, sanki inat ediyordu. Gözlerimizi dört açmış, tüm dikkatlerimiz tepedeydi. Her an B-7 patlayabilirdi. Saat gece onikiyi gösteriyordu. Hâlâ ses yoktu. Elimdeki telsizden sürekli düşmanı dinliyordum. Düşman şifreli konuşuyordu. Telsizlerini dinlediğimizi biliyorlardı. Tepedeki düşman komutanı merkeze her onbeş yirmi dakikada bir bilgi veriyordu. Bu gece bir şeylerin olacağını tahmin edemiyordu. Konuşmalarında bugünü kurtarmanın rahatlığı görülüyordu. Ama yanılıyordu. Az sonra patlayacak bomba ve silah seslerinden sonraki hallerini merak etmeye başladım.

Saatler oniki otuzu gösteriyordu. Tepedeki düşman iki defa aydınlatma mermisi attı. Ortalık gündüz gibi oluyordu. Yoksa arkadaşları mı gördüler, şüphelendiler mi? Şüphelenmedikleri kesindi, öyle bir durum olsaydı, telsizden anlardım. Herhalde tedbir için bu aydınlatma mermilerini attılar. Çobanın köpeği habire havlıyordu, sanki kudurmuştu. Köpeğin havlaması arttıkça ben arkadaşların eylem yapmadan geri çekildiklerini düşünmeye başladım. Ama arkadaşlar eylemi mutlaka yapmalıydılar. O diken oradan kaldırıp atmalıydılar.

Düşmanın aydınlatma mermileri sönünce ortalığı ana baba gününe çeviren B-7'nin sesi geldi. Ve eylem başladı. Heyecandan yerimde duramıyordum. Arkadaşlar düşman mevzilerini yoğun ateşe tutmuşlardı. İlk B-

7 darbesiyle telaşlanan düşman telsizinde bas bas bağıırıyordu. Sürekli yardım istiyordu. Bu gece yardım gelemezdi. Merkez onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sakinleşmenin inkarı mı var! Adam yavaş yavaş ölümün içine giriyor. Gitgide azgınlaşıyor ve mevzilerde bomba sesleri arttıkça o daha da zavallılaşıyor ve küfür etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Her taraftan bomba ve silah sesleri geliyordu. Düşman sürekli aydınlatma mermilerini atıyordu. Arkadaşların düşman mevzilerine girdikleri, bomba seslerinin yoğunluğundan belli oluyordu. Yalnız savunma grubumuz seri atış yapamıyordu. BKC istenilen düzeyde çalışmıyordu. Eylem yirmi dakika kadar sürdü. Sonra arkadaşlar geri çekildiler. Arkadaşlar geri çekilirken sırtın ucundaki en yüksek mevzilerde yoğun düşman atışları hâlâ devam ediyordu. Bu mevzinin düşmediği anlaşılıyordu. Sabaha kadar düşman atışları durmamıştı. *Dollara* sürekli top atışı yapıyorlardı. Daha sonra arkadaşlar da bombalarla saldırıya geçmişlerdi. Acaba kayıplarımız, yaralılarımız var mıydı? Bilemiyordum. Eylemde arkadaşlar ter dökerken, belki de ölümle burun buruna gelirken, ben sadece izliyordum. Arkadaşlara hiçbir yardımım olmamıştı. Sabaha doğru savunma grubu bulunduğumuz yere geri çekilme yaptı. Diğer arkadaşlardan hâlâ bilgi alamamıştık. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kobra ve skorsky helikopterleri alanın üzerinde uçmaya başladılar. Birkaç uçuş yaptıktan sonra, bir-iki yeri bombalayarak geri çekildiler. Bulunduğumuz boğazda arkadaşları mevzilendirdim. İndirme yapmaları halinde vuracaktık. Ayrıca köyün üzerindeki taşlık tepeye sürekli havan atıyorlardı.

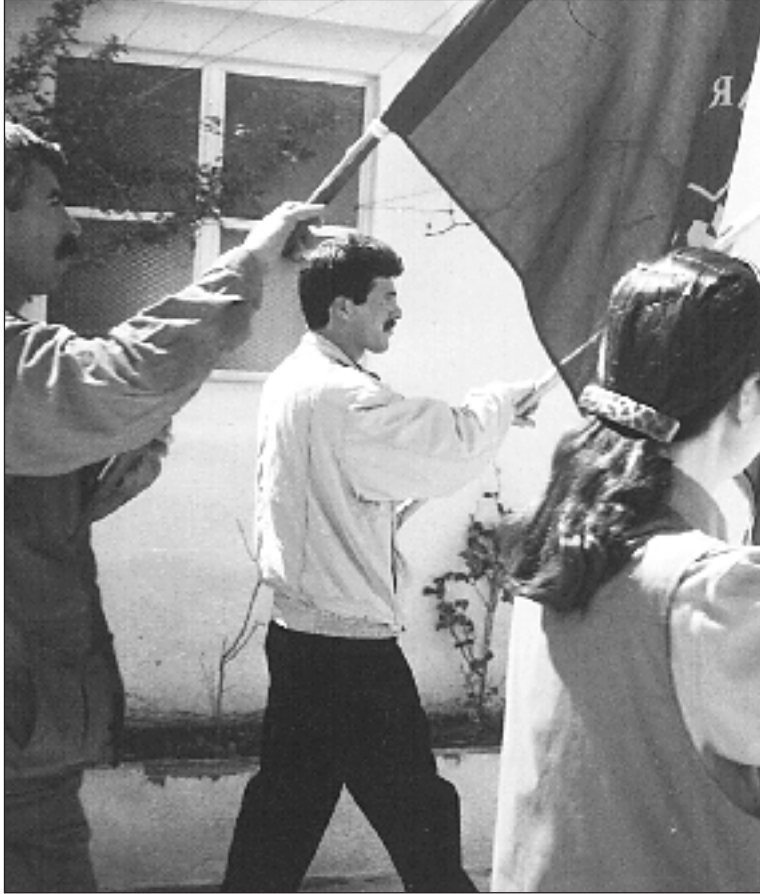
Biz mevzilerimizde beklerken, eyleme giden arkadaşların yanından Volkan arkadaş geldi. Halinden çok yorgun olduğu anlaşılıyordu. Üstelik elbiseleri de kanlıydı. Kimin kanıydı? Yoldaşların kanıydı; yaralı arkadaş taşıdıkları kesindi. Ama kimdi bu arkadaş? Yoksa şehit düşen arkadaş mı vardı? Hemen yaralı olan arkadaşların yanına gittim. Arkadaşların durumunu önce sordum, *“eylem başlar başlamaz, İhsan arkadaş yaralandı. Welat arkadaş da mevziye saldırırken kolundan yaralandı. Agit (Şemzinan) arkadaş da kayıptı. Eylem sonrasında yaralı arkadaşları kendimizle birlikte ilk geri çekilme noktasına getirdik. Sabah saat altı sıralarında İhsan arkadaş şehit düştü.”*

Hepimiz şaşkın şaşkın birbirimize bakıyorduk. İnanamıyordum, daha sekiz saat önce İhsan yoldaş yanımızdaydı. İnanmak istemiyordum. Behzat arkadaş da Volkan'dan kısa bir süre sonra geldi. Kolundan hafif yara almıştı. Sağlıklı arkadaşla birlikte arkadaşların yanına gitmesini söyledik. Sağlıklı arkadaşın yanına iki arkadaş ve bir miktar erzak yolladık. Gecenin uykusuzluğu üzerimde vardı. Artık uyku giremezdi gözlerime. Arkadaşlar düşmanın mevzilerinde bir 57'lik havan topu, dürbün, şarjör, mermi, çanta vb. şeyler kaldırmışlardı. Yaralı arkadaşlar olduğu için mevzilerdeki diğer malzemeleri getirmemişler ve çoğunu bombayla imha etmişlerdi.

Akşama doğru sağlıklı ve diğer iki arkadaş eylemde kaldırılan malzemelerle birlikte geri geldiler. Welat yoldaşın kan kaybından şehit düştüğünü, sağlıklı arkadaşın yetişmediğini her iki yoldaşın yan yana defnedildiğini belirttiler. Agit arkadaşın da büyük ihtimalle şehit düşmüş olabileceğini söylediler. Arkadaşlar ilk iki mevziyi ele geçirmişlerdi. Arkadaşlar İhsan arkadaş yaralandığı için ilgileniyorlar ve diğer mevzilere saldırı yapamıyorlar. Arkadaşların düşmandan gördüğü ölü sayısı ise yedi idi. Düşman kayıplarının daha fazla olduğu bu sabah tepeye iki defa gelip cenazeleri alan helikopterden anlaşılıyordu. Öğle saatlerine doğru *Tise* köyünden bir köylü geldi. Onunla konuştuk; köylü *“helikopter iki defa iniş yaparak ölü ve yaralılarını aldı”* dedi. Yine arkadaşlar akşam vurduklarında kurtulan askerlerin çoğunun kendilerini köye bıraktıklarını, geceyi köyde geçirdiklerini söyledi.

Akşam olmadan bütün arkadaşlar yanımıza geldiler. Bir çoğunun elbiseleri kan içindeydi. Bu kan İhsan ve Welat yoldaşların kanıydı. Agit arkadaş gelir gelmez eylemde çıkan eksiklikleri anlatmaya çalıştı. Güzel bir eylem olmuştu. Yalnız kayıplarımız vardı. En acı olanı da eksikliklerimiz sonucu kayıpların olmasıydı. İhsan yoldaş bizim kurşunlarla yaralanmıştı. Yine Welat arkadaş elindeki bombayı atarken bir bomba parçası koluna değiyor ve kan kaybından şehit düşüyor.

Dün bu saatlerde ne kadar da neşeliydi. Çok sıcak kanlı bir yoldaştı, moral kaynağımızdı. İhsan yoldaşla sohbet ederken tadına doyum olmuyordu. Dün en son sarıp içtiği sigara öylesine kalındı ki sanki bir daha sigara içmeyecekmiş gibi çekiyordu. Onun güler yüzlülüğü moral

veriyordu insanlara, her şeyi cesaret veriyordu. Mermi omurilik kemiğine değmişti. Arkadaşlar onu taşımaya çalışırken İhsan yoldaş “*Ben şehit düşeceğimi biliyorum. Beni düşmanın eline bırakmayın, sürükleyerek götürün beni*” diyor.

İhsan yoldaş!

Ne kadar iradeliydin. Ne kadar direngendin. Düşman seni vurmayı beceremedi. Ama içimizdeki bir kör kurşun senin gencecik bedenine saplandı ve biz kendi ellerimizle düşmanın yapamadığını yaptık. 1991 yılında gerilla saflarına katılmıştı. Birçok eylemde düşmana kin kusmuştu. Daha önce de yaralanmıştı. İğdirlı bir arkadaşı. En son düzenlemeyle birinci manga komutanımızdı. Noktaya kadar arkadaşlar taşımışlar, fakat noktada şahadete ulaşarak halkımızla, vatanımızla bütünleşmişti.

Welat heval Malazgirtliydi. Uzun süredir saflarda olan çok becerikli bir yoldaşı. Aslında eyleme katılmayacaktı. Çok ısrar edince arkadaşlar Welat yoldaşı yedek saldırı grubuna koydular. Kendisi noktaya kadar yürüyerek geliyor. Welat yoldaş da kan kaybından şahadete ulaşarak ölümsüzleşiyor.

Bu kayıplarımız olmamış olsaydı, eylem başarılı sayılacaktı. Önemli olan yetmezliklerimizden dersler çıkartarak bundan sonraki pratiğimize yönelmektir. Daha nice İhsanlar, Welatlar şehit düşecekler. Onların anısına, Şemdinli’de düşmanı kovarak, onu özgürleştirerek gereken karşılığı vermiş olacağız.

Şehitlerimizin anıları yolumuzu aydınlatan birer meşaledir!

30 Temmuz 1993

İhsan ve Welat yoldaşların cenazelerini bulundukları *Tise dolundan* getirip *Şehidan*’ın tam ortasındaki düzlükte defnettik. Şimdi *Şehidan*’ın başında yatıyorlar. Hep Şemdinli’ye bakacaklar. Karda, kışta, baharda, yazda, her yeni güne güneşin ilk ışıklarıyla *Şehidan*’ın başından bütün dünyaya merhaba diyecekler. Mezarların hemen yanında bulunan gölde kimi geceler sohbet edecekler. Yattıkları yerler öylesine güzel ki ileride burası halkın ziyaret edeceği bir yer olabilir.

Kaybolan Agit yoldaş da şehit düşmüştü. İhsan heval yaralandıktan sonra tüm grup onunla uğraşırken Agit yoldaş tek başına düşman mev-

zilerine saldırıyor. İki mevziyi ele geçirdikten sonra en stratejik mevzilere saldırıyor. Düşman o anda Agit yoldaşı bacağından ve başından vurarak şehit ediyor. Müthiş cesaretliydi. Çok iyi bir öncüyü. Takımımızın öncüsüyü. Alanı çok iyi biliyordu. Biraz da kendi başına hareket etmekten hoşlanan biriydi. Zaten eylemde de kendi başına saldırıya geçiyor. Düşman ele geçirdiği cenazeyi köylülere gösterdikten sonra bir çukura atmıştı. Köylülerin hepsi Agit yoldaşı tanıyorlardı. Kendisi de çevre köylerden *Katunali*'ydi. Köylülere çukurdan cenazeyi almalarını ve bize getirmelerini söyledik. O'nu da İhsan ve Welat yoldaşların yanına gömecektik. Çok sıcakkanlı bir yoldaşı. *“Bu düşmanı Şemdinli'den kovmadıkça, bu çeteleri tasfiye etmedikçe rahat edemem”* diyordu.

Pratikte insan her şeye tanık oluyor. Düşmanla iç içesin. Bazen pusuya düşüyorsun, bazen manevra yapıyorsun, bazen düşmanı vuruyorsun. Bir gerçek var ki o da, savaşı ancak savaşın içinde öğrenebiliyorsun. İnsan kendini en iyi savaşta tanıyor. Zayıflıklarını, güçlü yanlarını her geçen gün daha iyi tanıyorsun.

Her gece hareket halindeyiz ve sürekli erzağımızı sırtımızda taşıyoruz. Çaydanlık, tencere, bardak ve kaşık gibi eşyaları da kendimizle birlikte taşıyoruz. Bazen arkadaşlar taşımaktan bıkmıyorlar, ama taşımaktan başka şansımız da yok.

Gittikçe pratiğe alışıyorum. Zorlukları olmasına rağmen pratik yaşam bir özgürlük savaşçısı için en güzel şeydir. Her geçen gün daha emin adımlarla zafere doğru yürüyoruz. Bu günlerde düşman her yerde çok sıkı tedbirler alıyor. Her taraf asker kaynıyor. Çünkü 15 Ağustos yaklaşıyor. 15 Ağustos düşmanı tedirginleştiriyor ve tedbirlerini sıkılaştırmaya zorluyor. *Zerzan* bölgesi *Xumaro* mıntıkasına doğru gidiyoruz. Kırsal alanın tamamına yakını düşman boşaltmış, boşaltılan yerler bizim denetimimizde. Düşman sadece belli bazı tepelerde mevzilenmiş. O tepelere saldırıların yapılması çok zor, hem de çok riskli. Düşman bu tepelere erzağı havadan helikopterlerle götürüyor. *Zerzan*'da düşman tümüyle halk desteğini kaybetmiş. Eskiden çete olan köylerin hepsi silahlarını bırakmışlar. Hemen hemen tüm köyler bize açık. İstedikimiz zaman köylere girip

çıkıyoruz. Köylerin silahlarını bırakması düşmanı çileden çıkarmış ve halka baskı yapıyor. Köylerden çok sayıda gençler gerillaya katılıyor. *Zerzan*'ın büyük bir kesimi bizim denetimimize girmiş durumda.

Bölük şeklinde hareket ediyoruz. Bölük halinde hareket, biraz yavaş hareket etmemize yol açıyor. Genellikle gece hareket ediyoruz. Bu alandaki sırtlar çok çetin, her bir sırt bir dağ gibi büyük ve sarp. Sürekli bu sırtları inip çıkıyoruz. Gece karanlığında yürürken o sırtları nasıl aştığımızın farkına bile varamıyoruz. Hele hele önceki gün konumlanma noktasına vardığımızda mangayı yerleştirdikten sonra sırtımda çantayla birlikte oturduğum yerde uykuya dalıyorum. Böyle sabahlamak bambaşka bir güzellik. O yorgunlukla uyumak güzeldi. Bütün geceyi yürüyerek geçirdiğimizden dolayı, konumlama noktamıza varır varmaz hemen dinlenmeye çekiliyoruz. Gündüzleri genellikle yatarak geçiriyoruz. Ve günün nasıl geçtiğinin farkına bile varamıyoruz.

Zerzan'da geceleri müthiş soğuk. Yağmurluğu kendimize öyle bir sarıyoruz ki fayda etmiyor. Yağmurluğun altında tir tir titriyoruz. Bir an önce gündüz olsun da ısınalım diyoruz. Gündüzleri de, tam tersine öylesine sıcak ki, güneş bunaltıyor. Sıcaktan dinlenmek mümkün değil. Bir gölgelik arıyoruz ama burası *Zerzan*. *Zerzan*'da gölgelik ne arar? Gece soğuğa karşı bizi koruyan yağmurluk bu defa güneşten korumak için gölgelik rolünü oynuyor. Yağmurluktan oluşturduğumuz gölgelikle idare etmeye çalışıyoruz.

Dönemin ikinci aşamasına giriyoruz. Ülke genelinde savaşın daha da gelişeceği kesin. Parti Önderliği'nin dün gelen talimatı da savaşı daha da geliştirme temelindeydi. Dün bölük olarak gelen talimatı okuyup üzerinde tartıştık. Talimatın iyice özümsemesi için üzerinde yoğunca tartışıldı. En son bölük komutanımız olan Ari arkadaş da talimatın özünü anlattıktan sonra talimat daha iyi anlaşıldı. Parti Önderliği'nin gelen her talimatını okuyup üzerine tartışıyoruz. Pratikte boş kalan zamanlarımızda bazen eğitim görüyoruz. Ama eğitimi süreklileştiremiyoruz. Zaman zaman yaptığımız eğitimler pratikte önümüzü açıyor.

Biz Parti Önderliği'nin gelen talimatlarını doğru temelde kavradık-

ça, bu kavradıklarımızı doğru temelde yaşama geçirdikçe mücadelemiz zafere doğru hızla yol alacaktır.

1 Ağustos 1993

Ne çabuk geçiyor günler dağlarımızın başında. Başkaldırı ayı Ağustos ayına girdik bile. Savaşımızın bu yıl en kızgın geçecek ayına giriyoruz. Bu şanlı ay'da düşmana vuracağımız her darbe sonuç alıcı olmalı, 15 Ağustos ruhuna uygun olmalıdır.

Xumaro alanından asıl alanımız olan *Herki*'ye geçiyoruz. Giderken yolumuzun üzerinde bulunan *Düre* taburu ve *Gulanke* çete köyüne taciz eylemi yapmaya karar verdik. *Düre* taburu *Xumaro* mıntikasına giriyor. Şemdinli şehir merkezine de oldukça yakın. Üstelik güçlü bir savunması var. *Gulanke* köyü hemen taburun yanında olan bir köy. Bu köy düşman silahı almış, alandaki çetelere korucubashılığını yapan Haki Töre'nin kardeşinin köyüdür. Çete köylerine yönelmek ilk hedeflerimiz arasında. Birçok defa bu köye silah bırakmalarını söylememize rağmen silahlarını bırakmıyorlar. Dün gece hem tabura, hem de köye taciz eylemi yaptık. Ayrıca merkez yoluna da mayın ektik. Geri çekilmemizi yaptıktan sonra düşman araziye top atışlarına tuttu. Eylemde amacımıza ulaştık. Eylemden sonra *Herki* alanına geri çekildik. *Begoz* Dağı'na gittik. Yolda yağmura tutulduk. Çok kısa sürmesine rağmen, ince ince yağın yağmur toprağa değince toprak kokusu baş döndürecek kadar güzeldi.

Kürdistan'daki her tepenin, her dağın, her taşın her köyün kendisine has güzellikleri vardır. Kürdistan gerçekten cenneti andıran bir ülke. Ama bu cenneti düşman cehenneme çevirmiş. Köylülere işkence yapıyor, köyleri, ormanları yakıyor, dağlarımızı bombalıyor. Biz bu cennet ülkemizi düşmanın elinden kurtaracağız. İstedikleri kadar uçakları, helikopterleri başımızda uçuşsun, istedikleri kadar dağlarımıza top at-sınlar, biz yine de kazanacağız. Bu cenneti onların elinden alacağız. Köylerimiz artık yanmayacak, dağlarımız artık bombalanmayacak. Ağaçlarımız nazlı nazlı her tarafta büyüyecek ve her yeri süsleyecekler. Halkımız bu cennette insanlığa hizmet edecek. Bir daha ülkesini kimseye vermeyecek, sonsuza dek kanla kazanılan bu toprakları koru-

yacaktır.

Begoz Dağı ilk görünüşte bile çok güzel, *Çarçelan*'ın tam karşısında: İki sevgili gibi birbirlerine bakıyorlar. Yamaçları ormanlık, daha yukarılara çıktıkça orman azalıyor. *Dollarına* bahar sanki yeni gelmiş. Yeni yeni çıkan kardelenler rengarenk çiçekler, ona gelinlik oluyor. Yukarıya çıktıkça esen rüzgar sertleşiyor, kuru soğuk artıyor. Yüksek yerlerindeki kayalıkların altı sığınak gibi, soğuk işlemiyor.

Begoz'un doruklarında hâlâ kar var. Uzaktan görünümü çok güzel. Suları buz gibi, o suların başında bir gün geçirmek bile çok duygulandırıyor insanı. Bundan sonra bu güzelim dağa sürekli geleceğimiz kesin, çünkü üstlendiğimiz alana giriyor. Altındaki köylüler düşman silahını almışlar. O köylerin hepsi bu dağa karşı mahcuplar. Eskiden bu dağa yaylaya çıkarlarken şimdi yaylaya çıkamıyorlar. Çadır yerlerine baktık; sahipsiz, boynu bükük. Köylüler cesaret edemezler yaylalara çıkmaya. Çünkü bu güzelim dağlar artık bizimle birlikte diremiyorlar. Dağlar da kabul etmiyorlar ihaneti.

Cenneti andıran ülkemiz Kürdistan'ın kurtuluşu yakındır. Düşmana her gün dağlarımızı mezar ediyoruz. Düşman ülkemize çektiği bu acıları canıyla, kaniyle ödeyecektir.

9 Ağustos 1993

Sürekli hareketliyiz. Her gün başka yerlere gidiyoruz. Değişik köylere giriyoruz. Sabahlara kadar yürütüyoruz. Geceleri geçtiğimiz yerler öylesine dik, sarp ve tehlikeli ki, gündüz gözüyle o yerlerden ne inilebilir, ne de çıkılabilir. Bazen dimdik bir sırttan iniyoruz. Kaymalar, düşmeler ve kaymadan, düşmeden kılpayı kurtulan arkadaşlar. Gecenin sessizliğini çaydanlıklarımız ve tabakalarımızın sesi bozuyor. Noktaya gelip dinlendiğimizde kim daha çok düşmüş hemen belli oluyor. Eline iğne alıp elindeki dikenleri çıkaran arkadaşlar kendilerini deşifre ediyorlar.

Son girdiğimiz köylere uzun süreden beri arkadaşlar girmemişler. Köyler düşman silahı almışlar. Bu köylere girdiğimizde çok korkuyorlar. Daha sonra konuştuğumuzda silahlarını bırakacaklarını belirtiyorlar. En son girdiğimiz çete köyünde dört köylüyü yanımıza aldık. Silah

bırdıkları zaman bu köylüleri serbest bırakacaktık. Köylülerin silah almasında bizim de eksikliklerimiz olmuştı. Bu alanda çalışmalar tam yapılamadığı için köylüler bunu fırsat bilmiş, hemen silah almışlardı. Aldıkları silahları bize karşı kullanmıyorlar. Zaten silahları yer altında saklıyorlar. Böylece maaşlarını da alıyorlar. Hiçbir iş yapmadan sırtımızdan, kanımızın üzerinde rahat yaşam sürdürüyorlar. Bu köylere son girişlerimiz etkili oldu. Bu durumları kendilerine anlattık. Silahları yerin altına gömseler de düşman bir gün mutlaka onları bize karşı kullan-dırtmak isteyecektir. Bunu köylülere kavrattıkça onlar silahlarını bırakacaklarını söylüyorlar. Biraz daha etkili bir çalışma yürütürsek *Herki* alanını tümüyle gerillaya açacağız.

Herki'nin ortasında başı göğe uzanan *Çarçela* Dağı uzaktan insanın tüylerini ürpertiyor. Çok çıkmak istediğim *Çarçela*'ya nihayet çıktık. Çık çık bitmiyor. Çok sert bir arazisi var. İnsanı yanıltıyor. Üstündeki *dollar* karla kaplı. Ağustos ayında yağmur yağıyor, arkasında bir güneş açınca pırıl pırıl parlıyor *Çarçela*. Geceleri soğuktan dişlerimiz çarpıyordu. Kayaların dibine giriyoruz ama yine soğuktan kurtulamıyoruz. Yedi yoldaşımızın bu kışın donarak şehit düştükleri *dolda* konumlandık. Bizden önce *Çarçela*'ya çıkan grubumuz bu arkadaşların cenazelerini bulmuştu. Bir *zomda* yan yana gömmüşlerdi. *Çarçela*'yı gördükten sonra onların sergiledikleri direnişin büyüklüğünü daha iyi anladım.

Bir gün bu ulu dağda kaldıktan sonra görev gereği tekrar indik. *Çarçela*'dan inmek çıkmaktan daha zor. Hem inmek, hem de çıkmak için bilinen bazı yolları var. Bu yolları sık sık kullanamadığımız için rastgele iniyoruz. Dimdik ve uçurum olan yerlerden indik. Kaymalar, düşmeler inene kadar sürdü. Hele hele ayaklarında yırtık ayakkabı varsa, inmek için daha büyük mücadele veriyorsun. Üç saate yakın bir sürede ancak *dola* inebildik. Ayakkabılarımın altı yırtıldığı için ayaklarıma sürekli diken ve taş batıyordu. Çok ağrıyordu. Daha sonra *Herki* ve Yüksekova arasında bulunan *Krekora* alanına zor bela kendimizi ulaştırdık.

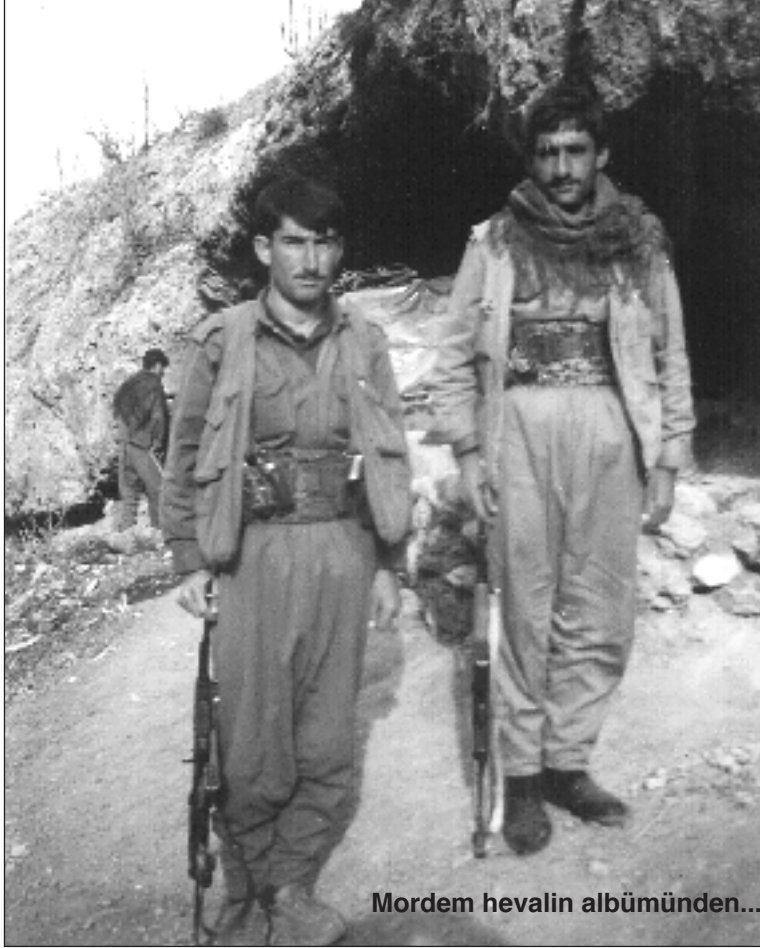
Krekora uzun bir sırtla *Çarçela*'ya bağlanıyor. Çok yüksek bir yer. Küçük küçük tepeler, tepelerin hepsinde yığınla taşlar ve doğal mevzi-

ler var. Alt taraflarında köyler var. Kuzey tarafında Yüksekova ve köyleri, Güney tarafında ise Şemdinli'nin köyleri var. *Krekora*'dan Gever (Yüksekova) ovası harika görünüyor. Yemyeşil bir denizi andırıyor. Çilo'nun altından başlıyor, *Sipreze* ve *Krekora*'a kadar uzanıyor. Gever köyleri oldukça yurtsever. Arkadaşlar sık sık girip çıkıyorlar. Güçlerimizin bir kısmı burada toplanmış bulunmakta. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlıklarını yapıyoruz.

Zorlansam da, sırtımda ağır bir yüklerle durmadan saatlerce yol alsam da, uykusuz kalsam da pratiği çok seviyorum. Her gün yeni yeni yerler görüyorum. Alandaki bütün dağlara çıkıyoruz. Değişik değişik insanlar görüyoruz. Bu insanların özelliklerini, yerlerin güzelliklerini görüyorum, tanıyorum. Bütün bunlar içinde insan hiç yorulduğunu farketmiyor.

15 Ağustos yaklaşıyor, hazırlıklarımız bütün hızıyla sürüyor. Eylemlerde süreklilik sağlanmalı, 15 Ağustos ruhu yaşatılmalı. Pratikteki güzelliklere, güçlü eylemlere katılınca pratik yaşamın zevki bir başka oluyor. Bu yaşamı hiçbir şeye değişmem. Düşman alanın geneline büyük bir güç yığıyor. *Herki*, *Gerdi* ve Gever alanlarına durmadan asker getiriyor. Çok korktuğu her halinden belli. Düşman ölümü gördükçe korkusu daha bir artıyordu. “*Güzel ülkemiz Kürdistan'ı halkıyla anlatabilecek, çizebilecek, yazabilecek edebiyatçı, şair, ressam çıkacak mı? Her dağın, her taşın, her vadinin, ovanın ayrı ayrı güzelliklerini anlatabilecekler mi insanlığa?*” diye düşünüyorum. Baş eğmez Xankûrkê'yi o doğasıyla, meyva bahçeleriyle, pınarlarıyla ve direnişiyile, Zağros'un fırtınasını, karını, soğuğunu baş eğmezliğini; *Şehidan*'ın büyüklüğünü, yüceliğini; *Çarçela*'nın sırtlarını, burçlarını, karını, rüzgarını anlatabilecek, yazabilecek insanlar çıkar mı? Bütün bunları yazmak için çok güçlü bir edebiyatçı, çok güçlü bir şair olmak, çok büyük bir yurtsever ve en önemlisi de güçlü duygulara sahip olmak gerekiyor. Ancak o zaman ortaya çok büyük eserler çıkabilir.

Bakalım, bundan sonra nereye gideceğiz? Hangi yerleri göreceğiz? Gördüğüm her yer bana değişik duyguları tattırıyor. Güzel ülkemiz için savaşmak onurdur, şereftir. Herkes bu şeref, onura erişemez.

Mordem hevalin albümünden...

21 Ağustos 1993

Kürdistan'da direnmek yaşamaktır. Bu yoldaşlarımız tarafından her yerde ispatlanmıştır. Bizim için direniş savaştır, savaşımlar barış içindir. Öyleyse barış için, kardeşlik için en büyük direnişi sergilememiz gerekiyor.

Krekor'da 15 Ağustos hazırlıklarını yapıyoruz. Bizim bölüğün önüne iki çete köyünü silahsızlandırma görevi verilmişti. Ayın onikisinde hedefimize yöneldik. *Begoz* Dağı'na doğru hareket ettik. *Krekor*'dan kendimizi *Bembo* vadisine bıraktık. *Bembo* köyünün yakınlarına geldiğimizde köyün ışıkları ormanın içinde mum ışığı gibi yanıyordu. Köyün bu hali tıpkı çocuk romanlarındaki şirin köyleri anımsatıyordu. Köye yaklaştıkça, cıvı cıvı bağırarak çocuk sesleri beni alıp çocukluğuma götürdü. Biz küçükken köy meydanında gece geç saatlere kadar bağırıp çağırır, haylazlık ederdik. Köye girdiğimizde ortalık sessizliğe boğuldu. Biraz önceki çocuk sesleri birdenbire kesildi. Halbuki ne kadar güzeldi sesleri, onların sesleri bu güzelim masal köyüne güzellik katıyordu. Çocuklara duyduğumuz özlemi, ancak bir biz biliriz. Onları ne kadar çok sevdiğimizi, onlara özgür bir gelecek yaratmak için savaştığımızı bilenler, bizden çocuklarını böyle acımasızca kaçırmamalıydılar. Bu bize yapılacak en büyük kötülüktür. Gece köylere girdiğimiz için küçük çocukları göremiyoruz. Ya yatıyorlar ya da aileleri yanımıza gelmelerine izin vermiyorlar.

Köyde erzağımızı aldıktan, köy halkıyla toplantımızı yaptıktan sonra *Begoz* Dağı'na gittik. Önceki noktamızın hemen altındaki *Berok* suyunun üstünde konumlandık. Nuktada dinlenmeye çekilirken bana çocukluğumu hatırlatan köy çocuklarını hep düşündüm. Biz o kadar vahşi ve gaddar mıyız, hiç mi çocuk sevmiyoruz? Hayır, biz çok çağdaş ve duygulu insanlarız, bütün insanları sevdiğimiz gibi, en çok da çocukları severiz. Zaten savaşımlarımız da onlara özgür gelecek yaratmak için değil mi?

Düşmanın propagandasına buradaki köylüler inanmış. Onun için korkuyorlar.

Tepecilerimiz tepeye gittikten sonra dinlendik. Sabah güneşin ilk ışıklarıyla biz de uyandık. Çayımızı hazırlayarak, o soğuk suyun başın-

da güzel bir kahvaltı yaptık. Gideceğimiz yere akşam hareket edecektik. Onun için günü dinlenerek geçirecektik. Güneş yavaş yavaş kızgınlaşıyordu. Güneş kızgınlaştıkça arkadaşlar da taşların dibindeki gölgeliklere çekiliyorlardı. Ben de bir gölgeliğe çekildim. Sıcaklıkta gölgeliğin tadına varmak istercesine uzandım. Birden nöbetçi arkadaş *“Düşman noktamıza doğru geliyor”* dedi. Bunu demesiyle silahların patlaması bir oldu.

Yavaş yavaş mevzimin altından sesler gelmeye başladı. Taşlardan dolayı kimseyi göremiyordum. Sadece sesleri duyabiliyordum. Mervan arkadaşta seslerin kime ait olduğunu sorduğumda o da *“düşman sana yaklaşıyor, dikkatli ol”* dedi. Sesler gittikçe anlaşılmaya başladı: *“Terörist burada, terörist burada”* dediklerinde beni kastettiklerini anladım. Mervan'a seslendim. Ondandır ses çıkmadı. Askerler *“Teslim ol, teslim ol”* diyorlardı. Bu sözler bana çok açık geldi. Tam intikam almamın zamanıydı. Kurşunlarımı, bombalarımı bu an için taşımıştım. Kurşunlar bombalar habire patlıyordu. Mervan arkadaş, *“Durumun nasıl, şimdi senin savunmanı yapacağım, çabuk oradan çık”* dedi. Mervan arkadaş hemen yanımdaki taşın arkasından savunmamı yapıyordu. İki taşın arasından Mervan'ın kurşunları altında çıktım. Mervan arkadaşla birlikte diğer taşın arkasına geçerken arkama dönüp baktığımda silahını her ikimize doğrultmuş bir asker bizi vurmak üzereydi. İkimiz de birden askere bakınca asker donup kaldı. Bizi vuramadı. Mervan arkadaş silahını ona doğrulttu fakat mermi patlamadı. Bunun üzerine dili tutulan asker kendini ancak bir taşın arkasına atabilmişti. Hemen orada mevzilendik. O tepeyi bırakmamalıydık. Tepenin elimizden çıkması demek grubun imhayla karşı karşıya kalması demekti. Yerimiz güzeldi. Düşman kolay kolay gelemezdi. Biz burada akşama kadar direnecektik. Düşman da grubu imha etmek istiyordu. Benim ve Mervan arkadaşın boşalttığı yere askerler yerleşmişlerdi. Çatışmalar iç içe devam ediyordu. Daha sonra kobralar ve skorskyler geldiler. Biz çok rahattık, hem yerimiz çok güzeldi, hem de öylesine iç içe girmiştik ki, düşman mevzilerimizi tam tespit edemiyordu. Kobralar üzerimizde birkaç uçuş yaptıktan sonra geri gittiler.

Askerlerin hareketini kısa sürede durdurduk. *Doldaki* askerler denetimimiz altındaydı. Hareket edemiyorlardı. Hareket ettikleri an saldırılarımıza maruz kalıyorlardı. *Dolun* içinde birkaç asker vurulmuştu. Bazıları çoktan sonsuzluk uykusuna yatmışlardı bile. Bazıları da yaralı oldukları için bas bas bağırıyorlardı.

Çatışma ilerledikçe ve inisiyatif elimize geçtikçe savaş zevkli oluyordu. Yirmi metre önümüzde taşların arkasına saklanan askerler arada bir rastgele ateş ediyorlardı. Taşların arkasındaki askerler sürekli bağırıyorlardı: *“Teslim olun, kurtulma şansınız kalmadı. Çemberdesiniz.”* Bir başkası *“yazık değil mi size bu dağlarda aç-susuz yaşıyorsunuz. Hepiniz öleceksiniz; teslim olun, adaletimize sığının”* diyordu. Bu sözler düşmanın zavallılığını gösteriyordu. Korkudan başlarını bile taşların dibinden çıkaramıyorlardı. Yanımdaki Mervan arkadaş *“Ben mirtoxe'ye ihanet edemem”* diyordu. Haklıydı, yediğimiz mirtoxe'nin hakkını vermeliydik.

Çok zevkli bir çatışmaydı. Mermi seslerinden adeta sağır olmuştum. Barut kokusuyla sigara dumanı birleşince sigaraya doyum olmuyordu. Susuzluktan boğazım kurumuş, dudaklarım çatlamıştı. Taşın arkasındaki asker her on dakikada bir havaya ateş ediyordu. Arkadaşlar ona karşılık verince ramboculuk yapamıyorlardı. Dağlarımıza ve bize ramboculuk sökmüyordu. Aynı asker bir ara şapkasını silahının başına geçirdi ve taşın arkasından çıkardı. Arkadaşlar birkaç kere ateş ettiler. *“Arkadaşlar ateş etmeyin, boş yere mermilerinizi harcamayın, o başını çıkarmaya cesaret edemiyor. Onun yerine Kemal Sunalcılık yapıp şapkayı çıkarıyor”* dediğimde arkadaşlar güldüler.

Gece karanlığına kadar çatışma inisiyatifimizde sürdü. Karanlığın çökmesiyle geri çekildik. *Begoz'un* dik yamaçlarında düşe kalka kendimizi *dola* bıraktık. *Dolda* bütün arkadaşları kontrol ettik. Hepimiz tam ve sağlamdık. Sadece nöbetçi arkadaşın kolunu bir kurşun sıyırmıştı. Tekrar *Krekora* geri döndük. Çok yorulmuştuk. Çatışma tam on saat sürmüştü. Sabah noktaya ulaştığımızda hepimiz yorgunduk. Bütün arkadaşlar dinlenmeye çekildiler. Bizim manga tepeciye. Tepeye çıktık, çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Operasyon olacağı kesindi. Düşman iki gündür bizden darbe yiyordu. Merkezlerindeki komutan emir veri-

yordu, “her vurulan bir asker için beş Apocunun kellesini isterim” di-yordu. Operasyonda gafil avlanmamak için dikkatli olmamız gereki-yordu. Arkadaşlar çok yorgundu. Dönüşümlü dinleniyorduk. Öğlene kadar ortalık sessizdi.

Güneş yavaş yavaş yerini serin havaya bırakıyordu ki, düşman *Krekor*'da görünmeye başladı. Arkadaşlara hemen haber verdim. Onlar da görmüşlerdi. Hemen harekete geçtiler. Bizim bulunduğumuz yere doğru hareket ettiler. Bugün çatışmaya girmeyecektik. Hem çok yor-gunduk, hem de cephanemizi idareli kullanmak zorundaydık. *Krekor*'dan *Çarçela*'ya doğru hareket ettik. Düşman da bizimle *Krekor*'da çatışmaya girmede. İsteseydi bizimle çatışabilirdi. Herhalde onlar da bizi dar bir yerde sıkıştırıp imha etmek istiyorlardı.

Sabaha kadar yürüdükten sonra *Çarçela*'ya gelebildik. Gerçekten de harab olmuşuk. *Baye* köyünün üstündeki dik sırttan kendimizi bı-rakırken, birçok tehlikeyi göze almıştık. Her taraf uçurumdu. Düşman bu uçurumdan başka bize bir yol bırakmamıştı. Bütün yollara pusu at-mıştı. Uçurumdan sapasağlam inmeyi başardık. Sabah bir *zom* yerine ulaşabildik. Bir taraftan yorgunluk, diğer taraftan açlık bizi takattan düşürmüştü. Yaklaşık iki gündür yemek yememiştik. *Çarçela*'ya gel-diğimiz için biraz rahatlamıştık. Düşman *Çarçela*'da bizi fazla zorla-yamazdı. Yanımızda var olan makarnamızı pişirdik. Yalnız yağsızdı. Yine de hepimizin çok hoşuna gitti. Var olan şekerimizle de bir çay yapıp içtik.

Dinlenmeye fırsat bulamadan uçak ve helikopterlerle düşman bulun-duğumuz alanı bombalamaya başladı. Hemen sırtlara doğru koşmaya başladık. Uçaklar sağımıza, solumuza habire bomba atıyorlardı. Uçak-ların bombaları bittiğinde bu defa kobralar alanı bombalıyorlardı. Biz kendimizi yere atıyor, varsa kayaların arkasına sığınuyorduk. Bombala-ma biraz durduğunda ise sırta doğru koşuyorduk. Çünkü bu sefer düş-man karadan da üzerimize geliyordu. Çatışmalar şiddetlenmişti bile. Bizim bölükten başka bir bölüklük gücümüz daha *Çarçela*'da bulun-u-yordu. Onlar da *Çarçela*'nın değişik yerlerinde düşmanla çatışıyorlardı.

Hava saldırıları hareket kabiliyetimizi kısıtlarken, düşmana da hare-ket olanağı sağlıyordu. Akşama kadar çatışmalar ve yoğun hava saldı-

rıları sürdü. İlk defa TC'nin bu kadar aralıksız hava saldırısını sürdür-düğünü gördüm. Sabah saat ondan, akşam saat altıya kadar sekiz uçak ve dört kobra bulunduğumuz yerleri bombaladılar.

Çarçela da bizimle birlikte düşmana karşı büyük bir direniş sergili-yordu. Kilolarca bomba atılmasına rağmen hâlâ dimdik ayakta ydı. Hem de bütün özgürlük savaşçıları koruyarak. *Çarçela*'da doğal sığınaklar olmasaydı, hiçbirimiz kurtulamazdık. Güçlerimizin çoğu *Çarçela*'nın değişik tepelerine dağılmıştı. Alandaki bütün güçlerimiz *Çarçela*'ya toplanmışlardı. Geceyi dokuz kişi bir taşlıkta geçirdik. Soğuk olmasına rağmen uzun süreden beri dinlenememiş, uyuyamamıştık. Oldukça da acıkmıştık. Ama yiyecek bir şey yoktu. Bu durumda yapacağımız en iyi şey yatmaktı, insan yattı mı her şeyi unutuyor. Sabah silah sesleriyle uyandık. Hemen karşımızdaki sırtta bir grup arkadaş mevzilenmişti. Biz de hemen yerimizde mevzilendik. O gruptan bir arkadaş yanımıza geldi. Diğer arkadaşların altımızdaki taşlıkta olduğunu söyledi. Gün boyu bi-zim tarafımız sessiz geçti. Karnımız zil çalıyordu. Artık uyku da gelmi-yordu. Tütün de az kalmıştı. Sigaramızı idareli içmeliydik.

Bütün gece güçler bir yerde toplandı. Arkadaşların hepsini görmek çok sevindirdi. Biz bunu *Çarçela*'ya borçluyduk. Hepimizi korumuştı. Yalnız arkadaşların hepsi bitkin düşmüşlerdi. Yine de yüzleri gülüyor-du. Düşman o gücüne, tekniğine rağmen, yine de bize en ufak bir zarar bile verememişti. Toplandığımız yerde Ari yoldaş bizimle kısa bir ko-nuşma yaptı: “Bugün *Çarçella*'yı terk etmeliyiz. Büyük direniş sergile-diniz, yorgunsunuz biliyorum. Fakat bugün Apoculuk ruhunu göster-melisiniz.” Bu sözler bize ilaç gibi geldi, ruh verdi. Apocu olduğumu-zu ancak böyle günlerde gösterebilirdik. Yürüyecek halimiz yoktu. Fa-kat yürümeliydik, bu şarttı. Yavaş yavaş harekete geçtik. *Bezena* köyü-ne doğru uzanan derin *doldan* kendimizi aşağıya bıraktık. *Dol* karla kaplıydı. Bir süre karın üstünde yürüdük. Burada sık ormanlar vardı. *Dol* da derin bir *doldu*. Bugünü de burada geçirecektik. Yalnız bizde hal kalmamıştı. Artık iradeye yükleniyorduk.

Tütünümüz bitmişti. Ayrıca sıcaklık bizi kasıp kavuruyordu. Yor-gunluktan dolayı suya inmekten acızdık, kimse suya inme gücünü gör-müyordu kendisinde.

Akşama doğru noktamızda uzanmış bekliyorduk. Diğer bölükten iki arkadaş yanımıza geldiler. Ellerindeki torbadan ekmek ve sigara çıkardılar. Gözlerimiz faltaşı gibi açıldı. Herbirimize bir miktar ekmek düştü. Yine yarım paket sigara verdiler. Yediğim ekmek bir buçuk gerilla ekmeğiydi. Bütün arkadaşlara da aynısı düştü. Tuzla birlikte yedik. Düşen tansiyonumuzu kaldırmak için bol tuz yedik. Ekmeği yedikten sonra bir de sigara içince kendimize geldik ve artık suya gidebilirdik. Çok tuz yediğimiz için oldukça susamıştık. Gelen suyu kana kana içtik. Yediğim ekmek ve içtiğim sigaradan sonra artık on saatlik yolu hiç zorlanmadan alabilirim diyordum.

Akşam kaybettiğimiz gücü yeniden toparlamışçasına harekete geçtik. Biraz daha canlı ve hızlı yürüyoruz. Yarım saat yol aldıktan sonra bizden önce yola çıkmış öncü grubumuz geri döndü ve gideceğimiz yolda düşmanın pusu attığını belirttiler. Bunun üzerine hemen bulunduğumuz yerdeki ormanlığın içinde konumlandık. Böylece bir gün daha geçirecektik. En çok üzüldüğüm şey yediğim yemeğin, ekmeğin boş yere gideceğiydi! Halbuki o ekmekten aldığım güçle bundan sonraki yolumuzun büyük bir kısmını zorlanmadan alabilirdim. Ertesi gün tekrar yola çıktık. Önceki gün yola pusu atan düşman bu gece orayı terk etmişti.

Alandaki köylerin hepsi çeteydi, üstelik bu köylerden *Bezena* ve *Nugayla*, azılı çete köylerindendi. Onun için çok dikkatli hareket etmemiz gerekiyordu. *Betkor* köyünün altına geldiğimizde artık sabaha az kalmıştı. Bacaklarımız bizi taşıyacak halde değillerdi. Köyün bostanları hemen önümüzdeydi. Bazı arkadaşlar “*bostanlara girelim biraz sebze alalım*” dediler. Bölük komutanımız izin vermedi. Eğer bostanlara girip sebze alırsak köylüler bizim burada olduğumuzu anlayacak ve düşmana ihbar edeceklerdi. Bu köy de çeteydi. Köyün hemen arkasındaki *Betkor* tepesine çıktık. Tepe gözümüzde öylesine büyümüştü ki, tepenin aşılamayacağını düşünüyorduk. Her beş adım atışımızda bir mola veriyorduk. *Bezele* karakolu tam karşımızdaydı. Işıkları her tarafı aydınlatıyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla ancak kendimizi *Betkor* tepesinin üstündeki ormanlığa atabildik.

Yorgunluk had safhadaydı. Açlıktan uykumuz da gelmiyordu. Açlık

bir yana susuzluk öldürüyordu insanı. Konumlandığımız yerde su yoktu. Bazı arkadaşlar sohbete dalmışlardı. Bütün yol boyunca anasının yemeklerinden bahseden *Behzat* arkadaş hep konuşuyordu.

Artık dayanamayan Mervan arkadaş, “*yeter Behzat arkadaş, artık bize ananın yaptığı yemekleri anlatma*” dedi. Bunun üzerine Behzat arkadaş bir daha yemeklerden bahsetmedi.

Buralara ilk defa geliyordum. Alanı tanıyan arkadaşlar bu geceki yürüyüşten sonra tehlikeyi atlatacağımızı ve gideceğimiz noktaya ulaşacağımızı söylüyorlardı. Bunun üzerine kendimizi zorlayarak bu geceki yolu da bitireceğimizi söylüyorduk. Akşam hareket ettik. Tepeden kendimizi bir patika yola bıraktık. Biraz yürüdükten sonra bir çeşmenin başına geldik. Öyle susamıştık ki boğazımız kurumuştu. Ancak bir bardak su içebildik.

Sonra tekrar yola koyulduk. Yürü yürü yol bitmiyordu. Ya yol çok uzundu, ya da biz yürümüyorduk. Aslında biz yürümüyorduk. On dakika yürüyor, yirmi dakika mola veriyorduk. Ancak sabah *Basya* suyunun kıyısına yetişebildik. Artık tehlikeyi atlattığımız. Gideceğimiz yere iki-üç saatlik yol vardı. Bizim oraya gideceğimizi bilen alandaki lojistik grubu hazırlıklarını tamamlamak üzereydi. Yalnız akşama kadar burada beklemeliydik. Hâlâ bacaklarında güç kalan, kendisine güvenen iki-üç arkadaş *Basya*'ya bomba atıp balık yakalamak istediler. Bölük komutanımız Ari arkadaş da bunu uygun gördü. Bomba suya atıldıktan kısa bir süre sonra balıklar suyun üstünde yüzmeye başladılar. Yalnız arkadaşların balıkları yakalayacak güçleri kalmamıştı. İki-üç arkadaşın yoğun mücadelesi sonucu ancak her takıma üç balık düşecek kadar balık yakalayabildiler. Hemen ateşin üstünde kızartıp herkes bir parça yedi. Bir parça et bizi üç saat yürütmek için çok bile geliyordu.

Öğleden sonra hareket ettik. Biraz daha dinçtik, daha büyük adımlar atabiliyorduk. Akşam karanlığıyla birlikte *Dola Çınarê* denilen yere geldik. Arkadaşlar gür ateşlerin etrafında bizi karşıladılar. Yeniden ateş görmek ne kadar güzel ve güven vericiydi. İşin en ilginç yanı noktaya gelirken yolumuzun üzerindeki erzak hepimizi şaşırtmıştı. Her arkadaş önünden geçerken eliyle erzak çuvallarına dokunuyor ve arkasındaki

arkadaşa erzağın bol olduğunu söylüyordu. Nuktada her takım yerine yerleştirildikten sonra getirilen yemeği yedik. Yalnız birkaç kaşık aldıktan sonra her arkadaş geri çekiliyordu. Midelerimiz yemeği kabul etmiyordu. Tatlı çay içmekle biraz rahatladık. Aldığımız derin uykuyla tüm yorgunluğumuzu üzerimizden attık.

Düşman bu operasyonu önceden planlamıştı. Hakkari, Şemdinli ve Yüksekova'da ilk defa böyle kapsamlı ve büyük bir operasyon yapıyordu. Operasyonu büyük bir direnişle boşa çıkardık. Dokuz yıllık silahlı mücadelemiz boyunca ilk defa güçlerimiz bu alana bu kadar hakim ve ilk defa gerilla biraz derli topluydu. Bu durum düşmanı tedirginleştiriyor ve korkutuyordu. Bundan dolayı düşman böyle büyük bir operasyon yapma gereği duymuştu. Düşman operasyonlarında darbe vurmak yerine, darbe yemişti. Operasyon boyunca hiçbir kaybımız olmadı. Yalnızca iki yoldaşımız gruptan kopmuşlardı.

Bugün bize ulaşan bir habere göre Bawer arkadaş gruptan koptuktan sonra düşman çemberine giriyor ve tek başına çemberi yarıp çıkıyor. Öldürdüğü askerlerin üzerinden iki silah ve bir dürbün alarak arkadaşlara ulaşmayı başarıyor. Diğer arkadaş da gece karanlığında düşmanın denetiminden çıkıyor ve daha sonra Gever bölüğüne yetişiyor. Yavaş yavaş alana hakim oluyoruz. Bizim en büyük eksikliğimiz alanda günlük gerillayı yaşamamaktı. Bunu daha aşamadık, aşamadığımız için de, hazırlıklarımızı her noktada ve güçlü yapmadığımız için düşmana operasyonda büyük darbeler vuramadık.

Düşman bu operasyonla bizi *Çarçela*'da daraltıp imha etmek istiyordu. Alandaki bütün güçlerimizi orada toplamayı başardı. Bu onun operasyon boyunca tek başarısıydı. Eğer üslenme çalışmalarımızı sağlıklı yapsaydık, düşman bu amacına da ulaşamazdı. Operasyonda manevra yapmak zorunda kaldık. Bunun nedeni üslenme çalışmalarımızın yapılmamasıydı. Bir de düşman bizi çatışmalara çekmek istiyordu. Biz düşmanın bu oyununa gelmedik. Ona istediğimiz zaman daha güçlü darbeler vurmak için bu manevrayı yaptık. Manevra sırasında tüm yoldaşlar iradelerini müthiş kullandılar. Açlık, susuzluk ve yorgunluk bizi yıldıramıyordu. Bazen arkadaşlar arasında tartışmalar çıkıyordu. Yalnız böyle ortamlarda bunları doğal karşılamak gerekir.

Tüm zorluklara rağmen moralimiz yerindeydi. Sürekli birbirimize moral veriyorduk.

Bu süreç içerisinde yaşamı ve düşmanı daha iyi tanıdım. En önemlisi de kendimi tanıdım. Zayıflıklarımı, güçlü yanlarımı, ne kadar savaşabileceğimi, kapasitemi gördüm.

Savaş seni, yaşamı, düşmanını sana tanıtıyor. Birçok sonuç çıkaracağıma, gerekli tecrübeyi alacağıma inanıyorum. Bu pratik bana ve tüm yoldaşlara ayna olmalıdır. Herkes aynanın karşısına geçmeli, kendini görebilmeli ve çirkinliklerini giderebilmelidir. Başarıyı bu temelde elde etmelidir. Tüm yoldaşların gereken dersleri, sonuçları çıkaracaklarına inanıyorum.

Düşman bu operasyonda onbinlerce askeriyle üzerimize geldi. Oradan oraya koşuşturur durdu. Ama hiçbir sonuç alamadı. Avuçları boş ve enselerini kaşıya kaşıya geri dönmek zorunda kaldı. Eğer alanda gerillayı tam oturtursak, üslenmeyi tam yaparsak alanın kurtuluşu, düşmanın tasfiyesi yakındır. Bu da zaferin elde edilmesidir. Adım adım ülkenin kurtuluşuna gitmesidir. Bundan sonra alana bu temelde yaklaşacağız ve savaş hazırlıklarımızı tüm ciddiyetiyle yapacağız.

Biz irademizi sonuna kadar kullandık. İrademize her koşul altında hakimiz. Düşmanın gücüne ve tekniğine karşı irademizle direndik ve onu boşa çıkardık. Yaşasın hiçbir zorluk karşısında yılmayan PKK'nin çelikten iradesi!

25 Ağustos 1993

Çetin ve zorlu geçen manevradan sonra, *Ava Basya* kıyısında bulunan *Dola Çınarê* alanında dinlendik. Sonra da *Basya* suyunda banyo yaparak tüm yorgunluğumuzu üzerimizden attık. Doya doya suyun içinde kaldık. Bu alan *Herki* mıntıkasına giriyor. *Herki* mıntıkası çok stratejik bir yer. Alandaki köylerin çoğu çete. Bu son girişlerimizden sonra köylerin çoğu silahlarını bıraktı. Sadece azılları kaldı. Onlara da yönelerek silahsızlandıracağız. Alanda düşmanın iki büyük taburu var. *Bezelê* ve *Bedawê* taburları. *Bezelê* hemen sınırın üstünde güçlü bir savunma sistemiyle korunuyor. Özellikle 1992 yılının sonlarına doğru, arkadaşların saldırılarından sonra güvenlik tedbirleri müthiş geliştiril-

miş. Bu tabur aynı zamanda *Bedawê* taburunun savunmasını da yapıyor. Gece yanan ışıkları tüm alanı aydınlatıyor. Alandaki *Bezena* ve *Nugayla* köyleri düşmanlık yapan azılı çete köyleridir. Bu köyler hemen karakolun etrafında yer alıyor ve aynı zamanda karakolun savunmasını yapıyorlar. Diğer köyler silah almalarına rağmen savaşıyorlardı. Sadece maaş almak için silah almışlardı. Düşmanın alanda kalmasının, tutunmasının tek nedeni, alandaki çeteciliktir. Çetecilik çözümlerse alanda düşman tutunamaz. Bunu bildiği için de düşman halka yöneliyordu. Eğer alana tam yerleşirsek düşmanın sökülüp atılması rahat olacaktı.

Herki alanının her tarafı üslenme için uygun. *Bezelê* karakolunun altındaki *dolda* bile konumlanabiliyoruz. Alanın büyük bir kesimi ormanlık. *Dolun* içinde *Basya* suyuyla birleşen ve *Çarçela*'dan başlayan gür bir su geçiyor. Havası çok sıcak, gece ormanın içinde yatarken yağmurluğu üstüne atma gereği bile duymuyorsun. Ama yüksek dağları çok soğuk. Bu sıcaklık daha çok *dollarda* ve ormanlarla kaplı sırtlarda var. Ormanın içinde yürürken sıcaklıktan terliyor ve susuyorduk. Çoğu yerde su olmadığından dolayı ancak *dolun* içinde yankılanan suyun sesini duyabiliyoruz. Bu da insanı çılgına çeviriyor, suyun başına indiğinde kana kana içiyorsun ve rahatlıyorsun.

Bütün köyler çok güzel. Ormanlarla kaplı köylerin içinde şarıl şarıl sular akıyor. Her tarafta bostanlar, bağ ve bahçeler var. Bu köyler öylesine çekici ki, buralarda yaşayan köylülerin bu güzelim köylerin değerlerini bilmediklerini, onun için bu köyleri onların elinden almak gerektiğini düşünüyorum. İlişkileri sadece köyleriyle sınırlı, köyünün hâlâ dışına çıkmamış insanlar var. Elbette böyle olunca ilkel olurlar ve bize karşı savaşırlar. İlkel insanların nasıl savaştıkları da biliniyor.

Dola Çınarê'de iyice dinlendikten sonra tekrar alana geri dönmek için harekete geçtik. Düşman yüzlerce operasyon yapsa da, biz alanı terk etmeyeceğiz. Eğer alanı terk edersek düşmanın istemini yerine getirmiş oluruz. Halkımıza gerçekleri kavratacak, onları mücadeleye çekecek, düşmana daha güçlü darbeler indirecek ve alanda onu felç edeceğiz.

Hareket etmeden önce Parti Önderliği'nin gelen talimatı üzerine yaşı küçük ve zayıf arkadaşları kampa yolladık. Yaşı küçük arkadaşlar gitmek istemiyorlardı. Ama talimata uymak gerekiyordu. Saflarımızda yaşça küçük arkadaşlara "*portatif*" diyoruz. Aslında çoğu güçlü, savaşta da gözü karaydılar. Her mevziye gözlerini kırpmadan saldırırlar. Yaşamda da fazla sorunları yok. Ama yaş olarak çok genç arkadaşlar. Bunların savaşa şimdi girmeleri doğru değil. Onlar gelecek için çok güçlü umutlar vaat ediyorlar. İleride her biri büyük başarılarla damgasını vurabilirler, çünkü baştan sona parti ahlakıyla yetişiyorlar. Düşmanın etkilerini çoğu hiç yaşamamış. Onlardan ayrılırken biz de üzüldük. Bundan sonra *portatif*lerimizi özleyeceğiz kesin.

Tekrar alana yönelirken lojistik ve cephanenin bizim için önemini bilince çıkararak yöneliyoruz. Lojistik sorunu bizi oldukça uğraştırıyor. Köylülerden karşıladığımız erzağı günlerce sırtımızda taşıyoruz. Bu da bizi hem yoruyor, hem de yıpratıyordu. Bundan sonra erzak ve cephaneyi bütün noktalarımıza yerleştirmeye çalışacağız. Hareketimizi daha da serileştireceğiz.

Hareket ederken çok daha moralli, coşkulu ve daha güçlü hedefler için alana yöneldiğimizi geride kalan yoldaşlarımıza söyledik. Kendimizden emin ve iddialıydık.

14 Eylül 1993

Son günlerde hareket tarzımızda büyük değişiklikler yaptık. Bundan önceki hareket tarzımız düşman tarafından biliniyordu ve bunun için bizi sürekli takip ediyordu. Hatta düşman alanda birkaç hareketli birlik oluşturmuş, bize bunlarla darbe vurmak istiyordu. Eğer eski hareket tarzımızda ısrar etseydik, darbe yiyebilirdik.

Bölüğümüzü iki kısma ayırdık. Bir takımın güç *Güney Herki*'ye giderken, biz iki takım da yukarı *Gerdi* ve *Herki*'nin kuzeyindeki çete köylerini silahsızlandıracaktık. Operasyondan önce *Bintur* köyünden dört kişiyi yanımıza almıştık. Operasyon boyunca bizim yanımızdaydılar. Hepsini de koruduk. *Avabasya* kıyılarına geri çekilirken onları serbest bıraktık. Özellikle bu dört kişi köylerine geri döndüklerinde bizim

operasyondaki durumumuzu, nasıl savaştığımızı, onları nasıl koruduğumuzu, nasıl direndiğimizi yöre halkına anlatmışlardı. Köylüler de bu anlatımlardan oldukça etkileniyorlar ve bazıları kendiliğinden silah bırakıyorlar. Köylüler yanımızdan ayrılır ayrılmaz direkt köylerine gitmiş ve *Bentur* köyü silah bırakmıştı.

Ayın onunda *Gerdi*-Şemdinli yolunu kestik. *Gerdi* çetelerine giden erzağa el koyduk. *Gerdililer* kışlık erzaklarını götürüyorlardı. Biz, *Gerdi*'ye erzak sokmama kararı almıştık. Erzağın bir kısmını kendimize aldık. Bir kısmını daha önce bize yardım eden ve silahlarını bırakan *Goliton* köyüne verdik. Bu köy dört evden oluşuyordu. Alana ilk girişimizle birlikte bizlere evlerini açtılar ve silahlarını bıraktılar. Bu köydeki insanların dürüstlüğüne inanıyorduk. Daha sonra arabalarla birlikte *Gerdililerin* erzağını yaptık.

Bu eylemden hemen sonra girmeyi planladığımız *Begoze* köyüne ayın onbirinde yöneldik. Köyün tamamı çeteydi ve bize karşı savaşp savaştıklarını da bilmiyorduk. Onun için köye planımızı yapıp öyle girdik. Köy üç mahalleydi ve her mahallesine bir grup girdi. Benim grubum orta mahalleye girdi. Evlerin altına kadar kimse bizi görmedi. İkişer ikişer evlere girecektik, hedeflerimize yöneldik. Her taraf çok sessizdi, evin kapısından içeriye girdiğimizde bizi gören kadınlar önce korktular. Kim olsa korkardı, çünkü birdenbire karşılarına çıktık. Korkan kadını sakinleştirdikten sonra, köyün erkekleri hemen evlerine geldiler. Köyün bizden korkmaması hoşumuza gitmişti. Hiç olmazsa rahat rahat birbirimizle anlaşabilirdik.

Köyün toplam 24 silahı vardı. Bayan arkadaşlar köydeki kadınlarla, biz de erkeklerle toplantı yaptık. Toplantı sonrasında silahlarını bırakma kararı aldılar. Ayrıca altı silahı da bize verdiler. Kalan silahları da en geç iki gün içinde bırakacaklardı. Köy halkı bize karşı oldukça sıcak davranıyordu. Candan ilgileniyorlardı. Bu alanda ilk defa bir köy bize bu kadar sıcak ve candan davranıyordu. Bu da neşemize neşe katıyordu. Köyden ayrılmadan önce bütün köy halkı, çoluk-çocuk, yaşlı-genç, kadın-erkek hepsi köy meydanında toplandı. Bizden tekrar köye gelme sözü aldıktan sonra bizi uğurladılar.

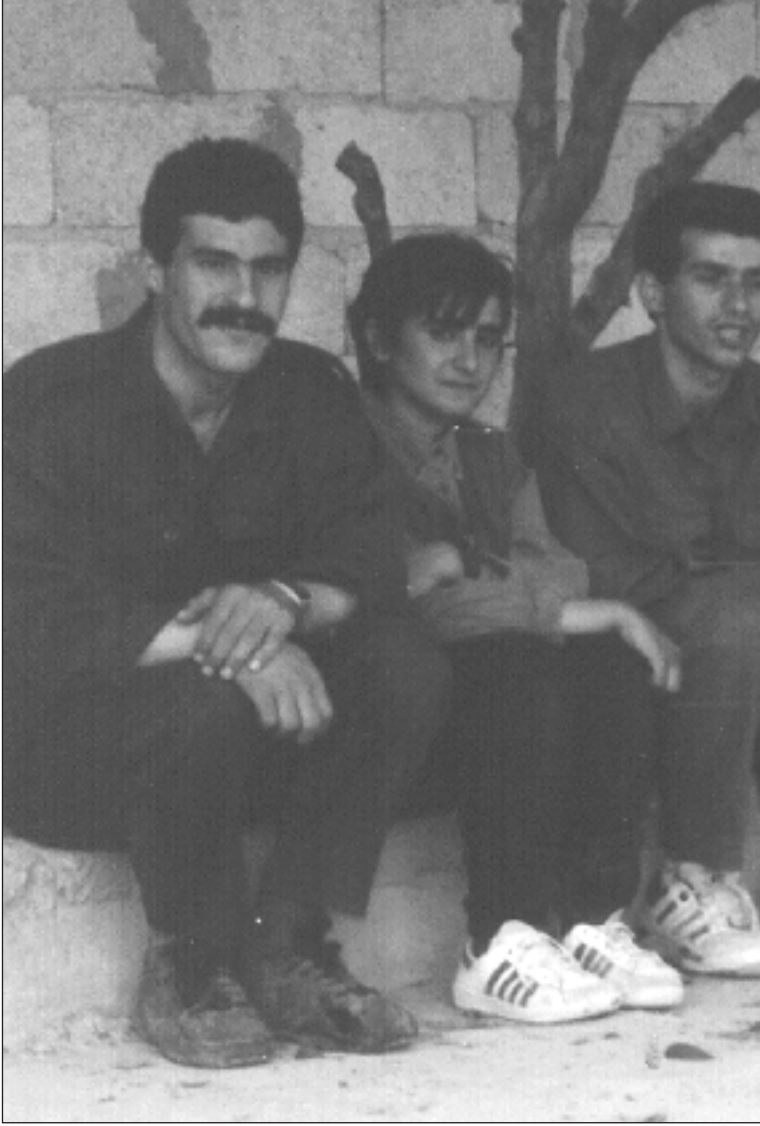
Noktamız uzak, yükümüz ağır olduğu için köydeki isuzi arabaya bi-

nerek noktamızın yakınlarında bir yerde indik. Noktalarımızda bile değişiklik olmuştu. Bu da düşmanı oldukça yanıltıyordu. Düşmanın hiç tahmin etmediği yerlerde konaklıyoruz. Ya köyün üstündeki *dollarda*, ya iki köyün arasındaki *dollarda*, ya da yolların üstündeki ormanlıklarda konaklıyoruz. Sürekli noktalarımızı değiştirmek zorunda kalıyoruz. Zorunlu olmadıkça bu noktalarda bir günden fazla kalmıyoruz. Düşman yüksek yerlerde konakladığımızı düşündüğü için hep yüksek yerleri bombalıyor ve oralara operasyon yapıyordu.

Dün *Herki*, *Gerdi* ve *Bembo* üçgeninde yol kestik, birçok arabayı durdurduk. Kalabalık bir kitle oluştu, kitleye propaganda yaptıktan sonra yardım aldık. Azılı çete köyü olan *Bezeno* köyünün erzağına el koyduk. Bu köyden bir kişiyi de yanımıza aldık. Gece durdurduğumuz arabalardan birine binerek, diğer çete köyü olan *Derya*'ya gittik. Bize daha önce silahları bırakacaklarını söylemelerine rağmen hâlâ bırakmamışlardı. Bütün köylüleri bir araya topladık. Bizden silahlarını bırakmak için üç gün süre istediler. Biz de kendilerine son olarak bu süreyi verdik ve gece geç saatlerde ayrıldık.

Önümüze koyduğumuz hedefe yavaş yavaş ulaşıyoruz. Alandaki çete köylerinin çoğu silahlarını ya bıraktı, ya da en kısa sürede bu silahları bırakacaklar. Düşman için bu çetelerin çok büyük önemi var. Bunlar düşmanın alandaki gözü, kulağı ve dili oluyorlar. Düşman bunlara dayanarak kendisini alanda tutuyor. Çetecilik buralarda çözülürse, düşmanın alandan kovulması daha kolaylaşacak. Silahlarını bırakan köyler artık bize yaklaşıyorlar, her geçen gün bize daha da sempatiyle bakıyorlar. Özellikle yol kesmelerde yanımıza aldığımız çete ve çete yakınlarını bıraktıktan sonra, yaşamımızdan ve bizden çok etkileniyorlar. Propagandamızı yapıyor ve bize dost oluyorlardı. Çete köylerindeki silahların hepsi eski Doğu Alman silahları. Bu silahlar Almanlar tarafından TC'ye verilmiş, onlar da bu silahları çetelere dağıtmışlar ve bize karşı kullanıyorlar.

Son zamanlarda iki-üç defa arabalarla değişik yerlere gittik. Elbette bir gerilla grubunun arabaya binmesi tehlikelidir. Biz, düşmanı yanıltmak ve eylem yaptığımız alandan uzaklaşmak için arabaya bindik. Son günlerde bölüğün artçısıyım. Elimdeki yapraklı uzun ağaçlarla sürekli

grubun arkasında yürüyor ve ayak izlerimizi kamufle ediyorum. Özellikle yürüdüğümüz zaman sürekli yolu iyi kamufle etmem için önden talimat geliyor. Bazen talimat yanlış iletildiğinde kızıyorum. Bunun üzerine arkadaşlar daha fazla takılıyorlar. “*Artçı bıla şape baş baş xı-rab ke, yani artçı yolu çok iyi kamufle etsin*” diyorlar. Sonra gülüyorum. Arabaya bindiğimizde artçılık üzerine esprilerimiz sürüp gidiyor.

Dün ben ve Şiyar arkadaş arabanın üstündeki bagaja bindik. Silahlarımız omuzumuzda, gecenin zifiri karanlığında arabanın üstünde dağların doruklarını izlemek çok romantikti. Arkadaşlara “*şimdi ben öncüyüm, siz hayatınızda benim gibi bir öncü bulamazsınız. Yolumuz çok uzun, dua edin ki benim gibi bir öncünüz var. Bu çok uzun yolda sizi çok kısa bir sürede yerinize ulaştıracam ve arkadan öne sayı gelsin*” dedim gülerken, arkadaşlar da karşılık vermekten hiç geri kalmadılar. “*Artçı yolu iyi silsin, hiç iz kalmasın, yolumuz çok önemli izlerimiz kaybettirilmeli...*”

Eylem türü ne olursa olsun sürekli eylemlilik gerillanın moralini yükseltir. Onu hep canlı tutar. Son zamanlarda hiç boş durmamaya çalışıyoruz. Özellikle çete köylerine erzağın gitmemesi için yolları sıkı kontrol altında tutuyoruz. Yol kesiyoruz, yine çete köylerine hiç rahat vermiyoruz. Sürekli girip çıkıyoruz. Bundan sonra silahlarını bırakmak istemeyen, bizi meşgul etmek isteyenlere daha şiddetli yöneleceğiz. Bunların yanında bir de askeri hedeflere yönelirsek çok güzel olur. Ve pratiğimiz sonuç alıcı olabilir. Zaten bu son zamanlarda askeri hedeflerin keşfini de yapıyoruz. En kısa sürede bu hedeflere yönelerek moralmize moral, gücümüze güç katacağız.

Noktalarda arkadaşlar yine boş durmuyorlar. Sürekli yürüdüğümüzden dolayı birçok arkadaşın ayak tabanları incelmış, kırmızı etleri çıkmış. Bu yüzden yürümekte zorluk çekiyorlar. Ayak tabanları incelen arkadaşlar ayaklarına kına sürüyorlar. Bazıları da ceviz kabuklarını sürüp, ayaklarını iyileştirmeye çalışıyorlar. Oldukça da faydalı oluyor. Ayaklar sertleşiyor ve kabuk tutuyor. Kısa sürede iyileşiyor. Konakladığımız hemen her yerde meyve ağaçları var. Üzüm, ceviz, elma, erik vb. gibi meyvalar tam yetişmiş. Boş olan arkadaşlar bunlarla uğraşmayı ihmal etmiyorlar. Bazen çok topluyoruz ve bütün bölüğe dağıtıyo-

ruz. Geceleri geç saatlerde köylerin içinden geçerken, gücümüz köyün dışında bir noktada bekliyor. Birkaç arkadaş köydeki bostanlara gidip, bostanları tahrip etmemek şartıyla, bize salatalık, domates, biber vb. şeyler getiriyorlar.

Alanın yavaş yavaş denetimimiz altına girmesi ve gerillaya açılması hepimizi sevindiriyor. İlk dönemlerde alanda oldukça zorlandık. Ama bundan sonra bu zorluklarımızın karşılığını alacağız. Zaten zorlanmadan hiçbir şey kendiliğinden olmuyor, hangi işe daha çok ter dökersen, o iş daha sağlam oluyor. Artık alanda eskisi gibi zorlanmayacağımız kesin.

19 Eylül 1995

Dün *Krekor*'da onbeş günlük takım toplantısını yaptık. Toplantılarımız sürekli, zamanı gelince yapılır. Pratikte bazen toplantılar zamanında yapılmıyor. Bu da koşullar uygun olmadığı içindir. Eksikliklerimizin ortaya çıkarılması ve giderilmesi, ileriki aşamada hedeflerimizin belirlenmesi, önerilerin geliştirilmesi ve eleştirilerin yapılması açısından toplantılarımız çok önemli.

Toplantımızın sonunda birinci ve üçüncü mangamız *Bezeno* köyüyle görüşmek ve onların silah bırakmalarını sağlamak için *Çarçela*'ya gittiler. Biz de bölüğün diğer gücüyle birlikte *Bembo* vadisine doğru hareket ettik. Şimdi tam *Sirünüs* köyünün karşısındaki doldayız. Noktaya sabaha doğru ulaştığımız için bazı arkadaşlar derin uykuya dalmışlar, görevli arkadaşlar da çay ve yemekle uğraşıyorlar. Biraz duman çıkaran arkadaşlara hemen müdahale ediliyor ve uyarılıyorlar. “*Duman çıkmasın, burası güvenceli bir yer değil. Eğer bizi düşmanla karşı karşıya getirmek istemiyorsanız, dumanınıza dikkat edin*” deniliyor. Arkadaşlar da hemen dikkate alıyorlar.

Dünkü toplantımızın gündem maddeleri, faaliyetlerin değerlendirilmesi, günlük yaşam, hareket tarzımız, eleştiri-özeleştiri, öneri ve karar şeklindeydi. Bu gündem maddeleri çerçevesinde toplantımıza başladık. Başta toplantıya katılım oldukça zayıftı, sonradan her arkadaş toplantıya düşüncelerini dile getirerek katıldı. Ben de toplantıda düşüncelerimi dile getirdim. Çetelere yönelik tavırlarımızı

zın doğru ve yerinde olduğunu, fakat kendimizi bunlarla avutmamamız gerektiğini, düşmana yönelerek son hamlenin planlı-programlı, güçlü ve sonuç alıcı olması gerektiğini belirttim. Yine son zamanlardaki hareket tarzımızın olumlu olduğunu, bu tarzın sürmesini ve gerilla kurallarının daha da oturtulması gerektiğini belirttim. Ayrıca silah bırakan köylere tekrar girilmesi gerektiğini ve bu girişlerimizin onlara güven vereceğini belirterek, bu yönlü bir öneri geliştirdim. Takım olarak bu öneriyi kabul ederek, üst yönetime sunduk. Toplantı süresince arkadaşların eleştirilerine maruz kalan Agit ve Cemil arkadaşları ben de eleştirdim. Agit arkadaşın son zamanlarda her şeye itiraz ettiğini, kendisini yaşama dayattığını, bunun da kabul edilemeyeceğini dile getirdim. Arkadaşın kendisine dürüstçe yönelmemesini ve her şeyini rahatsızlığına bağlamasını doğru bulmadım. Arkadaşın bir an önce kendisine yönelmesi gerektiğini, arkadaşlardan da destek ve yardım istemesini belirttim. Yine yönetimin kolektif çalışmadığını, bundan dolayı yapı üzerindeki denetimi tam kuramadığını, yapıya yardımcı olamadığını belirterek eleştirdim. Bu yönlü kolektif çalışmamanın benden de kaynaklandığını belirterek, kolektif çalışmaya gelemediğimden dolayı yapıya özeleştirimi verdim. Ayrıca toplantıda söz alan her arkadaş kendisine özeleştirisel yaklaştı. Ve çıkan eksiklikleri bir daha şahıslarında göstermeyeceklerine dair söz verdiler. Toplantımız bu yönüyle oldukça olumlu geçti.

Toplantının bizim için anlamı çok büyük. Demokrasi sonuna kadar yaşatılıyor ve yine oldukça rahat bir ortamda geçiyor. Toplantılarımızda sürekli sonuç almak temel hedefimizdir. Ve birçok konuda da sonuç alıyoruz. Kendi irademizle kararlar çıkartıyoruz. Çıkardığımız bu kararlara hepimiz uyuyoruz ve uymak zorundayız. Dün takım toplantımızda da takım hakkında bazı kararlar çıkardık. Ve önümüzdeki süreçte bu kararları hayata geçireceğiz. Toplantı yapılmadan bir gün önce her arkadaşla haber verilir. Arkadaşlar kendilerini toplantıya hazırlarlar. Toplantıya hazırlıklı girildiği için herkes toplantıya bir şeyler katmaya çalışır. Toplantılarda katkıda bulunmak, düşünce üretmek ve geliştirici öneriler geliştirmek her militanın görevidir.

25 Eylül 1993

Son dört gündür hep köylere giriyoruz. Hem silah bırakan köylere, hem de bırakmayan köylere. Köylere girişimiz olumlu etkiler yapıyor. Özellikle silah bırakan köylere girdiğimizde onların rahatladıklarını, biraz güç ve cesaret kazandıklarını görüyoruz. Ayın yirmisinde yeni silah bırakan *Derya* köyüne girdik. Bir mangalık gücümüz köye girdi. Diğer gücümüz köyün dışında bekledi.

Köydeki gücümüz gece geç saatlerde köyden ancak çıkabildi. Biz bu gücümüzün gelmesiyle birlikte harekete hazırlandık. Tam o arada köyün etrafı düşman tarafından topa tutuldu. Biz de aceleyle hareket ettik. Tam yürüyüş şeklini aldık, yola koyulduk ki, bir havan öncülerimizin önüne düştü. Hepimiz toz duman içinde kaldık, fakat arkadaşlara bir şey olmadı. Hızlı bir şekilde alandan uzaklaştık. Tesadüfen havan içimize düşmemişti. Bir dakika erken hareket etseydik, havan tam ortamıza düşerdi. Böylece kayıplarımız da olabilirdi. Bu köyler ne kadar silah bırakmışlarsa da, ajan ağı büyük ölçüde kendisini hâlâ yaşıyor. Gizliden bizi düşmana şikayet ediyor, hareket tarzımızı düşmana ihbar ediyorlardı.

Köyden *reçel* noktasına geldik. Orada bizim manga *konserve* tepesine tepeci olarak çıktı. Bu noktaya dördüncü defadır geliyoruz. *Krekor*'un altında *Reşida* ve *Bembo* köyleri arasındaki ormanlıkta bir nokta. Her dört gelişimizde de bizim manga bu noktada tepeci oldu. İlk gelişimizde bu tepeye çıktığımızda tepedeki düşmanın yapmış olduğu mevzileri kontrol ettik. Ve mevzilerde konserve bulduk. Ondan sonra tepeye *konserve* tepesi dedik. Biz tepede konserve yerken, arkadaşlar da noktadaki meyvalardan reçel yapmışlardı. Onlar da o noktaya *reçel* noktası diyorlardı. Bizim manga reçel noktasında hiç kalmadı, hep tepeci oldu.

Düşman silah bırakan köylere havan atarak onları korkutmak, sindirmek istiyor. Halk da korkuyor, paniğe kapılıyor. Gittiğimiz her köye sığınak yapmalarını söylüyoruz. Nasıl hareket etmeleri gerektiğini onlara anlatıyoruz. *Basya* vadisindeki köylere gittik. Bu köyler Şemdinli'ye oldukça yakın köyler. Halktaki değişiklikleri gözle görmek mümkün. Halkın çoğu bizi bekliyor, oldukça sıcak karşılıyorlar. Bu

alandaki köylüler bizi uzun süreden beri ilk defa gördükleri için, hareketlerimize, konuşmalarımıza, düzenimize oldukça dikkat ediyoruz, önem veriyoruz. Çünkü onlar bizi çok dikkatli izliyorlar. Eğer yaşamımızla, davranışlarımızla, konuşmalarımızla onları etkilemezsek, güven vermezsek onları kazanamayız.

Ayın yirmi üçünde *Basya* vadisindeki *Begirte* köyüne girdik. Onlar da en kısa sürede silahlarını bırakacaklarını söylediler. Bu köyde evlere gruplar halinde dağıldık. Gittiğimiz evdeki yaşlı nine başta çok korkuyordu. Bizimle konuştuktan sonra korkusunu biraz üzerinden attı. Her gittiğimiz köyde Başkan APO'nun ve şehit yoldaşların fotoğraflarını ya biz dağıtıyoruz, ya da halk kendisi bizden istiyor. Evdeki bayanlara Beritan hevalin fotoğrafını verdim. Onlara Beritan hevalin direnişini anlattık. Oldukça etkilendiler. Fotoğraflarını alıp sakladılar.

Ertesi gece de *Beşems* ve *Nehri* köyüne girdik. Bu köylerin tarihi bir önemi var. **Şeyh Ubeydullah**'ın isyanının merkezi *Nehri* köyüdür. Şeyh Ubeydullah'ın kaldığı evi gördük. Aslında bu evin güvenceye alınması gerekiyor. Yalnız bu ev, köydeki küçük çocuklar tarafından tahrip edilmiş.

Bu köyler silah almamışlar. Bu köyde mangamız yol kesme grubuydu. Uzun süreden beri ilk defa köylerde sıcak yemek yedik. Gittiğimiz köylerin hepsinde “*jaji*” yiyoruz. Bazen *jajinin* yanında yoğurt da getiriyorlar. Arkadaşlar “*bu köylüler sabah jaji ekmek, öğlen ekmek jaji, akşam da her ikisini birlikte yiyorlar*” demekten kendilerini alamıyorlar. Pratiğin sonları yaklaştıkça ve havalar soğudukça, bazı arkadaşlarda da yorgunluk belirtileri kendisini gösteriyordu. Yorulduğumuz doğru ama, önümüzde daha yapılması gereken çok görevler var.

25 Eylül 1993

Bu bir aylık süre içinde hafızalardan silinmeyecek derecede çok güzel anılar yaşadım. Bu süre içinde birçok arkadaşta yorgunluk ve bunun sonucunda sezonu erken kapatma eğilimleri gelişmişti. Bölük olarak en son 28 Eylül'de *Krekor*'a geldik. Oradayken karargah komutanlığı tarafından Güney'e geçmemiz yönünde talimat geldi. Bunun üzerine Güney'e hareket ettik.

Krekor'dan Çarçela'ya geçtik. Çarçela'da geceleri durmak zordu, çok soğuktu. Durduğumuz yerde burnumuzdan su akıyordu. Odun olmadığı için ateş de yakamıyorduk. İlikleri donduran soğuğuna rağmen Çarçela'yı çok seviyordum. Bazı arkadaşlar Çarçela'ya çıkmak istemiyorlar. Ama ben hep çıkmak istiyordum. Çarçela'ya çıktın mı tüm dünyayı ayaklarının altında hissediyorsun. Orada tüm dünyaya karşı savaşabileceğine inanıyorsun. Bizden can aldığı kadar, bizi yorduğu kadar, bize kucağını da açıyor ve bizi düşmana karşı koruyordu.

Çarçela ismi artık ağızımızdan düşmüyor. Ona çıkmak istemeyenler de onu çok seviyorlar, ona çok güveniyorlar. Zorda kaldığımızda Çarçela'ya çıkmayan arkadaşlar bile “Çarçela'ya çıkalım” diyorlardı. Çarçela'ya çıkmak büyük çaba ister. Ama çıktığında sırtın yere gelmez. Operasyonda Çarçela'nın yüceliği olmasaydı, gücümüzün hepsi imhayla yüz yüze kalırdı. Deriya Kera kapısı müthiş sarptır. Kapının üstünde esen şiddetli rüzgar insanı sanki uçurur gibidir. Dimdik bir yerden kendini bırakıyorsun, düştün mü bir daha parçalarını bir araya toplamak zor olur. Yine, Deriya Kera'ya varmadan önceki dolda bulunan göl harika bir yer. Gölün bir tarafında yeşillik, yeni yeni açan çiçekler, diğer taraftan da kar ve su-, masmavi, harika bir tablo ortaya çıkıyor. Bazen Kürdistan'ı kurtardıktan sonra burayı turizm merkezi yapacağız diyoruz. Deriya Kera'dan kendimizi Bedaw köyünün üstündeki dola bıraktık. Bu köy de silahlı. Akşama doğru köye indik. Köyün tüm koyunlarına el koyduk ve çobanlarını yanımıza aldık. Köye girer girmez çetelerin hepsi kaçtılar, konuşmaya bile yanaşmadılar. Bunun üzerine koyunlarını alarak, Erdewel taraflarına geçtik.

Kuzeyde yavaş yavaş kış kendisini hissettirirken, Güney tarafları hâlâ yaz sıcaklarını yaşıyor. Koyunları kendimizle birlikte Dola Bızına'ya getirdik. Karargah oradaydı, hemen altımızda Basya suyu geçiyor. Her taraf yemyeşil. Buralara ilk defa geliyorum, karargah yönetimi bölüğümüzle yoğun toplantılar geliştirdi. Özellikle çetelere şiddet temelinde yönelmediğimiz için çetelerin hepsi tasfiye edilmemişti. Bu da karargah tarafından yoğun eleştirildi. Bazı arkadaşlar görevlerinden alındıktan sonra yeni bir düzenleme yapıldı. Ve kalan çete köylerini kesin tasfiye etme görevi önümüze konuldu.

Tekrar alana yöneldik. Karargah tarafından bölüğümüz genelinde sağ savunma anlayışının geliştiğine dikkat çekerek, bundan sonraki süreçte kesinlikle bunu mahkum etmek gerektiğini belirttiler. Yapılan toplantılar olumlu etki yarattı. Hepimize ruh gelmişti. Hepimiz pratiğimizi daha da düzeltmek istiyorduk. Daha iddialı olarak alanda kalan çete köylerine yöneldik. Bu defa devrimci şiddeti kesin dayatacak, onları tasfiye edecektik.

Karargahtan ayrıldık. Erdewel'deki Dola Xanime'ye geldik. Gece ateşimizi yakmış, ateşin etrafında dinleniyorduk. Bize doğru yaklaşan heyecanlı ve ürkek bir ses “ateşlerinizi söndürün, ateşlerinizi söndürün” dedi ve iki kişi içimize girdi. Hemen etraflarını sardık. Ne olduğunu sorduk. Operasyon olduğunu, düşmanın büyük bir güçle Güney sahasına yöneldiğini ve her an buralara ulaşabileceğini belirttiler. Bunun üzerine bölüğümüzü üçe ayırdık. Tedbirimizi almak zorundaydık. Değişik yerlerde pusuya yattık, bizim takım Erdewel'den gelen yolun üstündeki sırta “V” tipi bir pusu attı. Sabaha kadar pusuda bekledik, gelmediler. Sabah pusu yerimizi terk etmedik. Öğlene doğru düşman yoldan geliyordu. Biz silahlarımızın başına geçtik ve onların tam altımıza girmelerini bekledik. Bütün arkadaşlar aynı duyguları paylaşıyordu. Düşman kendisinden emin, yavaş yavaş bize yaklaştı, tam altımıza girdi. Öncüleri onbeş kişilik bir gruptu. Çeteler de vardı. Tam o sırada çok yakın mesafeden B-7 ve BKC'lerle onları vurduk. Diğer taraftan ferdi silahlarla taradık. Arkasındaki askerleri de bir BKC'miz taciz ediyordu. Öncü grubun hepsi yere düştü. B-7 roketi arkadaş tarafından tam da onların ortasına atıldı. Tüm askerler yere yattılar, pusumuz beş dakikaya yakın sürdü. Sonra hızla geri çekildik, diğer güçlerimize ulaştık.

Sırasıyla diğer takımlarımız da pusular attılar. Bu pusudan sonra düşmanın bu koldaki hareketi durdu. Düşman aynı anda beş-altı koldan büyük bir güçle hareket ediyordu. Bir kol bizim vurduğumuz taraftan geliyordu, bir kol Govende'den, bir kol Bircella'dan, bir kol Avaşin'den gelerek alandaki güçlerimizi imha etmek istiyordu. İlk günde alandaki güçlerimiz pusular atarak onlara darbeler vurdular. Alanda fazla gücümüz olmadığı için bizi fazla zorlayamıyorlardı. Çünkü alan çok genişti.

Düşman bu operasyonda, eğer başarabilirse, bize büyük darbeler vuracak ve bunun yanında da bizim üslenme çalışmalarımızı sabote ederek bizi zor durumda bırakacaktı. Alana uçaklar ve helikopterler de yoğun bombalamalar yapıyorlardı. Operasyonun ikinci gününde *Miros* alanına geçtik, böylece operasyon sahasının dışında kaldık. Düşman üç gün tepelerde durduktan sonra eline bir şey geçiremeyince yıpranmış, yorgun ve zavallı geri çekildi. Düşman geri çekilmesini yapınca, biz de *Miros*'dan tekrar *Herki* alanına gelerek görevlerimize yöneldik.

Dola Çınarê'ye geçtik. İlk olarak çete köyü olan *Kulka* köyüne girip son kez uyardık. Sonra silah bırakan *Betkor* köyüne girdik. Onlara güven vermeye çalıştık, arkasından bize karşı düşmanlığını açıktan ilan eden *Bezeno* köyünü vurmak için arkasındaki *dola* gittik. Bir gün keşfimizi ve planımızı yaptıktan sonra iki koldan köye saldırdık. Birçok eve bomba atıldı, büyük oranda köyü tahrip ettikten sonra geri çekildik. Çeteler aileleriyle birlikte köyü terk ettiler. Bize karşılık verme fırsatını onlara vermedik. Arkasından tekrar *Çarçela*'ya çıktık. Çıkışımız bu yılın son çıkışı olacaktı.

Bu yüce dağın soğuğu donduruyordu. Burada bir gece de uyanık ve titreyerek geçirdikten sonra *Deriya Kera* kapısına geldik. Köylülerin anlattıklarına göre bu kapıyı bir eşek bulduğu için bu kapıya “-eşek kapısı” deniliyor. Bu kapıdan kendimizi *Bedaw* çete köyünün üstündeki *dola* bıraktık. Daha önce bu köyün bine yakın koyununa el koymuştuk. Yine de silah bırakmaktan vazgeçmiyorlardı. Komuta kademesi toplandık. Köye girdiğimizde köylüler tekrar kaçarlarsa bu defa köydeki evleri yakacaktık. Akşam karanlığıyla kendimizi köye bıraktık, tekrar tüm çeteler kaçtılar. Bunun üzerine köydeki çetelerin evlerini aradık. İçlerinde en azılı ve diğer çeteleri yönlendiren sekiz korucunun evlerini ve köydeki ot yığınlarını ateşe verdik. Evleri arama sonunda çetelere ait sekiz silah, bu silahlara ait bol miktarda mermi, şarjör ve askeri palaskalar ele geçirdik. Arkasından *Erdewel*'e geri çekildik.

Bu bir aylık pratiğimizde elbette olumlu gelişmeler var. Bu olumlu gelişmelerde yapılan toplantıların çok büyük etkisi var. Yine tüm arkadaşlarda kendini kanıtlama, pratiğini düzelterek daha sonuç alıcı hale

getirme çabaları oldukça fazla. Yapılan bu eylemlerin alandaki çeteler üzerinde büyük etkiler yaratacağı kesin. Önümüzdeki süre içerisinde diğer çete köylerine karşı da devrimci şiddetin dozajını yükselterek tasfiye etmeliyiz. Bundan sonra yapmamız gereken, pratiğimizdeki eksikliklerden dersler çıkararak, pratiğe daha güçlü yönelmek ve kavgamızı daha da yükseltmek olmalıdır.

3 Kasım 1993

Bedaw köyüne eylem düzenledikten sonra, *Erdewel*'deki noktamızda konumlandık. Sürekli yağmur yağıyor ve günlerce devam ediyordu. Onun için her manga kendisiyle naylon taşıyordu. Gittiğimiz her yerde pratik çadırlar kurarak yağmurdan korunmaya çalışıyoruz. Kaldığımız bu noktaya çıktığımızda karşımızda duran *Çarçela*'ya karın düştüğünü ve üstünün bir gelinlik gibi karla kaplı olduğunu görünce oldukça üzuldüm. Artık *Çarçela*'ya çıkamayacağımız kesinleşiyordu.

Bu defaki hedefimiz *Herki* köyü. Hemen *Bedaw* köyünün altındaki *dolan* içinde bulunan *Herki* köyü de çete. Birçok defa bu köye silah bırakması için uyarıda bulunmamıza rağmen bizi dinlemedikleri gibi, ateşkes sürecinde bir grubumuza KDP güçleriyle birlikte pusu atmışlardı.

Planımızı yaptık. Köye üç koldan saldırı yapacaktık. Eğer köy bize karşı savaşmazsa silahsızlandırarak, evlere saldırmayacaktık. Birinci kol köyün yukarı mahallesine, ikinci kol köyün aşağı mahallesine yönelenecekti. Üçüncü kol da suyun her iki güney tarafındaki *makaraya* yönelenecekti. Yalnız bu KDP *makarası* arkadaşlara ateş açmazsa, onlara da karışılmayacaktı. Ben aşağı kolda yerimi alıyordum.

Akşam karanlığının basmasıyla köye yaklaştık. İyice karanlık çöktükten sonra her grup hedefine yöneldi. Biz her eve iki arkadaşla gittik, evlerin içine girinceye kadar kimse bizi görmedi. Zaten evin içine girdin mi silah patlamaz. En azılı çete köyüne yönelirken bile evin içine girdin mi, çeteler teslim olmak zorunda kalıyorlar. Çünkü çocuklarından, evlerinden korkuyorlar. Merminin patlaması halinde ortalığın kan gölüne döneceğini onlar bizden daha iyi biliyorlar.

Bizi karşılarında görünce korktular. Bütün evleri aradık, köyün erkeklerini bir yerde topladık ve silahlarını getirmelerini söyledik. Onlar bizi oyalamak istiyorlardı. Ve süre istediler ama bizim ciddi olduğumuzu anladıkları zaman sekiz çete silahlarını *raxtlarıyla* birlikte bize getirdiler. Geri kalan sekiz çeteyi de kendimizle birlikte alarak geri çekildik.

KDP köye girdiğimizi biliyordu. Yalnız bize yönelmekten korkuyordu. TC onlara görev vermişti, bizi bu köye sokmayacaklardı. Ayrıca onların gözleri önünde köyden sekiz çete ve sekiz düşman silahını alarak elimizi kolumuzu sallaya sallaya gidecektik. Peki yarın TC bunlardan bunun hesabını sormaz mıydı? Bunu iyi düşünen KDP'liler hemen arkadaşların yanına geldiler. Bize durumu anlattılar, biz geri çekilmeyi yaptıktan sonra birkaç B-7 atacıklarını, BKC'yle biraz etrafı tarayacaklarını söylediler.

Bunun üzerine arkadaşlar önce onlara bir güzel yaşadıkları bu ihaneti anlatarak yüzlerine vururken, biz gittikten sonra isterlerse birbirleriyle sabaha kadar kovboyculuk bile oynayabileceklerini söylediler. Geri çekilme yapıp alandan çıktıktan sonra, gerçekten de bu hainler birkaç roket *dola* atıldılar ve etrafı biraz taradılar. İnsan batar da bu kadar batmaz, bu kadar düşmez, bu kadar alçalmaz. İnsanda biraz onur, hayşiyet, şeref, namus olur. Ama bunlarda hiçbir şey kalmamış, dünyanın hiçbir yerinde hiçbir örgüt böylesine ajanlaşmaz, böylesine düşmanına hizmet etmez.

Yanımıza aldığımız *Herki* çetelerini ertesi gün karargaha tutukluevine yolladık. Geri kalanlar silahlarını bıraktıkları zaman bu çeteleri serbest bırakacaktık. Biz çetelere karşı sonuç aldıkça, yerimizde durmak istemiyorduk. Diğer çete köylerine yönelmek istiyorduk, böylece önümüze konulan görevleri de yavaş yavaş yerine getiriyor ve bunun verdiği güvenle diğer hedeflere yönelmenin heyecanını yaşıyorduk.

10 Kasım 1993

Herki köyündeki çeteleri karargaha yolladıktan sonra diğer çete köyü olan *Gulka* köyüne yönelmek ve köyü silahsızlandırmak için *Dola*

Çinarê'ye gittik. Ben ve iki arkadaş köyün keşfini yapmak için bir gün önceden yola çıktık. Köyü, hemen karşıdan net gören *Ketar* tepesinin yamaçlarındaki sık ormanlıkta keşfettik. Ayrıca alanı ve *Bezele* taburunu da keşfettik. Alanda herhangi bir hareket ve köye girmek için olumsuz bir durum yoktu. Durumu bölük komutanına telsizle bildirdim. Akşam köyün önündeki köprüde birleştik, savunma grubumuzu köyün tam üstüne çıkardık ve iki koldan köye girdik. Yine tüm köylüler evlerde yakaladık. Bu defa şansımız vardı. Hepsini yemek üzerinde yakaladık, fazla korkmadılar. Bundan önce de birkaç kere bu köye girdiğimiz için yine kandırıp, geri yollayacaklarını düşünerek bizi oturttular. Biz kendimize güveniyoruz, onlar da.

Köydeki tüm erkekleri bir evde topladıktan sonra toplantı yaptık. Onları bir önceki girişimimizde son defa uyardığımızı belirttik. Ancak onlar bizi oyalamak istiyorlardı ve yine süre istediler. Ama bizde kanacak göz yoktu artık. Tüm çetelerden silahlarını getirip bize vermelerini istedik. Onlar bizim ciddi olduğumuzu anladılar. Bu defa yalvardılar. Dünyada Kürt insanı kadar ihanette direten kimse yoktur. İhanet etmelerine izin vermemiz için bize yalvarıyorlardı. Ama onların ihanet etmeye hakları yoktu. Kesin silahları getirmelerini söyledik. Yoksa onlar için iyi olmayacaktı. Bunu anlayan ve korkan köylülerde panik başladı. Aynı alandaki *Bezena*, *Herki* ve *Bedeco* köylerine yöneldiğimizi bildikleri için korkuyorlardı. Bunun üzerine yedo çete silahlarını istemeye istemeye de olsa bize vermek zorunda kaldılar. Diğerleri de iki gün içinde indireceklerine dair söz verdiler. Söz vermiş olmaları güzeldi. Biz inanmak istiyorduk, yalnız bizim için tedbiri almak her şeyden iyiydi. Onun için silah bırakıncaya kadar çete reisinin kardeşini de yanımıza alarak köyden ayrıldık.

Tekrar *Dola Çinarê*'ye geldik. Hepimizin neşesi yerinde. Çete köyünden aldığımız silahları depoya yağlayarak koyduk. Biz bölük olarak pratiğimizin başında yapmamız gerekenleri ancak pratiğin sonlarında yapabildik. Bunun için de düşmana fazla yönelemedik, sadece çetelerin tasviyesiyle uğraştık. Eğer başta devrimci şiddet temelinde bu köylere yönelebilsaydık, bu çeteler çok erkenden silah bırakırdı. O zaman düşmana da daha güçlü yönelebilirdik.

Yağmur son zamanlarda hiç durmadan günlerce yağıyor. Yağmurun altında yürüdün mü iliklerine kadar ıslanıyorsun. Yağmurla birlikte biz de kamp çalışmalarımıza başladık. Yüksek sırtlarda kar yağmış, *dollar* da kar yerine yağmur yağıyor. *Basya* ve *Herki* vadisindeki doların kar tutması şimdilik zor. Artık biz de kamp çalışmalarımızı bu temelde hızlandıracağız.

20 Kasım 1993

Gulka köyünü de silahsızlandırdıktan sonra kamp hazırlıklarına girerek, fiilen kamp yaşamına başladık. *Herki* ve *Gulka* köylerinde kalan çeteler de silahlarını düşmana geri vermişlerdi. Buna sevindik. İstirdik ki zorlamadan kendileri silahlarını bıraksınlar. Ama “*Kürdün kafasına vurmadın mı adam olmaz*” derler. Biz şiddetin dozajını biraz arttırınca hemen silahlarını bıraktılar. Böylece alanda iki köy dışında çete köyü kalmadı. Bu köyler *Bezele* ve *Nugoyla*'dır. Her iki köy taburun hemen yanında oldukları için kolay kolay yönelemiyoruz. Ancak üçünü, yani taburu ve her iki köyü hedef alarak bunlara yönelmek mümkündür.

Bu yılki kampımızı *Herki* alanında yapacaktık. Hazırlıklarımızla birlikte silah bırakan köylere de zaman zaman gruplarımızla giriyorduk. Köylülerin yaklaşımı oldukça olumluydu. Bize güvenmek zorunda olduklarını onlar da biliyorlardı. Her defasında kendilerine sahip çıkmamız gerektiğini dile getiriyorlardı. Bu onlar açısından olumlu bir gelişmeydi. Parti tarihinde ilk defa bu alan içerisinde üslenmemizi yapacaktık. Bunun verdiği mutlulukla her arkadaş coşkulu bir şekilde çalışmalarına kendini veriyordu.

Her takım kendisi için belirlenen yerde çadır yaptı. Kampımız her an için hizmetimize hazır bekliyordu. Kampımız iki güç arasında kalıyordu. Kuzeyde iki saat uzaklıkta olan *Bezele* karakolu ve Güneyde *Basya* kıyısında, bir saat uzaklıkta bulunan KDP *makarası* vardı. Hemen arkamızda bulunan KDP bizim için tehlikeliydi. Özellikle Güney'e geçmek istediğimizde engel çıkarıyordu. Ayrıca iki güç arasında kalmak da çok tehlikeliydi. TC ile aramızda bir çatışma çıksa, onların da sınır yolunu tutacakları kesindi. Bundan dolayı arkamızı

sağlama almalıydık. Son günlerde KDP Metina'da ve Xankûrkê'de arkadaşlara yönelmek istemişti. Zaten onlara yönelmemiz yönünde biz de talimat almıştık. Bunun üzerine hem arkamızı sağlama almak, hem de onlara gereken cevabı verip sınırdan kovmak için *Basya makarasına* saldırı kararı aldık. Buranın keşfini daha önce yapmıştık. Ayrıca her arkadaş hepsinin yerlerini biliyordu. Planımızı yaptık. Hedef *makaranın* tamamen imha edilmesi, içindeki cephanenin alınmasıydı. 18 Kasım akşamı eylem düzenimizi alarak hedefimize yöneldik. Sabaha karşı baskın yapacaktık.

KDP güçleri baskınlardan çok korkuyorlardı. Güney Savaşı'nda da gece baskın yaptığımızda hepsi kaçıyorlardı. Bas bas bağırarak “*erkek-seniz gündüz gözüyle gelin, o zaman kim erkek görelim. Siz gece Kürt-lerisiniz*” diyorlardı. Çok ilkeller ve taktikle savaşmayı bilmiyorlar. Gece baskınlarından ödleri kopuyor. Sabaha doğru bütün gruplarımız yerlerini almış eylemin başlamasını bekliyorlardı. Saldırı gruplarımız alt taraflarına kadar sızmışlardı.

Saldırı gruplarının aynı anda *makaraya* roket atışlarıyla eylem başladı. Bütün ateşler *makaraya* doğruydu. Derin uykuda yakalanan KDP peşmergeleri neye uğradıklarını bilmediler. On dakikada bütün *makara* ve önündeki mevziler düştü. Arkadaşlar *makaranın* içine girdiler. Sekiz tanesi ölmüştü. Yedi tanesini de esir aldılar. Üç-dört tanesi de pijamalı olarak kaçmayı başarmıştı.

Eylemde roketçimiz Semir arkadaş şehit düştü. Şehit düşmesi tamamen acemiliğindendi. Onun eylemdeki görevi roketlerini isabetli bir şekilde *makaraya* atmak. Bu görevini yaptıktan sonra o geri çekilecek, diğer arkadaşlar devreye gireceklerdi. Görevini başarıyla yapmıştı. Tüm roketleri isabetli vurmuştu. Fakat bununla yetinmemişti Semir heval. Yanındaki arkadaştan bombasını alıp saldırıya geçmek istemişti. Bombanın pimini çekip düşmana atacağı sırada bomba kendisinde patlamıştı. Ve Semir heval kendi acemiliğinin kurbanı olmuştu. Sabah *makara* elimizdeydi. İçindeki cephanenin çoğu yanmıştı. Yanmayan cephane ve peşmergelere ait silahları aldıktan sonra *Dirre* tarafına geri çekildik.

Bu eylemle birlikte sınırdaki diğer karakollara da yönelme kararı al-

dık. Yalnız bu *makarayı* vurduktan sonra hemen paniğe kapılan sınırdaki KDP'liler ertesi gün kaçtılar. *Dêsate*'deki, *Herguş*'daki ve *Herki*'deki KDP *makaraları* alanı terk ederek daha güneye kaçtılar. Böylece alanın tamamı denetimimize girdi. Biz de bölük olarak hem kendimize geniş bir sahayı açtık, hem de arkamızı güvenceye aldık. Böylece kampımızda gönül rahatlığıyla kalabilirdik.

Eylem karargah tarafından da başarılı olarak değerlendirildi. Sınırdaki bu *makaralar* TC'nin birer karakolu gibi işlev görüyorlardı. Alanda hareketlerimizi kısıtlıyorlardı. Biz bunu olumlu ve sessiz kalarak karşılayacak değildik. Kendimize hareket sahası açmak zorundaydık.

TC, bugüne kadar yaptığı açıklamalarda hep “*teröristler Güney'den gelip karakolumuza saldırdılar*” diyordu. Bu defa biz Kuzey'den gidip Güneydeki işbirlikçilerin karakolunu ortadan kaldırdık. Zaten Barzani ve Talabani de, Kuzeyden gelinip kendilerinin vurulduğunu belirterek TC'yi suçladılar. Sınırda ikiyüz ellibin kişilik bir ordu yığarak sınırı koruyamayan düşman, dörtbin kişilik KDP güçlerinden sınırı korumasını istiyor. Bu gülünecek bir durum. KDP bunu bildiği halde para için göze alıyor. Kendi topraklarımıza bizi sokmamak için önümüze set kurmak istiyor.

Sezon sonu pratiğimizin olumlu sonuçlar vermesi bütün arkadaşların morallerini oldukça yükseltti. Yapımız kendine geldi. Daha hareketli, daha sıcak, daha coşkulu oldu. Kamp yaşamı fiilen başlamasına rağmen, biz yine de önümüze bazı hedefler koyduk. Bu kış sürecinde sadece kendimizi kamp yaşamıyla sınırlandırmanın doğru olmayacağını düşünerek, bundan sonraki süreçte de hareketliliğimizi sürdüreceğimizi belirttik.

1 Aralık 1993

Ve kampımıza yerleştik. KDP'ye yönelik eylemden sonra *Dirre* taraflarında biraz kaldık ve tekrar kampımıza geldik. Kampımızla Güney sahasındaki güçlerimiz arasında hiçbir engel yok artık. Alanda gündüzleri de hareket edebiliyoruz. Kampımızın yeri çok güzel. Sık ağaçlık bir yerdeyiz. *Basya* suyu hemen altımızdan geçiyor. Sınır yarım saat ilerimizde. Her ne kadar kampa yerleşmişsek de yaşamımız

kampla sınırlı kalmıyor. Etrafımızdaki köylere sürekli girip çıkıyoruz. Onlar da bu girişlerimizden memnun oluyorlardı. *Herki, Gulka, Begalte* köylerine sık sık giriyoruz, onları yalnız bırakmamaya çalışıyoruz. Kışın ve havaların soğuk olmasından dolayı düşman halkı ablukaya almak istiyor. Silahları bırakan köylere tekrar silah vermek istiyor. Silah bırakan köylerin hemen hepsi tekrar silah almaya yatkın insanlar. Zaten bu silahları baştan beri çoğu bize karşı kullanmak için değil de, maaş almak için almışlardı. Tabii düşman silahıdır, sürekli elinde oldu mu bir gün o silahı kullanmak zorunda kalırsın. Düşman yeri geldiğinde bunu onlara dayattı ve birçoğunu bize karşı savaştırdı. Biz alandaki tüm köylere girip çıkmakla, onlara varlığımızı hissettirmek istiyoruz. Alanda olduğumuzu bildikleri zaman, silah almaya yanaşmayacaklarını biliyoruz. Geçmiş yıllarda sonbahar oldu mu güçlerimiz Güney sahalarına çekiliyor ve yaz aylarında ancak halkın içine girebiliyorlardı. Bundan dolayı da halkın içinde denetim tam sağlanamıyordu. Ama bu yıl en soğuk aylarda bile büyük bir sıcaklıkla halkın içine giriyoruz.

Bulduğumuz *dolda* hâlâ kar yağmadı. Fakat yağmur durmak nedir bilmiyor. Su sorunu kampımızın en büyük sorunu. Kampımız içinde su yok. Suyumuzu *Basya* suyundan karşılıyoruz. Suya gidiş-gelişlerimiz kırk dakikamızı alıyor. Kampımızın yukarısındaki sırtlar karla kaplanmış. Sırtlardan dollara indikçe karın olmadığı göze çarpıyor. Kısa bir süre sonra kampta eğitim çalışmalarına başladık. Eğitim programımızı partinin merkezi eğitim programına göre yürütüyoruz. Bu yıl hem eğitim, hem pratik iç içe yürüyecek. Böylece hem düşmanı rahat bırakmamış olacağız, hem de eğitimden büyük güç alacağız. Ülkedeki bütün güçlerin pratikle eğitimi iç içe yapması yönünde Parti Önderliği'nin genel bir talimatı da geldi.

Bu kış süreci çok sıcak geçecek ve 1994 yılı çok büyük bir savaş yılı haline getirilecektir.

15 Aralık 1993

Eğitim çalışmalarımız devam ediyor. Her ne kadar kar yağmış olsa da, keşif faaliyetlerimiz devam ediyor, herhangi bir engelle karşılaşmı-

yoruz. Ayrıca yoğun kar bize eylem yapmak için fırsat veriyor. Keşif grupları hedeflere yönelik keşif faaliyetlerinde bulunurken, geriye kalan arkadaşlar da eğitim çalışmalarlarıyla uğraşiyor. Son iki gün içinde karargah, eğitimimizin daha sağlıklı ve verimli geçmesi için önderliğin bazı çözümlemelerini yolladı. Çözümlemelerin yanında birkaç Serxwebûn da geldi. Çözümlemeleri eğitimde okuyup üzerinde tartışıyoruz. Diğer kitapları da arkadaşlarla bireysel çalışma saatlerinde birlikte okuyoruz.

Gelen Serxwebûn'lardan birini alıp okumaya başladım. Terzi Cemal provokasyonunu ve onyedi yoldaşımıza yönelik katliam hakkında yazılar vardı. Şehit düşen yoldaşlar arasında Devrim Tural (Şoreş) heval de vardı. Onun ismine gözüm iliştiğinde bir taraftan sevindim, bir taraftan da acı duydum, üzüldüm. Acıyı sevinci ve üzüntüyü bir arada yaşamak belki de ilk defa bana nasip oluyordu.

Ajan diye Devrim heval katledilmişti. Devrim'in partiye, şehitlere bağlı bir yoldaş olduğunu daha biz sempatikanken biliyordum. Partimiz bu gerçekliği açığa çıkartarak asıl ajanları cezalandırmıştı. Onlar böylesine temiz, dürüst ve partiye bağlı yoldaşlara kendi ajanlıklarını mal ederek partiyi tasfiye etmek istiyorlardı.

Devrim heval bizden sonra saflara katıldığı için çok sevinmiştim. Yalnız ajan diye şehit edilmesine oldukça üzüldüm, acı duyuyordum. Tam sekiz yıl birlikteydik. Bir sınıfta aynı masayı sekiz yıl paylaşmak kolay olmasa gerek. Güzel, zor ve acı birçok şeyi yaşadık. Aynı sıralarda birbirimize dertlerimizi açtık. Ve beraber saflara katılma kararı verdik. 1991 yılındaki çıkışımızda Devrim heval de yanımızdaydı. O gün ne kadar mutluydu, ne kadar coşkuluymuş. Arkadaşları görmek için sabırsızlığından nerede ise patlayacaktı. Ama o gün arkadaşlar gelmediler. Ve biz tekrar geri dönmek zorunda kaldık. Keşke o gün yoldaşlarımızla buluşabilseydik. O zaman Devrim heval Terzi Cemal alçağının eline düşmezdi ve ajanlıkla suçlanıp katledilmezdi.

Biz geri döndükten sonra ailesi onu bizden koparmak istedi. Evin iki çocuğunun büyüğüydü. Ailesinin maddi durumu oldukça iyiydi. Bizim yanımıza gelmemesi için onu ve bizi tehdit bile ettiler. Ama o arkadaşlığımızı her şeyin üstünde tuttu. Ailesinin bu davranışına karşı bizimle

ilişkilerini daha da geliştirdi. Ailesi bizden ayrılamayacağını görünce onu Antep'teki amcasının yanına yolladı. Ailesi onu Antep'e yollamakla kendi elleriyle Devrim'i, Terzi'nin eline vermiş oldu. Çünkü Devrim dağa kesin çıkacaktı. Ondaki duygular, düşünceler nerede olursa olsun onu dağa götürecekti. Antep'e gider gitmez partiyle ilişki kurma arayışına girdi. O sıralar ben de İzmir'e gitmiştim, sürekli telefonlaşıyorduk. Her defasında ilişki bulamadığından yakınıyordu. Ben dağa çıkmadan önce yine görüştük. O hâlâ ilişkiye geçmemişti. Ben ona “*eğer istiyorsan buraya gel birlikte gidelim*” dedim. Ama o kabul etmedi. Artık kendi çabalarıyla katılmak istiyordu ve en kısa sürede kendisinin de geleceğini söyledi. Ben onun bu düşüncesini yerinde buldum ve saygı duydum.

Devrim heval!

Şimdi acı çekiyorum. Sizin gibi dürüst ve partiye bağlı olan yoldaşları katletmeleri dünyada yapılabilecek en büyük haksızlıktır. Halbuki sen yeni katılmıştın, duyguların bambaşkaydı, nasıl şehitlere layık olabileceğini, nasıl partinin iyi bir militanı olacağını düşünüyordun. Halkımıza, partimize hizmet etmek için ilk adımı atmanın coşkusunu yaşıyordun. Ama hainler kendi kötü emellerine ulaşmak için yeni kurbanlar arıyorlardı. Seçilen bu kurbanlardan biri de sendin.

Hatırlıyorum seninle bazen hayaller dünyasına daldardık. Dağların başına çıkardık. Elimize aldığımız kleşle dağların en yüksek yerinde vadileri izlerdik. Sonra yavaş yavaş derin vadilere doğru iner, halkımızın içine girerdik. Ardından Başkan APO'nun yanına giderdik. Başkan konuşurken can kulağıyla onu dinlerdik. Ve Başkan'a layık olmak için birbirimize sözler verirdik. Sonra bu güzelliklerin içinden birdenbire uyanırdık. Hayallere dalmak seninle güzeldi. Çünkü hayallerimiz birdi. Seninle *musahip* (kankardeş) olduğumuz günü hatırlıyorum. Aynı duyguları ikimiz de paylaşıyorduk. Birbirimize “*musahip*” ve sonunda *musahip* olduk. Ailem de seni çok severdi. Bizim eve gelmediğin zaman hepsi seni merak ederlerdi. Bu dostluğumuza; kardeşliğimize onlar da sonuna kadar destek veriyorlardı. Sizinkiler sevimliyidiler, yalnız biz dağdan geldikten sonra dostluğumuzu bozmak istediler. Ama sen dostluğumuzu her şeyden önce tutun. En güzeli dün *musahip* iken, bu-

gün yoldaş olduk. Sana bir de yoldaş demeyi isterdim ama diyemedim. Sana fazla yaşama fırsatı vermediler. Yoksa çok geliştireceğine inanıyordum. Partimize, halkımıza yararlı bir militan olabilirdin ama onlar bir defa düşman olmuşlar ve partimize her yerde darbe vurmak istiyorlar. Halbuki sana düşman önünde savaşma fırsatı verilmeliydi. O zaman bir aslan gibi kükrerdin, bin yılların kinini, öfkesini kusardın. Ama hainler bunun yerine seni katlederek, savaşma fırsatını sana vermediler.

Hainler utansın. Onların hepsi lanetlidir. Belki de sen kinini, intikamını düşmana karşı kusamadın, istediğin gibi dağların en yüksek yerine çıkarak elinde kleşinle vadileri izleyemedin, belki de seni halkımızın içine bile sokmadılar. Ama iyi bilmelisin ki Devrim heval; sen ve onaltı yoldaşımız ölmekten hiç korkmadınız, ihanetçilere karşı durmasını bildiniz ve bunu kanınızla kanıtladınız. Sana layık olacağım Devrim heval! Her zaman seni mücadelemizde yaşatacağıma dair bugün ant içtim.

Ne zaman ki dağların en yüksek yerine çıkarsam, vadileri izleyecek ve seninle olan düşümüzü yaşatacağım, senin yerine de her tarafı boydan boya izleyeceğim. Ne zaman halkın içine girersem, o zaman senin yerine de halkla konuşacağım. Eğer bir gün Başkan APO'yu görürsem, o zaman onun konuşmalarını senin yerine de can kulağıyla dinleyecek, ona layık olacağıma dair söz vereceğim.

Mücadelen önünde saygıyla eğilirken, ancak parti çizgisi karşısında ki anlayışlara ve iç ihanete karşı mücadele ederek sana layık olabilir ve mücadelemizi koruyabilirim.

Seni ve onaltı yoldaşımızı her zaman mücadelemizde yaşatacağız!

30 Aralık 1993

Hemen kuzeyimizde bulunan *Bezele* karakolunun keşfini yapmıştık. Keşif sonuçlarını değerlendirdik. Sonuçta karakola yönelme kararı aldık. Yalnız bizim gücümüz bu karakolu ortadan kaldırmak için yetmiyordu. Onun için *Govende*'deki bölüğümüzden takviye istedik. *Govende*'de kar yağmasına rağmen, oradaki bölüğümüzden ancak iki takımlık güç yardıma gelebildi. Gücümüzün tamamlanmasından sonra eylem planlamasına geçtik.

Yüksek sırtlar karla kaplı olduğundan dolayı, düşman karakoldaki gücünü azaltmıştı. Karakolun etrafındaki mayınların da fazla etkili olmayacağını düşünüyorduk. Düşman *Çarçela*'nın hemen altında bulunan tepeyi boşaltmıştı. Savunma tedbirlerini azaltmıştı. Yapacağımız eylemde birçok avantajlarımız vardı, hem doğa şartları da bizden yana sayılırdı. Planlamada hedefimiz düşman karakolunu tepesiyle birlikte imha etmektir. Yine düşmanın hareketli birliğinin olma ihtimaline karşı bir grubumuz düşmanın arkasına sarkacak, pusu atacaktı. Üç koldan saldırı yapılacaktı. Birinci kol *Gulka dolundan* gidecek ve buradan düşmana saldıracaktı. İkinci kolumuz da boğaz tarafından saldıracaktı. Üçüncü kol tepeye saldıracaktı. Aynı zamanda savunma grubumuz karakolun üçyüz metre üstündeki sırtta mevzilenecekti. Genel savunmamız da boğazda olacaktı.

Planlama tartışılarak yapı tarafından kabul edildi. Ayın 24'ünde hareket ettik. Yapının morali yerindeydi. Eğer bu karakolu ortadan kaldırırsak alanın büyük bir kesimi düşmandan temizlenmiş olacaktı. Onun için arkadaşların hepsinde büyük bir saldırı arzusu vardı. Devrim hevalin şehit düştüğünü yeni öğrenmiştim. Bu eylemde görevimi yerine getirerek, Devrim hevalin anısına layık olmanın ilk adımını atacaktım. Onun için bir daha hırslıydım. Her yoldaş gibi ben de iddialıydım.

Gece hareket ettik. Yükseklerle çıktıkça dondurucu soğuk kendisini hissettiriyordu.

Son noktamıza gelip bekledik. Akşama doğru herkes yerini alacak ve gece karanlığının çökmesiyle eylemi başlatacaktık. Noktamızda heyecanlı bir şekilde eylem anını beklerken, keşif grubu son defa hedefi keşfetti. Keşif bittikten sonra grup yanımıza geldiğinde düşmanın kampımıza doğru harekete geçtiğini söylediler. İnanamadık. Biz onların üstüne gidiyorduk, onlar da bizim üstümüze geliyorlardı. Ben bugüne kadar böyle bir şeye hiç tanık olmadım. Peki kampımızın yerini nasıl tespit etmişlerdi? Yoksa onlara yönelik eylem yapacağımızı biliyorlar mıydı? Bu sorular hemen kafaları karıştırmaya başladı. Düşmana yakın köylerdeki ajanların kampımızın yerini söylemiş olabileceğine, yine karakol keşfine giden gruplarımızı düşmanın görmüş ya da sabahları alanı kontrol eden düşmanın hareketli

birliği, arkadaşların kardaki ayak izlerini görmüş olabileceklerine ihtimal veriyorduk. Hemen planımızı değiştirdik. Düşmanın tepesine bir grubumuz yönelecek, savunma grubumuz da harekete geçen düşmanı arkadan vuracaktı. Biz diğer güç ise kampa geri dönecektik. Akşama doğru belirtilen şekilde herkes yerlerine doğru hareket etti. Biz kampa geldik. Hemen tepecilerimizi çıkardık. Daha önce eylem yapacağımızdan dolayı kamptaki bütün malzemelerimizi toplamıştık. Kuru bir çadırdan sadece sobamızı yakarak dinlendik. Saat sabahın beşinde tepecilerimiz kampın üstündeki tepelerin hepsinde düşmanın olduğunu acilen kampı terk etmemizi söylediler. Bunun üzerine hepimiz tepeye çıktık.

Tepeye çıktığımız gibi çatışmalar başladı. Onlar uzaktan bize ağır silahlarla ateş ediyorlardı. Biz de silahlarımızla karşılık verdik. Çatışa çatışa *Basya* suyunun karşı sırtlarına geri çekildik. Askerler ve çeteler birlikte hareket ediyorlardı. Arkamız açık olduğundan geri çekilmeyi rahat yaptık. Düşman da bize yaklaşmaya hiç yanaşmıyordu. Ancak uzaktan ateş edebiliyordu. Grubumuzun hepsi *Erdevel* taraflarına fazla zorlanmadan geri çekildi. Asıl düşündüğümüz tepe saldırısına giden grubumuz ile düşmanı arkadan vurmaya giden grubumuzdu. Çünkü her iki grubumuz doğal olarak düşmanın arasına giriyorlardı. Akşama kadar her iki grubumuz da bize ulaşamadılar. Ertesi gün sabah gruplarımız bize ulaştılar. Arkadaşlar tepeye saldırmışlardı ancak tepe boş çıkmıştı. Bunun üzerine arkadaşlar ellerindeki BKC ve roketlerle karakolu taramışlardı. Bu grupta yer alan iki arkadaşımız düşmanın döşemiş olduğu mayına basarak şehit düşmüşlerdi. Diğer grubumuz arkada bir grup düşmana attıkları pusuda sonuç alıcı bir şekilde vurduktan sonra kayıp vermeden geri çekilip yanımıza geldiler. Düşman kampın içinde sadece kuru çadırları ele geçirebilmişti. Biz de geri çekilerek yeni bir kamp hazırlığına başladık.

Düşmana kampımız hakkında bilgi, köyün içindeki ajanlar tarafından verilmişti. Yine keşif gruplarımızın ayak izlerini düşmanın görme ihtimali oldukça yüksekti. Güney tarafı sağlam olduğundan dolayı zorlanmadan geri çekilmeyi yapmıştık. Eğer KDP *makarasını* kaldırmış olsaydık, onların da arkadan bize yöneleceği, böylece çok zorlana-

çağımız kesindi. Onları oradan kaldırmakla çok iyi ettiğimiz ortaya çıkıyor.

Yeni kampın hazırlıkları sürüyor. Yeni yıla *Erdevel* taraflarındaki *Dola Saç*'taki kampta gireceğiz.

7 Ocak 1994

Yeni bir yıla daha giriyoruz. 1993 yılı savaşımız açısından büyük bir zafer yılı olarak geçti. Savaşımız çığ gibi büyüdü. Partimiz açısından tarihte ilk defa böylesine planlı ve sonuç alıcı bir savaş yılı geçirdik. İnisiyatif birçok yerde bizim elimize geçti. Bundan sonra savaşımız daha da büyüyecek ve 1994 yılı özgürlük ve bağımsızlık yolunda büyük bir yıl olacaktır. 1993 yılı benim için de çok önemli bir yıl oldu. Bir savaş pratiğini yaşadım. Savaş ortamında kendimi tanıdım. Savaşı biraz öğrendim. Düşmanımı tanıdım. 1993 yılı benim için her yönüyle yepyeni ve geliştirici bir yıl oldu. 1994 yılına bütün yoldaşlarım gibi büyük bir coşkuyla giriyorum. Ve bu yıl benim için başarı, kendimi dönüştürme yılı olacak. Savaştaki var olan eksikliklerimi üzerimden atarak, daha güçlü bir şekilde pratiğe çıkarak partime ve şehitlerimize layık olacağım.

Bugün 7 Ocak.

Tam bir yıl önce bugün Zağros'un ilikleri donduran soğuşunda Cevahir ve Sertaç hevalerin şehit düştüğünü öğrenmiştim. Bugün Cevahir hevalin şahadetinin ikinci yıldönümü. Bir yıl öncesini hatırlıyorum. Çok acı çekmiştim, hem de hayatımdaki en büyük acıyı. Bugün ilk duyduğum an gibi duygularım hâlâ devam ediyor. Kinimi intikamımı hâlâ almış değilim ama, içimde yanan intikam alevleri daha da gürleşmiş. Şahadetleri ilk öğrendiğimde yıkılıp kaldım. Kendimi öylesine yalnız hissetmiştim ki, anlatmam imkansızdı. Ama yanıldığımı farkettim. Yalnız değildim. Her bir yoldaşım bana sürekli destek vererek, onların yokluğunu bana aratmadı. Ama bir gerçeklik var ki, ben her zaman onları yaşadım. Onların özlemiyle yanıp tutuştum. Hâlâ da onların şehit düştüklerine inanamıyorum.

Evet Cevahir heval, seni nasıl anlatayım? Duygularımı nasıl dile getireyim? Sizlere olan özlemimi kime anlatayım? Sana anlatacak o ka-

dar çok şeyim var ki-, anlatacaklarımın hepsini duymanı isterdim. Beni can kulağıyla dinleyeceğinden hiç şüphem yok, eskiden de benim dert ortağımydın. Her şeyimi sana anlatırdım. Sen önce beni dinlerdin, sonra bana her türlü yardımı sunardın. Yine de yalnız değildim. Her günüm sizlerle geçiyor. Bazen rüyalarım giriyorsunuz. O gün dünyanın en mutlu insanı oluyorum.

Küçükken köyün en haylazıydım. Köydeki kadınlar, erkekler, çocuklar, hepsi senden yakınırlardı. Evimizin önünden geçen yollara pusular atar, geleni-gideni taş yağmuruna tutardın. Çünkü gelen-gidenin yolu bizim evin önünden geçiyordu. O yoldan geçmek, köydeki her insan için büyük bir başarıydı. Okula başladığında dördüncü sınıftan sonra her gün okuldan kaçıyordun. Yatılı okulda okuyorken, kaçıp tek başına eve geliyordun. Ertesi gün babam tekrar seni alıp götürüyordu. Bir sezon boyunca okuldan kaçman devam etti. Köyden taşındığımızda tüm köylüler bayram etmişlerdi. Artık rahat rahat gidip gelebilirlerdi. Az mı insanların camlarını kırdın? Tabii 1986 yılına kadardı bu.

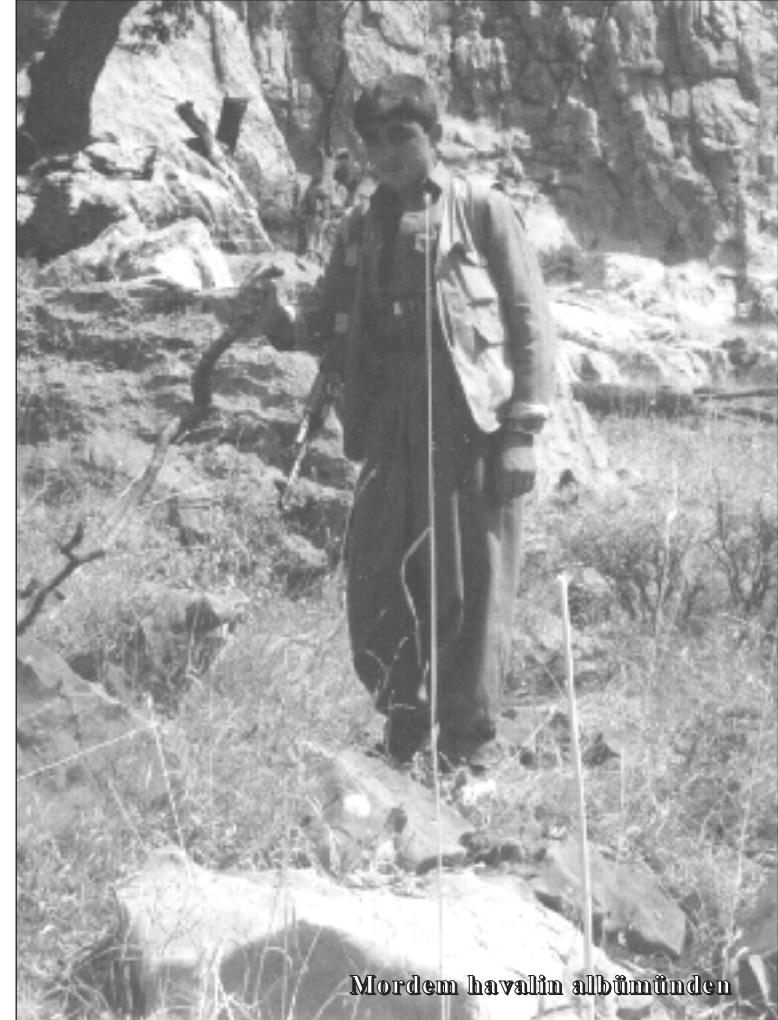
Birdenbire sana bir şey oldu. Herkesle kavga eden Kenan, kızdığında bizleri döven Kenan gitti, yerine herkese yardım eden, herkesle güzel konuşan Kenan geldi. Ondan sonra herkes seni sevmeye başladı. Ben de her zaman seni severdim. Kavga ettiğimizde ise tam kavgaya tutuşurduk. Sen beni iyice döverdün. Ama yine de ben en çok seni severdim. Kafamı kırdığında, oluk oluk kan geldiğinde bile ben seni severdim. Çünkü gözlerimi açtığımdan beri hep seninleydim. Yatılı okulda beraber okuduk. Beraber dükkana giderdik. Hiç ayrılmazdık. Gece-leri bile beraber yataydık. Ayrıldığımız güne kadar da aynı yatakta kucağında yataydım. Bana ilk olarak “Kürdüz” dediğinde ben tepki gösterdim. Biz Aleviyiz demiştim. Zamanla bana Kürtlüğümü kavrattın. İlk evden ayrıldığında günlerce kimseyle konuşmak istememişim. Top oynamak istemiyordum. Dükkana gitmek istemiyordum. Geceleri bile yatarken korkudan gözlerime uyku girmiyordu. Hep yolunu bekler oldum. Kardeşim, arkadaşım artık gelsin diyordum. Bir gün okuldan gelirken seni karşımda görünce heyecandan ve sevincimden neredeyse uçacaktım. Sana sarılarak doya doya öptüm. Artık bir daha ayrılmayalım demiştim. Ne kadar değişmiştin, ne kadar olgunlaşmıştın. Sendeki

bu durumları gördükten sonra, yavaş yavaş ben de gerçekleri görmeye başladım. Senin yanında kendime güveniyordum artık. Bir daha hiçbir zaman senden ayrılmak istemiyordum.

Dağa çıkacağını söylediğin zaman korkmuştum. İçimde bir acı hissetmişim. Gitmeni istemiyordum. Hatta gitmemen için sana yalvarmışım. Ama sen karar vermiştin. Sevdanla yüce dağlara çıkacaktın. Sana o kadar alışmışım ki, senden ayrılmamak için beni de o zaman götür demiştin. Ama sen gülmüştün. Partiyi tanımadığımı, önce kendimi geliştirmem gerektiğini söylemiştin. Bir gün eve geldiğimde yoktun; gitmiştin. Artık bu gidişinle bir daha görüşmeyecektik. Son gidişinde seni yolcu edemediğim için hâlâ kendimi suçluyorum. Son defa doya doya sana sarılmadım, sana kendimi geliştirip yanına geleceğimi söyleyemedim. Ama bir gün mutlaka seni tekrar göreceğimi düşünüyordum. O zaman senin iyi bir arkadaşın olduğumu ve arkadaşlığımıza ihanet etmediğimi söyleyecektim. Sana yoldaşım diye hitabedecektim.

Saflara katıldığımda ansızın, birdenbire karşına çıktığımda belki de şaşıracaktın. Ama ben dünyanın en mutlu insanı olacaktım. Seninle adım adım güzel ülkemizin dağlarını gezecektik. Bana savaşı öğretecektin. Beraber eylemlere girecektik. Ve senin hiçbir zaman şehit düşeceğini aklımdan geçirmemişim. Haberin var mı? Sertaç heval de senin gibi savaşarak güzelim Dersim dağlarında ölümsüzleşti. İlk öğrendiğimde duyduğum üzüntüyü, acıyı şimdi yendim. Sizler ülkemizin kurtuluşu, halkımızın kurtuluşu için kanınızı akıttınız. Üzülmek, acı çekmek yerine, kendimi savaşta güçlendirerek düşmandan intikam almalıyım, kinimi ona boşaltmalıyım. Ona yoldaşlarla birlikte ülkemizi zehir etmeli ve onu ülkemizden kovmalıyım.

Biliyor musunuz, bu sene ben de sıcak savaş içindeki yerimi aldım. Başlarda tereddütlü yaklaşıyordum. Bu işi yapamamaktan korkuyordum. Ama sizleri düşündükçe kendime güvenim artıyordu, cesaretleniyordum. Ve adım adım korkumu yendim. İlk defa düşmanla karşı karşıya çatıştığımızda uçakların *Besta*'ya yaptığı saldırı gözlerimin önüne geliyordu. Sen tepeye koşuyorsun, arkadaşları mevzilendiriyorsun, düşman, kahrolası uçaklarıyla üzerine bomba yağdırıyor. Dersim ve

Karakoçan gözlerimin önünden geçiyordu. Sertaç heval, beş hevaliyle birlikte bulundukları evin etrafını düşman kuşatıyor, onları top ve lav silahlarıyla katlediyor. O anda hemen düşmana saldırmak ve ondan intikam almak istedim. Ama intikamın öyle alınamayacağını biliyordum. Savaşta düşmana karşı akıllı savaşmak ve her gün ondan intikam almak gerekiyordu. Yavaş yavaş savaşı öğreniyorum. Kendimi bu savaşta tanıyorum. Zayıflıklarımı görüyorum. Onları gidermek için daha yoğun çaba harcıyorum. Ben savaşta devrimlerin kansız olamayacağını öğrendim. Kan akıtmadan güzel ülkemiz kurtulamaz. Kan dökmeden, düşman sökülüp atılmadan güzel ülkemiz kurtulamaz. Kan dökmeden, düşman sökülüp atılmaz ve kan dökmeden kurtuluşun bir anlamı olmaz. Sizler canınızı verdiniz, topraklarımızı kanla suladınız. Ve bugün şehitlerimizin kanı üzerinde her taraf özgürleşiyor. Çiçekler kıpkırmızı açıyor. Dağlarımız her gün daha da kızılılaşıyor. Akan kan daha da akacak, çünkü ülkemiz kanımıza hasret. Onun her karış toprağına kanımızı vermedikçe bu topraklar bizlerle barışamaz.

Kardeşim, size layık bir heval olmasını bileceğim. Her gün kendi yetmezliklerime yönelerek, kendimi intikamınızı almak için hazır hale getireceğim. Sizinle övünüyor, sizinle gurur duyuyorum. Gün gelecek siz de benimle övünecek, benimle gurur duyacaksınız. Bana ve Ercan'a teslim ettiğiniz direniş bayrağını hiçbir zaman yere düşürmeyeceğiz. Bayrağı hep göklerde dalgalandıracağız. Ve size layık bir kardeş, bir heval olmasını bileceğiz.

Şahadetinin ikinci yıldönümünde anın önünde saygıyla eğilirken Kenan heval, 1994 yılını özgürlük ve bağımsızlık yılı haline getirerek, anınıza en anlamlı karşılığı vereceğiz.

7 Ocak Besta şehitlerini her zaman mücadelemizde yaşatacağız!

20 Ocak 1994

Pratik ve eğitim çalışmalarımız iç içe devam ediyor. Bir taraftan eğitimimiz devam ederken, diğer taraftan hem yakın köylere girip çıkıyor, hem de bahar hazırlıklarını yapıyoruz. Yüksek yerlerin hepsinde kar yağmasına karşın kampımızda ve çevresinde hiç kar yok. Yağan yağmurlardan birçok yer çamurdan geçilmiyor. Son günlerde bir dişim

çok ağrıyordu. Ağrısından yerimde duramıyordum. Ağrı başıma vurduğunda sanki beynim çatlıyordu.

Bunun üzerine arkadaşlar beni bir grupla birlikte dişimi çekmek için karargaha yolladılar. Ayrıca karargahda bazı işlerimiz vardı, onları da halledip dönecektik. Karargahla kampımız arasında bir günlük yol vardı.

Ayın onbeşinde karargaha gittik. Yolda hep yağmur altında yürüdük. Her tarafımız sırsıklam oldu. Kampa ulaştığımızda her taraf karlı. Biraz dinlendikten sonra yönetime ihtiyaçlarımızı aktardım. Onlar ihtiyaçlarımızı temin etmekle uğraşırken ben doktorun yanına gittim. Dişimin ağrısı hâlâ devam ediyordu. Doktor hemen malzemelerini hazırladı. Beni yere yatırdı. Çok korkuyordum. Nabız atışlarım gittikçe hızlanıyordu. Daha önce bir dişimi Kasap Dijwar çekmişti. Daha da korkmaya başladım. Ama bu doktorumuzun Dijwar'a benzemediğini söylüyorlardı. Dişi uyuşturdu. Dişin arası çürümüştü. Penseyi diş vurduğunda ve biraz sıkıştırınca sinirlerim altüst oldu. Öyle bir acı hissettim ki, dayanılmayacak bir acıydı. Bunun üzerine doktor penseyi çekti. Birkaç kere daha denedi, her seferinde daha da çoğalıyordu acısı. Ter içinde kalmıştım. Neredeyse eski acıyı arar oldum. Daha sonra dişimi çekmekten vazgeçtim. Öğleden sonra dişin acısı öylesine çoğaldı ki, başımı yere vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Acıya dayanmak zordu. Bu acının sürmesi yerine on dakikalık bir acıyı tercih ettim.

Tekrar doktorun yanına gittim. Doktor dişin bir tarafındaki diş etlerini yırttı. Tornavidayı dişin altına koyarak yavaş yavaş dişi kaldırdı. Böyle daha rahattı. Sonunda kaldırdı. Diş yerinden çıktığı zaman öylesine rahatlamıştım ki, anlatamam. Çekilen dişin yeri şişti. Ama umurunda değildi. Acısı bitmişti ya!

O gün orada kaldık. Sabah erkenden kampımıza geri dönecektik. Akşam kadro eğitimini gören arkadaşların yanında kaldık. Arkadaşlarla sohbet ediyorduk. Sohbetimiz gece geç saatlere kadar sürdü.

Sohbet ederken arkadaşlardan biri nereli olduğumu sordu. Ben de Varto'lu olduğumu söyledim. Bunun üzerine arkadaş bana yakınlaştı. Derin bir sohbe daldık. Kaya'ları tanıyor musun dedi, ben de hangi Kaya'lardan bahsettiğini sordum. O da "Ali Abbas Kaya'yı soruyo-

rum” dedi. Bu arkadaş Sertaç hevalden bahsediyordu. Evet tanıyorum dedim. Peki o nereden tanıyordu. Hemen bu arkadaşın, Fikret’in yeğeni olduğunu anladım. Çünkü Sertaç heval, Fikret’le birlikte aynı evde kalıyordu. Onların yanında Fikret’in yeğeni de kalıyordu. Fikret’i daha önce görmüştüm. O zaman bu arkadaş Fikret’in yeğeniydi. Saflara ne zaman katıldın, diye sordum. “1993 yılının Newroz’unda katıldım” dedi. Ve başladı bana Ali Abbas heval ve Kenan hevali anlatmaya. “Abbas heval bir destandı. Eğer partide biraz daha yaşayabilseydi çok gelişirdi” dedi. Bana Ali Abbas heval ve Kenan hevalerin şehit düştüğünü söyledi. Beni bir defa bulmuştu. İçini belki de bana boşaltıyordu. Nereden bilebilirdi ki, ben onların kardeşiyim, nereden bilebilirdi o anlattıkça ciğerlerimin parça parça olacağını. “Ali Abbas heval şehit düştükten sonra saflara katılma kararı aldım ve onun ismini aldım” dedi. Evet bu yoldaşın ismi de Abbas’tı, ne kadar duygulandım bu ismi aldığını söyleyince. O anlattıkça ben de dinliyordum, sonra Kenan hevali anlattı. 1988’de Ankara’da beraber kalmışlardı. Bizim aile hakkında her şeyi biliyordu. Özellikle Ali Abbas hevalin şahadetini kabul etmiyor ve “böyle erken olmamalıydı” diyordu. “Sonra o aileden iki kişi daha saflara katılmıştı. İsimleri Ercan ve Ayhan’dı. Ercan arkadaş, 1992 yılının sonlarına doğru Botan’a geçerken şehit düştü. Ayhan arkadaşın da nerede olduğunu bilmiyorum” dedi. Ercan hevalin şehit düştüğünü söylüyordu. Yanılıyor olmalıydı. Bir kez daha sordum. “-Ercan’ın şehit düştüğüne emin misin” dedim. “Tabi eminim” dedi. “O şehit düştüğünde biz Ankara’daydık. Haber geldi. Çatışmada şehit düştü. Akraba bir avukatları vardı, o cenazeyi almaya gitti. Fakat düşman vermemişti.”

Ben aynı soruyu belki de beş-altı defa tekrarladım. Aynı cevabı hep aldım. “Biliyorum şehit düştü. Parti ailesine haber vermiş ve avukat cenazeyi almaya gitmişti” diyordu. Bir anda ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi şaşırdım, dilim tutuldu. Elim kolum birbirine dolandı. Ama belli ettirmemeliydim Ayhan olduğumu o yoldaşa. Hiç durmadan anlatıyordu. Eminim benim Ayhan olduğumu bilse anlatmayacaktı. Ama o aileyi tanıdığımı söylediğim için arkadaş bana anlatarak rahatlıyordu. Ercan hevalin şahadetinden sonra parti aileye şahadetleri bildirmişti.

Bunun üzerine Ali amca çok üzülmüştü. İyi olmayan bazı akraba çevreleri de ona çok yüklenmişlerdi. “Dayanamayan Ali amca kalp krizi geçirerek vefat etti” dedi. Demek ki, babam da vefat etmiş, hem de üzüntüsünden.

Heval Abbas bana anlatıyor, ben dinliyorum. Ercan ve Ali amcayı düşünüyorum. O gece bana sigara dayanmıyordu. Sigara üstüne sigara içerek biraz olsun rahatlamak istiyordum. Artık anlatmaktan Abbas hevalin yorulduğunu fark ettim. Sabah yola gideceğimizi, onun için biraz dinlenmem gerektiğini arkadaşına söyledim, o da yerinde buldu. Hemen olduğum yerde uzandım. Kim uykuyu düşünüyordu. Genç kardeşim Ercan gözlerimin önüne geldi. Yaşlı babamı düşündüm. Yeni şahadet olaylarını öğreniyorum. Yine aynı günde iki canımın Kürdistanlılaştığını öğreniyorum.

Henüz 16’sındaydı Ercan. Yeni yeşermişti gencecik fidanlar gibi. O, Sertaç ve Cevahir hevalden aldığı bayrağı yere düşürmemişti. Onurlu bir şekilde bayrağı taşıdı ve asla yere düşürmedi. Ve O da tıpkı Ali Abbas ve Kenan hevaler gibi bayrağı bana teslim etti. Şimdi bayrağı en onurlu şekilde taşıma sırası bende. Sizlere söz veriyorum Ercan heval! Sizlerden aldığım direniş bayrağını hiçbir zaman yere düşürmeyeceğim. Son nefesime kadar bayrağı yükseklerde tutarak ve daha da yükseklerle taşıyarak sizlere layık bir kardeş, bir yoldaş olacağım.

Sabah erkenden kalktık ve Avaşin’deki karargah kampından kampımıza doğru hareket ettik. Arkadaşlara hiçbir şey belli ettirmemeye çalışıyorum. Bütün yol boyunca kardeşlerimi düşündüm. Bu defa önceki gibi köşeme çekilmeyeceğim, yaşamdan kendimi uzak tutmayacağım. Şehitlerimiz bizden ne istiyor, onu doğru kavrayacak ve istemlerine en doğru cevabı vereceğim. Kinime kin katıldı. Kesinlikle intikamını alacağım. Onun için kendimi iyi eğitmeli, bir an önce kendimi savaşa hazır hale getirmeliyim. Şahadetlere en anlamlı karşılığı vermeliyim. Onurluyum, onlarla başım dimdik, onlarla övünüyorum. Onlarla gurur duyuyorum. Arkadaşlarla, Kenanlarla, Ercanlarla, Devrimlerle daha güçlüyüm, daha kararlıyım, daha inançlıyım.

Biliyorum; onurlu olduğu kadar, omuzlarıma düşen yük de, görevler

de o kadar artmıştı. Her zaman, her yerde bu görevlerimin sorumluluğuyla hareket etmeliyim. Yeri geldiğinde onlar gibi şehit düşmesini, topraklarımızı kanımla sulamasını, vatanımın bedelini canımla ödemesini bilmeliyim. Yaşamda attığım her adım sağlam ve onlara yakışır olmalıdır. Onların yaşamını temsil etmeyi bilmeliyim. Her zaman bunun bilincinde olacak ve onun sorumluluğuyla hareket edeceğim. Ancak bu temelde yoldaşlarıma layık olabilirim.

Ercan heval benden tam bir ay önce saflara katılmıştı. 1 Mayıs günü okulunu bırakarak bir grup öğrenci arkadaşıyla saflara katıldı. Proleterlerin dayanışma ve birlik günü olan 1 Mayıs'ta kavgasını ve mücadelesini dağlara taşıyarak proleterlerin bir savaşçısı oldu.

Evet sen de kanını akıttın. Halkımıza ve tarihe karşı görevini layıkıyla yerine getirdin Ercan heval!

Babamın vefatına oldukça üzuldüm. Gerçekten de iyi bir baba ve yurtsever bir insandı. Ama ona çevre her zaman yüklendi. *“Senin çocukların terörist oldular, onlar Kürtlerin yanında yer alıyorlar”* diyorlardı. Bütün bunlara rağmen, sürekli bizi destekliyordu. *“Benim çocuklarım kötü ve yanlışlarla uğraşmazlar, ben onlara sonuna kadar güveniyorum”* diyordu. Bize güvenmesinde sonuna kadar da haklıydı. Çünkü biz halkımız ve vatanımıza karşı olan görevimizi yapmaya çalışıyorduk. Kesinlikle Ali baba; diğer kardeşlerim gibi sana layık bir evlat olmasını bileceğim. Seni sürekli yaşatmasını bileceğim.

Kampa nasıl vardığının farkına bile varamadım. Yolda hep düşündüm. Düşündükçe kendime en doğru olanları dayattım. Yaşasın, ölümle nikahlı ve özgürlüğümüzün teminatı ölümsüz şehitlerimiz!

30 Ocak 1994

“Bir halk köle ise, kölelikten ancak şehitleriyle kurtulur.”

Parti Önderliği'nin en çok sevdiğim sözlerinden biri. Halkımız bugün şehitleriyle zafere ulaşmanın eşiğine geldi. Şehitlerimiz bizim bağışsızlık simgelerimizdir. Onlardaki direniş ruhu, onlardaki kararlılık, fedakarlık bizi daha inançlı kılıyor.

Halk olarak inanılmaz derecede sömürüldük, ezildik. Başkaları tarafından insan yerine konulmadık. Ama bugün hepsinden hesap soruyo-

ruz. Tarihin lanetinden intikam alıyoruz. Şehitlerimizle ülkemize kan veriyoruz. Her tarafı kanla yeşillendiriyoruz. Zaferi kanla taçlandırıyoruz. Şehitlerin kardeşi olmak büyük bir onur benim için. Onlardaki direniş ruhu, cesaret, fedakarlık, kararlılık bana güç kaynağı oluyor.

Artık bütün zamanım onlarla geçiyor, onlarla yatıyorum, onlarla kalkıyorum ve onlarla yürüyorum. Omuzlarıma düşen görevlerin ağırlığını biliyorum. Bu görevi layıkıyla yerine getirebilmek için çok yoğun bir çaba harcamam gerekiyor. Kendimi dönüştürmem, geliştirmem şart. Bazen düşünüyorum, acaba görevimi layıkıyla yerine getirebilir miyim? Onlara layık bir kardeş, bir yoldaş olabilir miyim? Ama bildiğim bir şey var ki, eğer ben şehit düşseydim, onlardan biri şimdi benim yerimde olmuş olsaydı, kesinlikle görevlerini layıkıyla yerine getirirdi. Ben de kendime güvenmeliyim, kendimi güçlendirmeliyim. Abbasların, Kenanların, Ercanların mücadelesini layıkıyla yerine getirmeliyim.

Eğitime, yaşama ve görevlere kendimi vermeliyim. Eğitimden kendimi güçlendirmiş bir şekilde çıkmak zorundayım. Çünkü önümüzde büyük bir savaş yılı var. Bu savaşta yer almak ve savaş sorunlarına güç yetirmek için mutlak büyük bir dönüşümü yapmam gerekiyor. Bu dönüşümü yapmam için her şey hazır. Şehitlerden aldığım güçle yüceleşen bir dönüşümü yapacak ve pratiğe güçlü yöneleceğim. İntikam ancak böyle alınır. Benim de, intikam almaktan başka bir şansım yoktur. İntikamı, kendimi geliştirerek alacağım. İntikamı, yoldaşlarıma her türlü desteği, yardımı sunarak, onların da gelişmesine yardımcı olarak alacağım. İntikamı, devrimci yaşama aktif katılarak alacağım ve intikamı, silahıma hakim olarak, düşmana karşı savaşarak alacağım. Bendeki yükselen intikam alevlerini hiç kimse söndüremeyecektir. Yoldaşlarımdan intikamını almadan gözüme rahat uyku girmez.

Yaşam bütün hızıyla, bütün güzellikleriyle sürüp gidiyor. Bazen köylere girip çıkıyoruz. Kamp çevremize bir-iki kere kar yağdı. Daha çok da yağmur yağıyor. Eğitimimiz bütün canlılığıyla devam ediyor. Son günlerde geçmiş pratiğimiz üzerine yoğunlaşıyoruz. Her arkadaş eksik ve yetmezlikleri üzerine düşünüyor. Ben de pratiğim üzerine yoğunlaşıyorum. Bazı sonuçlar çıkarabiliyorum. Geçmiş pratiğimizden

ne kadar sonuçlar çıkarırsak, geleceğe daha güçlü ve emin adımlarla yönelmiş oluruz. Bu seneki kampımızda oldukça hareketliyiz. Çevre köylere girip çıkıyoruz. Tepeye çıkıyoruz. Devriyeye gidiyoruz. Sürekli hareketli olmamız hepimizin istediği bir şeydir.

Alana baharın erken geleceği şimdiden belli. Baharla birlikte güçlü atılımlar yapacağız. Eğer baharda inisiyatifi ele geçirirsek yıl sonuna kadar inisiyatif elimizde olur. Bahar atılımı için kendimi güçlü hazırlıyorum. Atılıma coşkulu, hırslı ve intikam tutkusuyla katılacak ve kardeşlerime, yoldaşlarıma layık olacağım. Artık her geçen gün kendime güvenim artıyor. Ve kendime inanıyorum.

5 Şubat 1994

Dün mangamız kampın tepesine çıktı. Çıktığımız yer alana hakim bir tepe. Her manga sırasıyla çıkıyor ve üç gün tepede kalıyor. Tepede günlük eğitim programını sürdürüyoruz. Günün belli saatlerinde karargahla telsiz bağlantısı kuruyoruz. Çalışmalar hakkında bilgiler veriyoruz. Karargah da bize yeni perspektif ve talimatlar veriyor. Sürekli ilişkiyiz. Sabaha doğru tepede devriyemizi çıkartıyoruz. Yüksek yerleri kontrol ediyorlar. Devriyelerimiz erkenden alanın keşfine çıkıyorlar, günün ilk ışıklarıyla birlikte tepe çadırına geri dönüyorlar. Kampıta içtimamız saat dört buçukta yapılıyor. Sabaha tedbir için tepecilerin uyanık girmesi gerekiyor. İçtima öncesinde tepedeki arkadaşları uyandırıyoruz. Saat dörtte hepimiz uyanıyoruz.

Bugün içimden aileye bir mektup yazmak geldi. Uzun süreden beri, benden haber almıyorlar. Ayrıca onların her yönüyle desteğe, morale ihtiyaçlarının olduğunu düşünüyorum. Onun için bir mektup yazmaya karar verdim. Belki de mektubum onların eline geçmez. Ama ben ellerine geçecekmiş gibi bu mektubu yazacak ve duygularımı dile getirecek, onlara biraz moral ve güç vermeye çalışacağım.

Yurtsever Aileme!

Uzun süreden beri sizlerden ayrım. Ama bu ayrılık fiziki bir ayrılık. Aslında belki de sizinle geçirdiğim bir yaşama rağmen, hiçbir zaman sizlerle istediğim şekilde birleşemedim, sizlerle yaşamı paylaşamadım. Ama dağlarımıza çıktığım günden beri sizleri hep yaşadım. Artık kendimi davamızın yılmaz bir savaşçısı haline getirerek sizlere layık olmaya çalıştım. Dağların doruklarında sizlere bu satırları yazarken oldukça zorlanıyorum. Eskiden insanlara çok rahat bir şekilde mektup yazabiliyordum. Şimdi size bu mektubu yazarken hiç de öyle rahat değilim. Sizlere kendi ailem gözüyle bakmaktan ziyade, şehitlerin ailesi gözüyle baktığım için, yazmakta oldukça zorlanıyorum. Ama yine de yazacağım. Yine de sizlere duygularımı anlatacağım.

Yoldaşlara ilk ulaştığımda dünyanın en mutlu insanların biriydim. Artık bende özgürlük savaşçısı olmaya adım atmış, halkımızın özgürlüğü, vatanımızın kurtuluşu için düşmandan bin yılların intikamını alacak ve bize çektiği acıların hesabını soracaktım. Sizler yurtsever insanlardınız. Benden önce ailede den Ali Abbas, Kenan ve Ercan yoldaşlar parti saflarına aktif olarak katıldıkları için, sizler benim katılmamı istemiyordunuz. Size göre ben evde kalarak orada sadece destek ve yardım sunmalıydım. Ama ben bunu doğru bulmadım. Herkes kendi borcunu tarihe ödemeliydi. Tarihin herkese yüklediği bir görev vardı. Bana da, tarihin yüklediği bir görev vardı. Onlar kendi görevlerini yerine getirmek için savaşa katılırlarken, ben de görevimi suistimal edemezdim. Bende savaşmalıydım. Ve kendi irademle savaşıma karar verdim. Bugün çok sağlıklı, doğru, yerinde bir karar verdiğimi daha net görüyorum. Onların mücadelesini ve bize emanet ettikleri direniş bayrağını yere düşürmeden ileriye bütün gücümle taşımaya çalışıyorum. Hem de büyük bir onurla ve büyük bir şerefle bunu yapmaya çalışıyorum.

Ali Abbas, Kenan ve Ercan yoldaşların şehit düştüklerini öğrenmişsiniz. Nasıl karşıladınız, bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa, onlara layık olmanın tek yolu onların davasına sahip çıkmakla mümkündür. Üzüldüğünüzü biliyorum. Belki de inanmak istememişsinizdir. Bunları doğal karşılıyorum. Ama üzülme, ağlayıp sızlamak hiçbirimi-

ze yakışmaz; bize yakışan onlara layık olabilmek, düşmana daha da kin duymak ve onların mücadelesine dört elle sarılarak, onu bıraktıkları yerden büyük bir coşkuyla, azimle ve iradeyle sürdürmektedir. Hepimiz bunu yapmasını bilmeliyiz. Ben de ilk öğrendiğimde inanmak istememiştim, köşeme çekilmiştim, kimseyle konuşmak istemiyordum, kendimi yalnız hissediyordum. Fakat tavrımın yanlış olduğunu anladım. Onların anısına böyle yaklaşmak bana yakışmıyordu. Onların anısına en iyi cevabı, kendimi geliştirerek, dönüştürerek ve partiye, parti çizgisine sahip çıkarak, kendimi her yönüyle savaşa hazır hale getirerek cevap verebileceğimi bilince çıkardım. Sizlerin açısından da durum bundan farksız değildir. Şehitlerin anası olmak, kardeşi olmak, bacısı olmak onurlu olduğu kadar, bunun insana yüklediği görevler de o kadar ağırdır. Her yerde bunun bilinciyle hareket etmesini bilmelisiniz. Onlarla, dost düşman içinde başınız diktir, alnınız açıktır. Yurtsever bir aile olarak her zaman şehitlerimize sahip çıkmak, onların değerlerini korumak sizin en büyük görevinizdir. Bu görevinizi layıkıyla yerine getireceğinize inancım tamdır.

Ben daha oradayken bile düşman sizi rahat bırakmıyordu. Üzerinizde hep psikolojik savaş yürütüyordu. Hep tehdit ediyordu. Ama düşmanın bu yönelimleri o zamanlar sizleri yıldırılmıyordu. Belki de size yönelik düşman yönelimleri daha da artabilir. Hele hele çevrede bazı hainler vardı; bunlar sürekli sizi yıldırmaq istiyorlardı. Sürekli sizin yurtseverliğinizle alay ediyorlardı. Bunların da düşmanla ortak hareket ettikleri kesin. Bunlar ülkesine ve halkına karşı görevlerini yerine getirmeyen ve ihanet batağında kokuşmuş bir avuç haindirler. Bunların size karşı olumsuz tavırları artabilir. Ama siz hiçbir zaman ne bunların önünde, ne de düşmanın önünde baş eğmemelisiniz; çünkü şehitlerimiz sonuna kadar bunlarla savaştılar ve kanlarının son damlasına kadar da bunlara boyun eğmediler. Sizlere yakışacak olan da ölümüne bunlara karşı direnmek ve şehitlerimizi korumaktır.

Babamın da vefat ettiğini öğrendim. Biliyorum. Çevredeki hainler ve düşman ona çok yöneliyordu. En son dayanamayıp vefat etti. Babamın vefatı da benim için oldukça anlamlıdır. Çünkü o hiçbir zaman düşmana boyun eğmedi. Ve hep onurluca yaşamasını bildi. Bir defa-

sında polislerin babama baskılarına gözlerimle tanık oldum. Ben 1991 yılında dağa çıkıp tekrar geri döndüğümde düşmanın babamı dükkanda tehdit ettiğini ve buna karşı babamın da bizleri savunduğunu ve “çocuklarımı iyi tanırım, onlar yanlış şeyler yapmaz. Ben onlara hep doğru olanı göstermeye çalıştım. Onlara güveniyorum” dediğini öğrenmiştim. Bunun üzerine polis küfür ve tehdit ederek dükkanı terk etmişti. Düşmana teslim olmamak en onurluca şeydir. O da bunu yaptı. Ben ona layık bir evlat olmasını bileceğim. Aynı şekilde sizler de ona layık olmalısınız.

Devrimimiz çok zor koşullarda yürütülüyor. Acılarla dolu. Bugün üçbinin üzerinde şehitlerimiz var. Bir o kadar da halkımızdan şehit var. Ülkemizde ilk defa halkımız bu kadar topluca direniyor ve ölüme cirit atar gibi gidiyor. Ülkemizin her karış toprağı kana hasrettir. Ancak bu toprakları kanla sulayarak düşmandan geri alabiliriz. Artık bu kanı halkımız veriyor. Ülkemiz her tarafta kanla sulanıyor. Ve bu kan ülkemizi özgürleştiriyor, güzelleştiriyor. Başkan Apo, “Bir halk köle ise kölelikten ancak şehitleriyle kurtulur” diyor. Halkımızı kölelik zincirinden kurtarmak için değil bir can, bin canımız da olsa feda ederiz. Ve bu uğurda canını feda edenler de, en yüce, en kahraman insanlardır.

Sizlere o kadar çok şey anlatmak istiyorum ki, anlatacaklarım bu sayfalara sığmaz. Ayrıca bunları yazmak için yeterli kağıt da yok. Dağlarımın yüceliğini, büyüklüğünü; serin havamızı, buz gibi sularımızı, nasıl sizlere anlatayım? Hele hele yoldaşlarımı sizlere nasıl anlatayım? Yaşamımızın güzelliklerini nasıl anlatayım?

Anlatabildiğim kadarıyla anlatacağım. Hemen dağlarımızdan başlıyorum. Evet dağ kelimesi bile insanı yerinden harekete geçirmeye yetiyor. Dağlarımız ne kadar yüce! Şu an bulunduğum Şemdinli alanındaki dağlar, dünyanın en yüce dağlarıdır. Şehidan dağının başına çıktın mı, bir daha inmek istemezsin; bir tarafında İran’daki topraklarımız, diğer taraftan Şemdinli, bunların tam ortasında sen Şehidanın doruğunda başı göklere değen bir insan... Hele hele Çarçela dağı belki de benim için dünyanın en güzel ve en çekici yeridir. Üzerine çıkmak için çok büyük bir çaba harcaman lazım. Onun üstüne çıktın mı, sanki

dünyayı fehtetmişsin. Hiç kimse Çarçela'da senin sırtını yere getiremez. Doruklarında buz gibi sular,- içtikçe içmek istiyorsun. Biliyor musunuz, Çarçela'daki berrak sular, bizim yayladaki sulara çok benziyor. Aynen o sular gibi dudakları çatlatıyor. Her yerde yeşillikler açarken, Çarçela karla kaplı; her yerde ağaçlar sararırken, yeşillikler kururken Çarçela'da otlar yeni yeni filizleniyor. Çiçekler rengarenk açıyor. Her yerde Nisan yağmurları yağarken Çarçela'da kar yağıyor. Belkide Nisan yağmurları Çarçela'da Ağustos ayında yağıyor. Serin esen hava hem de Çarçela'nın, Şehidan'ın Gosti'nin başında nazlı nazlı yüzüne vururken, başka alemlere gidiyorsun. Ciğerlerine bir soluk alışta bayram ediyor ve bütün kirini dışarıya atıyorsun. Kürdistanımız çok güzel.

Aslında sizlere bu güzellikleri fazla anlatmama gerek yok. Çünkü sizler de ülkemizin güzelliklerini biliyorsunuz. Sizler de dağda yaşadınız. Sürekli yaylalara çıkardınız, sürekli dağlarımızı dolaşırdınız. Bu güzel ülkemiz için savaşmak ve şehit düşmek, dünyadaki en yüce şeydir. Ve herkes bu yüceliği gösteremiyor.

Hepiniz duymuş olsanız, biraz da bilseniz, inanıyorum en fazla merak ettiğiniz şey bizim yaşantımızdır. Özellikle Kezban Ana gerilla yaşamını çok merak ediyordu. Ve "çocuklarım" dediği gerillaların yaşamını hep görmek ve bazı günlerini onların içinde geçirmek istiyordu. Gerilladan bahsedilince yerinde duramıyordu. Yaşamımızı sizlere anlatmak kadar kolay olmasa gerek; ama yine de deneyeyim.

Yaşamınız zorluklarla dolu bir yaşamdır. Yaşamdaki her zorluk insanın yaşama daha da dört elle sarılmasına yol açıyor. Çektiğimiz her zorluk yaşamı daha da güzelleştiriyor. Her yönüyle yaşamımız güzel ve değerli. Uzun bir yürüyüşten sonra dinlenip sigara içmek, dağların doruklarından etrafı izlemek, ufak gruplar şeklinde gezerken kalabalık yoldaşlar grubuna denk gelmek, kendi halkınla bir arada olmak, onlar için savaşmanın verdiği mutluluk, her yürüyüşten sonra dağın zirvesine ulaşmak ve bunun mutluluğu ve dağların zirvesinde halkımızla bütünleşip oradan vadileri seyrederek özgürlüğün tadına varmak... Yine çekilen yorgunluk, uykusuzluk, susuzluk, gerçek yaşamın tuzu biberidir. Bunlar özlemlere tad verir.

Düşmana yönelmede yoldaşlar en büyük coşkuyu yaşarlar. Güzel

bir akşam, yaşamın güçlüklerine rağmen gür bir ateş yakıp, benim için dünyanın en değerli varlıkları olan yoldaşlarımla sohbet etmek, Zağros'un ilikleri donduran soğukunda bir arkadaşın sıcak gülüşü veya Zağrosun fırtınalı bir gününde koğuşcu iken bulaşıklarımızı yıkamak, veya bir mevzi üzerine giderken ne olduğu belirsiz birinden asırlık köleliğin intikamını sormak; onurlu, namuslu, şerefli bir yaşam için adım adım zafere giden bir mücadelenin neferi olmak ve yaşadığım bütün bunların anlamını bilmek ve ona göre savaşmak... Evet savaşmak, bizim yaşamın ta kendisidir.

Hepinize tek tek hitap etmek istemiyorum. Çünkü hepinizin duyguları düşünceleri ve özlemleri birdir. Onun için hepinize ortak hitap ediyorum. Mücadelemiz bugün Başkan APO'nun çizdiği ışıklı yolda adım adım zaferi yakalarken, düşman almış olduğu yenilginin acısıyla halkımızı katlediyor. Ülkemizi yakıp yıkıyor. Dağlarımız her gün bombalanıyor. Bu onların ne kadar zayıf düştüğünü ve zavallılaştığını gösteriyor. Buna karşı mücadelemiz günden güne büyüyerek zaferi garanti altına alıyor. Şehitlerimizin döktüğü her damla kan, özgürlüğün sulanması ve her yere saçılarak büyümesi anlamına geliyor. Partimiz şehitlerin partisidir. Onun için şehitlere ve onların partisine sahip çıkmak, her Kürt insanın temel görevidir. Her gün düşmana ölümcül darbeler vurularak şehitlerimizin ve asırlık köleliğin intikamı alınıyor.

Sevgili ailem!

Hepiniz çok zorluk çektiniz, çok açı çektiniz; biliyorum. Bilmelisiniz ki, ülkemiz acılar ve zorluklar ülkesidir. Bir gün gelecek hepinizin çektiği acılar ve zorluklar bitecektir. O günler de çok yakındır. Yeter ki sizler yılmayasınız, umudunuzu tüketmeyisiniz-, özgürlük ve zafer çok yakın. Bunu herkes görüyor ve herkes biliyor. Biliyor musunuz, Devrim de şehit düştü. Hem de hainler tarafından şehit edildi. Biliyorum, ailesi onun şahadetinden dolayı çok üzülmüştür. Belki de sizlere kızıyor olabilirler. O'nu güya biz kandırıp saflara götürmüştük. Devrim kanacak biri değildi. Kendi iradesiyle mücadeleye katıldı. Biz sadece kendisine yardımcı olduk. O'nun ailesi kızsada, size tepki duysada, siz onları bırakmamalısınız. Şehitlerimizin kahramanlıklarını, mücadelemizin yüceliğini onlara anlatmalısınız. Onlarla dayanışmalı, gereken yardımı

ve desteği onlara sunmalısınız. Ayrıca çevremizde birçok arkadaş şehit düştü. O ailelerle dayanışmayı sağlamak için ilk adımı atmalısınız. Böylece düşman da sizlere kolay kolay yönelemez. Eğer sizler bunları yaparsanız, şehitlere karşı görevlerinizi yerine getirmiş olursunuz. Bunu yapmak zorundasınız.

Yurtsever ailem!

Gerçekten de her birinizin görev ve sorumluluğunuzun bilincinde olduğunuzu biliyorum. Tekrar söylüyorum: Nerede olursanız olun, şehitlerin davasını yerde bırakmayın. Ülkemiz için gerekirse hepimiz canımızı vereceğiz. Ama asla şehitlerin davasını, bayrağını ve silahını yerde bırakmayacağız. Düşmana karşı boyun eğmeyerek sonuna kadar savaşacak şehitlere layık bir anne, bir kardeş, bir baci ve bir yoldaş olmasını bileceğiz. Bu konuda sizlere güveniyor ve inanıyorum. Hepinizi çok sevdiğimi belirtirken şehitlere layık olacağınızı umuyorum.

Yaşasın Ulusal Önder Başkan APO!

Yaşasın Şehitlerin Partisi PKK!

Devrimci selam ve saygılar.

Oğlunuz, kardeşiniz ve yoldaşınız Mordem Sipan Çiya.

11 Şubat 1994

Köylere giriş çıkışlarımız devam ediyor. Düşman bütün köylere tek-
rar silah almaları için yoğun baskı uyguluyor. Köylülerden aldığımız
bilgilere göre düşman ulaşamadığımız köylere daha fazla baskı yapı-
yor. Her gün köylüleri köy meydanında toplayarak, onları silah almala-
rı için yoğun baskı ve işkenceden geçiriyor. Gittiğimiz çevrede bulu-
nan köylerin hemen hepsi bizden yardım istiyordu. Aslında silah alma-
yacaklar. Eğer biraz düşmana karşı direnebilseler, düşman da onlara si-
lah vermek istemeyecek. Ama gözleri hâlâ silah almakta. Bu silahları
bize karşı kullanmak için değil de, çetecilik maaşından yararlanmak
için alıyorlar. Çeteciliğin başlamasından sonra hepsi geçmişte uğraştık-
ları işlerini bırakmışlar. Çevre köylerde tarım ve hayvancılıkla uğraşan
çok az sayıda insan kalmış. Öylesine uyuşuk olmuşlar ki, hiçbiri çalış-
mak istemiyor. Kanımızın üzerinde yaşamak onların hoşuna gidiyor.
Elbette bunlara izin vermeyeceğiz. Hiç kimse Kürdistan'da açlıktan öl-
memiştir. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede; taşını işletsen altın elde
edersin.

İki gün önce bir grup arkadaşla *Bedow* köyüne gittik. Bu köyün
daha önce koyunlarına el koymuştuk. Bu eylemden sonra silahlarını
bırakmayanlar köyü terk etmişlerdi. Silahlarını bırakanlar ise köyde
kalmışlardı. Hemen hemen bütün çevre köylere girmiş, sadece bu
köye girmemiştik. Bunun üzerine arkadaşlar köye gitmemizi söyle-
diler. *Herki* köyünün altına kadar geldiğimizde kar *dollarda* henüz
yoktu. *Herki*'nin içinden geçerek *Bedow* yoluna girdiğimizde ise, kar
diz boyuydu. Hemen *Çarçela*'nın soğuğu kendisini hissettiriyordu.

Köye dikkatli ve sessiz bir şekilde girmemiz gerekiyordu. Arkadaş-
ları uyardım, çünkü bu köyün bize tepkisi vardı. Tepkilerini bize karşı
silah kullanarak açığa vurabilirlerdi. Köyün içine girdiğimizde birkaç
evin ışığı yanıyordu. Daha önce evine gittiğimiz bir köylünün evinin
ışıkları da yanıyordu. Kapıyı çaldık ve kapıya evin kadını çıktı. Önce
korktu, ama yine de bizi içeriye aldı. Evde yanan sobanın ısısı iyi gel-
di. Karda her tarafımız sırlıslıkla olmuştu. Evin erkeğine bütün köylü-
leri çağırmasını ve biraz konuşmak istediğimizi söyledim. Bunun üze-
rine adam gitti. Yarım saat sonra odanın içi köylülerle doldu. Daha ön-

ce her gelişimde köyden kaçanlar bile bu sefer yanımıza geldiler.
Gerçi isteseler de kaçamazlardı. Her taraf kardı, nereye gideceklerdi?
Bize selam verişlerinden bile tepkileri belli oluyordu. Birbirimizi sor-
ma fırsatı bulmadan her biri bir taraftan yakınmaya başladı. Köylülerin
ağızları bir açıldı mı, durmak nedir bilmiyor. Üstelik hepsi birden ko-
nuşunca ortalık adeta bir pazar yerine dönüşüyordu. Ne onlar istediklerini
anlatabiliyorlardı, ne de biz onları anlayabiliyorduk. Bunun üzerine
hepsini susturdum. Sırayla tek tek konuşmalarını, biri konuştuğu za-
man diğerlerinin dinlemesini ve herkesin sırasını bekleyip öyle konu-
şmasını söyledim. Bunun üzerine tek tek konuşmaya başladılar. Gerçi
bazıları, yine kurnasızlık yapıyorlardı ama, şimdi daha iyi anlaşılıyordu
konuşmaları.

Bütün köylüler kendilerine haksızlık yaptığımızı, öfke içinde olduk-
larını dile getiriyorlardı. Biz de bunun tek nedeninin kendileri olduğ-
nu, askerlerle birlikte operasyona çıktıklarını, silah bırakmamakta di-
rettiklerini belirttik. Artık silah bırakmalarını ve ancak böyle olursa
aramızdaki ilişkilerin düzelebileceğini söyledik. Onlar da bunu istiyor-
lardı. Artık bizimle karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. Bir daha silah
almayacaklarını, ama düşmanın baskı yaptığını belirttiler. Bunun için
kendilerine yardımcı olmamız gerektiğini söylediler. Biz de her türlü
yardımı sonuna kadar sunacağımızı belirttik. Ayrıca köylüler kendi
aralarında bir heyet seçerek, karargahta bulunan arkadaşlarla görüşmek
istediklerini belirttiler. Aynı talep daha önce *Herki* köylülerinden de
gelmişti. Biz de durumu arkadaşlara iletceğimizi ve istiyorlarsa gelip
görüşebileceklerini belirttik.

Gece geç saatlere kadar köyde kaldık. Köylülerle aramızdaki pürüz-
leri kaldırmamızın ilk adımı olumlu geçiyordu. Demek ki sorunların üze-
rine gidince birçok şey halloluyordu. Köyden ayrılırken tekrar gelece-
ğimizi belirttik, köylüler de bunu olumlu karşıladılar. Bunun üzerine
köyden mutlu bir şekilde ayrılarak kampımıza döndük. Durumu arka-
daşlara anlattık, onlar da olumlu karşıladılar.

Eğitimle pratik bir arada yürütülünce daha iyi oluyor. Pratikten,
halktan uzak kalmıyoruz. Pratiğin sıcaklığını her zaman yaşıyoruz.
Böyle olunca eğitim daha da çekiciliyor ve anlaşılıyor.

22 Şubat 1994

Benim için anlamı çok büyük olan bir gün daha yaşıyorum. Evet bugün Sertaç hevalin şahadetinin ikinci yıldönümü. Tam iki yıl önce bugün Dersim dağlarında Sertaç heval Kürdistanlaştı. Anısı yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir!

Ülkemizin kurtuluşa gittiği bu dönemde, sizlerle her geçen gün zafere daha da yaklaşıyoruz. Bütün şehitlerimize vereceğimiz en anlamlı karşılık bağımsızlık savaşını yükselterek özgür bir parça vatan toprağını elde etmektir. 1994 savaş yılında bunu gerçekleştirmek için amansız yükleneceğiz.

Ali Abbas hevali bir kardeş olarak değil, bir heval olarak nasıl anlatacağımı bilemiyorum. O düşüncelerinden, ideolojisinden, halkına olan sevgisinden ve ülkesine özleminden dolayı birçok zorluk çekti. Zorluklar karşısında hiçbir zaman yıkılmadı. Büyük çabalar sonrası nihayet dağların doruklarına çıkmayı başardı. Ben O'nun kadar dağları, halkı seven kimse görmedim. Büyük bir tutkuyla dağlara ve halka bağlıydı. O'nun ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanışması seksenli yılların başlarına dayanır. O zamanlar bizler daha küçüktük. O, şehirde okuyordu. Köye geldiğinde her seferinde değişik kitaplar getiriyordu. Çayırılarda, dağlarda kitap okumayı severdi. Bütün köy halkı, çocuğundan yaşlısına kadar hepsi, Ali Abbas hevali severdi. O da hepsine büyük değer verirdi. Halkın bir dediğini iki etmezdi.

Liseyi bitirdiğinde üniversite sınavlarına girmek için Mersin'e gitti. Hepimiz O'nun sınavları kazanacağını düşünüyorduk. Yıl 1985'ti. Ama Ali Abbas heval sınava girmemiş, saflara katılmak için yola koyulmuştu. İçlerinden biri kaçıp düşmana haber vermiş, bunun üzerine yakalanmıştı. Hepimiz O'nun eve dönmesini beklerken, bir gün televizyonda "bir grup teröristin" yakalandığını haberlerden izledik. Televizyonda Ali Abbas hevali de gösterdiler. Fakat sorgulamada ağızından hiçbir şey alamamışlardı. Hep direnmişti. Düşman O'na bir şeyler söylettiremeyeceğini anlayınca da, üç ay sonra serbest bıraktı. Eve geldiğinde bir deri bir kemik kalmıştı. O hiçbir şeye üzülmüyordu. Üzüldüğü ve kabul edemediği şey, içlerinden birinin ihanetçi çıkmasıydı. Ama yılmadı, yi-

ne mücadelesine kaldığı yerden devam etmekte kararlıydı, şimdi düşmana karşı daha hırslıydı.

Ankara'da üniversite yaşamına başladı. Artık orada çalışmalarını yürütüyordu. Tatillerde eve geldiğinde bizi de eğitmeye çalışırdı. Bütün arkadaş çevresi, Ali Abbas heval eve geldiğinde hep O'nun yanındaydı. Zaten kendisi de bütün zamanını arkadaşlarına ayırıyordu. Bazen Kezban Ana ve Ali Baba tepkilerini dile getiriyorlardı: "Sen bizim yanımıza mı geldin, yoksa arkadaşlarının yanına mı? Bize de biraz zamanını ayır. Biz de seni çok özledik. Eğer arkadaşların senden ayrılmıyorlarsa, hepsi bize gelsinler" diyorlardı. Evet bizim özlediğimizden belki de daha fazla arkadaşları O'nu özlüyordu. Herkes O'nu çok seviyordu. O'nun mücadeleyle ilgilendiğini de biliyorlardı. Kısa sürede bütün arkadaşlarını örgütlemişti. Ben Ali Abbas hevalin evden ayrılmasını hiç istemiyordum. Hep yanımda kalsın diyordum. O benim hiçbir zaman kardeşim olmadı, hep arkadaşım oldu. O'na olan saygımdan dolayı karşısında rahat konuşamıyordum. Ama O bana öyle bir değer veriyordu ki, bazen bu kadar değeri hak etmediğimi düşünüyordum. Sadece bana değil, herkese değer veriyordu.

Ali Abbas heval gerillaya gitmeden önce, son defa geldiğinde artık yüzünde gerillaya gideceği okunuyordu. Dağları öylesine özlemişti ki, bir an önce dağlara çıkıp yüreğinde yanan ateşi söndürmek istiyordu. Hep başkalarını o yüce dağlara yollamıştı. Artık dağlara çıkma sırasının kendisine geldiğini biliyordu. Sevdası yüzünden okunuyordu. Artık sevdiği, değer verdiği halkı ve vatani için dağların doruklarında savaşıyordu. Ve 1991 yılında sevdasını hırçın dağlara taşıdı.

Biliyor musun Sertaç heval, senin kardeşin ve yoldaşın olduğum için kendimle ne kadar gurur duyuyorum... Hiç kimsede görmediğim sevgiyi sende gördüm. Hiç kimsenin vermediği değeri sen bana verdin. İnsanlara saygıyı, ülkemi, halkımı sevmeyi sen bana öğrettin. Partinin ismini ilkin senden duydum. Ve bana yaşamı az da olsa sen tanıttın. Hep seninle ve Cevahir hevalle bir gün dağlarımızda buluşacağımızı düşünüyordum. Ben sizlerle dağların doruklarında bir araya gelmeyi düşlerken, sizlerin şehit düştüğünü öğrendim. Ne kadar da zordu. Ama

artık alıştım. Sana ve Cevahir hevale layık olmam gerektiğini, bunun da ağlayarak, sızlayarak, üzülerek değil, sizin gibi savaşıp mümkün olabileceğini anladım.

Biliyor musun Sertaç heval, kardeşimiz Ercan da şehit düştü. O da gencecik bedeniyle savaşıp sizleri takip etti. Ve sizlere layık bir heval olmasını bildi. O da senin gibi kaniyle ülkemizi suladı. Şimdi kuşlar sana haber vermişlerdir. Çünkü şehit düştüğün gün onlarla konuştum. Her gün sizlere haber getireceklerdi. Ne kadar çok severdin kuşları, her sabah erkenden uyanır onlara ekmek verirdin. Onlar da seni çok severlerdi. Hep senin odanın önünde sabah erkenden öterlerdi. Bir süre önce eve bir mektup yazdım. Düşünüyorum da, onların yardımı, desteğe, morale ihtiyaçları var. Bu mektupla belki de biraz moralleri, kendilerine güvenleri yerine gelir.

Evet Sertaç heval! Bazen rüyalarımı giriyorsunuz. Rüyalarım da bana destek ve yardım sunuyorsunuz. O gün uyandığımda dünyanın en mutlu insanı oluyorum. Hep size nasıl layık olacağımı düşünüyorum. Hep sizlerle yaşıyorum. Sizlerle yaşamak, yaşamın en güzeli. Sertaç heval, anına verilecek en iyi karşılık, benim için 1994 yılına her yönüyle güçlü girmektir. Ve sizlerden aldığım bayrağı, yere düşürmeyecek onu göklere taşımaktır, direnişi sergileyebilmektir. Ancak bu şekilde sizlere layık olabilirim. Sizlere layık olacağıma dair söz veriyorum. Ve sözümün gereklerini de yerine getireceğim. Anın önünde saygıyla eğiliyorum!

Birkaç gün önce yine düşümdeydin. Kalktıktan sonra rüyanın etkisinde kaldım. Rüyamı aynen aşağıda anlatıyorum: Bahçemizdeki sarı çiçeklerin arasında geziyorsun. Altın yapraklı kavak ağaçlarını suluyorsun. Rodrigo'yu, Beethoven'i çalan kuşlara yem veriyorsun. Helin'le Memo'yla oynuyorsun. Evindar'ı, Sidar'ı sayıklıyorsun ve sonra beni yanına çağırıyorsun, hemen geliyorum. Elini omuzuma attın, her zamanki gibi yumuşaktı ellerin. Titrek ve gür bir sesle, "*diren, diren*" diyorsun ve bana bir bayrak veriyorsun. Direniş bayrağıdır diyorsun, yavaş yavaş benden uzaklaşıyorsun. "*İhanete karşı savaş, savaş*" diyorsun. Peşinden koşuyorum, seninle birlikte gelmek istiyorum. "Gelme" diyorsun, "*önce savaş, intikamımızı al, direniş bayrağını daha da yük-*

seklere taşı ve zamanı geldiğinde yanımıza gel" diyorsun. Ağır ağır uzaklaşıyorsun. Sonra tekrar bir araya geliyoruz. "*Ben Kürdistan'a ulaştım, sen de Kürdistan'da savaşacaksın. Her gün benimle olacaksın*" diyorsun. Seni kucaklamak istiyorum. Sen olmazsan sarı çiçeklerimiz solar, altın yapraklı kavak ağaçlarımız kararır. Rodrigo'yu Beethoven'i çalan kuşlar, penceremize konmaz, kaçır. Memo ve Helin kimseyle konuşmaz. Evindar, Sidar artık gelmezler. Oysa sen, "*umutsuz olma, umutla yaşa, o zaman sarı çiçeklerimiz solmaz. Daha da güzelleşecekler. Bundan sonra altın yapraklı kavak ağaçlarımız karar-mazlar. Daha da hızlı büyüyecekler. Rodrigo'yu, Beethoven'i pencere-mizde çalan kuşlar, her gün benden size haber getirecekler. Helin, Memo herkesle gülip oynayacaklar. Bizimle başları dik olacak. Evindar, Sidar gelecekler, Kürdistanımız diyecekler*" diyorsun ve sonra kayboluyorsun. Sadece üzerinde yürüdüğün yol görünüyor. Yol umut dolu, yol aydınlık, yol direngen ve yol intikam hırsıyla uzanmış, sonu görünmüyordu. Ve ben, bana verdiğin direniş bayrağını kucığıma alarak umutlu, aydınlık, inatçı, direngen yolda, yavaş yavaş arkandan geldim, Sertaç heval!

1 Mart 1994

Artık yavaş yavaş bahara giriyoruz. Zaten bulunduğumuz yerlerde bu kış hiç kar yağmadı. Girdiğimiz köylerin insanları bu yıl çok şanslı olduğumuzu söylediler. Birçok yerde yeşillikler, rengarenk çiçekler açmaya, bahar yağmurları yağmaya başladı. Yağmurdan hemen sonra gökkuşağı çıkıyor. Gökyüzünde sarı, kırmızı, yeşil, mor, pembe renkler insanı alıp başka dünyalara götürüyor. Bahar hazırlıkları bütün canlılığıyla sürüyor. Aldığımız istihbaratlara göre, düşman özellikle *Bembo* ve *Basya* vadisindeki köylere silah almaları için oldukça yöneliyor. Hatta birkaç köy silah almışlar. Düşman da alanda hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Bahar atılımımızı boşa çıkarmak için büyük operasyon hazırlıklarını yapıyormuş. Bizim de keşif çalışmalarımız sürüyor. Ben, keşif çalışmalarına hiç katılmıyorum. Bu durum beni oldukça sıkıyor. Arkadaşlara bu tür çalışmalara katılmak istediğimi belirtmememe rağmen, onlar başka arkadaşları yolluyorlar. Beni de köylere yolluyorlar. Köy-

lere girmek oldukça güzel ama, ben keşif ve diğer çalışmalara katılmak istiyorum.

Bugün sınır köylerindeki bazı izlenimlerimi anlatmaya çalışacağım. Sınır üstündeki köylerin hemen hepsinde aynı şeyler göze çarpıyor, yaşamları birbirine oldukça benziyor. Çok ilginç bir yaşamları, ilişki biçimleri, kişilikleri var. Bu köylerin birçoğu bize karşı silah almışlar. Alana ilk girdiğimizde bizi de oldukça zorladılar, silah bırakmamakta direndiler. Ama hemen hepsinden silahları ya zorla aldık, ya da zorla bıraktırdık. Yine bu sonlarda öğrendiğimiz kadarıyla birkaç köy tekrar silah almış. Düşman dayatması deniliyorsa da ben buna inanmıyorum. Kendileri silah almak istiyor. Bu silahları bize karşı kullanmak için değil, para almak için alıyorlar. Varını yoğunu, bütün umutlarını düşmanın maaşına bağlamışlar. Bu köylerin çok ilginç, çok ilkel ve geri bir yaşamları var. Birçoğunun ikiden fazla evliliği var, bazılarının dörde beşe kadar çıkıyor. Evlilikleri ya köy içinde ya da çevre köylerden oluyor. Yetmiş yaşındaki ihtiyarlar, onbeş yaşındaki genç kızlarla evlenebiliyorlar. Gerçekten de insan bu genç kızlara üzülüyor. Bu genç kızların yetmiş yaşındaki, bu ölü insanlarla zorla evlendirilmesi kader mi? Asla kader değil. Özellikle bu genç bayanlar köylere girdiğimizde ve bayan arkadaşlarımızı görünce birdenbire canlanıyorlar, gerilla olmak istiyorlar. Bizlerle birlikte gelmek istediklerini söylüyorlar. Her evde en az on çocuk var. Hepsi de karış farkıyla birbirinden büyük. Bütün aile, bir, en fazla iki odalı bir evde yaşamlarını sürdürüyorlar.

Evdeki gürültü ve karmaşa insanın beynini alt üst ediyor. Evlere girdiğimizde çocuklar evden ya ayrılıyor, ya da diğer odaya geçiyorlar. Sosyal yaşamları oldukça zayıf. Zorunlu olmadıkça köylüler arasında sıkı ilişki gelişmiyor. Köyün hemen hepsi bir aşiret. Bu tür köylerde köyün bir büyüğü olur ve köyde onun sözü geçer. O ne derse, köylüler kabul ederler. Köydeki kadınların hiçbir değeri yok, hiçbirisi erkeğin önünde konuşamıyor. Bu köylerin mücadeleye destekleri oldukça zayıf. Her şeyi parayla yapmak istiyorlar. Bugün eğer biz bunlara maaş bağlasak hepsi düşman önünde kurt gibi savaşırlar.

1984'ten bu yana arkadaşlar bu köylerin hepsine girip çıkmışlar, yine

KDP peşmergeleri sürekli bunların içindeler. Onun için gerillaya karşı hiçbir eylemleri yok. Gerilla yaşamını da, gerillayı da, normal kendilerinin yaşamı gibi görüyorlar. Alanda kim otoriteyse bunlar da onların yanında yer alıyorlar. 1992 yılına kadar birçoğu bize karşı savaş içindeydi. Güney Savaşı'ndan sonra otorite olmaya başlayınca, ağırlığımız alanda görülünce, hemen bize yanaştılar. Aslında düşmandan silah almak istiyorlar ama, otorite olduğumuzu bildikleri için bizden habersiz silah almak istemiyorlar. Bizden izin alarak silah almak istiyorlar.

İlginç bir özellikleri daha var. Manevra kabiliyetleri oldukça güçlü. Bunlardaki manevra kabiliyeti kendisine siyasetçiyim diyenlere papucu ters giydirir. Bizimle, KDP'yle ve TC'yle bir arada geçiniyorlar. Her birisine karşı bir hat tutturuyorlar. Yerine ve zamanına göre herkese gereken yardımı yaparak veya tavır alarak kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Öylesine bir manevraya sahipler ki, üç güçle de güllük gülistanlık geçiniyorlar. Bu manevra bir gün onların başına kötü patlayacak ve çok kötü bir tokat yiyecekler.

Acayip köylü kurnazı bunlar. Kendi çıkarları için başvurmayacakları yol-yöntem yok gibi. Kendi çıkarlarını düşündükleri kadar, devrim için de biraz düşünseler. Yine bunlar komuta kademesine müthiş yağcılık yaparlar. Köye giren her grubumuzun komutanını ya tanırlar ya da tanımak isterler. Onun kalbini, gönlünü hoş tutarak, kendilerini yaşatmak isterler. Hemen hemen alandaki bütün komuta kadememizin isimlerini ezberlemişler. Köye girdiğimizde *“ben bu komutanı tanıyorum, bizim köye geldi, bizim evde yemek yedi, ne kadar güçlü birisi”* vb. diyerek, kendilerini komutanlara sevdirmek için, her türlü davranışı sergilerler. Böylece bazı istemlerini de gerçekleştirme imkanını kendilerine göre yakalamış oluyorlar.

Son dönemlerde girdiğimiz köylerin çoğu düşmanın kendilerine baskı yaptığını ve silah almalarını dayattıklarını söylüyor, partinin bir çözüm bulmasını istiyorlar. Evet düşman herhalde silah bıraktıkları için onları kutlayacak değil, elbette baskı yapıp tekrar silah almalarını sağlamak için korkutacaktır. Bunlar alanda düşmanın gözü kulağıdır. Bu köylüler olmadan düşman ne operasyona çıkabilir, ne de kendisini koruyabilir. Bizden çözüm istiyorlar. Alanda güçlen-

diğimizi biliyorlar. Onun için bizden izinsiz silah almak istemiyor, silah almak için bizden onay istiyorlar. Halbuki düşmana karşı ciddi bir şekilde dursalar, düşman da onlara silah vermeyecek. Çünkü düşman, onların saflarımıza kaymasını istemiyor. Onun için hepsine çok fazla baskı yapamaz. Eğer baskı yaparsa birçoğu saflarımıza gelir ki, bu da düşmanın kendi kendini tasfiye etmesidir. Çeteciliğin başlamasıyla birlikte bu köylüler de geçimlerini çetecilikten sağlamaya başladılar. Çeteciliği bıraktılar mı ekecekler, biçecekler, hayvan besleyecekler ve bu da onların rahatını bozacak. Bir memur gibi maaş almak daha rahat. Hele hele bizden de onay alırlarsa yaşamlarına diyecek yok.

Köylülerin hepsi açıktan açığa bizi uzlaşmaya davet ediyorlar. Be-galte, Bafkan, Gulka, Herki, Bedaw hepsi uzlaşmak istiyorlar. “*Bırakın silah alalım, bize verilen paraların bir kısmını size verelim. Operasyonlara çıktığımızda da önceden size haber vereceğiz, size karşı da zaten silah kullanmayacağız*” diyorlar. Gerçekten de bu insanlar kadar kurnaz kimse görmedim. Gözleri sürekli hainlikte. Neden beraber düşmana karşı savaşalım, vatanımızı kurtaralım demiyorlar. Demezler, çünkü biz para vermiyoruz. Ayrıca bu silah bırakan köylülerin hepsi bize minnet duyuyorlar. “*En büyük Kürt biziz. Biz partiliyiz, biz Kürdistan için silah bıraktık.*” Sanki silahı hayırları için bırakmışlar. Bizim güçlü olduğumuzu görmeseydiler, biz zorlamasaydık hayatta silah bırakmazlardı. Bir gün Kürdistan kurulduğunda “*biz olmasaydık, biz arkadaşlara böyle destek vermeseydik Kürdistan kurulmazdı*” diyecekler. Gerçekten bunları her zaman denetim altında tutmak ve fırsat vermemek gerekiyor. Devrim için bunlar çok tehlikelidirler.

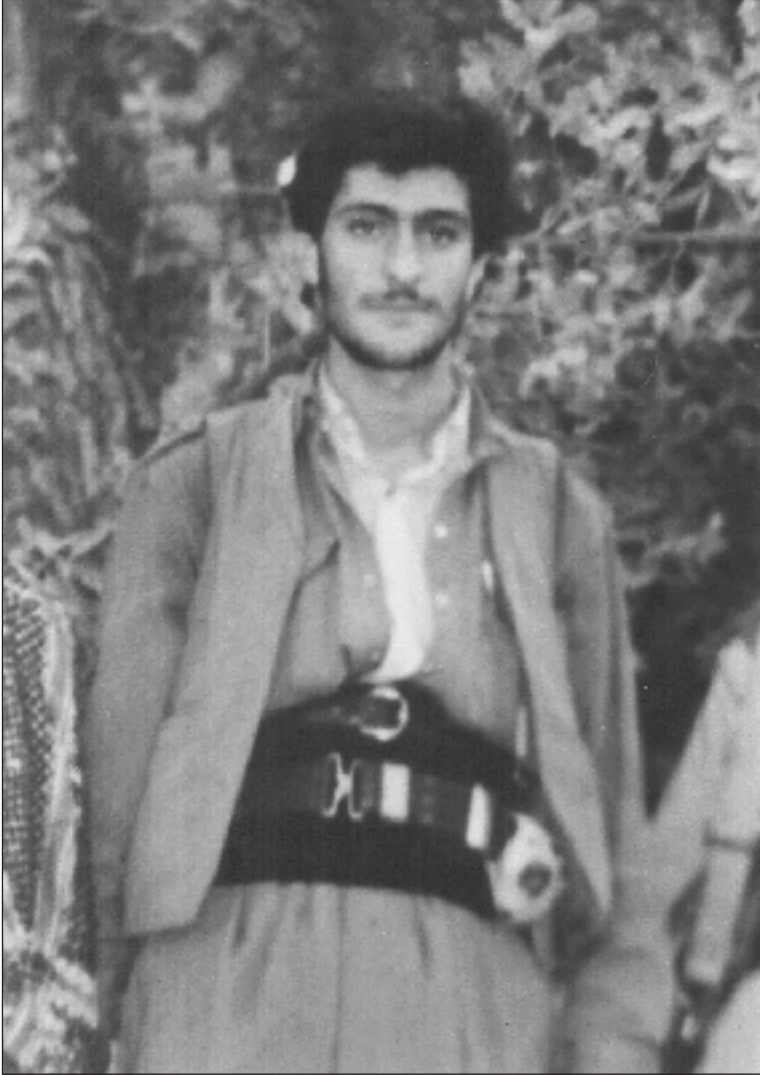
Bana göre sınırdakileri devrimden sonra dağıtmak gerekiyor. Çünkü yurtseverlik, insanlık, Kürtlük diye bir şey kalmamış. Devrimden sonra bunlar yine buralarda kalırlarsa tehlike oluştururlar. Bu alan tarım ve hayvancılık için oldukça elverişli bir yer. Ekonominin güçlendirilmesi için bu sınır şeridinden yararlanmak gerekiyor. Bu köylüleri Kürdistan’ın değişik yerlerine dağıtmadan alandan yararlanmak oldukça zor. Ayrıca bunların yurtsever halkımız içinde eritilmesi gerekiyor.

Bunun için de bunları dağıtmak şart. Böylece hem tehlikeyi önlemiş, hem de bunları kazanmış oluruz.

11 Mart 1994

Dün kampın genel devriyesiydik. Toplam dört kişiydik. Bir BKC ve üç ferdi silah yanımızda vardı. Her gün kampta genel devriye çıkartıyoruz. Ayrıca tepede de devriye çıkıyor. Çıkan devriyemiz saat üçte kamptan hareket ediyor, ya *Erdewel*’deki *Herki* Boğazı’na, ya da *Kaniye Hejire*’ye (İncir Çeşmesi) gidiyor. Hem alanı kontrol ediyoruz, hem de bu noktaların birinde kalarak gelen birileri olursa ilk önce biz karşılıyoruz. Ayrıca düşmana karşı da, pusuda hazır beklemiş oluyoruz. Dün devriye olarak *Kaniye Hejire*’ye gittik.

Üç gündür yağın yağmurdan sonra dün ilk kez güneş açtı. Güneşin ilk ışıkları alana vurduğunda yeşermeye başlayan yerlere sanki ruh geldi. Hemen karşımızda görünen *Govende* Dağı’nın dimdik duruşu ve *Basya* suyunun kulakları çınlatan sesi, çekiciliği her tarafa yayılıyor, güzellik katıyordu. Bazen sis bütün alanı kapatıyor, her taraf bembeyaz oluyordu. Yüksekte olduğumuz için kendimizi bulutların üstünde hissediyorduk. Güzelliklerin içinde güneşleniyor ve tam bu güzelliklerin tadına varmak isterken *Herki* ve *Bedow* köylüleri bizimle görüşmeye geldiler. *Avaşin*’e karargaha gitmek istiyorlardı. Bunun için de bizden izin istiyorlardı. Kendilerine göre merkeze gidecek ve silah alma sorunlarını halledeceklerdi. Gerçekten bu köylüler ilginç mi ilginç, kurnaz mı kurnaz insanlar. Bir insan düşer de, rezil olur da, çıkarıcı olur da bu kadar olmaz. Bunların bu durumunu gördükçe acımıyorum. Aslında acınmayı da hak etmiyorlar. İlk konuşmaya başladıklarında “*Durumumuz ne olacak, parti bizim için ne düşünüyor*” diyorlar. Dün de selam verir vermez hemen bunu sordular. Yeni-eski bütün arkadaşlar bunların hepsini artık çok iyi tanıyorlar. Bunlara taviz vermemek gerekiyor. Tavizi zayıflık olarak algılıyorlar. Aslında hepsinin partiye karşı belli ölçüde suçları da var. Bir de bunlara kulak versen hepsi suçsuz, günahsız, partiyse birinci derecede suçlu. Bizim ilkelerimizi bize karşı koz olarak kullanmak istiyorlar. “*Sizi partinin mahkemesine vereceğiz*” diyorlar. Nedeni de

Şehit Cevahir yoldaş

silah almalarına izin vermiyoruz. Bu kadar sahtekarlık da olmaz. Bizze pratiğimizin iyi olmadığını, savaşı geliştirmediğimizi söyleseler, onun için de sizi partinin mahkemesine vereceğiz deseler, böyle bir halkımız olduğu için sevineceğiz. Ama bunlar hain olmalarına izin vermediğimiz için bizi partinin mahkemesine verecekler. Bunlar partiyi de kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istiyorlar. *“Biz partiyi, çok iyi tanıyoruz, biz partiliyiz. Biz Başkan’ın askerleriyiz. Biz en dürüst Kürdüz”* diyorlar. Sahtekarlığın bu kadarı da fazla. Çok ince hesaplar peşinde koşuyorlar. *“Bilmem bu tarihte şu kadar un verdik, arkadaşlara böyle yardım yaptık, arkadaşlar bizim evde toplantı yaptılar”*, yani bize yaptıkları her yardımın karşılığını istiyorlar. Şimdi alanda otorite olduğumuz için peşimizde geziyorlar. Yoksa peşimize bu kadar düşmezler ve hiç bize sormadan düşman silahlarını alırlar.

Her operasyonda hepsi düşmanın önünde yürüyorlar, düşmanı noktalarımıza kadar getiriyorlar. Utanmadan gelip de “mecburduk” diyorlar. Birçoğu komutan arkadaşların ve Başkan’ın fotoğraflarını evlerinde bulunduruyorlar. Evlerine arkadaşlar gittiler mi hemen arkadaşlara bu fotoğrafları gösteriyorlar. *“Biz en dürüst Kürdüz, biz partiliyiz, bizim arkadaşlara yapmadığımız yardım kalmamıştır”* diyorlar. Böylece yeni arkadaşları kendilerine inandırmaya, bağlamaya çalışıyorlar.

Bu köylülerin merkez karargaha gitmelerinin temel nedeni silah almak içindi. Bizi KDP peşmergeleri sanıyorlar. Bilmiyorlar ki, bizde karar bir yerde çıkar ve çıkan kararı hepimiz uyguluyoruz. KDP’de herkes değişik kararlar verir ve kendine göre karar alır. Sonuçta köylülerin *Avaşin’e* gitmelerine izin vermedik. Son günlerde üst üste yağmur yağdığı için su çok yükselmiş ve teleferik bozulmuştu. Onun için kendilerine belli bir süre daha beklemelerini söyledik. Hoş karşılamasalar da onlar da bekleyeceklerdi, çünkü suyu geçemezler. Gelirken yanlarında birçok şey getirmişlerdi. Yağlı ekmek, haşlanmış yumurta, özel tütün, özel ceviz, özel *jaji*. Bu malzemeleri güya merkeze götüreceklerdi. Geri dönerken hepsini kendileriyle birlikte geri götürdüler. Bunun üzerine Krej Ferhan ve Soro Ferhat *“Heval bunların bize tepkisi var. Büyük komutanlara bu yiyecekleri götürerek*

yağcılık yapmak istiyorlar. Onların gitmesine izin vermedik diye, bize bu yiyeceklerden vermediler. Biz sorunlarını halledemediğimiz için bu yiyeceklerini geri götürdüler” dediler. Haklıydılar bizi başkalarına benzetiyorlar, yiyeceklerle kendilerine göre arkadaşları hoş tutacaklarına inanıyorlar.

21 Mart 1994

Bugün Newroz!

Dağlarımızdaki özgürlük ateşi, her yere saçılarak insanlığa zaferi taşıyor. Halkımız yeni bir Newroz'a daha umutlu ve zafere bir adım daha yakın giriyor. Dağların başında, Newroz ateşi bir başkadır. Bu ateşe bir de özgürlük savaşçılarının özgürlük mermileri, bisifing roketleri de eklenince en güzel ve en özgür Newroz'u kutlamış oluyoruz.

Kampımızda büyük bir coşkuyla dün Newroz'u kutladık. Saatlerce gür ateşin etrafında halaylar çektik, şarkılar söyledik. Bahara daha coşkulu, daha moralli giriyoruz. Kendimizi daha da güçlenmiş hissediyoruz. Artık savaşa ruhen, moralmen hazırız. Newroz ateşimiz hiç sönmeyecek, savaşımızı daha da gürleştirecek. Newroz'la birlikte çevremizde açan rengarenk çiçekler dağlarımızı süsleyerek onlara hayat veriyor. Bundan sonraki Newroz'lar benim için şehitlerimizle buluşma günleri olacak. Her Newroz'da onlarla dağların doruklarında, gür ateşlerin etrafında birleşerek, el ele tutuşarak hasret giderecek ve özgürlüğü birlikte kutlayacağız. Bu Newroz'la başlangıç yapıyorum. Kendimi özgürlüğe daha da yakın hissediyorum. İçimden bugün buluşma günümüz için küçük bir şiir yazmak geldi. Güzel olmasa bile benim için buluşma günümüzü ifade ediyor:

*Buluşalım Ali Abbas yoldaş!
O yaratıcı gücün engellenemediği
bir süreçte,
Engellenmez engellenmez
özgürlük ateşi
Buluşalım Ali Abbas yoldaş
Yirmi bir Mart sabahında
Özgürlük günümüzde*

*Kenan yoldaş ve Ercan yoldaşla
birlikte
Newroz sokaklarında
Kutlayalım halkımızın bayramını
Gürlenince Newroz ateşi
Hayat verir, yön verir
Dağdaki gerillalar halkımıza
Olsun buluşma günümüz Newroz
O zaman Ali Abbas yoldaş
o zaman
Buluşalım Kenan yoldaş ve Ercan
yoldaşla birlikte
Newroz sokaklarında
Çalsın davullar, zurnalar
Çekilsin halaylar, oynansın
bablekanlar
Sarı kırmızı yeşile bürünsün
analar
Kin kussun babalar
Sen Dersim'de,
Kenan yoldaş Besta'da,
Ercan yoldaş Botan'da
Ben yüce dağ Çarçella'da
Buluşalım, buluşma günümüz
Newroz'da
Buluşalım canlarım
Acıların dindiği
Acıların sevgiye dönüştüğü
O güneşli günde*

6 Nisan 1994

Alanımıza bahar geldi bile. Bahar yağmurları bazen günlerce yağıyor. Ağaçlar yavaş yavaş tomurcuk açıyor, yeşillik her tarafı sarıyor. Bu güzelliklere bir de kısa bir süre sonra pratiğe çıkmamız eklendiğinde daha da heyecanlanıyoruz.

Doğanın nimetlerinden yine yararlanmaya başladık. Son zamanlarda kampımızda yemek yapmıyoruz. Topladığımız *kenger*, *tuzuk*, *tırşık* vb. gibi otları yemek yapıp yiyoruz. Hele hele salçalı *kengere* doyum olmuyor. Newroz'la baharı sıcak karşıladık. Ve önümüzdeki süreçte düşmana vuracağımız darbelerle daha da güzelleştireceğiz.

Kampımız bugün diğer günlerden farklı bir gün yaşadı. Bugün kampımızdan ayrıldık, hemen yarım saat altımızda bulunan *dola* indik ve orada geçici bir kamp kurduk. Botan-Behdinan Eyalet Konferansı bir süre önce bitmişti. Şimdi her yerde bölge konferansları yapılıyor. Biz de dokuzuncu bölge olarak kendi konferansımızı yapacağız. Konferans yeri için altımızdaki *dol* daha uygundu. Onun için bugün kampımızın yerini değiştiriyoruz. Çadırlarımızı sabah yemeğinden sonra yıktık.

Gerilla hiçbir yere bağlı değildir. Hem yapıyoruz, hem yıkıyoruz. Bütün doğa hizmetimizde. Neresini uygun görürsek oraya yerleşiyoruz. Bu kampımızda birçok şey yaşadık ve birçok şey sevdik. Onları unutmak imkansız. Çadırımızı yıkarken üzülmeyim desem doğru olmaz. Ama biz çadırları yıktık. Çadırlarımızdaki yaşamımızı, anılarımızı asla yıkmadık. Aksine, sonuna kadar onlara bağlı kalacak ve anılarımızı her zaman yaşatacağız. Krej Ferhan'ın bizi biktırıncaya kadar susmamasını, Rüstem Menal'ın tatlı sohbetlerini, Soro Ferhat'ın gülücüklerini, Ferit arkadaşın anılarını, hele hele minik Şero'nun siyasi tartışmalarını hiç unutacağımı sanmıyorum. Bütün güzellikleri her zaman yaşayacak ve yaşatacağım.

Konferans için öğleden sonra geçici kampa geldik. Konferansa katılacak delegeler belli oldu. Delegeler alandaki güçlerden seçildi. Daha çok bizim ve *Govende* bölüğünden seçildiler. Ayrıca konferans güvenliği için alandaki startejik tepelere konferansa katılmayan güçlerimizi yerleştirdik. Bölgemizde yapılacak konferans, eyalet konferansında alınan kararların bölge somutuna indirgenmesi ve bu kararların hayata ge-

çirilmesi için uygun yol ve yöntemlerin tespit edilmesini amaçlıyor. Her arkadaş gibi ben de konferansa katılmak, bölge hakkındaki görüşlerimi dile getirmek ve katkıda bulunmak istiyordum. Yalnız konferansa katılmıyorum. Konferansa katılamadığım için üzülüyorum. Konferansa katılmak istediğimi belirttim. Arkadaşlar "*büyük ihtimalle bu alandan ayrılacaksın, onun için alanda kalan arkadaşların katılması daha uygun ve onlar açısından daha yararlı olur*" dediler. Neye bağlanırsa bağlan-sın konferansa katılmamam bende bir eziklik yarattı. Kendimi ikinci plana atılmış hissediyordum. Aynı şeyleri son zamanlarda yapılan keşif faaliyetlerine katılmadığım içinde yaşadım. Halbuki ben gelişmek ve bir şeyler yapmak istiyordum. Bu da benim en doğal hakkım. Ama görevlere, faaliyetlere aktif bir şekilde arkadaşlar beni katmasalar, ben nasıl geleceğim? Kendi görevlerimi nasıl yerine getireceğim?

9 Nisan 1994

Konferans için geçici kampımızı kurduk. Konferans bittikten sonra düzenlemeler olacak ve hareket başlayacak. Ben kampta kalıyorum. Ve güvenlik için tepeye çıkan arkadaşlarla sürekli telsiz bağlantılarını kuruyorum. Arkadaşlar konferanstan çıktıktan sonra genel durumları aktarıyorum. Bugün konferansın üçüncü günü, arkadaşlar çok yoğun bir süreci yaşıyorlar. Bölgemiz için önemli kararlar çıkartacaklar. Konferanstan sonra yapılacak düzenleme heyecanı, arkadaşları şimdiden sarmış bile. Gerçekten de heyecanlı olmamak elde değil. Alan düzenlemeleri, tabur, bölük, takım ve hatta manga düzenlemeleri bile insanı heyecanlandırıyor. Her arkadaş için parti iradesi esastır. Parti, kimi nereye uygun görürse oraya gönderir. Arkadaşların buna itirazı olmaz. Yalnız partimizdeki öneri hakkını her arkadaş yerinde ve zamanında kullanır. Eğer koşullar da uygunsa bu öneriler kabul edilir. Bazı arkadaşlar genel düzenleme için öneriler yapacaklarını söylüyorlar. Gücümüzün durumuna baktığımızda ancak önerilerin bir kısmı değerlendirilebilir. Alandaki yapımız güçlü ve tecrübeli arkadaşlardan oluşuyor. Ayrıca hemen hemen hepsi de alanı tanıyor. Parti bu yıl alan üzerinde önemle duruyor. Onun için bu güce alanda büyük ihtiyaç var. Büyük ihtimalle gücün büyük kısmı yerinde kalacak. Arkadaşlar da bunu bildikleri için fazla öneri yapma gereği duymuyorlar.

Alandaki gücümüz bir yıldır bir arada yaşıyor, savaşıyor. Onun için gücümüz arasında çok değişik bağlar oluşmuş. Bir nevi aile bağları gibi. Arkadaşlar da birbirlerinden ayrılmak istemiyorlar. Konferans öncesi iki-üç arkadaş alandan gittiler. Hem gidenler, hem de kalanlar çok üzüldüler. Gerçekten de arkadaşlar birbirlerine oldukça bağlanmışlar. Hatta, arkadaşlar gittiğinde ben espiri yoluyla “*Herki ailesi bazı evlatlarını kaybetti, Herki ailesi yavaş, yavaş dağılıyor*” dedim. Arkadaşlar güldüler ve bana katıldılar.

Ailecilik, tehlikeli bir şey. Bu bağlar temelinde birbirine yaklaşan arkadaşlar arasında uzlaşma başlıyor. Bu kış sürecinde bizde uzlaşma belirgin bir şekilde yaşandı. Birbirini eleştirmeme, birbirinin eksiklik ve yetmezliklerine göz yumma hepimizde yaşanıyordu. Yine ayrılma durumlarında zorlanma, gidilen yere adapte olmama ve zorluk çekme kendisini gösteriyordu. Bundan dolayı da ailecilik oldukça tehlikeli ve sakıncalı sonuçlar doğurabiliyor. Onun için aileciliğin önüne geçmek gerekiyor. Ve *Herki* yapımızda oluşan aileciliği mahkum etmek ve önüne geçmek gerekiyor.

17 Nisan 1994

Hep bir tepenin başında, bir *dolun* içinde uzaktan *Govende*’yi izlemiştim. Her yer değişik ve başka bir güzel görünüyordu. Uzaktan bir kaleyi andıran *Govende*’ye iki gün önce çıktık. Bu dağın üstüne çıktın mı duyguların bir başka oluyor. Karşında *Çarçella* bütün güzelliğiyle sana bakıyor. Sanki özgürlük *Govende*’nin içindeki bu büyük taşların üstündeydi. *Govende*’nin içinde kendini dünyanın en sağlam kalesinde hissediyorsun. İçine girdin mi sana ilkin bir labirenti andırıyor. Her an içinde yolunu kaybedebilirsin.

Konferansın bitimine üç gün kalmıştı. Düşman yavaş yavaş harekete geçiyordu ve sonunda büyük bir operasyon başlattı. Biz de konferansa ara vermek zorunda kaldık. Alanda güçlerimizi stratejik noktalara yerleştirdik. Düşmanın geleceği yollara pusular attık. Operasyon bütün sınırı hattını kapsıyordu. Hazırlıklarına önceden başlamıştı. En son Newroz’da 150 bin askerini daha takviye ederek bahar atılımımızı engellemek ve bizi imha etmek istiyordu. Operasyonlar bü-

tün ülke de başlamıştı. Bugün operasyonun altıncı günü. Arkadaşlar ilk iki günde 1 F-4 uçağı ve 1 düşman helikopterini düşürmüştü. Onlarca asker de öldürülmüştü. Avaşın tarafından arkadaşlar elliye yakın asker öldürmüş, *Zap*’ta da bir helikopter vurulmuştu. Düşman için askerin hiçbir önemi kalmamış, binlerce askerini gözden çıkarmış. Zaten şu anda 400 bin kişilik ordusuyla da operasyona çıkmış. Bu operasyon düşmanın son çırpınısıdır. Operasyon belki de bazı planlarımızı aksatacak. Fakat operasyon bittiğinde onlar bir daha buralara uğrayamayacak.

Biz bir takımlık gücümüzü korumak için *Govende*’ye çıktık. Gücümüz zorlandığı ve tehlikeye düştüğü an sırtını *Govende*’ye verecek ve bizde onların savunmalarını yapacağız. *Govende*’ye ancak var olan kapılardan çıkabilirdik. Güney ve Kuzey taraflarında bilinen 14 kapısı var. Bu kapılardan yalnız beş-altı tanesi kullanılabiliyor. Diğer kapıları daha önceleri kullanmışlar. Biz Güney tarafındaki *Mavata* kapısından çıktık. Dimdik ve zikzaklar çizerek ancak kapıya ulaşabildik. Kapının üstüne çıktın mı bütün güneyi görebiliyorsun. *Govende*’nin eteklerinde hâlâ kar vardı. Kapıya doğru yaklaşıldığında karın üstünde yürümek zorunda kalıyorsun. Hem de çok dikkatlice yürümek zorundasın, yoksa bir kaydın mı parçalarını alt köyde ancak toplayabilirler. Buradaki yollara yol demek için, bin şahit lazım. Hep taşların üstünde yürüyoruz. Her taş bıçak gibi keskin ve bu taşlıklar birer kale gibi. Zaten *Govende*’de kendi başına bir kale. Yani kale içinde küçük küçük kaleler. Bir sürü böyle küçük kaleler var.

Govende’nin kapıları sağlam tutulursa düşman *Govende*’ye çok zor girer ve büyük darbeler alır. *Govende* de lastiğin dayanmadığı anlaşılıyor. *Govende*’ye çıkmadan önce yeni bir ayakkabı giymiştim. Bugün ayakkabılarıma baktığımda her tarafından yırtılmışlar. Sivri ve keskin taşlara ayakkabı ve elbise dayanmıyor. *Govende*’nin bir de asfalt yolu var. Dün o yoldan gittim. Bu yol, *Kelete* kapısına giden yol. Bu asfaltın bir benzeri daha dünyada yoktur. Yol boyunca taşların az olması ve yer yer toprağın üzerinde yüründüğü için arkadaşlar bu yola asfalt yol diyorlar.

Dün güneşin batışını *Govende*’nin üstünde izledim. Çok romantik

ve çok güzeldi. Taş yığınları üstünde batan güneşi izlerken taşların üstünde ne kadar özgür olduğumu hissettim. *Govende*, gerçekten de anlatılması zor bir dağ.

27 Nisan 1994

Pırıl pırıl bir 27 Nisan sabahı *Govende*'den indik. Her taraf yemyeşil, ağaçların yaprakları öylesine güzel açmış ki, bütün alan yeşile bürünmüş. *Govende*'den inerken *Mavata* kapısından alana bakıldığında mükemmel bir manzara görünüyor. Dimdik *Mavata* kapısından koşarak bir an önce inmek ve yeşilliklerin arasında uzanmak, özgürlüğün tadına varmak istiyordum.

Govende'de kaldığımız süre içinde hemen hemen her gün yağmur yağıyordu. Güney tarafında simsiyah bulutlar çıkıyor ve sürekli Kuzeye gidiyorlardı. Bu bulutlarla hep yağmur geliyordu. Geçici çadır kurduysak da, yağmurdan korunamıyorduk. Arkadaşlar sürekli yağın yağmurdan bıkışlar ve Güney'den kara bulutlar geldikçe bu bulutlara tepki duyuyorlardı. Tüm arkadaşlar “*Bu Güney'den gelen bulutlar ihanet kokuyor*” diyorlardı.

Düşman varını yoğunluğunu bu operasyona vermişti. Ancak büyük darbeler alarak geri çekildiler. “*Baştan başa bütün sınır hattına yerleşeceğiz*” diyorlardı. Ama her yerde arkadaşlardan darbeler alınca bu operasyonları on günden fazla sürmedi. Daha önceleri düşman operasyon yaptığında biz bütün kuvvetlerimizi Güney'in derinliklerine çekiyorduk. Düşman da arazide biraz arama-tarama yapıp gidiyordu. Ama bu defa öyle yapmadık. Operasyona karşı devrimci operasyon gerçekleştirdik. *Zap*'da, *Bircella*'da, *Avaşin*'de ve Botan sınırının tümünde, operasyona karşı operasyon yapıldı. Bunun sonunda düşman ilk defa bir operasyonda böylesine büyük darbeler aldı. Sonbahara kadar kalmayı düşündüğü sınırdan on gün bile kalamadı. Güçlerimiz çok iyi direndiler. Biz *Herki* alanındaki bütün tepeleri ve yolları tuttuk. Bir hafta boyunca bu tepelerde ve yollarda arkadaşlar pusuda beklediler. Fakat düşman alanda çok iyi mevzilenildiğimizi ve hazırlıklı olduğumuzu görünce sahamıza girmeden geldiği sınırdan geri dönmek zorunda kaldı. Geri çekilen askerler tam bir bozgunu yaşıyorlardı. Onlar kaçıyorlar arkadaş-

lar kovalıyorlardı. Biz *Govende*'de telsizle düşmanı dinliyorduk. Arkadaşlar *Avaşin* ve *Zap*'da bir gruplarını kuşatıp imha ederlerken, düşmanın kuşatmada kalan askerleri ağlıyorlar ve kobraların gelmesini istiyorlardı. Operasyon sonunda toplam dört arkadaş şehit düştü. Bunlardan ikisi hava saldırılarında, diğer ikisi de suikastle şehit oldular. Bu operasyondan sonra arkadaşların moralleri oldukça yükseldi. Alanı terk etmemek, düşmanı gerilla taktikleriyle alanda boğmak ve operasyona karşı operasyon yapmak bütün güçlerimize büyük moral oldu. Böylece eyaletimizde ilk defa düşman operasyonuna karşı gerilla operasyonu karşılık verildi.

Düşman geri çekilirken bölge gücümüz bir tabur, üç bölük şeklinde örgütlendi. *Herki* bölüğü, *Gerdi* bölüğü, hareketli bölük ve bunun yanında bir de bölge lojistik takımı oluşturuldu. Alanda ilk defa bu kadar güç, bir araya geliyordu. Gücümüz bahar atılımından sonra daha da artırılacak. Bu kadar güçle neler yapılmaz ki, eğer güç iyi savaşır iyi savuşturılırsa bu alanı rahatlıkla düşürebiliriz.

Düzenlemede herkesin yeri belli oldu. Yalnız, benim yerim belli olmadı, o kadar arkadaş arasında bir tek ben düzenlemenin dışında kaldım, bana bölgeden gideceğimi söylediler. Halbuki ben, bu bölgede kalmak istiyordum. Bunu arkadaşlara belirtmememe rağmen kabul etmediler. Düzenlemede bütün arkadaşların moraline diyecek yoktu. Belki de içlerinden bir ben sessiz ve köşeme çekilmiştim. Gerçekten de ben bu alanda kalmak istiyordum. Alanı artık tanıyorum. Halkı biliyorum. Arkadaşlara alıştım. Bu alanda savaşabileceğime dair kendime güveniyorum da. Ama parti uygun görmüyor. Nereye hangi alana gideceğimi bilmiyorum. Her arkadaş bir yere gideceğimi söylüyor. Kim kendisine göre nereye uygun görüyorsa, beni oraya yolluyor. Tabii bunlar resmi olmayan söylentiler. Mutfaktaki konuşmalara “*büyük telsiz*” haberleri diyorlardı. Birkaç günde benim durumum “*büyük telsiz*”in ana konusu oldu. Herkes kendine göre bana bir yer buluyor. Ve telsiz haberlerini bana iletiyorlar. Ben şimdi sadece onları dinlemekle yetiniyorum.

Govende'den inerek güçler görevlerine ve alanlarına yönelecekler. *Govende*'yi uzaktan izlemek bir başka güzellik, içinde gezmek, üstüne

çıkma da, apayrı bir güzellik ve mutluluk veriyor. *Govende*'nin başından dayken *Mavata* kapısının üstünden bütün alanı izlerken, düş kurmak ne kadar güzeldi.

Bugün *Govende*'den indik, ihanet kokan bulutlar da *Govende*'ye doğru gelmediler. *Govende*'yi terk ettiler. Pırıl pırıl açan güneş *Govende*'yi bir daha yüceleştiriyordu. Bir taraftan bahar güneşi, diğer taraftan rengarenk çiçekler, yeşillikler. Hemen arkamızda *Govende* ve önümüzde de haykırarak taşan *Basya* suyu insana ruh veriyor. Kürdistan'daki bu güzellikler insana yaşam kaynağı oluyor. Yaşayarak, içinde gezerek Kürdistan'ın doğasını görmek dünyanın en zevkli işi. Ben bu işe her zaman varım.

10 Mayıs 1994

Govende'den indikten sonra konferans yaptığımız *dola* tekrar gittik. Eyaletin hareketli taburu da oraya gelmişti. Bir de bölge gücümüz oraya gidince birdenbire alanda iki taburluk güç oluştu. Gerçekten de bu kadar gücü bir arada görünce insan, Kürdistan'ın kurtuluşa ne kadar yakın olduğunu görüyor. İki taburluk güçle insanın yapamayacağı hiçbir şey olamaz.

Arkadaşlar hazırlık yapıyorlardı. Hareketli tabur *Desate* çete köylerinin keşfini yapmışlardı. Bu köylere yönelik sezonun ilk eylemleri yapılacaktı. Alanda düşmana karşı hareketli savaş taktikleri uygulanacaktı. Bu iki azılı çete köyleri, düşmanla birlikte alandaki bütün stratejik tepeleri tutuyorlar. *Oamar* ve *Herki* alanları arasındaki geçişlerimize engel oluyorlar. Ayrıca bu çete köyleri bizimle açıktan savaşıyor ve birçok yoldaşımızı da katletmişlerdi. Partinin bütün çağrılarına silahla karşılık veriyorlardı. Bu iki köy ortadan kaldırılsa alanın büyük bir kısmı denetimimize girecek. Düşman da bunu bildiği için çetelerle birlikte buranın savunmasına oldukça önem veriyor. Böyle hareketli savaş taktiklerinin uygulandığı bir eylem düşmanı oldukça paniğe sokacak ve daraltacaktı. Bunun için bütün arkadaşlar büyük bir coşkuyla eylem hazırlıklarını sürdürüyorlardı. Behdinan eyalet komutanımız da hareketli taburla birlikte gelmiş ve eylemi biz-zat kendisi koordine edecekti. Eylem başlamadan önce, *Gerdi* ve

Herki bölükleri kendi alanlarında hazırlık yapmak için *Erdewel* taraflarına gittiler.

Bölükler kendi alanlarına gidince karargah komutanı beni çağırıp çok kısa bir konuşma yaptı. "*Kısa bir süre yanımda kalacaksın ondan sonra seni başka yere göndereceğiz*" dedi. Böylece ben de kısa bir süre için karargahla hareket edecektim. Yağmurla birlikte eylem hazırlıkları tamamlandı ve hareketli tabur hedefe yönelmek için eylem sahasına hareket etti. Ertesi sabah, erkenden biz de karargah komutanımızla birlikte eylem koordinesi için alandaki stratejik tepeye çıktık. Güçlerimiz her iki köyü de kuşatmaya almışlardı. Adım adım köye yaklaşıyordu. Çeteler ve askerler araziye çekilecek ve arazide imha edilecekti. Ayrıca eylemde doçka, havan gibi ağır silahlarda kullanılacaktı. Sabah köydeki çeteler, arkadaşların hareketini gördüler. Bunun üzerine bulundukları tepeden ağır silahlarla ateş açmaya başladılar. Bütün güçlerimiz yerlerini almışlardı. Havan toplarımız çalışmaya başladı. Onlar bunun təciz olduğunu sanıyorlardı. Öğleye kadar köyü ve tepeleri ağır silahlarla vurduk. Bunun üzerine çete grupları araziye çıktılar. Bizim de amacımız buydu. Arazide pusu kurmuştuk. Araziye üç koldan çıkan çeteler ve askerler arkadaşların pusularına düştüler. Büyük darbeler alınca sağ kalanlar da geri köye kaçmak zorunda kaldılar. Bu arada arkadaşlar yavaş yavaş çemberi daraltıyorlardı. Gece olunca yine köyü ağır silahlarla vurmaya başladık.

Geceleri yüksek yerler çok soğuktu. Hemen karşımızdaki *Çarçella*'nın soğuğu varlığını hissettiriyordu. Bütün soğuğa rağmen, eylem sıcaklığı insanı ısıtmaya yetiyordu. Havan ve doçka atışları gece de devam etti. Çeteler zor durumdaydılar. Köydeki çete reisi arkadaşlarla telsiz bağlantısı kurdu. Atışları durdurmamızı ve teslim olacaklarını söylüyordu. Yalnız bizden can güvenliklerini garanti altına almamızı istiyorlardı. Arkadaşlar da kendilerinin teslim olması halinde kendilerine bir şey yapmayacaklarını söylediler. Çetelere bir saat süre tanındı. Düşman komutanı hemen çete reisiyle ilişkiye geçti. Onu tehdit etti. Verdiğimiz süre dolunca tekrar atışlarımıza başladık. Bu arada köydeki düşman güçleri birçok yerde araziye çıktı. Tam düşmanı yok etmenin fırsatıydı. Düşman güçleri pusula-

rımıza düştü ve büyük bir kısmı imha edilerek çember daraltıldı.

Artık köy tamamen denetimimiz altına girdi, stratejik tepeler elimize geçti. Düşman tepeleri tümünden boşaltarak köye kaçtı. Çetelerin arazideki 20 katırı da elimize geçti. Yedek gruplarımız bu hayvanları eylem sahası dışına çıkarttı. Akşam eylemi koordine eden karargah komutanımız köye saldırı talimatı verdi. Gece karanlığıyla birlikte köyü kuşatma altında tutan arkadaşlar iki koldan köye girdiler. Çeteler ve kalan askerler mevzilerini ve köyü bırakıp kaçtılar. Arkadaşlar köydeki evleri tek tek aradıktan sonra geri çekildiler. Çok sayıda silah ve cephane ele geçirilmişti. Kısa bir süre sonra arkadaşlar tekrar mevzilerine yerleştiler. Sabahın erken saatlerinde alanın üzerinde kobra helikopterleri gezmeye başladılar. Ardından bombalamaya başladılar. Ama doçkamız hemen gerekli karşılığı verdi. Onun için düşman tam hedefine yönelemiyordu. Rastgele alanı bombalıyordu. *Herki* taraflarını bombaladıktan sonra arkadaşların bulundukları alanın altına indirme yaptılar. İnən askerler iki gücümüz arasında yoğun ateş hattımız altındaydılar. Karargah komutanı alt taraftan gidip onları kuşatmak için benim de içinde bulunduğum beş kişiyi yolladı. Biz beş kişi otlar arasında askerlerin altındaki taşığa gittik. Yukarıdaki arkadaşların atışlarından dolayı hareket edemiyorlardı. Biz de sesizce taşığa girdikten sonra mevzilendik. İndirilen askerlerin büyük bir bölümü hemen elli metre önümüzdeki dolun içinde ayakta bir şeyler konuşuyorlardı. O anda hepimiz birlikte askerleri seri bir şekilde taramadık. Taramayla birlikte bağırımlar çağırımlar ve yere düşmeler bir oldu. Hemen hemen hepsi yere düşmüştü. Sağ kalanlar da dola sıkışıp çıkamıyorlardı. Telsizlerinde, sürekli yardım ve kobra istiyorlardı. Ayrıca çok sayıda ölüleri olduklarını da belirtiyorlardı. Akşama kadar onları vurduk.

Gecenin karanlığıyla üç gündür devam eden silah ve top sesleri durmuştu. Biz karargah komutanına silah almak için düşman ölülerinin üzerine gideceğimizi söyledik. Karargah komutanı uygun görmedi. Ve geri çekilme emri verildi. Bütün güçlerimiz *Dire* köyüne geri çekildiler. Akşam bütün arkadaşlar toplandık. Herkesin morali oldukça yüksekti. Eylemde bizden iki şehit vardı. Süleyman arkadaş son günde şe-

hit düştü. Düşmanın darbe aldığını görünce birden kendini kaybediyor ve mevzisinden dışarıya çıkarak kaçan düşman askerlerini tarıyor o arada kendisine suikast yapıyor ve şehit ediliyor. Diğer arkadaşta, aynı şekilde mevzisinde açık hareket ettiğİ için ikinci gün suikastle şehit edildi.

Eylem başarılı geçti. Çeteler ve düşman, köyü bırakıp kaçtılar. Ölüleri oldukça fazlaydı. Kaç defa araziye çıktysalar da her seferinde vuruldular. Bizim kayıplarımız da kendi eksikliğimizden kaynaklanıyordu. Eğer biraz daha dikkatli hareket edilseydi o kayıplar da olmayacaktı.

Dönemin taktiğİ olan hareketli savaşla birçok hedefi düşüreceğiz. Alandaki düşman güçleri bu yeni taktiğimize oldukça yabancılar. Bu taktiğimizi daha başarılı bir şekilde hayata geçirmeye çalışacağız.

19 Mayıs 1994

Dün önderlerimizden Haki Karer hevalin ve dörtlerin şahadet yıldönümüydü. Büyük enternasyonalist Haki heval bir komployla şehit edildi. O'nun anısına en iyi bağlılık enternasyonalist mücadeleyi yükseltmek, Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri yok etmek ve ulusal kurtuluş mücadelemizi zafere götürmek olacaktır. Mazlum'dan aldıkları meşaleyi söndürmeyen Dörtleri, bir kez daha anarken, onlara ve tüm devrim şehitlerine en yüce bağlılık, düşmanı Kürdistan'dan silip atmak ve özgürlüğü elde etmekle olur. Haki heval ve Dörtleri her zaman mücadelemizde yaşatacak, onların direnişlerini kendimize ışık olarak esas alacağız.

Evet kutsal Mayıs ayının da sonlarına doğru geldiğİmiz şu günlerde her tarafta yoğun çatışmalar var. Benim için de yeni bir dönemin başladığını görebiliyorum.

Şu an karargahla birlikte hareket ediyorum. Fakat bir an önce savaş birliklerine gitmek istiyorum. Bunun için Hamza hevalle konuştum. Savaş birliklerine gitmek istediğimi söyledim. Onlar da uygun görmediklerini söylediler. Hakkımda daha önce karar çıkartılmış. Eylemlere girmeyecektim. Hamza heval ayrıca düzenlemelere girmeyeceğimi, karargahla birlikte hareket edeceğimi söyledi. Ben yine de ısrarla karar-

gahtan ayrılıp savaş birliklerine gitmek istediğimi söylediysem de kabul etmedi. Artık savaş alanından yavaş yavaş uzaklaştırıldığımı fark ediyorum. Adım adım geri cepheye yollayacaklar beni. Halbuki ben savaşabileceğime dair kendime güveniyorum. Ayrıca içimde öylesine bir kin var ki, öylesine intikam almak istiyorum ki, eğer bu kinimi, intikamımı düşmana kuzmazsam, patlayıp gideceğim. Ben içimde değil, düşmana karşı patlamak istiyorum.

Kendimi çok yalnız hissediyorum. Beraber kaldığımız arkadaşları özliyorum. Konuşup, yardımlaşabilecek arkadaşlara ihtiyaç duyuyorum. Karargah komutanımız benimle hiç konuşmadı. Hem boş zamanı yok, hem de bütün vakti telsizlerde konuşmakla, savaşta birliktelere perspektif ve talimat vermekle geçiyor. Karargah komutanımız sürekli hareketli. Onun için biz de sürekli geziyoruz. Bazen kendi kendime kimsenin bana yardım etmek istemediğini düşünüyorum. Belki yanılıyorum, ama kimse yardım etmezse bile, ben kendi kendime yardım etmeliyim, sürekli şehitler ve Başkan APO'yu düşünmeliyim. Onlardan en büyük yardım ve desteği alabilirim. Kendime güvenimi kazanabilirim. Böylece daha iddialı bir şekilde yürüyebilirim ve yapmak istediklerimi bir an önce yapabilirim. Kendime güvenimi yitirmemeliyim. Başaracağıma dair kendime güvenmeliyim. Bundan başka da sanırım şansım yok. Çünkü başarının yolu kendine güvenden geçer.

30 Mayıs 1994

Sessizlik içinde yeni bir güne daha başladım. Son zamanlarda çok sıkılıyorum. Konuşacak birilerine ihtiyaç duyuyorum. Kendi dünyama yeniden kendimi kapatmak istemiyorum. Sanki var olan ortam beni kendi dünyamda yaşamaya itiyor. Pratiğe özlem duyuyorum. Kendimi pratik için hazırlamışken pratikten uzaklaştırılıyorum. Yoldaşlar günlerce çarpışmalara girerlerken, düşman mevzilerinin üstüne yürürlerken ben burada onların eylemlerini, çatışmalarını ve şahadetlerini telsizden dinliyorum. Ne kadar zor ve acı. Bazen kendimden şüpheleniyorum; *“acaba ben savaş başaramıyor muyum? Kendimi yere mi attım? Savaşta korkuyor muyum? Veya savaşta kaçıyor muyum?”* diye düşünüyorum. Bazen karargah komutanımızla birlikte savaş birlikleriyle

toplantı yapmaya gittiğimizde oradaki arkadaşların da bana yanlış baktıklarını, benim hakkımda *“korkak, oportünist, panikçi ve savaşta kaçtığı için karargahın yanında kalıyor”* düşüncesini taşıdıklarını ve bana bu gözle baktıklarını düşünüyorum ve onların içine girmemeye çalışıyorum. Bazen bu düşünceler rüyalarım da giriyor. Herkes bana *“korkak, panikçi, oportünist”* diyor ve gülererek üstüme geliyorlar. O kahkahalardan bile çekiniyorum. Ama uyandığımda rüya olduğunu görünce biraz rahatlıyorum ve alnımdaki teri siliyorum.

Karargahta artık kalmak istemiyordum. Yaklaşık bir aylık bu sürede kendimi ruhen, moralmen çok kötü hissediyordum. Oysa pratikteki arkadaşların yanında kaldığım zamanlar sürekli hareketli, canlı, atak olmaya ve yoldaşlara moral vermeye çalışıyordum. Onlarla birlikte yaşamın acılarını, zorluklarını, güzelliklerini paylaşmaya çalışıyordum. Bahar her tarafı öylesine güzelleştirmişti ki, kendimi düşünmekten, bu güzellikleri göremeyecek kadar körleşmiş hissediyordum. Halbuki bu güzellikler insana, ilham kaynağı, savaşmak için umut kaynağı olmalıdır. Karargahtan ayrılmak için son bir kez daha arkadaşlarla konuşmayı deneyeceğim. Belki beni tekrar pratik sahaya yollayarak bu düşüncelerden, psikolojiden kurtarılır. O zaman bu izlenimleri silmek için ben de bütün varımı-yoğumu vererek görevlerimi yerine getireceğim. Yeter ki, bir şans versinler.

27 Mayıs 1994

Yaklaşık yirmi gündür Behdinan Eyaleti, basın-yayın bürosunda yer alıyorum. Karargah komutanıyla konuşma cesareti gösteremediğimden dolayı tekrar Hamza hevalle konuştum. Karargahtan ayrılıp, pratiğe gitmek istediğimi belirttim. Biraz da tepkiyle konuşmuştum. Fakat yine uygun bulmadılar. Onlar da bir ezikliği yaşadığımı farketmişlerdi. Beni tekrar yapının içine sokmak istiyorlardı. Onun için basın-yayına vermeyi uygun buldular. Pratiğe yollamayacaklarını anlayanca ben de basın-yayına gitmeyi kabul ettim. Hamza heval özellikle orada Parti Önderliği'nin çözümlemelerini sürekli okumamı ve arkadaşlara imkanlar dahilinde yardımcı olmamı söyledi. Kendimi ilerisi için hazırlamamı söyleyerek beni basına yolladılar.

Eyalet genelinde kurumlaşma oturtulmak isteniliyor. Basın-yayın da bu kurumlardan biri. Onun için çalışmalara ağırlık vermek gerekiyor. Basın-yayın kurumu yerine oturmamış, daha birçok eksikliği var. Özellikle teknik imkanlar yönünde sıkıntılar çekiliyor bunların da karşılanmasına çalışılıyor. Eğer bu olanaklar yaratılsa sistemli bir çalışma yürütülebilir. Basında kaldığım müddetçe arkadaşlara yardımcı olmaya çalışacağım. Ayrıca kendim de bazı çalışmalar yapmayı düşünüyorum. Bundan sonra yaşamımı planlamaya çalışacağım. Eğer savaş sahasına şimdilik gitmiyorsam, bir taraftan sürekli kendimi savaşa hazırlarken diğer taraftan da değişik çalışmalar yürütmeliyim.

Şu ara, basın çalışmalarımız yoğun değil, özellikle teknik sorunlar işleri engelliyor. Bu sorunlar aslında halledilebilir, ama üstün bu konuda fazla bir çabası yok. Bir taraftan kurumlaşma oturtulmaya çalışılırken, diğer taraftan da ihtiyaçlar karşılanmıyor, gerekli imkanlar yaratılmıyor.

Yapımız genelinde kurumlaşmaya yanlış bakılıyor. Basına da böyle yanlış bakılıyor işte “aydınlar topluluğu, zayıf olanların, savaş kaçkınlarının birleştiği yer” gözüyle bakılıyor. Böyle bakıldığı için buradaki arkadaşlar da, çalışmalarda yer almak istemiyorlar. Ben de eskiden bu gözle kurumlaşmaya bakıyordum, onun için hiçbir zaman yer almak istemiyordum. Ama şimdi yanlışlığı fark ediyorum. Ben savaştan kaçmış değilim, hiçbir zaman da kendimi yere atmadım. Savaşabileceğime dair kendime de güveniyorum. Parti öyle uygun gördüğü için sıcak savaş ortamından uzaklaştırıldım. Gün gelecek yine yerimi alacağım. O zaman herkese kendimi kanıtlayacağım. Artık bu konuda rahattım. Özellikle Hamza hevalin son konuşmaları beni biraz rahatlattı. Özellikle basın sorumlumuz Mahmut heval bu kurumu oturtmak ve yapıdaki izlenimleri gidermek için oldukça çaba harcıyordu. Var olan bütün çalışmalarımızı tek başına sırtlamış gidiyor. Bizim kendisine pek fazla faydamız olmuyor. Bazen yazıları temize çekiyoruz. Talimat olduğu zaman talimat çözüyoruz. Diğer bütün işleri Mahmut heval yürütüyor. Gerçekten de, Mahmut hevalin bu çabasına saygı duyuyorum.

Basında olduğumuzdan dolayı savaşta gelişmeleri her gün takip edebiliyoruz. Bu sene yürütülmeye çalışılan hareketli savaş taktiği yer yer devam ediyor. Pratiğe hızlı başlandı. Bazı önemli sonuçlar elde edildi. Yanlış ve yersiz kayıplarımız da oldu. Gerilla yine savaş kural-

larını ihlal etti. Bu da bize kaybettiriyor. En son *Gerdi*'de gerilla kural-
larının ihlalinin dolayısı altı arkadaş şehit düştü. Eyleme gidiliyor, ta-
ciz yapılıyor, arkasından da sınıra geri çekilme yapılıyor. Nuktada nö-
betçi nöbetini tutmuyor. Düşman arkadaşların içlerine kadar giriyor.
Ve arkadaşlar fark etmiyorlar. Sonuçta yaşanan altı kayıp. Parti Önder-
liği'nin o kadar uyarıları ve talimatlarına rağmen hâlâ bu kural dışılık
kendisini yaşıyor. Savaş büyüdükçe, kızıştıkça kayıplarımız artacak-
tır. Yalnız kendi hatalarımız sonucu yaşanan kayıpları da, savaşın bü-
yüklüğüne, şiddetine bağlamak doğru değildir. Kesinlikle yaşamayı ve
savaşmayı bilmek zorundayız. Yoksa biz kendi ellerimizle zaferi en-
gellemiş, ona darbe vurmuş oluruz.

16 Temmuz 1994

Zaman bütün hızıyla geçiyor. Bu arada basın çalışmalarımız da bi-
raz daha hızlandı. Yine de sınırlı bazı çalışmalar yürütmek zorunda ka-
lıyoruz. Hâlâ teknik ihtiyaçlar karşılanmış değil. Mahmut heval her
gün yeni yeni planlar önümüze koyuyor. Yalnız teknik sorunlardan do-
layı bu planları hayata geçiremiyoruz. Boş zamanlarımız çok. Boş za-
manlarımızı genellikle okuyarak veya sohbet ederek geçiriyoruz. Ba-
sındaki arkadaşlar olarak, birbirimizi biraz anlamaya ve destek olmaya
çalışıyoruz. Hâlâ basına alışamadım. Yabancılaşmıyorum. Arkadaş-
larla hep savaşı ve savaşan yoldaşları konuşuyoruz. Karargah kampı da
hareketli. Sürekli yer değiştiriyoruz, bundan dolayı basın eşyalarını da
kendimizle birlikte götürüyoruz. Sayımız az olduğu için genellikle iki
sefer yapıp öyle götürüyoruz.

Kısa bir süre önce basında yer alan iki arkadaş pratiğe çıktılar. Ömer
heval Botan taraflarına geçti. Hayri heval de *Bircella* birliğine gitti.
Onlar adına çok sevindim. Onlar giderken çok mutluydular. Halbuki
onlara tam alışmıştım. Ama gelişmeleri açısından pratik saha, en uy-
gun sahadır. Hayri heval giderken "*Haydi darısı senin başına*" dedi.
Çok hoşuma gitti. Belki beni de pratiğe yollarlar. Onun için kendimi
her zaman için hazır tutmalıyım.

Bugün *Bircella*'dan gelen kuryeler Hayri hevalden bir not getirdiler
bana. Hayri yoldaş bir şiir yazmıştı. Bu şiirin çok içten yazıldığı belli

oluyordu. Okuduğum zaman gerçekten de çok mutlu oldum. O an dün-
yanın en mutlu insanı bendim. Bir yoldaşın bir yoldaşına bir şeyler
yazması kadar güzel ve değerli bir şey yoktur. Benim için anlamı çok
büyük olan şiir "*Arkadaş*" diye başlıyordu:

*"Arkadaş
Bir şafak vaktinde
Can arkadaş seninle
Bir kadeh çay, bir de cigaram
o sevdamla
Ne mucizelerde, ne de ölümden
Ne cennette, ne de cehennemde
ama o günde
Yüreğlerin sonsuz bir edayla
gülümsediği
Hayallerin son bulduğu
Ama en güzel hayallerin gerçekleştiği
o anda
Mert yürekler bir sen
Hey arkadaş bir de seninle
O gün o bambaşka dediğimiz buluşmada
İster küfürli sözler
İsterse alkışlar çemberinde
Evelallah utandırmaz arkadaşlar birbirlerini
Söz verdiğimiz mertliğimize
Beraberliğimizin ve o buluşumun
İnandığımız dürüstlüğüne
An gelir, gün gelir
Mutlu olacağımızdır, arkadaş!
Dansımıza tekrar merhaba
dediğimizde"*

**

*

Eyaletimiz genelinde taktik sıçrama yapmakta bir tıkanıklık yaşanıyor. Düşman bütün stratejik tepeleri büyük bir güçle tutuyor. Düşman da hareketli taburlarımıza karşı hareketli taburlar oluşturmuş. Sürekli hareketli. Arkadaşları zorluyorlar. Düşman son çırpınışlarında, sayıya ağırlık vererek bizim alandaki hareketlerimizi daraltmak istiyor. Bizler düşmana hâlâ istenilen şekilde darbe vuramadık. Taktikte yaşanan bu tıkanıklığın hızla aşılması şart. Ve sonbahar atılımına büyük bir taktik atılımla girmek gerekiyor.

Bundan sonra işlere, görevlere kendimi daha ciddi vereceğim. İlkeli, disiplinli, olgun ve sabırlı olacağım. Onun için de kendi eksikliklerimle savaşıp ve gerekli olan değişimi kendimde gerçekleştireceğim. Eğer ben istersem ve kendimi verirsem birçok şeyi başarabilirim. Bu konuda kendime güveniyorum. Bazı şeylere yeni bir başlangıç yapmam gerekiyor ve kendimi yeniliklere açarak yeni yeni şeyleri başarmam gerek.

21 Temmuz 1994

Eyalet genelinde yaşanan taktik tıkanıklık olumsuz etkilerini genel savaşıma da yansıtıyor. Ülke içinde düşman güçlü operasyonlar geliştiriyor. Savaş gücümüzü içeriye sokmamak için çok yükleniyor. Özellikle son *Oramar* ve *Çarçella* operasyonları güçlerimizi çok yıpratmış ve çok yordu. Taktikte yaşanan tıkanıklık, bir an önce aşılmalı yoksa tasfiyeye doğru gidiyor. Bu da bütün planlarımızı altüst edecek bir durum oluyor.

İnsan savaş içinde olmadı mı, savaştan uzak oldu mu, savaşa çok yüzeysel yaklaşıyor. Özellikle karargah kampındaki birçok arkadaşta bu durum kendisini gösteriyor. Kamptaki arkadaşlar savaştan uzaktalar. Savaşın olumsuzluklarından hemen paniğe kapılıyorlar. Hatta bazıları korkuyu bile yaşıyorlar. Sınırdaki operasyon yapılacak denildiğinde, kamp genelinde büyük bir kargaşa ve panik yaşandı, hemen kamp noktası terk edildi. Halbuki bu kaçışlar, panik, gücü psikolojikmen çok etkiliyor. Bazen üzerimizde savaş uçakları dolaşıyorlar. Zaten sürekli alanı keşfediyorlar. Bazı şahıslar sanki bilinçli olarak, güç arasına panik, korku sokmak istiyorlar, “*yarın kesin bizi vururlar*” gibi doğru olmayan şeyler söylüyorlar. Bunlar gücün moralini olumsuz yönde etki-

liyor. Halbuki tedbirlerimizi alsak istediği kadar bombalasan hiçbir zarar görmeyiz. Örneğin şimdi bulunduğumuz kampın hava saldırısına karşı herhangi bir savunma tedbiri yok. Ne bir sığınagımız, ne de belirlenmiş bir mevzimiz var. Doğru dürüst tepecilerimiz bile yok. Bu durumlar yönetime bildirilmesine rağmen, yönetim herhangi bir tedbir geliştirmiyor.

Halbuki savaş ortamında, pratik sahada düşmana karşı çok daha rahatsın. Tereddüt, kaygı yok denecek kadar azdır. Sürekli savaş üzerinde yoğunlaşıyorsun. Düşmanın açığını yakalamaya çalışıyorsun, onu yerinde takip ediyorsun, ona göre hareket tarzını belirliyorsun. Moral, coşku, heyecan her zaman var. Hele hele bir de eylem yaptın mı pratik yaşamın güzellikleri bir başka oluyor. Ama kamplarda bu yok, savaşta ki coşkudan, mordan, heyecandan çok uzaksın. Bir türlü ulaşmak istediğin coşkuya ulaşamıyorsun.

Bütün olumsuzlukların nedeni taktikteki tıkanıklıktır. Gerçekten de güçlü bir çıkışla bu tıkanıklığı aşmalıyız. Diploması, siyasi alanda bir çıkmazı yaşayan TC, eğer askeri alanda da büyük darbeler yerse daha fazla mücadeleimiz karşısında kendisini tutamaz. Onun bu son çırpınışlarına karşı güçlü bir çıkışla karşı koymalı ve tıkanıklığı aşarak savaş daha da geliştirmeliyiz.

30 Temmuz 1994

Ayın 26’sıydı, basın-yayın, lojistik ve güvenlik birimlerinden oluşan gücümüz kamptaydı. Daha önce kampta kadro eğitimi de verilirdi. Yalnız bir hafta önce kadro eğitimindeki arkadaşlar, yapılan düzenlemeyle alanlara dağıldılar. Kampta kalan arkadaşların hepsinde büyük bir gevşeme vardı. Kamp komutanımız da düzenleme yerine gitmişti. İçtimaya bile artık kalkmıyor, yemeğimizi bile zamanında yemiyorduk. Kampta düzen dağılmıştı. Bir tek çırpınan düzeni oturtmak isteyen Mahmut hevaldi. Ama o da tek başına yetmiyordu.

Yine içtimaya bazı arkadaşlar zor bela kalktılar, içtimadan sonra arkadaşların çoğu tekrar yattılar. Ben nöbet listesini çıkardım ve Mahmut hevale kontrol ettirdikten, nöbetçileri yerine yolladıktan sonra basın yerine geçip uzandım.

Kampımız eski bir Güney köyündeydi. Karşımızda KDP karakolu vardı. *Avaşın* hemen altımızdan geçiyordu. Saat sabahın yedisine geliyordu ki, birden uçak sesleri gelmeye başladı. İlk başta bir şeyin olacağını tahmin etmiyordum. Yerimizden hareket etmedik. İkinci sesle birlikte uçaklar dalış yapmaya başladılar bile. İş ciddiye.

Biz basın yerinde üç kişiydik. Ben Avareş ve Delil'dik. Tam güvenliğin yerine doğru kaçacaktık ki, uçak ilk bombasını kampın ortasına bıraktı. Bunun üzerine basın mangasının yanındaki taşın altına Avareş'le birlikte girdik. Artık uçak dalışlarının arkası kesilmiyordu. Üstelik uçaklar öylesine alçaktan uçuyorlardı ki, sesleri neredeyse kulaklarımızın zarlarımızı patlatacak. Bombaları sadece yüz metre karelik alanı vuruyordu. Zaten kampımız da o kadar ya vardı ya yoktu. Yirmi dakika boyunca hiç ara vermeden manga yerlerimizi vurdular. Kazan bombaları üzerimizden fırlıyordu. Altında bulunduğumuz taş, fazla büyük olmamakla birlikte bizi koruyabiliyordu.

Avareş'e, her bomba bırakıldıktan sonra bakıyorum, rengi gitmiş sapsarı kesiliyordu. Ben de aynı durumu yaşıyordum. Gerçekten de çok zor ve insan bir türlü kabul edemiyor. Sen taşların altındasın, düşman uçaklarla, bombalarla seni vuruyor, hem de elini kolunu sallaya sallaya. Uçakların bombaları bitti, bize bir şey olmamıştı. Asıl zor iş şimdi başlıyordu. Bu defa uçaklar bizi taramaya başladılar. A-4 ve A-6 mermileri kum gibi üzerimizden geçiyordu. Bazı kurşunlar, taşımızı sıyırıp geçiyorlardı.

Artık uçak son defa dalış yaptı, o anda içimden çok değişik şeyler hissettim. *Besta*'yı düşündüm. Aynı uçaklar *Besta*'da, Cevahir'imi şehit etmişlerdi. Cevahir'i düşündüm. İçime bir acı girdi. O anda birden kalçam ve sağ kolum öyle bir ısındı ki, sanki yanar oldum. Sol elimi sağ koluma ve kalçama vurdum sanki yoktular. Birden kendimi kolsuz ve kalçasız hissettim. Elime baktığımda kan vardı. Tekrar elimi kalçama ve koluma vurdum ve bir daha baktım, gerçekten de kandı. Kan kıpkırmızıydı. Avareş, bir şeyimin olmadığını söyledi. Olsa ne yazardı, sessiz sessiz bekledik. Taramalar da bitmişti. Uçaklar da gittiler. Tekrar gelecekerdi biliyorduk. Bomba ve kurşun almaya gitmişlerdi. Biz yerimizden çıktık. Kampımız bir toz bulutuyla örtülmüştü. Birden "*heval*

ben de yaralandım" dedi Delil heval. O da yaralıydı, Lokman heval yanıma geldi. Kampımızda öyle bir sessizlik vardı ki, insanı korkutan bir sessizlikti.

Barut kokusu her tarafı sarmıştı. Kampın içindeki otlar cayır cayır yanıyordu. Uçaklar gelmeden önce kendimizi aşağı *dola* bırakmalıydık. Hemen *dola* doğru koştuk. Bu arada kalçamın ve kolumun ağrısı kendini hissettirmeye başladı bile. Uygun bir yere geldik ve hemen Delil'in yarasına baktık. Bir parça, el bileğini sıyırmış ve derin bir yara açmıştı. Hemen *şutukla* sıkıca bağladık. Sonra gömleğimi çıkardım. Sağ kolumda küçük bir parça, ete saplanmıştı. Üç küçük parça da, kalçama değmişti. Ciddi değildi. Sadece biraz ağrıyordu. Daha sonra uçakların gelmediğini görünce tekrar kamp içine gittik. Bütün manga yerlerini vurmuşlardı. Bayan arkadaşların, mutfağın ve güvenliğin yerini dümdüz etmişlerdi. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

Hemen güvenliğin oradaki taşlığa doğru gittik. Taşların hemen önünde kanlar içinde yatan iki cenaze vardı. Hemen cenazelerin üstündeki battaniyeyi kaldıracaktım ki, Avareş arkadaş kolumdan tuttu. Açmama izin vermedi. Biri bayan arkadaştı, saçlarından anlaşıyordu. Pekki diğerleri kimdi? Daha sonra güvenlik sorumlusu yaşlı Ernesto geldi. Birinin Mahmut heval, diğerinin de Dicle heval olduğunu söyledi. Ayrıca diğer taraftan beş yaralı arkadaş daha vardı. Hepsinin durumları çok ciddiydi. Bazılarının bacakları kopmuştu. Birkaç arkadaşla şehit düşen iki arkadaşımız için hemen mezar kazmaya başladık. Diğer yaralı arkadaşları da daha güvenli bir yere götürmek için hazırlıklara başladık. Mezar kazarken elimdeki kazmayı bütün kuvvetimle toprağa vuruyordum, belki de acımı, intikamımı topraktan almak istiyordum. Mezarı biraz kazmaya başladık ki, tekrar tekrar uçaklar uçuşmaya başladı. Hemen güvenliğin yanındaki taşların altına girdik. Kayalar oldukça güvenceliydiler.

Gelen uçaklar tekrar bütün kampa bomba bırakıp, taradıktan sonra geri gittiler. Bu defa, sağlam yer tuttuğumuz için bize bir şeyler olmadı. Yalnız kulaklarım bomba seslerinden duymayacak haldeydiler. Tekrar mezarları kazmaya başladık. Bitirdikten sonra şehitlerimizi gömdük. Önce Mahmut hevalin üstündeki battaniyeyi aldık. Vücudu

bomba parçalarıyla parçalanmıştı. Ak sakalları güneş vurunca birdenbire parladı. Kıpırlı bir kan gölü içinde yatıyordu. Hemen aldık yağmurluğun içine, güzelce sardıktan sonra gömdük. Arkasından kan içinde yatan bayan arkadaşı kaldırıp yağmurluğu kendisine sardık. Kolları ve bacakları kesilmişti. Dayanmak zordu. Bütün gücümü toplamalıydım. Yerdeki kollarını ve bacaklarını yağmurluğun içine koyduktan sonra onu da gömdük. Hemen olduğum yerde oturup kan ve barut kokusu içinde bir sigara yaktım. Sanki şuurumu kaybetmişim. Az önce yanımda olan yoldaşlarım, parça parça olmuşlardı.

Acaba Cevahir yoldaşa mı böylesine parçalanmıştı? Onun da mı, kolları bacakları kopmuştu? Keşke görmeseydim. O günden sonra gözlerimin önünden hiç gitmiyorlar.

Biz şehit arkadaşları gömdükten sonra yaralı arkadaşlardan ikisi daha şehit düştüler. Akşama kadar kamptaki bütün eşyalarımızı topladık. Yaralı arkadaşlar için sedye yaptık. Hastanemizdeki arkadaşlar da yardımımıza geldiler. Yaralı arkadaşları hastaneye taşıdılar. Akşam biz ve kalan arkadaşlar da eşyalarımızla birlikte hastane kampına taşındık.

Bu saldırıyı düşmanın bir başarısı olarak görmüyorum. Bizim tedbirsizliklerimiz ve kendimizi ölüme teslim etmemiz sonucu bu kadar kayıp verdik. Uçaklar önceden keşif yaptılar, karşı tepeden KDP, bizi sürekli izliyor. Güneyli köylüler bize erzak getirme bahanesiyle kampın içine giriyorlardı. Ve buradan aldıkları bilgileri düşmana veriyorlardı. Yoksa düşman, bütün manga yerlerine öylesine isabetli vuramazdı. Buna karşı bizim de en ufak bir tedbirimiz yoktu. Zaten ne geldiyse başımıza kuralıslığımız, keyfiyetimiz ve rahata düşkünlüğümüzden geliyordu. Düşman kampta kayıpların yetmişsekiz olduğunu belirtti. Eğer eğitim gören arkadaşlar düzenleme için kamptan ayrılmamış olsaydılar bu rakam doğru olabilirdi. İlk defa düşman uçak saldırısında bu kadar net ve isabetli vuruyordu. İlk defa böyle bir şeyi tanık oluyordum. Demek ki, çok güçlü istihbarat almıştı.

Parti Önderliğimiz, her gün bize doğru yol ve perspektif sunuyor, talimat üstüne talimat veriyor. Ama biz hâlâ eski geriliklerimizi, alışkanlıklarımızı ısrarla sürdürüyoruz. Ve sonuçta kaybeden biz oluyoruz. Kayıplarımız bizimle de sınırlı kalmıyor, partiye, halka ve insanlığa da

zarar veriyor. Kesinlikle bu hatalarımız üzerinde hepimiz ciddi bir şekilde durmalıyız. Keyfiliği, kuralıslığı ve tedbirsizliği en kısa zamanda aşmalıyız.

Saldırıda şehit düşen Mahmut heval, basın sorumlusuydu, aynı zamanda karargah yönetiminde yer alıyordu. Çok eski bir arkadaştı. İdeolojik dönemden beri partiyle ilişki içindeydi. 1985 yılında yakalanmış, 1987 yılında zindandan çıkıp aktif olarak mücadeleye katılmıştı. Gerçekten de emekçi bir arkadaştı. Partiye karşı hiçbir çıkar gözetmeksizin her türlü işe koşuyordu. Onun kadar sabırlı ve emekçi bir insan daha görmedim. İşi en iyi şekilde yapıyordu. Bazen sabahlara kadar uyumuyordu. Hep çalışıyordu. Bazen geceleri tek başına bütün kampın etrafını gezer, bir şeylerin olup olmadığından emin olmak isterdi. Yaşı ileri olmasına rağmen çok genç ve dinamikti, enerji doluydu. Mahmut heval böyle bir şahadeti yaşamamalıydı. Çünkü o, hata yapmamak için çok çaba harcıyordu.

Eksikliklerimizden dersler çıkartarak, ve doğru yola gelerek şehitlerin anılarını yaşatmalıyız.

10 Ağustos 1994

Kampımız bombalandıktan sonra *Bircella* ve *Zap* arasındaki *Şikefta Birindare*'ye kampımızı taşıdık. Kampta ki, bütün arkadaşlar bombalamadan etkilenmişlerdi. Ben de çok etkilenmişim. Daha önceden de kamplarımız bombalandı. Pratikte birçok kere uçaklar sabahdan akşama kadar bizi bombalıyorlardı. Yalnız herhangi bir zarar bize verememişlerdi. Onun için uçak saldırılarına karşı çok rahattım. Ama bu defa bize büyük zararlar verdiler. Hele hele Mahmut ve Dicle arkadaşların kopmuş kolları ve bacakları gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. Öyle olmuştu ki, artık geceleri bile rüyalarım giriyorlardı. Hele hele Cevahir yoldaşın da uçak saldırılarından şehit düşmesi beni daha da çıldırtıyordu. onun da vücudu gözlerim önüne geliyordu. Acaba o incecik ve uzun kolları, kopmuş muydu? Bacakları kopmuş muydu? İnanmak istemiyordum. Öylesine kinim artmıştı ki, düşmandan bir şey elime geçse, parça parça edeceğim. Böyle bir intikam hırsıyla yanıp tutuşuyordum. Elime bir fırsat geçse o zaman intikamımı almak için düşmanın

önünde öylesine patlamak istiyorum ki, patladığımda parçalarımın düşmüştüğü parçalansın. Sabretmem gerekiyor, bir gün bu fırsat elime geçecektir. O zaman, onlardan o bombaların hesabını soracağım. Döktüğümüz kanın bedelini onlardan alacağım.

Mahmut yoldaşın şahadetinden sonra ona layık olmak için aramızda basını kurumlaştırma kararı verip çalışmalarımıza başladık. Dağılan basın eşyalarını tekrar topladık. Hepsini *Bircella*'ya getirdik. İki gün önce arkadaşlarla eşyalarımızı getirmek için *Bircella*'ya gittik. Aradaki birlik, malzemelerimizi sağlama almışlardı. Onun için biz de saklanan yerden çıkarmadık. İhtiyacımız olduğu zaman gelip alacaktık. Basın eşyaları yerine kampa cephaneye getirdik. Güneşin kavurucu sıcaklığı altında kampa ulaştık. Yükümüz biraz ağırdı. Birde buna güneşin kavurucu sıcaklığı eklenince her tarafımızdan ter akıyordu.

Yüklerimizi indirdikten sonra kampımızın buz gibi suyu olan çeşmesinin başına gittik. Önce başımıza o soğuk sudan döktükten sonra kana kana su içtik. Ama yorgunluğumuzu giderememişti. Yorgunluğumuzu ancak koyu bir çay ve kalın bir sigara giderebilirdi. Hemen yanımızdaki demliğimizi doldurduk. Göreve giderken demliğimizi de götürmüştük. Dumansız bir ateş yakıp çaydanlığımızı üstüne koyduk. Çayımız ısınmaya başlarken Tayhan arkadaşla koyu bir sohbe daldık. Onun sohbetine de doyum olmuyordu. Arada bir yakınıyordu. Son günlerde hepimizde bir yakınmacılık gelişti. Pratiğe çıkma özlemini dile getiriyordu. *“Mordem arkadaş, bir gün şehit düşürsem hiçbir şeye üzülmemde eğer bu taşların altında şehit düşersen ona çok üzülürüm”* dedi. Haklıydı da insan taşların altında şehit düşmek istemiyor. Silah elde düşmana karşı savaşarak şehit düşmek varken, bu diğer biçimi hele hele bir özgürlük savaşçısı için çok zor olsa gerek.

Bu arada Azad arkadaş çayımızı koyu bir şekilde demleyip hazırlamıştı bile. Bu koyu sohbe koyu bir çay çok iyi giderdi. Çaylarımızı naylon bardaklarımıza doldurdu. Sohbetle birlikte çay çok iyi gidiyordu. Her yudum alışımında yorgunluğum biraz daha gidiyordu.

Sohbet koyulaşmışken arşivci arkadaşlardan Dicle arkadaş yanıma geldi. Onada bir çay doldurup verdik. Bize yorulup yorulmadığımızı sordu, bizde yorulduğumuzu belirttik. Sohbetimize yavaş yavaş

Dicle arkadaşta katıldı. Biraz sonra, *“heval ne zaman gidiyorsunuz”* dedi. Nereye gidiyorum bende bilmiyorum. Onun için biraz düşündüm. Sonra *“nereye ne zaman gidiyorum”* dedim. Gülererek *“bilmiyormuş gibi davranma, sen nereye gideceğini biliyorsun”* dedi. Bunun bir şeyler duyduğu kesindi. Ama ben gerçekten arkadaşın ne demek istediğini hâlâ anlayamamıştım. *“Heval biz yorgunuz bırak bu soruları da tatlı tatlı çayımızı içip eski sohbetimize devam edelim”* dedim. Bunun üzerine bayan arkadaş gerçekten bir şeyler bilmediğimi farkettiler. *“Tamam bir şeyler bilmediğini anladım, öyleyse ben sana söyleyeyim, Güneye gidiyorsun”, “Ne güneyi hangi güney, kim söyledi”* dedim. O’da *“heval Küçük Güney’e, önderlik sahasına gidiyorsunuz. Hem de gurup hazır”* dedi. Bu arkadaş şaka yapıyor olmalıydı. Önderlik sahası ben gidiyorum. Nerede bende bu şans, hem bu sahaya şimdi arkadaşların gideceklerine bile inanmıyorum. İnanmadım, ama o ısrarla konuşmasına devam ederek beni inandırmaya çalışıyordu. Bunun üzerine ben bu, yine arkadaşların *“büyük telsiz”* haberidir diyerek, bahar da da bana böyle *“büyük telsiz”* haberlerini veriyorlardı. Onun için inanmadım.

Kaldığımız sohbetimize tekrar devam ettik.Yalnız bu arkadaş öyle emin konuşuyordu ki, sohbetimiz sırasında aklım hep onun konuşmalarına takılıyordu. Daha sonra kendi kendime, *“ya gerçekse.”* Bütün gece boyunca gözüme uyku girmedi. Gökyüzünde uzanıp giden zaman yolunu izledim. Yeni çıkan hilal ayı seyrettim. Yıldızlar dünyasına gittim. Orada düşündüm. Yıldızların arasında sanki Başkan APO’yu görüyordum. Bütün gece boyunca yıldızlara bakarak hayal dünyasına daldım. Önderlik sahasına gittim. Başkan APO dimdik karşımızda duruyordu. O konuşuyordu ben dinliyordum. Bütün gece yıldızlar arasında başkan konuştu ve ben dinledim. Arada bir gülünce daha da mutlu oluyordum.

Gülmek belki de dünyada en çok Başkan'a yakışıyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla yıldızlar dünyasından ayrıldım. Gerçekten de hayal kurmak çok güzeldi. İlk defa böylesine güzel bir hayal kurabiliyordum. Sabaha da uyanık girdim içtimadan sonra kahvaltımızı yaptık. Arkadaşın söyledikleri doğru olmasa bile ben bu gecenin hepsini önderlik sahasında

yıldızlar arasında geçirmiştim. Bu bile benim için yeterliydi.

Çalışmalarımızı sürdürürken Hamza arkadaş yanımıza geldi. Biraz konuştuktan sonra kalktı. Bana baktı ve *“Benimle gel biraz konuşalım”* dedi. Heyecanlı bir şekilde yerimden fırladım. Yönetime kadar onu takip ettim. Oturduk. Bana bakıp gülümsedikten sonra, *“herhalde sende duymuşsun, çok kısa bir süre sonra küçük bir gurupla birlikte önderlik sahasına gideceksiniz”* dedi. Açıktan bir şeyler söylemediysem bile öylesine bir mutlu oldum ki, anlatamak imkansız.

Hamza heval daha sonra Başkan'ı anlattı. Nelere dikkat etmen gerektiği konusunda beni uyardı ve *“çok yakında kuryeler gelecek o zaman gideceksiniz”* dedi. Biraz daha konuştuktan sonra tekrar konuşmak isteyebileceğimi söyledi. Bunu üzerine hemen oradan ayrıldım. Heyecandan yerimde duramıyordum. Sevinçten oradan oraya koşturup duruyordum. Çok mutluydum. Sonra sığınağımıza geçip biraz düşündüm. Bu benim için büyük bir fırsattı. Bu tarihi fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Ve kendimi her yönüyle güçlendirmeliyim. İlk anda bunları düşündüm. İnaniyorum ki, kendi açımdan bu tarihi fırsatı değerlendireceğim. Kendimi her yönüyle iyi bir parti militanı haline getirerek şehitlere ve önderliğe layık olacağım.

İkinci Bölüm

26 Ağustos 1994

Şu an Haftanın'deyiz. Uzun bir yolculuktan sonra Haftanın karargahına varabildik. Hâlâ inanamıyorum. Gerçekten de Botan taraflarındayım. Ayın 18'inde *Şikeftabirîndar*'a kampımızdan hareket ettik. Hareket etmeden önceki günler bütün arkadaşlar bana perspektiflerini, düşüncelerini sunuyorlardı. Ben de hepsini can kulağıyla dinliyordum. Özellikle önderlik sahasına daha önceden gitmiş arkadaşlar, orada nelerle dikkat etmemiz konusunda bize bilgi veriyorlardı. Hemen hemen bütün arkadaşlar bu fırsatı iyi değerlendirip kendimi geliştirmemi söylüyorlardı. Bazıları da “çok şanslısın” diyorlardı. Gerçekten de öyle miydin? Çok mu şanslıyım? Halbuki hep şansızlıktan yakınırdım. Demek ki, yanılmışım. Öyle ise bu şansımı en iyi şekilde değerlendireceğim. Kendimi o sahada ideolojik-politik yönden geliştirecek ve tartışma yönünde büyük adımlar atacağım.

Alandan yedi arkadaş önderlik sahası için geldik. Beş bayan arkadaş ve uzun yıllardan beri saflarda yer alan Xalit arkadaş. Ayrıca Botan'a kadar Şahin arkadaş da bizimle geldi. Şahin arkadaş 1980' yılında mayına basmış ve gözleri tahrip olmuştu. Gözleri çok az görüyordu. Yola çıkacağımız gün kamptaki bütün arkadaşlar içtima düzeni aldılar. Tek tek hepsiyle vedalaştık. Kendimizi güçlendireceğimize dair yoldaşlara söz verdikten sonra hareket ettik. Kurye grubu bizi *Metina*'ya kadar götürecekti.

Bütün yürüyüşümüz gece ay ışığı altında oldu. Ay ışığı en fazla Şahin arkadaşın işine yarıyordu. Ay ışığında daha rahat yürüyebiliyorduk.

Yolculuğumuz *Metina*'ya kadar büyük bir moral ve coşkuyla geçti. Gece ay ışığı Şahin arkadaşına göz görevi görürken bizim de yolculuğumuzu romantikleştiriyordu. *Zap* vadisine gece girmemize rağmen yine de çok güzeldi. *Metina*'ya varıncaya kadar yoldaki ağaçlarda meyva bırakmadık. Heyecan ve sevinçten nasıl yol adığımızı bile bilemiyorduk. Bütün arkadaşların neşesine diyecek yoktu.

Metina'da iki gün kaldıktan sonra üç kişilik bir kurye grubuyla Haftanın'e hareket ettik. Yolculuğumuz yine zevkli ve heyecanlı geçti. İki gün önce buraya geldik. Yol boyunca dikkatimi en çok buranın arazisi çekmişti. Behdinin'dan Botan'a geldikçe, arazi gittikçe sarplığını yitiyordu. Gerçekten de çok büyük bir fark vardı. Behdinin arazisi, daha dağlık ve sarptı. Ama Botan'da oturtulan savaş hâlâ Behdinin'da oturtulmıyor. Gerçekten Behdinin arazisi değerlendirilirse oraya ordular sığdırılır. Burada düşmana en büyük yenilgiler yaşattırılır. Haftanın'ın stratejik tepelerinin birçoğunda doçkalar kurulu. Düşman buralara öyle rahat saldırı yapamıyor. Ama ihanet savaşından sonra doğru düzgün bir tepede doçka kurulmadı. Halbuki doçkalarımız da var. Eğer o yüksek dağlara doçkalar kurulsa imkanımı var mı düşman öyle rahat rahat, elini kolunu sallaya sallaya gelip kamplarımızı bombalasın ve dört yoldaşımızı şehit etsin!

Şimdi kuryelerin gelmesini bekliyoruz. Kuryeler gelince sınırı geçip önderlik sahasına gideceğiz. Heyecanlı bir şekilde kuryelerin gelmesini bekliyoruz. Son anda bile bir aksiliğin çıkmasından korkuyorum. Özellikle Xalit arkadaşla konuştuğumuzda *“ben önderlik sahasına tam ulaşmadan her an çıkabilecek aksilikleri de hesaba katıyorum. Onun için her şeye karşı kendimi hazır tutuyorum”* diyor. Evet çıkabilecek bütün durumları hesaba katmak gerekiyor. Yalnız buraya kadar geldikten sonra bir aksilik çıkarsa kahrolmak elde değil.

Aksiliğin zamanı değil. Ama Xalit arkadaş geçmiş deney ve tecrübelerine de dayanarak yine de her türlü olumsuzluğu hesaba kattığını belirtiyor ve ona göre kendini hazırlıyor.

Her şey olabilir, savaş ortamında her an her şeyin değişmesi doğaldır. Ama yine de bir olumsuzluğun çıkmayacağına dair içimde bir his var. Bu da beni biraz olsun rahatlatıyor. önderlik sahası benim için çok farklı bir anlama sahip.

Bundan tam dört yıl önce 4. Kongre öncesi Cevahir yoldaş da Behdinin'dan, Haftanın'e gelip önderlik sahasına geçmişti. Şimdi dört yıl aradan sonra bu defa 5. Kongre öncesi ben Behdinin'dan, Haftanın'e geçip önderlik sahasına gidiyorum. Ne büyük bir tesadüf. Elbette ki, benim için anlamı bu yönüyle de oldukça büyük. Başkan APO'yu görmek bir başka olsa gerek. Arkadaşlar sürekli anlatıp duruyorlardı. Anlatımlarda bile insan çok etkileniyor. Daha önce Urmiye'de videoda bir çözümleme yaparken izlemiştim, izlerken bile çok heyecanlanmış ve etkilenmişim. Ama birkaç gün sonra gözlerimle Başkan'ı göreceğim, yanına gideceğim. Acaba o yüce insan karşısında bir savaşçısı olarak dimdik bir şekilde durmayı başarabilecek miyim? Ya bir de Başkan “ne yaptınız?” derse, ne cevap vereceğim kendisine? Ne yaptık, hangi başarılarla Başkan'ın karşısına çıkacağız? Elbette ki Başkan'ın karşısına başarılarla çıkmak daha değişik olacaktır. Ama biz bir başarının sahipleri olarak Başkan'ın karşısına çıkmıyacağız.

Çok heyecanlıyım. Büyük bir sabırsızlıkla kuryelerin gelmesini bekliyoruz.

8 Eylül 1994

5 Eylül'de Haftanın'den yola çıktık. Arabayla *Derkar*'a geldik. Orada Dersim grubuyla birleştik. Bu grup da önderlik sahasına gidecekti. Dersim'den Haftanın'e kadar uzun bir yürüyüş yapmışlardı. Yolda bazen operasyonlara takılarak, bazen de çatışmalara girerek iki buçuk ayda Dersim'den Haftanın'e ulaşmayı başarmışlardı. Oniki kişiydiler. Ashında önderlik sahasına onüç kişi gelmişler. Yalnız *Piro* dağında helikopter saldırısına maruz kalan gruptan bir arkadaş şehit düşüyor. Gerçekten de o arkadaş için üzülmemek elde değil. O kadar büyük bir çabadan sonra, bir de yolun sonuna gelmişken şehit düşmek büyük talihsizlik.

Akşama doğru *Derkar*'dan arabalarla hareket ettik. Zaxo'yu geçerek Dicle suyunun yanına geldik. Hepimiz arabalardan indik ve Dicle'yi geçecektik. İki motor vardı. Grup grup motorlara bindik. Çok heyecanlı ve çekingendim. Sudan çok korkuyorum. Yüzme de bilmiyorum. Çekine çekine motora bindim. Motor çalışmaya başladı, suyu yararak hızla karşı tarafa doğru yol aldı.

Tam Dicle suyunun ortasına gelmişken motorumuz durdu. Motorun benzini bitmiş. Sırası mıydı!

İyice telaşlanmaya başladım. Dicle'nin ortasında motorun üstünde beklemek hiç de hoş bir şey değildi. Daha sonra diğer motor yardımımıza yetişti. Sağlam bir şekilde suyun diğer tarafına geçebildik.

Gece artık iyicesine kararmıştı. Göz gözü görmüyordu. Zaten Haftanın'de biraz beklememizin nedeni de, ay ışığıydı. Ay ışığının bitmesini bekledik. Çünkü sınırı karanlıkta geçmeliydik. Yavaş yavaş hareket ettik. Dümdüz ovada yürüyoruz. Öncülerimiz çok dikkatli. Pusu olabilir. Onun için gözleri dört açmak lazım.

Her taraf sessiz ve gece kopkoyu bir karanlık.

Birden öncülerimiz kendilerini yere attılar. Onların kendilerini yere atmalarıyla biz de kendimizi yere attık. Ne kötü bir talihsizlik. Ne mevzilenebilecek, ne de kendimizi koruyabileceğimiz bir yer var, her taraf dümdüz. Her an silahların patlayacağını beklerken öncülerimiz tekrar ayağa kalktılar. Meğer bir kurdun pususuna düşmüştük. Bir kurt, yirmibeş savaşçıyı pusuya düşürmeyi başarmıştı. Sonra kurt bizden korkarak ve pususundan vazgeçerek kaçtı. Biz de yolumuza daha dikkatli bir şekilde devam ettik. Düz ovalarda pusulara düşmek herhalde ölümden daha beter olsa gerek.

Düz arazide yürümek oldukça yorucu. Yavaş yavaş sınıra yaklaşıyoruz. İki karakol arasında geçeceğiz. Karakolun ışıkları her tarafı aydınlatıyor. Öncüler önde biz arkada sessiz bir şekilde yürüyoruz. Adımlarımızı atarken de ses çıkarmamaya özen gösteriyoruz. Karakolun altında boş olan düşman mevzilerinin içinden geçerek hızla uzaklaştık. Sınırdaki bir köye geldik. Orada arkadaşlar arabayla bizi bir yurtsever köye götürdüler. Çok yorulmuştuk.

Yurtseverler bizi oldukça iyi karşıladılar. Gerillaya büyük değer ve-

riyorlardı. Biraz dinlendikten sonra *raxtımızı* belimizdeki *şutuğu* açtık. Sabahta şalvarımızı ve gömleklerimizi çıkartarak sivil elbiseler giydik. Yaklaşık üç yıldan sonra, canımdan bir parça olan *raxtımı*, her türlü soğuğa karşı belimi koruyan, sıkı tutan *şutuğumu* indirdiğimde kendimi çıplak hissettim. Öylesine onlara alışmışım ki, benden bir şeylerin eksik olduğunu ilk indirdiğim anda hissettim. İlk gerilla elbisesini giydiğimde, *şutuğu* belime taktığımda heyecandan ve mutluluktan neredeyse kalbim duracaktı. Kirlenirler diye, yere bile oturmuyordum. Şimdi de bunları çıkarttıktan sonra oturduğum yerden ayağa kalkmak istemiyorum.

Bütün arkadaşlar sivil elbise giydiler. Hepimize gerilla elbiselerimiz daha çok yakışıyordu. Onlar üstümüzdeyken daha rahattık.

Bu arada üç-dört aileye gittik. Hepsi yurtsever, partiye ve önderliğe bağlı insanlar. Bizlere sürekli savaşı soruyorlar.

Bir daha böylesine yurtsever insanlarımızı göreceğimi tahmin etmiyordum. Sınırdaki çete köyleri beni neredeyse halktan soğutmuşlardı. Tekrar yurtsever insanlar görmek çok güzel. Bu insanların partiyle ne kadar bütünleştiğini görmek çok mutlu etti beni.

10 Eylül 1994

Dün Parti Merkez Okulu'na geldik. Okula geldiğimizde arkadaşların hepsi dersteydiler. Onun için bizi ilkin Abbas arkadaş karşıladı. Tek tek hepimizle tanıştıktan sonra ülkedeki genel durumları sordu. Kendisine ülkedeki durumlar hakkında bilgi verdikten sonra, eğitimden çıkan arkadaşlarla tanıştık. Çoğu yeni ve Avrupa'dan gelen arkadaşlardı. Elbette ülkeden gelen arkadaşlar da vardı. Hepsi ülkeyi, savaşı merak ediyorlardı. Her gün ülkeden haber alıyorlardı. Ama savaştan yeni gelen arkadaşlar onlar için başka bir anlam ifade ediyordu. Soru soran her arkadaşı bilgilendirmeye çalıştık. Ülkedeki savaşın sıcaklığını, güzellikleri, mücadeleyi, anlatmak oldukça önemliydi.

Arkadaşların eğitimden güçlendikleri belli oluyordu. Bizim de onların desteğine ihtiyacımız var. Birbirimizi güçlendireceğimize inanıyorum.

İlkin, eğitime doğru katılacağımıza dair söz verdik.

Sözüme bağlı kalacağım.

Arkadaşlar bugün Başkan'ın gelebileceğini söylediler. Onun için sabırsızlanıyor, heyecandan yerimde duramıyordum. Gözüm hep kapıdaydı. Ama bugün Başkan gelmedi. Yarın gelebilir.

Arkadaşlar bize buradaki yaşam ve kurallar hakkında ön bilgiler verdiler. Bu kurallara uymakta fazla zorlanacağımı sanmıyorum. Her kurala bağlı kalacak ve eksiksiz yerine getirmeye çalışacağım. Artık büyük bir sabırsızlıkla yarının gelmesini bekliyorum. Başkan'ı, gözle-rimle görmek, kulaklarımla onu dinlemek benim için bambaşka bir duygu.

11 Eylül 1994

Sabah kahvaltısından sonra içtima düzeni alarak derse girdik. Önce telsiz haberleri okundu. Ardından derse başlandı. Dersin ortalarına doğru yanımdaki arkadaş önderliğin geldiğini söyledi. Gelen taksinin sesinden anlamıştı. Çok heyecanlandım. Derse ara verdik, birazdan Parti Önderliği derse girecekti. Yerimde duramıyordum. Gidip okulun bahçesinde kısa kısa voltalar attım.

Tekrar içtima düzeni alıp tek sıra halinde okula girdik. Özellikle arkadaşlar öksürmeme yönünde bizi uyarmışlardı. Çünkü öksürük veya başka bir ses önderliğin dikkatini dağıtıyormuş. Onun için biraz daha dikkat etmem gerekiyordu.

Sessiz bir şekilde önderliği beklerken birden bir ses “*şiyarbin*” dedi. Hepimiz ayağa kalktık. Salonda tek bir “çıt” yok. Başkan içeriye girer girmez ayak sesleri beton binanın içinde yankılanıyordu. Heyecandan titrediğimi fark ettim.

Gözlerime inanamıyorum. O büyük insan, yüce insan karşımda.

O anda biri bana duygularımı sorsa, sevincimden duygularımı anlatamazdım. Başkan'ı bütün dikkatimle izlemeye çalışıyorum. Başkan biz yeni gelenlere yönelik “hoşgeldiniz” konuşması yaptı. Daha sonra gelen yurtseverlerle tanışarak, diyaloglar geliştirdi. Konuşmalarından etkilenmemek elde değil. Dersi anlatırken ne kadar hassas. En ufak bir ses hemen Başkan'ın dikkatini çekiyor. Hareketleri oldukça doğal ve rahat. Bakışlarıyla herkesi denetim altında tutuyor. Bakışlarından etkilenmeyen insanın olacağını tahmin etmiyorum.

Ders bittikten sonra bizler Başkan'ın yanına gittik. Tek tek bizlerle tanıştı. Özellikle Dersim'in birçok yerini arkadaşlara sordu. Hafızası ne kadar da güçlüydü!

1977-78 yıllarında bir-iki defa Dersim'e gitmiş, hâlâ oralara kimlerle, hangi yollardan gittiğini şimdiki gibi hatırlıyor. Hepsini tek tek arkadaşlara sordu. Ardından Başkan ile birlikte yemek yedik. İnsan kendini Başkan'ın yanında rahat hissediyor. Başkan sürekli “*arkadaşlar yemeklerini bitirsinler*” diyordu. Bazen bize bakıp gülüyordu. Bir zamanlar hayal ettiğim gibi hiç de yanılmamıştım; gülmek belki de dünyada en çok Başkan'a yakışıyordu.

Çok mutluyum. Dünyanın en yüce, en onurlu insanını görmek, benim için mutlulukların en yücesi. Bugün hiçbir zaman olacağına inanmadığım tarihi bir olay gerçekleşti. Günün büyük bir kısmını Başkan'la geçirdik. Başkan'daki coşku, insana umut, heyecan veriyor. Halbuki ben bir daha heyecanı yakalayacağıma inanmıyordum. Başkan'ı gördükten sonra kendime güvenim bin kat daha arttı. Kesinlikle bu sahayı çok iyi değerlendireceğim, kendimi güçlendireceğim. Ve savaş sahasına bu defa çok güçlü döneceğim. Bu defa önderliğe, partiye, şehitlere bağlılığın gereklerini doğru yerine getireceğim.

12 Eylül 1994

Başkan 12 Eylül'ün 14 yılı üzerine çözümleme yaptı. Önderliğin anlatımları öylesine çekici ki, insan bütün dikkatini derse vermek zorunda kalıyor. Zaten derse dikkatini vermeyeni Başkan hemen fark ediyor. Anında ona bakıyor. Gözleriyle bir güzel süzüyor. Kesin herkesin dikkatini kendisinde topluyor.

Başkan coşkulu, enerjik ve dinamik. Bütün bunların bizde olmadığını söylüyor. Doğru söylüyor Başkan. Ondaki enerji, coşku ve hırs biraz bizde olsaydı, bugün kesinlikle büyük mesafeler katederdik. Başkan'ın konuşmalarıyla hareketleri öylesine bütünleşmiş ki, sadece hareketleri bile insana birçok şeyi kavratmaya yeter de artar bile. Elbette önderliğin hareketleri-davranışları bizler için en büyük eğitim kaynağı olmalıdır. Onun her adım atışı, her bakışı bir şeyler ifade ediyor.

Parti Önderliği arkadaşlarla bugün voleybol ve futbol oynadı. Oyunu kazanmak için büyük çaba harcıyor. Oyunda hatayı kabul etmiyor. Top oynarken bile son derece coşkulu ve atak. Başkan'a bu kadar yaklaşıp ondan güç almamak, kendimi geliştirmemek, dönüştürmek hayatımda işleyebileceğim en büyük hata olurdu.

14 Eylül 1994

Bir öksürük sesi veya yere düşen bir kalem sesi, hemen Başkan'ın bütün dikkatini üzerine topluyor. Öfkeli bir şekilde yüzünü oraya dönüyor. Bakışlarıyla bir daha olmasın, dikkatimi dağıtıyorsun demek istiyor. Önderlik sahası benim için bir dönüm noktası. Kendime güvenim daha da artıyor. Başkan'ın çözümlemelerinden sonra kendi eksikliklerimi, yetmezliklerimi, yanlış anlayışlarımı daha iyi görüyorum.

Gelen dostları yolcu ederken, Başkan'ın onlara gösterdiği ilgi, sevgi bambaşka bir sevgiydi. Önderlik en ufak bir ilişkiyi devrimin hizmetine sunmak için büyük çaba harcıyor. Ve yaratılan her bir ilişkiye büyük değer veriyor.

İnsanlık Başkan APO'nun şahsında yeniden yaratılıyor. Başkan APO'nun bugünkü çözümlemesinde söylediği bir söz, beni çok düşündürdü. Dersten sonra hep bu söz üzerinde yoğunlaştım. *"Bana yardımcı olmak için çok yetkin olmak gerekir. Bu yetenekte arkadaş yok"* dedi. Başkan bütün devrimin yükünü tek başına omuzlamış. O kadar arkadaş var, hiçbirisi kendisini önderliğe yardım edebilecek bir yetkinliğe ulaştırmıyor. Böyle olunca da bütün yük önderliğe kalıyor. O yetkinlikte birkaç arkadaş olsa dahi, Önderlik ne kadar rahatlardı. Biraz düşündüm, acaba o yetkinliğe ben ulaşamaz mıyım, önderliğe yardımcı olamaz mıyım? Büyük çaba ister, köklü bir dönüşüm gerektirir. Bunun için büyük bir dönüşümü gerçekleştirmek ve yetkinleşmek için büyük bir çaba harcıyacağım. Belki bir gün o seviyeye kendimi getirerek Başkan'a yardımcı olacağım.

Başkan, bu sefer yeni gelen bizlerle top oynadı. Başkan'la top oynamak hiç de kolay değil. Çünkü Başkan'la oynadın mı hata yapmayacaksın, oyunun en güzelini oynayacaksın, kesin kazanmayı esas alacaksın. Çünkü Başkan, hep kazanmayı esas alıyor. Başkan ile birlikte

top oynarken, her an hata yapabilirim tereddütünü yaşıyor insan.

Başkan yapıyla öylesine ilgileniyor, moral veriyor ki, öylesine eğitiyor ve hazırlıyor ki, dünyada başka hiçbir önder bunu yapamamıştır.

18 Eylül 1994

Başkan bugünkü çözümlemesinde eleştiriler yaparak, savaştaki birçok eksikliğimizi ortaya koydu. Düşmanı, zayıf kişilikleri, partiye kendisini dayatan yanlış anlayışları anlattı. Bir kez daha doğru yol ve yöntemleri ortaya koydu. Zaferi nasıl kazanacağımızı, önderlik gerçeğini gözler önüne sererek tekrar ortaya koydu.

Başkan, ziyarete gelen dostlarla diyaloglar geliştirdi. Düşen görevler üzerinde durdu. Onlar da, önderliğe bağlılık sözlerini vererek bu sahadan ayrıldılar. Ayrıca Başkan, Avrupa’da yapılacak Halim Dener Kürdistan Festivali için bir mesaj yolladı. Sanki yüzbinlerin önünde konuşuyordu. Başkan mesajını iletirken, yerimden bir an fırlamak istedim. Hayatımda ilk defa böylesine etkileyici bir konuşma dinledim. Mesajla bütün sıcaklığını halkımıza iletliyordu.

İnsan Parti Önderliği’ndeki bu çabayı bu kadar derin bir yoğunlaşmayı, emeği gördüğü zaman ona nasıl layık olacağını düşünüyor. Gerçekten de bizler Başkan’ı anlayamıyoruz. Eğer bugüne kadar birimiz Başkan’ı anlamış olsaydı, Başkan “*beni anlamıyorsunuz*” demezdi. Ne acı bir şey!

Bizler önderliği sürekli yaşamıyoruz, onun için de anlamıyoruz. Tek başına olmasına rağmen, yılmıyor, yıkılmıyor ve dimdik ayakta durmasını başarıyor. Hem de her gün yeni başarılar elde ederek. Başka hiçbir insan bunca zorluklar arasında böylesine bir yüceliği gösteremez.

Keşke Başkan’ı anlasaydım. Onunla bazı şeyler paylaşma başarısını gösterebilseydim. Ona yardımcı olabilseydim. Ama ben bunlardan çok uzağım. Büyük bir dönüşüm, gelişim sağlamadıkça, yetkinleşmedikçe, Başkan’a hiçbir desteğim olamaz. Bunu biliyorum. Elbette bir gün gelir önderliği anlayanlar da çıkar.

Savaşta yaşanan son yersiz kayıplar Başkan’ı oldukça rahatsız ediyordu, adeta acı veriyordu. Anlatımlarında rahatsızlığını açık açık dile getiriyordu. Düşmana öylesine kinli ve hırslı ki! Düşmana kini olduğu

kadar, hata yapan, gereksiz kayıplara neden olanlara da bir o kadar kinli ve öfkeli!

Önderlikteki kin ve intikamı gördükten sonra, düşmana karşı kendimde hiç kin ve intikam duygularının olmadığını düşündüm. Halbuki ben, “*düşmana karşı en fazla kini-intikam hırsı olan benim*” diyordum. Oysa Önderlik’teki kin ve intikam tutkusunu gördükten sonra benimki sadece kuru bir öfke. Ve Başkan her gün düşmana büyük darbeler vurarak kin ve intikamını alıyor.

Pratikte Başkan’dan bahsettiğimizde birçok yoldaş “*Parti Önderliği’ni bir göreyim. Ondan sonra ölürsem de gam yemem*” diyordu. Bir zamanlar ben de böyle düşünüyordum. Önderliği gördükten sonra ölsem de gam yemem diyordum. Ama önderliğin yaşama olan tutkusunu, bağlılığını gördükten sonra büyük bir yanılığı yaşadığımı anladım.

Yaşamayı başarmak, yaşama tutkuyla sarılmak ve yeni yaşamlar uğruna savaşılabilmek temel amaç olmalıdır. Önemli olan önderlik gibi yaşama dört elle sarılmak ve yaşam savaşını kazanmaktır. Bu defa yaşama tutkuyla sarılacak, yaşam savaşında başarıyla yerimi alacağım. Şehitlere, halkımıza ve önderliğe layık olacağım. Önderliğe layık olmak, düşmana karşı yeni yaşam savaşını başarıyla vermektir.

**

*

Üç aydır önderlik sahasındayım.

Tam üç ay! Nasıl geçti ben de bilemiyorum. Önderlik sahasına gideceğimi ilk bana söylediklerinde inanmamıştım. O gece yıldızlarla birlikte Başkan APO’yu düşledim. Sevincimden sabaha kadar yatamamıştım.

Hatırlıyorum, Başkan’ı rüyalar da gördüğüm zaman arkadaşlara günlerce rüyalarımı anlatmıştım. Ama bu sefer ne fotoğraflarda, ne de rüyada görmüyordum.

Oldukça yoğun ve önemli bir süreçten geçiyoruz. Beşinci Kongre hazırlıkları yapılıyor. Parti Önderliği’nin kongreye sunduğu politik rapora canlı tanık oldum.

Anlatmam gereken o kadar çok şey var ki! Sürecin nasıl geçtiğini,

hangi sonuçları çıkardığımı bütün bunları anlatacağım. En başta anlatılması gereken Başkan'dır. Bu süreç içinde gözlerimi dört açarak onu izlemeye ve sonuç çıkarmaya çalıştım.

Yazmak istiyorum. Gerçekten de çok yazmak istiyorum. Pratikte de boş durmadım, hep bir şeyler yazmaya çalıştım. Ama fazla yeteneğim olmadığı için istediğim şekilde yazamadım. Güzel yazmasam da yazmak beni rahatlatıyor. Düşüncelerimi başkalarına istediğim şekilde ifade etmekte zorluk çekiyorum. Ama düşüncelerimi beyaz sayfalara yazabiliyorum. Bunu da yaptığım zaman rahatlıyorum. Başkalarına yazdıklarım güzel gelmiyebilir, ama ben yazdıklarına bağlı kalacağım ve her geçen gün daha da güzelleştireceğim.

Önderliğin bu yoğun süreçteki çabası, temposu, coşkusu ve çalışmalarına yaklaşımı olağanüstüydü. Başka hiçbir insan bu tempoda, bu yoğunlukta böylesine coşkulu, tutkulu ne göreve yaklaşır, ne de bu çalışma tarzını yakalayabilir. Başkan çalışmaları büyük bir coşkuyla yürütürken, aynı dava için savaştığımızı söyleyen bizler, neden Başkan'ın tarzını yakalayamıyoruz, ya da anlamıyoruz? Bizi geride tutan özellikler nelerdir? Bunları ortaya çıkarmak ve bir daha da bu çirkinlikleri yaşamamak gerekiyor.

Kişiliğimi çocukluktan alıp, önderliğin kişiliğiyle karşılaştıracam. Böylece kendi zayıflıklarımı, çirkinliklerimi görebilir ve gördükten sonra da giderebilirim. Böyle bir karşılaştırmayı yaptığım zaman Başkan'ı daha iyi anlayabileceğime inanıyorum. Ve onunla yol arkadaşlığı, savaş arkadaşlığı yapabilirim, onu ilk defa doğru sevebilirim.

Bu saha her insana nasip olmaz. Hele hele yaşadığımız 5. Kongre süreci ise büyük bir şans. Yaşamım boyunca ilk defa böylesine anlamlı ve anlamlı olduğu kadar da kendimi tanımam, yeniden yaratmam açısından tarihi bir fırsat, Beşinci Kongre süreci. Bu süreci yeniden partiye katılma süreci olarak değerlendiriyorum.

1992'de saflara katılmıştım. Her insanın devrim saflarına katılmasında bazı etmenler rol oynar. Ben de, saflara katılırken Cevahir ve Sertaç yoldaşlardan etkilendim, duygusal bir katılımdı. Saflara ilk geldiğimde partiyi fazla tanıımıyordum. Sadece Cevahir ve Sertaç yoldaşların anlattıkları bazı şeylerden etkilenerek ve silaha özenerek gerillaya

geldim. İzlediğim kovboy ve macera filmlerinden oldukça etkileniyordum. Onun için benim de hep kullanabileceğim bir silahım olmasını hayal ederdim. Benim olacak bu silahla birçok isteğime ulaşabilirdim. Nitekim gerillanın da silahı vardı. Hem de gerillaların en yetkin silahşörler olduğu söyleniyordu. Öyleyse orası tam bana göre bir yerdi. Bende isteklerime ulaşmak için gerillaya katılmalıyım. Katılımımdaki önemli bir etken de sanırsam kariyerizmdi.

1990'lı yıllara doğru geldiğimizde günden güne mücadele büyüyordu. Serhildanlar, gerilla eylemleri düşmanı zor durumda bırakmıştı. Metropollerden ve daha değişik sahalardan gerillaya yoğun katılımlar oluyordu. Ben de kendi kendime, *“Kürdistan kuruldu, gerilla birkaç güçlü darbe daha indirirse TC yenilecek”* onun için, *“bende katılayım, bu yemekte benimde tuzum olsun”* diyordum. Hatta o zamanlar Devrim arkadaşla hayallere dalıyorduk. Hayallerimizde dağlara çıkıyor, elimize kleşi alıyor, düşmana darbe vuruyorduk. Böylece ismimiz her tarafa yayılıyordu. En son darbeyi vurduğumuzda da düşman ülkeden kaçıyor, halkımız ayağa kalkıyor, işte tam o zaman biz ikimiz elimizde silahımızla dağdan iniyoruz. Halk büyük bir coşkuyla bizleri kırmızı karanfilerle karşılıyor. Burada belirtmek istediğim, katılımımın yanılıklı olduğudur. Böylesi bir katılımdan dolayı ilk başlarda oldukça zorlandım. Ama şimdi partiye doğru bir katılım sağlamanın zamanı geldi. Elime geçen tarihi bir fırsat var ve ben bu fırsatı iyi değerlendirmek istiyorum.

İlk isyan

Partiye doğru katılmak istiyorum demekle, doğru katılım olmaz. Bu sadece olumlu bir adımdır. Doğru katılmak için *“ne yapmalı?”* sorusuna, doğru cevaplar vermek gerekiyor. Bu soruya vereceğim cevap kendimi en iyi biçimde tanımam olacaktır. Zayıf yönlerimi, eksikliklerimi ve güçlü özelliklerimi iyi görmeliyim ki, doğruya ulaşabileyim.

Önderlik küçüklüğünden başlayarak kendisini çözümlüyor. Çocukluğundaki özelliklerin Başkan'ın kişiliğinin temellerini oluşturduğu anlaşıyor. Öyleyse, ben de böylesine derine inerek, çocukluğuma uzanarak kişiliğimi ele almalı, kendimi bu yönlü çözmeli ve doğru katılımı

gerçekleştirmeliyim.

Önderlik sahasına gelinceye kadar, çocukluğuma hiç uzanmamıştım. Birkaç defa çocukluğumu gözlerimin önüne getirmişsem de, neden buna ihtiyaç duyduğumu bilemiyordum. Önderlik sahasına geldikten ve hele hele önderliğin kendisinden *ilk isyan*ını dinledikten sonra oldukça etkilendim.

Başkan'ın hâlâ çocukluğuna bağlı olması, beni derinden etkilediği gibi, kendi çocukluğuma uzanma arayışına itti. Uzun uzun çocukluğumu düşündüm. Düşündükçe de çocukluk duygularıma ihanet ettiğimi, çocukluktaki saflığımı, dürüstlüğümü yitirdiğimi düşündüm. Halbuki Başkan APO çocukluğunu bütün canlılığıyla yaşıyor, tutkuyla bunun mücadelesini veriyor.

Çocukluğuma uzanırken bir taraftan şekillenen kişiliğimi görmeye, bir taraftan da derin bir heyecanı yaşadım. Çocukluk dünyasının insanı böylesine heyecanlandıracağını hiç düşünememiştim. Düşünememiştım, çünkü çocukluğumu hiç arama gereği duymamıştım. Ama Başkan'ın *ilk isyan*ı bana büyük heyecan verdi.

İlk isyana Başkan yedi-sekiz yaşlarında başlıyor. Büyük bir cesaret! O yaşlarda bir çocuğun böyle bir isyana kalkışı ve isyanını başarıyla sonuçlandırması başlıbaşına bir olay! O yaşlarda bir çocuğun böyle bir isyanı yapması, toplumsal gerçekliğimizin kabul etmediği bir olaydır. Düşünüyorum da, babasına karşı nasıl cesaret edip de *ilk isyan* bayrağını kaldırdı? Hadi diyelim bunu yaptı, peki parasını nasıl alma cesaretini gösterdi? Bunları da bir yana bırakalım. Peki bütün bir köye başkaldırmak nasıl olabiliyor. Şimdi yaşı büyük bir insan bunları yapsa insan bir anlam verebilir. Ama o yaştaki bir çocuğun bütün bunları yapması farklı. Hem de Kürdistan'ın küçük bir köyünde. Hem de babaya karşı, hem de köye karşı, hem de kardeşe karşı. En önemlisi de eylem süresinde bütün soğukkanlılığını koruyor, hiçbir kararsızlığa düşmeden, eylemi zaferle sonlandırıyor.

*İlk isyan*ı Başkan'ın kendisinden dinlerken Başkan'ın hâlâ sıcağı sıcağı o anı yaşadığını görmek mümkün. Duygularını öyle içten anlatıyor ki, etkilenmemek mümkün değil. Aslında önderliğin, yaşamını bize böyle derinliğine açması hepimiz için büyük bir şans. Böylece kendi-

mizi daha iyi tanıma ve çözümleme imkanı elde ediyoruz. İnsan kendini derinliğine çözmek için cesaret kazanıyor. Daha önceleri kişiliğimi çözmeye ihtiyacı duymadığım gibi, buna cesaret edemezdim, ama Önderlik bu yönüyle de bize, en başta da bana büyük bir cesaret ve güç verdi.

Düşünüyorum da, Önderlik bizler için daha ne yapsın ki! Fazlasıyla yaptı. Şimdi önderliğin emeğine, yoğunlaşmasına en anlamlı karşılığı verme sırası bizde. Başkan APO, yedi yaşından itibaren bütün yaşamını anı anına yaşarken, ben, yedi yaşındaki halimi hatırlamıyorum bile. Kendimi biraz zorladım, ancak birkaç ay gözlerimin önüne geldi. Kuzulara gidişim, onları olatmaya götürmem, yine aile içinde ıslah edilmiş çocukluğumu hatırladım.

Hemen hemen birçok Kürdistan ailesinde olduğu gibi, bizim ailenin de ekonomik durumu o zamanlar kötüydü. Geçimini zar zor sağlıyordu. Dokuz nüfuslu bir aile ve geçimi de babanın omuzlarında. Hatırladığım günden itibaren hem babam, hem annem bizlerden hep iyi çocuklar olmamızı isterdi. Kimseyle kavga etmemizi söylerdi. Birisiyle kavga ettiğimizde annem çok kızardı, bazen de döverdi. Bizim yüzümüzden kimse ile araları bozulsun istemiyorlardı.

Hatırladığım kadarıyla saflara katıldığım gün de böyle kavgalar yaşadım da ailenin duymamamısına özen gösteriyordum. Çok ilginç, başkalarıyla kavga etmezken, kardeşlerimle de yaman kavga ediyordum. Boğaz-boğaza, yumruk-yumruğa dövüşüyorduk. Özellikle Cevahir ve Ercan yoldaşlarla sürekli kavga ederdik. Hatta bu kavgalarımız sonucu Cevahir yoldaş iki defa kafamı kırdı. Ne annem, ne de babam bu kavgalarımıza engel olabiliyorlardı. Kavga şiddetlendiği zaman, kim haklıysa annem onun tarafını tutardı. Diğerini evden dışarı atardı. Haksız görülüp de birçok defa ben de dışarı atıldım. Kapının önünde bekledim, bazen kapıya veya barakanın üstüne taşlar atardım. Daha sonra yatıştırdım. Yatıştıktan sonra tekrar içeriye alırlardı. O zaman gider evin bir köşesinde sesizce otururdum. İçten içe tepki de taşıyordum, ama bu tepki çok kısa süreliydi. Sonra karşılıklı birbirimizin gönlünü almaya çalışıyorduk. Aile içinde yaşamın büyük bir bölümü böyle geçti.

Partiye katıldığım güne kadar, önderliğin *ilk isyan*ı gibi bir isyanı hiç yaşamadım. Bırak yaşamayı aklıma bile getirmedi. Aslında ilk

kişilik şekillenirken bu kişiliğin şekillenmesinde ailenin büyük etkisi var. Aile içinde hep iyi ve uslu bir çocuk olma yönünde uyarılar aldım. Bu dayatmalar ve uyarılar çocukluğumdan itibaren bende “uslu” ve “efendi” bir çocuk tipi yarattı.

Nasıl bir usluluk? Nasıl bir efendilik? Aile dışındaki insanlarla iyi geçinen, onlarla hiçbir sorunu olmayan, ama kendi içinde de; en kabadayı, hiç kimseyle anlaşmayan kavgacı bir çocuk. Bu şekillenmenin daha sonraki bütün yaşamıma egemen olduğu anlaşıyor. Parti içinde de bu kişilik bende kendisini canlı ve diri bir şekilde yaşıyor. Oysa Parti Önderliği ilk dayağı yediğinde anasına sığınmaya çalışırken, anası büyük bir tepkiyle karşılık veriyor, ondan intikamını almasını istiyor ve onu eyleme itiyor. Annenin dayatmaları sonucu, Önderlik intikamını alıyor. Ve orada başlayan intikam alma savaşı günümüzde TC’ye karşı en şiddetli bir şekilde devam ediyor.

Ashında örneklerle bunu daha iyi açıklamak istiyorum. Pratik sahada kendi mangamdaki arkadaşlara karşı aldığım ölçü, geçmişte ailedeki yaşam ölçülerimle hemen hemen aynıydı. Parti içinde kavga olmadığı için yoldaşlarla da kavga etmedim. Ama esas aldığım yöntemler manga içinde daha değişik bir kavga etme yöntemi idi. Mangadaki arkadaşlar üslubundan sürekli şikayet ediyorlardı; bastırmacı, sert ve tepkici olduğumu söylüyorlardı. İşte bu tarz, bu ilişki ve yaşam benim çocukluğumdaki aile içi ilişkilerin saflara yansımalarıdır. Mangada böyle bir ilişki ve yaşamı oturttuğum halde, kendi mangam dışındaki arkadaşlarla oldukça iyi anlaşabilen, onlarla iyi geçinen bir tip çiziyordum. Hatta onlara kendimi sevdirebiliyordum. Mangamda böylesi sorunlar olduğuna veya olabileceğine inanmıyorlardı. İşte bu da çocukluğumdaki çevreye karşı davranışlarımın saflara yansımalarıdır. Bu durum kendisini pratikte sahada düşmana karşı daha açık bir biçimde gösteriyor. Arkadaş yapısı içinde radikal görünmeye ve kendimi öyle göstermeye çalışıyorum. Ama herhangi bir çatışmada veya düşmana karşı eylem yapılmadığı zaman, uzlaşmaya girildiği, taktikten sapıldığında hiç sesimi çıkarmıyor, arkadaşlar içinde göstermeye çalıştığım radikalizmi burada gösteremiyordum.

Çocukluğumu hatırladıkça, çocukluk duygularına bağlı kalmadığımı, çocukluktaki dürüstlüğüme büyük ölçüde yitirdiğimi görüyorum ve

oldukça üzülüyorum. Her insan çocukluğunu bütün canlılığıyla yaşamalı ve çocukluk duygularına bağlı olmalı. Çünkü o zaman insanlık büyük ölçüde temizlenir ve toplum birbirine saygılı olur. Çünkü en temiz, en saf ve en dürüst dünya çocuklarındır.

Başkan APO’nun çocukluğunu hâlâ bütün diriliğiyle yaşıyor olması, çocukluk duygularına bağlı olması, onun bugünkü, insanlık için büyük bir savaş vermesine yol açmıştır. Başkan APO’nun vermiş olduğu savaşımı iyi anlamak ve bu savaşta kendimizi görebilmek için onun çocukluk yıllarına uzanmak ve bu yılları kendi çocukluğumuzla karşılaştırmak gerekiyor.

Parti Önderliği çocukken oynadığı bütün oyunlara köydeki kız çocuklarını katması da önemli bir olay. Bayanlara vermiş olduğu değer daha o yıllarda kendisini gösteriyor. Belki o yaşlarda bilinçlice yapılan bir şey değil bu, ama onları dışlamaması, oyunlarına katması bugünkü bayan yoldaşlara verdiği değer en somut ifadesidir. Ben ise, kendimi bildim bileli, çocukken oynadığımız oyunlara bayanları katmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Çoğu kez kızlar oyunlarımıza katılmak istemelerine rağmen onları dışlıyor, fırsatını buldukça da dövüyordum. Bu mahalle ve ev yaşamında da sürdü. Evde iki kızkardeşim vardı. Biri benden dört yaş büyüktü. Her kavga edişimizde ondan dayak yerdim. Evde kızların sevilmesi bende bir tepkiye, hatta kıskançlığa yol açıyordu. Bu durum lise yıllarına kadar devam etti.

Lise yıllarında bayanlara yaklaşımım özünde değişmemişse de, genç bir erkeğin o yıllardaki duygularıydı. Lise yıllarında kendi kendime “*benim bu kıza olan sevgimin benzeri ve eşi yoktur*” diyor ve gerçek sevgi ve aşkın bu olduğunu düşünüyordum. O yıllardaki duygular sevgi ve aşk duyguları değildi. Seviyorum dediğim kişiyle hiçbir düşünce ortaklığımız yok. Ben başka dünyaların çocuğuyum o farklı dünyaların. Ben mücadeleye duygusal da olsa sıcak bakıyorum, o dışlıyor, ben ona değer veriyorum, o naz ediyor. Ama ben yine de sevdiğimi söylüyorum. Şimdi anlıyorum ki, ben onu sadece fizik olarak beğenmişim, etkilenmişim. Buna da sevgi demişim, aşk demişim. İnanıyorum ki, böyle bir ortam olmuş olsaydı o zamanlarda onu sevmezdim.

Ülke sevgisi ve aşkı her şeyden önce geldiğini saflarda öğrendim. Başkan APO'nun belirttiği gibi *“Kürdistan'da artık erkeğe kolay kız, kıza da kolay erkek bulunmaz”* diyor. İnanıyorum ki, eskiden birbirlerini sevdiklerini sananlar, PKK'yi tanıdıkça gerçek aşk-sevginin kanunlarını öğrendikçe kendilerinininkinin bir aşk olmadığını anlayacaklar ve büyük bir tutkuyla gerçek aşka koşacaklar. Tıpkı benim gibi. Şimdi gerçek aşkın arayışındayım.

Ülke ve halk sevgisine ulaşmak için büyük savaşların olması gerekiyor. Gerçek sevgi ancak büyük savaşlar sonucu elde edilir. Aşk savaşının en büyüğünü bugün partimiz vermektedir. Bu savaşın yasalarını çizen Önderlik sevgi savaşının, aşk savaşının başkomutanıdır.

Şimdi düşünüyorum da, gerçekten o kıızı seviyor muydum? Veya nasıl sevme cesaretini gösterebildim? Gerçek aşk o yıllar benim düşündüğüm gibi miydi? Evet, şimdi bu sorulara çok rahat bir şekilde cevap verebiliyorum. Zaten bu aşkın doğru bir aşk olmadığına inandıktan sonra saflara katılma kararı verdim. Ve kısa bir süre sonra da saflara katıldım.

Saflara katıldıktan sonra bayan gerillalarla karşılaştığımda onlara büyük bir saygı duymuştum. Bu saygıyı her zaman duydum. Çocukluğumda, kız çocuklarına göstermiş olduğum yaklaşımın hemen hemen aynısını veya bir benzerini parti içinde de gösterdim. Bir bayanın savaşabileceğine hiç inanmadım. Bana göre saflardaki bayanlar, erkek arkadaşların emeği üzerinde yaşayan ve onlarsız hiçbir şey yapamayan devrim artıklarıydılar. Bunu açıktan açığa dile getirmiyordum, ama pratikte bu düşüncenin uygulayıcısıydım, hatta güvendiğim ve benim gibi düşünen arkadaşlara da böylesi görüşlerimin olduğunu söyledim.

Takımda bayanların olmasını hiç istemediğim gibi, eylemlere de bayanların katılmasına karşıydım. Bayanlarla birlikte hiçbir göreve gitmek istemiyordum. Buraya gelene kadar bayan yoldaşlara yaklaşımım; hep onlardan kaçmaktı ve güvenmemekti. Neden kaçıyordum? Neden güvenmiyordum? Aslında bayanlara karşı olan bu güvensizlik, kaçma, sadece bende görülen bir durum değil. Hemen hemen bütün erkek arkadaşların aşağı-yukarısı böyle. Hatta bazı arkadaşlar bayan arkadaşlara olan tepkilerini, güvensizliklerini açıkça dile getiriyorlardı.

Çocukluğumda bayanlardan uzak olmam, onları oyunlarımıza almamamız, hatta dövmem, şu anda bile onları küçük görüyor ve onlarla hiçbir göreve gitmek istemiyordum. Aslında kadın sorunuyla veya saflardaki bayan yoldaşlarla ilgilenmek, onlarla yoldaşça ilişki geliştirmek için güçlü bir insan olmak ve en başta da parti çizgisini iyi kavramak gerekiyor. Bayan yoldaşlardan uzak durmamın en temel nedenlerinden biri de kendime olan güvensizliğimdir. Bu konuda çok hassas davranmak istiyordum. Hassasiyetten anladığım da; onlara yaklaşmamak, onlardan kaçmak, onlarla görevlere gitmemektir. Aslında bunun büyük bir zayıflık olduğunu da biliyorum. Bu zayıflığı bildiğim için de fazla yaklaşmıyorum.

Parti Önderliği'nin kadın sorununa nasıl yaklaştığını herkes biliyor. Önderlik sahasına gelmeden önce de önderliğin bu konuya nasıl değer verdiğini, üzerinde nasıl durduğunu da biliyordum. Yalnız önderlik sahasına geldikten sonra, önderliğin bu konulara yaklaşımlarına canlı tanık olduktan sonra, bu konunun ne kadar hayati ve devrimimiz açısından can alıcı olduğunu anladım.

Önderliğin çocukluğunda oyunlarına kız çocuklarını alması, bugün devrime bayanların katılmasına ve onların özgürleşmesinde inanılmaz çabaların sahibi olmasına yol açmıştır. Önderliğe asıl bağlı ve mücadele içinde olması gereken Kürt kadınıdır.

Düşünüyorum da, önderliğin çabaları olmasaydı, Kürt kadını bugünlere görebilir miydi? Kölelikten kurtulabilir miydi? Satılık mal olmaktan çıkabilir miydi? Onun için Kürt kadını, hepimizden çok önderliğin çabalarına en anlamlı karşılığı kendisini özgürleştirerek vermelidir. Yoksa benim gibi düşünenler çok. Bayanlara güvenmeyen, onları dışlayan, küçük görenler, hatta parti saflarında bile olsalar; bayanları özgürleştiremezler, bırak özgürleştirmeyi fırsat elimize geçse tekrar onları köleleştirip ve kullanılacak mal haline getiririz. Onun için, Kürt kadını önderliğin çabalarına kendi savaşlarıyla destek vermeli ve özgürlük davasını daha da yükseltmelidirler.

Bütün zorluklara, engellere rağmen, Önderlik; sevgi savaşının ve aşk savaşının komutanlığını büyük başarılarla yerine getirmektedir. Onun başkomutanlığı altında kadınlar ordulaşmaya gitmektedirler.

Kadın ordulaşmasını ilk duyduğumuzda bizler hiç inanamamıştık, “kadınlardan ordu mu olur, kendi başlarına düşmana karşı savaşılmazlar, kendilerine güveniyorlarsa bir çete köyüne kendi başlarına girsinler de bakalım” vb. sözler söyleyerek güvensizliğimizi dile getiriyorduk. Oysa Önderlik büyük tutkuyla bayanlara her türlü desteği sunmakta. Bu çalışmaların ne kadar sonuç verdiğini görmemek mümkün değil. Böylesine çalışmak ve emek harcamak için göreve sevdalanmak ve aşık olmak gerekir. Önderliğin bütün çalışmalarını büyük bir aşk ve zevkle yaptığı kesin.

Önderliğin ilişkileri nasıldır? Hangi temellere dayanır? Kimlerle ilişki geliştirir? Soruları araştırılıp cevaplandırılırsa aynı zamanda, onun nasıl bir doğru ilişki geliştirmenin önderi olduğu da ortaya çıkar. Elbette ki, bunu anlamak için *ilk isyan* yıllarına uzanmak gerekir.

Örneğin önderliğin ve Hasan Bindal yoldaşların aileleri birbirine düşman olan iki ailedir. Dolayısıyla Önderlik ve Hamza birbirine düşman iki ailenin çocuklarıdır. Birbirlerinden nefret edecekler, birbirlerini öldürecekler. Çünkü aileler bunu istiyor. Gelenek-görenekler bunu emrediyor. Zaten bütün aile Hasan yoldaşla ilişki geliştirilmemesi yönünde önderliği uyarıyorlar. Halbuki her ikisi de yaşıtlar. İyi iki arkadaş olabileceklerken ne toplum, ne de aile onların arkadaşlıklarını uygun görüyorlar. Uygun görülen düşmanlıktır. Ama *ilk isyanda* da görüldüğü gibi, Önderlik aile ve toplum ölçülerini red ediyor. O yaşlardaki red bilinçli olmasa bile daha sonraki yıllara bu red yansıyacaktır. Hiç kimsenin uygun görmediği ilişkiyi Başkan, Hasan yoldaşı örgütleyerek gizliden gizliye başlatıyor. O yıllardaki bu ilişki Önderliğin ilk örgütlediği ilişki oluyor ve daha sonra bu ilişkiyi devrim ilişkisi haline getiriyor.

Önderliğin bu ilişki tarzı günümüze kadar sürmektedir. Önderlik böylesine özgür ilişkiler geliştirirken özgür ilişki diyorum, çünkü kendi iradesiyle o yaşta böyle bir ilişki geliştirmesi aileyi ve toplumun dayatıklarını dikkate almaması elbette ki, en özgür ilişkidir. Bu ilişki illegal bir ilişki olsa da, özgür temellerde geliştirildiği için özgürdür. Ama kendi ilişki tarzıma baktığımda; Önderliğin o yaşlardaki ilişkisini şimdiki halimle bile geliştiremiyorum.

Hatırlıyorum, çocukken annemin gitmemi istemediği çocukların yanına gitmez ve onlarla oynamazdım. Bu konuda ailenin sözünden hiç dışarı çıkmazdım. Bir türlü bağımsız, aileye, çevreye rağmen, ilişki geliştiremedim. Bu durum saflara da yansdı, bütün yoldaşlarla ilişki geliştirmekte güçlük çekiyorum. Ve bundan dolayı çözüm olamıyorum. İlişki geliştirdiğim arkadaşlar daha çok kendime yakın hissettiklerim oluyor. Kendime yakın diyorum, çünkü bütün yoldaşları kendime yakın hissetmiyorum, yakın hissetmediğim için de hepsiyle örgüt ölçüleri çerçevesinde ilişki geliştiremiyorum.

**

*

Önderlik değerleri nasıl koruyor? Emeğe nasıl sahip çıkıyor? Bunları kavramak partiyi kavramaktır. Partiyi kavramak devrimle yol almaya karar vermektir. Önderliğin emeğe ve değerlere yaklaşımını kavramak için yine *ilk isyana* dönmek gerekiyor.

“İlk isyan” büyük emek ve yoğunlaşmaktır.

Önderlik emeğin en özlü ifadesidir. Emekçi özellikleri, çocukluk yıllarına dayanmaktadır. Emeğine hiçbir zaman ihanet etmediği gibi, sürekli emeğe bağlı bir yaşamın sahibi olmuştur. Başkalarının da emeğine müthiş saygı duyuyor. Önderlik kendi emeğine sahip çıkmayanlardan, emeklerini çar çur edenlerden nefret ediyor. Aslında önderliğin savaşı bir *“emek savaşıdır.”* Emek gaspçılarına karşı amansız bir savaş yürütüyor.

İlk isyanın en önemli nedenlerinden biri, belki de en önemlisi, emeğini gasp etmek isteyen ortanca kardeşine karşı başlatmış olduğu savaştır. Bu savaş günümüze kadar amansız bir şekilde sürüp gitmektedir. Yaptığı işin en iyisini yapmayı esas alır. Güzel iş yapmak ve işleri sonuca götürmek, bütün bunlar için harcadığı emeğe sahip çıkmak, Önderlik için temel bir ilkedir. Bu ilkeden asla taviz vermez. Çünkü yaşam, bu ilke üzerine kuruludur. Bugüne kadar bu ilkeye saldıranlar, bu ilkeyi yozlaştırmak isteyenler olmuş, ama Başkan bütün bunlara karşı yaşam ilkesini korumak için savaş vermiş ve ilkeyi koruma savaşını kazanmıştır.

Daha önce bu ilkeye sadece düşmanın ve tasfiyecilerin yöneldiğini düşünüyordum. Ama şimdi yanıldığının farkındayım. Düşman, tasfiyeciler, provokatörler açıktan açığa yöneliyorlar ve Başkan bu yönelimlere karşı tedbiri, en iyi bir biçimde geliştirmiş. Ama biz partililer, özgürlük savaşçıları diye kendimizle övünenler de aslında önderliğin bu ilkesine karşı savaş açmışız. Bizimki bilinçli bir savaş olmasa da en az düşmanınki kadar önderliği zor durumda bırakıyor. Önderliğin emeğine, çabasına layık olmadığımız, korumadığımız gibi önderliğin emeği üzerine tıpkı yedi yaşında ortanca kardeşinin yaptığı gibi bir yaşam sürdürmek istiyoruz. Ama yedi yaşındaki haliyle emeğine sahip çıkan ve kardeşine savaş açan Önderlik bugün bize karşı en amansız bir savaş açar. Zaten aramızda böylesi bir savaş da söz konusu.

Bir tarafta kaybeden bizler, diğer tarafta kazanan, *“emeğin savaşçısı”* Önderlik.

Peki bizler hiç mi emek yaratamıyoruz? Yarattığımız emeği korumak için savaşmıyor muyuz? Hemen hemen her arkadaş emekçidir. Ama bizlerin en temel sorunu emeği korumamak, yarattığımız emeğe sahip çıkmamaktır.

Emek ve değerler birbirine bağlı iki olgudur. Emek sonucu değerler yaratılır. Emeğine bağlı olanlar, değerlere de o denli bağlı olurlar. Değerlere bağlılık, değerleri koruma konusunda her birimizin büyük yargılamalardan geçmesi gerekiyor. Elbette ki, bu yargılama, insanın kendi kendisiyle olmalıdır. Zaten en gerçekçi yargılama kişinin kendi vicdan yargılamasıdır.

Kendimden utanıyorum.

Kendimi bu konuda yargılamam gerektiğinin farkına vardım ve şu anda böyle bir yargılamayı yaşıyorum. Bu yargılamayı herkesin yapması gerekiyor. Bizler için en büyük değer önderliğimiz ve şehitlerdir. Bu değerlere layıkıyla sahip çıkamadığım için kendimi bir suçlu gibi hissediyorum. En büyük değer olan Önderliği anlamamak, onun talimatlarını yerine getirememek... Onun düşüncelerini, onun yarattıklarının temsilcisi olamamak, yine onu her anlamda iç ve dış saldırılara karşı korumamak Önderliğe yapılabilecek en büyük kötülüktür. Benim ve diğer yoldaşlarımın bugüne kadar yaptıkları tek şey Önderliğin zıddına

hareket etmek olmuştur.

Önderliğe olan müritçe bağlılığımdan dolayı, Önderliği bir türlü anlayamadım. Bu bağlılığın müritçe bir bağlılık olduğunu ise daha yeni öğrendim. Eskiden herkesin benim Önderliğe bağlı olduğum gibi bağlı olmasını istiyordum. Evet, bu müritçe bağlılıklarımızdan dolayı Önderlikle bizler arasında Berlin Duvarı gibi duvarları örmüşüz. Aslında Önderliğe körü körüne olan bağlılık bizleri her geçen gün biraz daha Önderlikten uzaklaştırmaktadır.

Eğer Önderliğe böylesine bir yanılıklı yaklaşım içindeyseniz acaba diğer değerlere nasıl yaklaşıyoruz?

Önderlik hiç yoktan muazzam değerler yaratan ve yarattığı değerleri her türlü tehlikeden koruyan, “devrimci değerleri” yaratma önderliğidir. “İğne ucuyla kuyu kazarcasına” değerler büyük sabır, emek ve çabayla yaratılmıştır.

Önderliği yaşamda doğru temsil edemedim. Önderliğe öylesine bir bakış açımı vardı ki, onun yaşamına hiçbir insan ulaşamaz diye düşünüyordum. Ayrıca bizim görevimizin Önderlik yaşamına ulaşmak olduğunu da bir türlü kavramamıştım. Çünkü Önderlik gözümde bir tanrıydı. Sadece tanrının buyruklarına, emirlerine uyulur. Tabii, bu büyük gafleti ve yanılığı önderlik sahasına geldikten sonra, Önderliğin bizzat bizim bu gafletimizi dile getirmesinden sonra kavradım. Önemli olan Önderliği yaşamda doğru temsil etmek ve kavramaktır. Onun için de yanılıklı ve müritçe yaklaşımlardan kurtulmak gerekiyor.

Önderliği yaşamda doğru temsil etmek ne kadar zor olsa da, Önderliği kavrayıp yaşamda doğru temsilini yapan ve bu yönlü çaba içerisinde olan militan; zafere koşan, özgürlüğü yakalayandır. Başkan APO, kendisini doğru kavramamız ve doğru temsili yapmamız için kendi kişilik çözümlemesini çocukluğundan günümüze kadar yapmaktadır.

Yine Önderlik bizlerden ucuz ölmemizi istemiyor. Aksine Önderlik bağlılık adı altında böyle ölümleri red ediyor. Onun bizden istediği; kendisini doğru temsil etmemizdir. Parti Önderliği’ni kavramayanlar, temsil edemeyenler, yerinde ve zamanında ölmesini de bilmezler. Önderliğe, bende olan yanlış yaklaşımlar hemen hemen yapımızın büyük bir kısmında da var.

Yine en büyük değerlerimiz olan şehitlere bağlılığımız da, Önderliğe olan bağlılığımızın benzeridir. Şehitlere tarihi adımlarla karşılık vermek yerine, yaptığımız düşmana duyduğumuz ucuz tepkiyle ucuz ölümüne koşmaktır.

Birçok arkadaş yanımda şehit düştü. Bazılarını sırtımda taşıırken şehit düştüler. Bazıları şehit düştükten, saatlerce taşıdıktan sonra defnettik. Yine kardeşlerim şehit düştü. Bütün bunlar elbette ki acı veriyor ve insan düşmandan nefret ediyor, ona karşı inanılmaz hislerle kin duyuyor. Evet, düşmana karşı sürekli kin içinde olmak gerekiyor. Özellikle şehitler kinimizi kat be kat arttırmalı.

Kardeşlerimin şahadetlerini öğrendikten sonra düşmana büyük kin duydum. Hatta arkadaşlardan günlerce gizliden ağladım, onların intikamlarını alacağıma dair kendi kendime söz verdim. Hemen gidip intikamlarını alayım diyordum. Bazen arkadaşlar bana bomba versinler; karakola gidip kendimle birlikte düşmanı havaya uçurayım diyordum. Yine yanımda arkadaşlar şehit düştüklerinde daralıyor, hemen düşmanın üstüne gitmek ve intikamlarını anında almak istiyordum. Düşünüyorum da, böylesi bir yaklaşım şehitlerin intikamını almak isteyen birinin yaklaşımı olamaz. Oysa Önderliğin yaklaşımları böyle değil. Önderlik, tarihi adımlarla şehitlere karşılık verirken, ben tarihi adımlarla, savaşı geliştirme temelinde karşılık vermeyi hiçbir zaman düşünmediğim gibi, bir an önce “ölüp kurtulayım” diyordum. Gerçekten de şehitlere bu yaklaşımlarıyla layık olmadığımı daha iyi görebiliyorum.

Yine diğer bir değerimiz olan yoldaşlarımıza yaklaşımlara da bakmak gerekiyor: PKK’de yoldaşlık nedir, yoldaşlık ilişkileri nasıl olmalıdır? Yoldaşlara yanlış yaklaşımlar nelerdir?

Önderlik yaşamda ve savaşta kısacası her yerde en güçlü yoldaşlık ilişkilerini şahsında oturtmuştur. O her yoldaşa; yoldaşı geliştirme, eğitme ve dönüştürme temelinde yaklaşmayı esas alıyor. İlk günden bugüne kadar bütün yoldaşlar Başkan APO’nun etrafında kenetlenmişlerse, bu onun yoldaşlık ilişkilerindeki güçlü yaklaşımları ve yoldaşlara olan değeri göstermektedir. Hele hele grup dönemindeki yoldaşlık ilişkilerini anlattıkça, insan gerçekten o dönemki ilişki-

leri yaşamak istiyor. Özellikle o dönemi canlı canlı yaşayan arkadaşlar kendi ağızlarından o zamanki ilişkileri anlatırken, ister istemez insan o yıllara gidiyor. Şimdi sayımız çok artmış, belki aynı ilişkileri beklemek doğru olmaz, ama mevcut ilişkilerimizde hataların da olduğu açık.

PKK'yi ayakta tutan, PKK kadroları, sempatizanları, savaşçıları arasındaki güçlü bağlar, birbirlerine olan sarsılmaz inançlardır. Bu da en güçlü yoldaşlık ilişkileridir. Partimizdeki güçlü ilişkiler dünyayı hayrete düşürüyor. Birçok insan böylesi yoldaşlık ilişkilerinin olabileceğine inanmıyor. Yüzlerce yoldaşımız, yoldaşı için canını düşman kurşunlarına siper etmiştir.

Bütün yoldaşları birbirlerine bağlayan, birbirleri için ölüme gidercesine birbirlerine sevdalandıran, onları harekete geçiren Başkan APO'dur.

Daha önce müritçe bağlılıktan bahsetmiştim. Bizler, (en başta da ben) bir insanın bu kadar gücü elinde bulunduracağına hiç inanmamıştım, onun için Parti Önderliği'ne bir ilah gibi bakıyordum. Çünkü tanrı veya peygamberler insanları bu kadar bir arada tutabilir ve harekete geçirebilir. Bu yaklaşımlarımın yanlış olduğunun farkına varıyorum. Önderliğe böyle duygularla bağlı olmanın, Önderliği böyle düşünmenin doğru bir bağlılık, bir düşünme olmadığını bilince çıkardım. Önderlik de bizim yoldaşımızdır. Hem de bize en büyük gücü ve desteği veren bir yoldaştır. Ona bugüne kadar böylesine yanlıgılı yaklaşarak, yoldaşlığın gereklerini yerine getiremedik. Onu yalnız bıraktık. Mazlum, Hayri, Kemal, Hakiler ona gerçek yoldaşlık yaptılar ve onu hiç yalnız bırakmadılar. Ama bizler bırak yardımcı olmayı, yoldaş olmayı bile yapamadık. Hep Önderlikten aldık. Daraldığımızda Başkan kesin bize yardımcı olur ve bir çare bulur dedik. Örnekler saymakla bitmez, bütün sorunlarımızı ona havale ettik. Gerçekten de öyle bir alışkanlık tutturmuşuz ki, sanki sorunlarımızı ona çözdürmekten, onu basit sorunlarımızla uğraştırmaktan zevk duyuyoruz.

Başkan APO'nun iyi bir yoldaşı olmadığımız gibi biz savaşçılar, kadrolar da güçlü yoldaşlar olamadık. İlişkilerimizde birbirimizi geliştirmeyi, dönüştürmeyi, eğitmeyi esas almadık. Aldıysak da bunu çok

tali bir planda ele aldık. Böyle olunca da yoldaşımıza ne yardımcı olabildik, ne de onu doğru bir şekilde partinin hizmetine sokabildik. Günlük yaşamda basit sorunlarla uğraştık.

İnanıyorum ki; birbirimiz için ölmeyi, her zaman her arkadaş yapar. Bu çok büyük bir olay, ama birbirimizi geliştirmeye, dönüştürmeye, gelince hemen hemen her arkadaş bundan kaçıyor.

Yine maddi değerler bizim için oldukça önemlidir. Cephane, lojistik, vb. gibi değerleri korumak, onları düşmana kaptırmamak, rastgele kullanmamak, çürümelerini engellemek bizler için hayati önem taşır. Çünkü bunlar nice yiğitlerin kanıyla kazanılmış, zorluklar sonucu elde edilen değerlerdir.

Bunlara da hep yanlış yaklaştık. "En doğru yaklaşıyorum" diyen arkadaş bile sonuçta birçok eksikliğe girebiliyor. Değer üretmeden, bunların nasıl kazanıldığını bilmeden elbette ki, bunları korumak da zor olur. Partimiz iğne ucuyla kuyu kazarcasına, sıfırdan ele alarak bütün bu değerleri yarattı. Aslında grup dönemindeki arkadaşların değerlere yaklaşımlarını, nasıl koruduklarını, en başta da Parti Önderliği'nin bu değerleri korumak için nasıl çalışıp çabaladığını hangi fedakarlıklar sonucu bu değerleri yarattığına bakarsak partimizin "*değerleri yaratma ve koruma*" hareketi olduğunu anlar ve bunun yanında kendi yanlış yaklaşımlarımızı çok daha iyi görebiliriz.

Fuat arkadaş parti tarihi dersini anlatırken çok güzel bir örnek veriyordu. Arkadaşların bulundukları yerden okula gitmek için iki araba değiştirmeleri gerekiyormuş. O zamanlar ekonomik yönden çok zor durumdalar. Parti Önderliği'nin kendisi de dahil olmak üzere, bir arabaya binip diğer arabaya da binmeden kalan süreyi yürüyerek, bu arabadan kalan parayı da biriktirip kendi ihtiyaçlarını karşılamada kullanmayı düşünmüşler ve uzun bir süre okula böyle yaya gidilip gelmişler. O zamanlar eldeki değerleri en iyi biçimde kullanmak, korumak her arkadaşın tutkuyla yaptığı bir iş. Değerleri düşmana kaptırmak asla yoktur. Aksine düşmandan sürekli koparmak vardır. Yine ilk silah elde edilirken yaşanan zorluklar, bu silahı korumak için arkadaşların yaklaşımları, bütün bunlar çok önemli. Parti Önderliği yarattığı her değer için hangi zorluklar, fedakarlıklar sonucu, yaratıldığını bildiği için de koru-

ması içinde sonuna kadar çaba harcamış ve birçok değeri de düşmandan korumuş ve halen de koruyor.

Bizim değerlere yaklaşımımız çar çur etme, keyfine göre kullanma ve en sonunda da düşmana kaptırmak olmuştur. Pratik sahada birçok değerimizi düşmana kaptırdık. Bunları koruyamaz mıydık? Elbette ki koruyabilirdik. Eğer bu değerlerimizi iyi depolayıp rastgele ortalıkta bırakmasaydık, hiçbir zaman düşmana malzeme kaptırmazdık. Bugüne kadar kaldığım pratik sahada, düşman ne kadar operasyon yapmışsa sonuçta birçok değerimizi ele geçirmeyi başarmıştır. Partimiz düşmandan alırken, hatta bu Önderlik için bir ilke haline gelirken biz düşmana kaptırıyoruz. Düşman güçlü olduğu için bizden bu değerleri kapıyor, ve bizim bunları koruyamadığımız içindir.

Adeta değerlerimizi düşman gibi kullanıyoruz. Rastgele mermi atmalar, her kayanın altına yiyecek ve cephane koymalar, henüz kullanılabilecekken atılan elbiseler, ayakkabılar.

Düşünüyorum da, bütün bunlar karşısında üzülmemek elde değil.

PKK’de doğru yöneticilik

Başkan APO’yu doğru kavramaktan geçer

Parti Merkez Okulunda eğitim bütün canlılığıyla sürüyor.

Yaşanan gelişmeler sonucu hemen hemen her arkadaşta bir iç he saplaşma, kendisiyle savaşıma başlanmış. Eğitim ilerledikçe bir bütün olarak yapımız için de netleşme sağlanmakta, kişiler çelişkilerini çözerek kendilerini pratiğe hazır hale getirmektedirler. Her çözümleme sonrası kişilikler çözümlenmekte ve çözümlemeler arkadaş yapısı tarafından genişçe ele alınıp tartışılmaktadır. Gerçekten de yapılan çözümlemeler insanı çok etkiliyor ve derinden sarsıyor. İnsanın kendini yeniden yeniden gözden geçirmesini zorluyor. Bazı arkadaşlar çözümlemelerden öylesine etkileniyorlar ki, belli bir süre kendi içlerine bile kapabiliyorlar.

Devremizin ismi “*PKK’nin 16. kuruluş Yıldönümü İktidarlaşma Devresi.*” Her devre kendi yönetimini kendi içinden çıkartır. Bizim devrenin de kendi yönetimini kendi içinden çıkarması lazımdı. Dev-

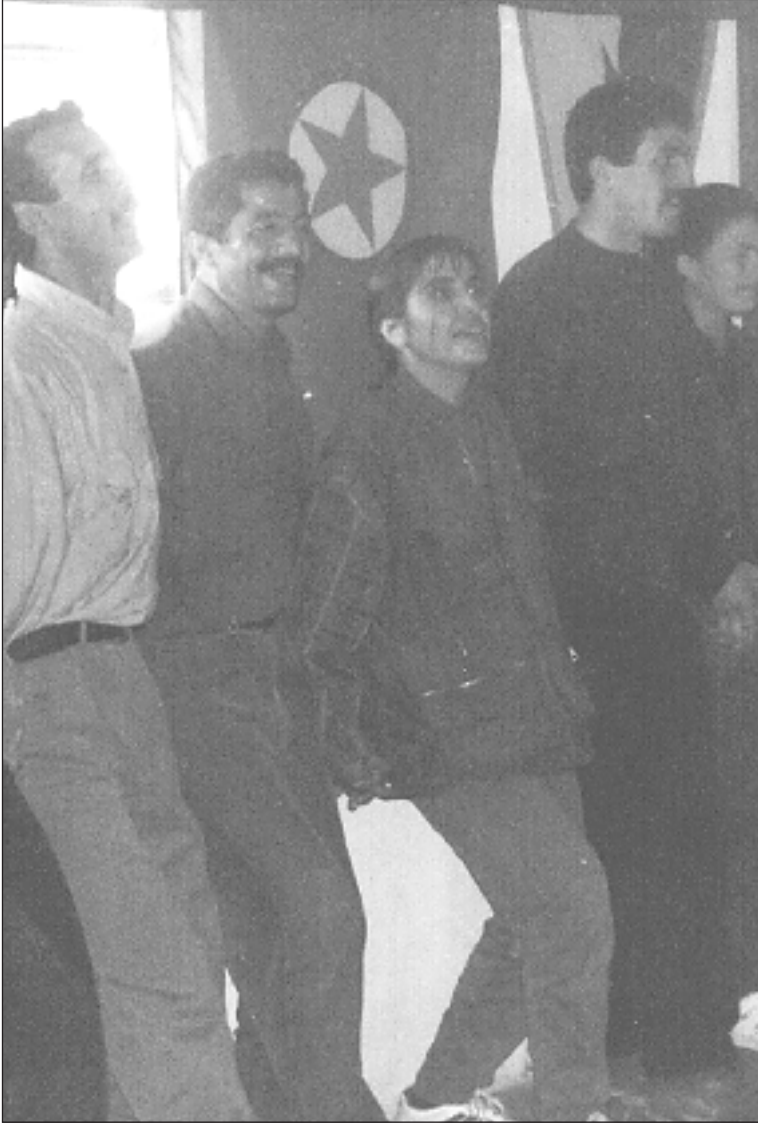
re başladığında yönetim belirlendi, bende yönetim içinde yer alıyordum.

Devrenin ilk gününde yönetim olarak Önderliğin karşısına çıktık. Parti Önderliği yönetim hakkında bazı kısa açıklamalarda bulundu. O gün Abbas arkadaşta bir grupla birlikte ülkeye gidecekti. O da yanı mızdaydı. Parti Önderliği “*Abbas arkadaş ülkeye gidiyor, ola ki gökten bir taş düştü onu götürdü, yine ülkedeki bütün güçlerimiz tasviye de olsa ben tedbirimi önceden almışım, buradaki gücü iyi hazırlayıp, ülkenin dört bir yanına dağıtarak ülkeyi fethedeceğiz*” dedi. Aslında bu sözleriyle yönetimin görevini çok net bir şekilde ortaya koyuyordu. Var olan gücü eğitmek, ülkeyi fethetmeye hazır hale getirmek en temel ve birinci görevimizdi. Arkadaş yapımızda buna uygundu. Ağırlıklı olarak arkadaşlar savaş ortmından gelmiş hemen hemen hepsi kadro düzeyindeki arkadaşlardı. Bununla birlikte Avrupadan, cepheden gelen ve yeni katılan arkadaşlar da vardı.

Benim için oldukça önemli ve yeni bir dönem. Bugüne kadar hep önümün açılmadığı, gelişmem için bana yardımcı olunmadığı konusunda yakınıyordum. Ama bu defa parti, önderlik sahasında bana böyle bir fırsat vererek en büyük desteği sunuyordu. PKK’de görev nedir, görev ve nasıl yaklaşılır bunları fazla bilmiyordum. Sadece bilinen birkaç doğrudu. Pratikte manga komutanlığı görevini yapmıştım. Buna da görev yaptım demek, doğru değildi. Hiçbir soruna çözüm gücü olamayan, kendi sorunlarını bile aşamayan bir insan nasıl doğru bir komutanlık yapabilir. Parti Merkez Okulu’nda yönetimde yer aldıktan, yaşanan olaylardan ve kendimi daha iyi tanıdıktan sonra pratik sahada büyük görevler bana verilmediği için çok sevindim. Çünkü büyük görevler almış olsaydım, o halimle partiye çok zararlar verir, belki de büyük tahribatlara yol açabilirdim.

Yönetimde görev alırken bunun büyük bir fırsat olduğunu çok iyi biliyordum. Bunun içinde bu fırsatı iyi değerlendirmek istiyorum. Göreve dürüst, coşkulu ve özverili yaklaşmak istiyorum.

Buraya arkadaşların hepsi eğitim için gelmişler, birçoğu da kadro düzeyinde. Zaten Parti Önderliği de okula gelip gidiyor. Onun gittiği hiçbir yerde sorun olmaz, herkes çok dürüst, herkes partiye birçok şey

vermek istiyor. Burada yanlışlıklar fazla çıkmaz, bunun için de benim yapmam gereken sadece arkadaşların yapabiliyorsa eğitimlerine yardımcı olmam, içtimalarda sıraya sokmam, tekmilleri alıp vermektir. Daha sonraki yaşanan olaylardan, durumun pek böyle olmadığını, bu sahaya duygular ve niyetlerle yaklaşamayacağını gördüm.

Yaşadığım tam bir gaflet!

PKK yöneticiliğine kendi dar ölçüleriyle yaklaşırsan duygu ve niyetlerle işin içine girersen baştan kaybedersin. Bizim ve benim şahsımda yaşanan tam da bu oldu.

Eğitime oldukça coşkulu başlamıştık, tartışmalar da yoğunlaşıyordu. Eğitimin onuncu günüydü, o gün Behdinin'dan bir grup arkadaş okulumuza gelmişlerdi. Hepsini tanıyordum. Onlarla ilgilenmeye, onları yerleştirmeye çalıştım. Sabah bütün arkadaşlar içtimaya girdiler, her takım kendi sayısını aldı. Bende bizim takımın sayısını aldım. Sayımda bir eksik çıktı. Fazla dikkat etmedim. Her kimse ya uyanmamış ya da sıraya geç gelmiştir. Genel tek milimizi de öylece verdiktem sonra sabah sporuna gittik. Daha sonra "geç ders" için yapılan sayımda tekrar sayımda bir eksik vardı. Eksik olan kişinin nerede olduğunu sordum, kimse nerede olduğunu aslında bilmiyordu. Arkadaşın biri nizamiyede dedi. Bende hemen diğer arkadaşları içeri aldım. Halbuki benim takımımdan bir insan nizamiyeye gidiyor haberim olmuyor veya bana söylenmiyor. Bunu da hiç düşünmedim. Daha sonra Önderlik okula geldi ve derse girdi. Önderliğin dersinden sonra öğlen yemeği yedik. Yemekten sonra nizamiyecinin diğer takımdan olduğunu öğrendim. O anda yeni bazı sorular kafama takıldı, ama olan olmuştu.

Sabahın ilk içtimasında dikkat etmediğim şeyi yeni düşündüm. Hemen arkadaşlara haber verdim. Her tarafa baktık. Aradığımız kişi yoktu. Kaçmıştı! Hem de kaçtıktan 15 saat sonra kaçtığını fark edebiliyorum. Gece yatağının boş olduğunu arkadaşlar görmüş ve kimse böyle bir şeyin olabileceğini düşünmemiş. Herkes benim gibi düşünmüş. Ne büyük bir gaflet! Benim yaşadığım gafilliği hemen hemen herkes yaşamış. Üst yönetimi olarak, Parti Önderliği'ni ancak 15 saat sonra bilgilendirebildik.

Bu kaçışın gerçek olduğunu öğrendikten sonra inanamıyor, inanmak istemiyordum. Nasıl oluyor da önderlik sahasında insanlar kaçabiliyor-

lar. İmkansız bir şey! Adam kaçmış, hem de yüz metre karelik bir alanda, ama biz ancak 15 saat sonra öğrenebiliyoruz. Ben hâlâ arkadaşlara bunun doğru olup olmadığını, insanların bu sahadan nasıl kaçabileceklerini soruyorum. Tam bir düş kırıklığı.

Yüzbinlerce, milyonlarca insan Başkan APO'yu görmeye onunla bir saat konuşmaya can atarken böyle bir fırsatı yakalamış biri neden kaçsın ki! Kafama binbir soru. Aynı soruların bütün arkadaşların kafasını meşgul ettiğini sanıyorum. Böyle bir sahadan ancak düşman kaçmaya teşebbüs edebilir, o halde kaçan kişinin düşman olduğu ortaya çıkıyordu.

Peki Önderliğe durum nasıl anlatılacak? Ancak 15 saat sonra kaçabildiğini anladığımızı mı söyleyecektik? Ne söylenirse söylensin yaşadığımız gafleti Önderliğe kendimiz söyleyecektik. Daha sonra koordine-deki arkadaş durumu Önderliğe bildirdi. O gün Önderlik derse girmediği için herhangi bir şey söylemedi. Hepimiz Önderliğin ne yapacağını, nasıl bir tutum tutunacağını merak ediyorduk. Tabii her birimiz de belli düşünceler geliştiriyoorduk. Bazı arkadaşlar, *“sen yandın Önderliğe nasıl cevap vereceksin”* bazıları da, *“kesin görevden alınırsın”* diyorlardı. Her ne kadar arkadaşlar bunları espiriler biçiminde söyleseler de aslında bu espirilerin altında yatan gerçekler de vardı.

Bir anda gündemimiz değişti. Eğitim içeriğini kaçan unsura bıraktı. Herkes onu konuşuyordu. Yönetim olarak bazı tedbirlere gitmeye çalıştıksa da tartışmaların önüne geçemedik. Bir anda neyi yaşadığımızı, nasıl davranmam gerektiğini bilemedim. Bende bir an önce Önderlik gelse de düşüncelerini öğrensek, ona göre netleşsek diyordum. İki gün sonra Parti Önderliği tekrar okula geldi.

Derse girdiğinde hepimiz kaçan unsur üzerinde çözümleme yapacağımı ve olayın sorumlularından hesap sorulacağını düşünüyorduk. Zaten derse de girmek istemiyordum. Arkadaşlara nöbetçi olmak istediğimi söyledim. Fakat arkadaşlar derse girmem gerektiğini Önderliğin benimle diyaloglar geliştirip bazı sorular sorabileceğini söylediler. Zaten bende derste Önderliğin soru sormasından çekiniyordum.

Yaşadığım gafleti, saflığı, tedbirsizliği Önderliğe nasıl anlatacak ve hangi yüzle cevap verecektim? Bütün ders boyunca heyecandan yerimde durmakta zorluk çekiyor, başımı kaldırıp Önderliğe bakma gücünü

kendimde bulamıyordum. Aslında Parti Önderliği’de durumumuzu çok iyi biliyordu. Asıl gündem üzerinde yoğunlaşmadığımızı, tali işlerle uğraştığımızı, yapmamız gerekenlerden uzaklaştığımızı biliyordu. Zaten yaptığı çözümlemede bu yönlüydü. Çözümlemede; bir PKK militanının görevleri, militanın tarzı ve temposu üzerinde durdu. Kaçış olayını da sadece bu gibi tali işlerle gündemimizi doldurmanın doğru olmadığını, bundan sonra yapmamız gerekenler üzerinde yoğunlaşmamız gerektiğini dile getirdi.

Önderliğin bu çözümlemesinden sonra öylesine rahatladım ki, sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmıştı. Çözümleme üzerinde yoğunlaştım. Olayda kendi eksikliklerimi görmeye, bundan sonra sorumluluğuma daha iyi nasıl sahip çıkacağım konusunda yoğunlaşarak birtakım sonuçlara ulaştım. En başta ben ve bütün yapımız olmak üzere bu olaydan sonra Parti Önderliği’ni bir kez daha tanıyamadığımızı, onu kavramaktan uzak olduğumuzu görebildik. Bu olaydan sonra Başkan’ın üzerimize sert geleceğini, olayın sorumlularından hesap soracağını düşünürken, o bunu yapma yerine kendimizi bu tür şeyler üzerinde yoğunlaştırarak, eğitimimizden uzaklaştığımızı belirterek, hepimizi eleştirmişti.

Önderliği anlayamadığım için, onu kavrmaktan, tanımaktan henüz çok uzak olduğum için üzülüyorum. Eğer onu biraz tanımış, anlamış olsaydım, onun nasıl davranacağını kestirebilirdim. Hele hele Önderliğin dersine girmek istememem yaşadığım yanılgıyı açıkça gösteriyordu. Aslında bu davranışım bir suç konumunu teşkil ediyor. Eğer Önderliği birazcık kavramış olsaydım Önderlikten kaçacağıma, huzuruna çıkar bir PKK militanı gibi gereken hesabı vermeye hazır olurdum. Bu olayla birlikte kendi üzerimde daha çok yoğunlaşmam, kendimi daha iyi tanımam gerektiğini bunun içinde çok çaba ve emek harcamam gerektiğini anladım.

Önderliğin bu yaklaşımları karşısında bir bütün olarak okul yapımız, grup grup Önderliğin yaşamı, özellikleri üzerinde yoğunca tartışmalar başlattılar. Herkes Önderliği bütün gerçekliğiyle tanımak istiyordu. En başta da ben; Önderliği en ince noktasına kadar tanımak ve tanıdıkça, anlatıkça uygulamak istiyordum.

Yaşanan bu olayla birlikte PKK yönetim gerçekliğinden ne kadar uzak olduğumu, PKK'deki yöneticiliğin diğer yöneticiliklerden oldukça farklı olduğunu bu olayla daha iyi kavradım.

Önderlik sahasına gelirken daha önce bu sahada bulunan, eğitim gören arkadaşlar sahanın anlam ve önemini bana uzun uzun anlattılar. Kendime göre sahanın anlam ve önemini bilince çıkarmış, yaşama ve eğitime bunun gereklerini yerine getirecek yaklaşımı esas alıyor veya esas aldığımı sanıyordum. Oysa ben hâlâ bu sahaya duygu ve niyetlerle yaklaştığımı farkettim. Burada fazla eksiklik çıkmaz, kimse kendisini yaşama dayatmaz, hele hele hiç kimsenin bu sahadan kaçacağını hiç tahmin etmiyordum. Bırak düşünmeyi, bu olay yaşandığında bile böyle bir şeye inanmak istemiyordum.

Süreç ilerledikçe arkadaş yapısı netleşmeye çalışıyordu. Birtakım gelişmelerin olduğu yaşamda göze çarpıyordu. İlk günlerde yaşanan soğukluk yerini daha sıcak ilişkilere bırakıyor.

Okulumuzun birinci olağan toplantısı yapıldı. Bu toplantılar üç haftada bir yapılır. Toplantıda genellikle o süreç içindeki faaliyetlerimiz ve yaşam değerlendirilir, ileriki süreç için arkadaşlar tarafından öneriler sunulur. Toplantıda eğitim ve yaşam değerlendirildi. Yaşamın ve eğitimin daha verimli geçmesi için, arkadaş yapısı eleştirilerini geliştirdiler. Toplantı sonrası bir kişi soruşturmaya alındı. Bu kişi daha önce kaçan unsurla birlikte Avrupa'dan okulumuza gelmişti. O kişinin kaçmasından sonra yaşamda kendisini soyutladı, içine kapandı. Yönetime yazdığı raporunda devrimciliği yapamayacağını, tekrar Avrupa'ya gitmek ve partiden arılmak istediğini yazmıştı. Yönetim bu durumu arkadaş yapısına açtı. Avrupa'da bunu tanıyan bununla pratikte kalan arkadaşlar da vardı. Avrupa'da partinin değerleri üzerinde iki yıl kendisini yaşatmış, kitleyi küçük görmüş, partiyi tanıtacağına, kendisini yaşatmayı esas almıştı. Arkadaşlar, durumunu genişçe ortaya koydular. Önderlik sahasında artık kendisini yaşatamayacağını anlayınca partiden ayrılmak istediğini çok rahat bir şekilde dile getirebiliyor. Arkadaş yapısı bu kişinin soruşturulmasını önerdi. Arkadaşların önerileri kabul edilerek soruşturmaya alındı. Hem yapı hem de yönetim olarak doğru karar aldığımıza inanıyorum.

Bir yönetici olarak kendi açımdan söyleyeyim bu kişi güvenliğe atıldıktan sonra onu unuttum. Bundan sonra yapmamız gerekenleri hiç düşünmedim. Diğer arkadaşlar yaparlar düşüncesindeydim. Yönetim olarak bizde egemen olan *“soruşturmaya aldık her şey bitti”* mantığıydı. Almamız gereken tedbirleri, oluşturmamız gereken soruşturma komisyonunu hemen oluşturmayıp iki gün sonra yapacağımız yönetim toplantısına bıraktık.

Toplantıdan sonra ikinci gündü. Sabah ki eğitimimizi bitirmiş, öğlen yemeğimizi yemiş ve eğitimimize başlamıştık. Daha birinci dersin ortasında dışardaki bir arkadaş kapıyı çalarak içeriye girdi. Komisyondaki arkadaşlara derse ara vermelerini söyledi. Ara verildi. Yine bir şeylerin olduğu kesindi. Yüreğim küt küt atmaya, heyecanlanmaya başladım. Bütün arkadaşlar gibi bende dışarıya çıktım. Evet, yanılmamıştım, yine bir şeyler olmuştu. Bu defa iki gün önce tutukladığımız unsur kaçmıştı. Hem de soruşturmadayken. İlk anda ne yapacağımı şaşırdım. Bütün yönetim bir şaşkınlığı yaşıyordu. Ordan oraya koşuşturup duruyorduk. Herkeste bir panik havası, kimse ne yapacağını bilmiyor, elimizden kaçan unsur bizi böyle paniğe sokuyordu. Etrafa bazı arkadaşlar çıkıp onu aramaya başladılar. Onun gideceği yer konsolosluktu. Hemen Arapça bilen iki arkadaşımızı konsolosluğun önüne yolladık. Bütün konsolosluklar denetim altına alınmalıydı. Çünkü kesin konsoloslardan birine gidecekti. Arkadaşlar olayı grup grup konuşmaya çoktan başlamışlardı bile. Nasıl kaçtı? Neden tedbir alınmadı? Birileri mi kaçırttı? Yönetim neden tedbir almadı? Neden soruşturma komisyonu oluşturulmadı? Ve arkası kesilmeyen binbir sorular...

Yönetim olarak yine çözümsüz kaldık. Akşam tekmillerinde bu olayla arkadaşların zamanlarını geçirmemeleri, eğitim üzerinde yoğunlaşılması gerektiğini dile getirdiysek de, arkadaşlar çoktan olayı gündemleştirmişlerdi. *“Artık yönetim bu işin altından çıkmazsa ciddi bir şekilde hesap vermesi gerekir. Bu ikinci olaydan sonra yönetim kesin bir bütün olarak görevden düşer”* diyorlardı. Yönetim olarak da kendi durumumuzu, eksikliklerimizi çok iyi görüyor ve arkadaş yapısından pek farksız düşünmüyorduk.

Artık hiçbir arkadaşına görünmek istemiyordum. Arkadaş yapısının önüne çıktığımda yüzüm kızarıyor, başımı önüme eğmek zorunda kalıyordum. Arkadaşların sorularına da cevap veremiyordum. Çünkü kısa bir süre önce böyle bir olay daha yaşanmış, bu olayın da sorumlularından biriydim. Onun için arkadaş yapısı önünde özeleştirimi vermiştim. Arkadaşlar geliştirdikleri eleştirilerle eksik ve yetmezliklerimi dile getirerek bana yardımcı olmuşlardı. Aynı zamanda PKK yöneticiliği üzerinde yoğunlaşmam gerektiğini dile getirmişlerdi. Bende arkadaşların eleştirilerini büyük destek ve güç olarak gördüğümü belirterek, bundan sonraki pratiğimde bu eleştirileri dikkate alarak yöneleceğimi belirterek, en başta Parti Önderliği'ne, şehitlere ve arkadaş yapısına söz vermiştim. Yaşanan bu olaydan sonra sanki sözümü tutmamış biri olarak kendime bakıyor ve arkadaşları huzuruna çıkmaktan utanıyordum.

Yönetimdeki bazı arkadaşlar bir araya geldiğimizde eksikliğimizi birbirimize anlatıyor ve suçlu olduğumuzu dile getiriyorduk. Hatta bazen birbirimize, *“kendi kendimizi görevden düşürelim ve Parti Önderliği'ne böyle bir öneri götürelim”* diyorduk. Evet bizi bekleyen, gündemimizi kapatan olay çözüm beklerken bizler çözümsüzlüğü yaşıyor ve bu çözümsüzlük karşısında kendi kendimizi feshederek sorunu haletmeye çalışıyoruz. İşte bizim yönetim gerçekliğimiz. Daraldığımız noktada işleri bırakarak kaçma! Yapıyla toplantı yapma gücünü kendimizde göremiyorduk. Soruşturmaya alınan birinin bizlerin sorumsuzluğu yüzünden kaçırıldığını söyleme cesaretini kendimizde göremiyorduk. Parti Önderliği gelinceye kadar toplantı yapmadık. Durum Önderliğe bildirildikten sonra Önderlik bizi yanıltan bir yaklaşım sergiledi. Aslında burada yanılan bizler olduk. Birinci olayda da olduğu gibi önderlik gerçeğini kavramadığımızdan dolayı, kendi dar düşüncemize göre Önderliği yorumluyor ve Önderliğin bizim beklediğimiz yaklaşımı sergileyeceğini düşünüyoruz. Eğer Önderliği kavramış olsaydık, Önderlik yaklaşımıyla sorunun üzerine gitmiş olsaydık o zaman yanılmazdık. Doğru karar verir sorunları hal ederdik. Halbuki biz olayın üstüne gitme cesaretini göstermeyerek, olayın gündemleşmesine ve eğitim faaliyetlerimizin aksamasına yol açtık.

Kendi sorunumuzu kendimiz çözeceğimize her zamanki gibi yine Parti Önderliği'ne bırktık. Biz zaten bunu her zaman ve her yerde yapıyoruz. Özellikle ülkede de böylesi durumlarla çok karşılaştım. Üst komuta kademesi yaşadığı bütün sorunları Önderliğe taşıyor, sorunlarını ona çözdürtmek istiyordu. Bizim bu olay karşısındaki yaklaşımımızda bu geleneğin bir ürünüydü. Hem de hepimizin belki de zevk aldığı bir geleneğin sonucu. Evet, bizler sorunlarımızı Parti Önderliği'ne çözdürmekten gerçekten de zevk alıyoruz. İnsan zevk aldığı şeyleri sürekli yaşamak ister.

Bu olayda da sorunumuzu Parti Önderliği çözdü. Ama nasıl çözdü? Gerçektende olaydan sonra başta yönetimi ve yönetim gerçekliğimizi esas alan bir çözümlemeyle başlangıç yaptı. Üst üste PKK'de yönetim gerçekliği konusunda üç çözümleme yaptı. Bizlerin yöneticiliği şahsında bugüne kadar yaşanan, sergilenen yetmez yöneticilikleri çözerek doğru yönetim nedir, nasıl olmalıdır? Yapılan her üç çözümleme üzerinde yönetim olarak yoğunca tartıştık, yapı da bir kez daha yaşadığı yanılgıları gördü. Tali işleri gündemleştirip, esas işlerimizden uzaklaşmanın düşmana nasıl yaradığını, bizi amacımızdan saptırdığını bilince çıkardı.

Çözümlemeler üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım, kendime göre birtakım sonuçlara ulaştım. Daha önce yöneticilik konusunda fazla tecrübem, deneyimim yoktu. Önderlik sahasında aldığım bu görev aslında benim için bir şanstı. Bu şansı yeterince kullanmadım. *“Yöneticilik fazla yapmamışım, tecrübem fazla yok”* vb. şeyleri bahane ederek, kendimi gerçekler karşısında gizledim. Eğer süreç içerisinde Parti Önderliği'ni dikkatli ve özlü bir şekilde takip etseydim birçok sonuca ulaşarak yöneticilik konusunda yetkinleşebilirdim.

Önderlik olayların üstüne nasıl gidiyor, nasıl sorunları çözüyor, görevlere nasıl yaklaşıyor, nasıl karar alıyor? Sorularına doğru cevaplar vermek gerekiyor. Bu temelde PKK yöneticiliği gerçek anlamda Başkan APO'nun şahsında somutlaşmıştır. Onun tarzını, onun temposunu, onun yaklaşımlarının kendisine esas alan ve uygulayan biri baştan kazanmıştır. Bunun dışındaki yöneticiliğin PKK içinde fazla yaşayamacağı ortadadır.

Komutanlığı, yani yöneticiliği ilk olarak Behdinin komuta kademesi şahsında tanıdım. Sorumlu komutan arkadaş partinin doğal komutanı olarak görüyor ve kendimi bu komutanlığa göre şekillendirmeye çalışıyordum. Zaten alandaki komuta kademesinin şekillenmesi bir bütün olarak aynı. Bu komutanlık; yaptıklarıyla övünen, kendine sevdalı, savaşa kabaca, Önderliğin değişiyse donkişotça yaklaşan, her zaman rahatını düşünen, komutanlığı kendi çıkarları için kullanan, köylü isyancısı olan bir komutanlık.

Bende böyle bir komutanlıktan etkilendim ve böylesi bir komutanlığı pratikte kendi mangamda uyguladım. PKK’de komutanlığın daha fazla hizmet, halka ve yoldaşlara daha fazla yardımcı olmak, onlara karşı görevlerini yerine getirmek olduğunu okumuştum. Fakat komuta kademesinde bunların tersine özellikler görünce; *“savaş alanında kitaplara göre hareket edilmeyeceğini”* düşündüm. Zaten birçok komutan arkadaş *“kitaplar böyle yazar, ama komutanlık böyle değil, komutan daha fazla çalışırsa, komutan daha fazla hizmet ederse, komutan en fedakar olursa bunun komutanlığı nerede kaldı”* diyorlardı. Bende bazen düşünüyor ve onlara hak veriyordum. Ve manga komutanı olduktan sonra göreve bu mantıkla yaklaştım. Mangadaki yoldaşlara fazla yardımcı olmak, fedakar olmak, onlara hizmet etmek, hele hele halk içine gittiğimiz zaman halkımıza hizmet etmek benim anlayışında son plandaydı.

Ben ve komutanlığım en ön plandaydık.

Şimdi düşünüyorum da iyi ki, pratikte bana daha büyük görevler verilmemiş. Eğer daha büyük görevler verilmiş olsaydı bu düşüncelerle herhalde onlardan daha iyi yapmazdım, hatta büyük tahribatlara yol açabilirdim. Onlarca yoldaşımı, sadece bireysel kinim için ölüme ve intihara götüreceğim, ardından kendime sevdalanacağım, kendi rahatlığım, keyfim için yoldaşlarımı bunalıma sokacağım ve kaçıracağım. Nice değerlerimizi düşmana kaptıracağım, ardından partiden beni ödüllendirmesini isteyeceğim. Yapıyı eğitimsiz bırakacağım, zaten kendimde eğitimi sevmiyorum, yapının eğitime ihtiyacı yok, yapıyı hep boş işlerle uğraştıracağım, yıl sonunda da gelip her şeyi yapının üzerine yükleyeceğim, *“asıl yapmayan, etmeyen bunlardır”* diyeceğim. Eğer

biraz daha yüksek görevler ve inisiyatif verilmiş olsaydı herhalde ben de böyle bir olup çıkacaktım.

Önderlik bir çözümlemesinde bizlere *“PKK’yi sizden saklamışlar”* diyordu. Evet PKK’yi ve Önderliği PKK’liyiz diyen yoldaşlarımız, komutanlarımız bizden sakladılar. Önderliği bizden sakladıkları için biz ne onu tanıyabildik, ne de PKK gerçekliğini kavrayabildik. Bilerek veya bilmeyerek benim için o kadar önemli değil, önemli olan bizden Önderliği saklayanların hiç Önderliği tanımamış olmalarıdır. Onlar Önderliği hiç tanımamışlar, araştırıp incelememişler ki, bize de tanıtsınlar. Eğer komutanlarımız bugüne kadar bir başarının sahibi değillerse, Önderliğin tarz ve temposundan uzak olmalarıdır. Komuta kademesinin neden kaybettiğini, neden büyük başarılar elde edemediklerini şimdi daha iyi anlıyorum. Gödüğüm, özümsemediğim ve anladığım komutanlığın, PKK komutanlığıyla, Önderlik yönetim tarzıyla yakından uzaktan bir alakası yok. Zaten bu sahada da yönetim olarak kendimizi boş işlerle uğraştırdık, esas sorunları gözardı ederek, tali işlerle uğraşarak *“biz çok iş yapıyoruz”* deyip kendisine sevdalanan bir yöneticilik tarzı sergiledik.

Tarihte birçok güçlü komuta çıkmıştır, halkını kölelikten kurtaran, ülkesini düşmana karşı yiğitçe savunan büyük komutanlar. Başkan APO tarihindeki bu komutanların en sonuncusudur. Onun komutanlığı Spartaküs’ün, Hz. Ali’nin, Sezar’ın komutanlığıdır. En önemlisi de onun komutanlığı; dilsiz, güçsüz, adsız bir halkı dillendirip, adlandırıp tekrar diriltten, savaştıran ve insanlık alemine yeniden kazandıran bir komutanlıktır. Bu anlamıyla tarihteki bütün büyük komutanlardan farklıdır. Onbinlerce gerillayı tek yürek yapmıştır, bir yumruk haline getirmiştir. Ve düşmana karşı savaştırmıştır ve savaştırmakla zafere koşuyor. Kürdistan’da savaşan bütün gerillaların ruhlarına hükmetmeyi başarak ruhları yöneten, ruhları savaştıran büyük ruh komutanıdır.

Bir komutanın savaştaki en büyük yeteneği savaşan askerlerin ruhuna hükmetmesidir. Bütün ruhları yönlendirebilmesi, harekete geçirebilmesidir. Komutan ancak bu şekilde başarı elde edebilir askerlerini bir arada tutabilir. Başkan APO Dersim’de tepeye saldıran bir komutanın da, Behdinin’de çarpışan bir gerillanın da, Serhat’ta mevziye giden bir

gerillanında ruhuna hükmetmesini biliyor.

Savaş üzerine bazı kitaplar okudum. Savaşta bir komutanın özelliklerinden bahsedilirken hep Başkan APO'nun komutanlığıyla karşılaştırdım. Birçok savaş uzamanının görüşleri ve düşüncelerinde şekillenen başarılı komutanlığı Başkan APO'nun komutanlığı temsil etmektedir. Bir komutan için en büyük görevin düşünmek ve sadece düşünmek olduğu söylenir. Buna göre Başkan APO'nun yaptığı en büyük işlerin başında düşünmek ve yoğunlaşmaktır. O yemek yerken, yolda yürürken, top oynarken, otururken, kısacası günün her anını savaş üzerine düşünerek, savaş sorunlarını, askerlerinin, halkının sorunlarını düşünerek geçirmektedir. Ve bütün düşüncelerinin takipçisi olarak, büyük başarılar elde ederek düşünen en büyük komutan olduğunu ispatlamıştır. Önderlik düşünmeyi kendisiyle sınırlı tutmuyor, etkisi altındaki bütün insanları düşünmeye sevk ediyor, herkesi harekete geçiriyor.

Partide doğru yöneticilik, başaran komutanlık, Başkan APO'yu kavramaktan geçer.

**

*

İnsanların eğitimle dönüştükleri, uygarlaştıklarını herkes çok iyi biliyor. Bir halk kendini eğittiği oranda gelişir ve çağdaş halklar arasındaki yerini alır. Eğitimsiz bırakılan, eğitimden uzaklaştırılan veya bir bütün olarak kendisini eğitemeyen bir halk kölelikten kurtulamaz ve sonuçta yok olmakla karşı karşıya kalır. Kürt halkı bunun canlı bir örneğidir. Bugün dünyada eğitimden en çok uzaklaştırılan halk Kürt halkıdır. Elbette ki, düşman halkımızı daha rahat sömürmek, köleleştirmek için eğitimsiz bırakmıştır.

Böylesine eğitimden uzaklaştırılmış bir halkı tekrar eğitip uygar insanlığın bir parçası haline getirmek elbette ki, dünyanın en zor işlerinden biridir. Bu halkı eğitmek için çok sabırlı, coşkulu, inatçı, kararlı, fedakar olmak gerekiyor. En başta da büyük bir öğretmen olmak gerekiyor ki, böyle bir halkı eğitip kendisine getirebilesin. Ama şu da bir gerçektir ki, bugün dünyanın en zor işi olan halkımız şahsında başarılı-

mıştır. Ama nasıl başarılıdır, hangi emek ve çaba sonucu, hangi fedakarlık ve zorluklarla bu halk kendisine getirilmiştir?

Eskiden eğitimime çok önem verdiğimi düşünüyordum. Bütün okul yaşamım boyunca hep kendimi eğitmek istedim. O zamanlar tanıdığım birçok arkadaşım da tıpkı benim gibi düşünüyordu. Güzel Türkçe okumak, güzel konuşmak ve Türk tarihindeki gelişmeleri öğrenmeyi iyi bir eğitim olarak düşünüyordum. Bunları başardığım oranda kendimi eğitmiş, çağdaşlaşmış, özgür düşünceye ulaşmış biri olarak düşünüyordum. Biraz fazla okul okuyana kendini eğitmiş deniliyordu. Lise ve üniversite okuyan hemen hemen herkes özgür düşünceyi yakaladığını sanıyordu. Lise yıllarında neredeyse dünyadaki en özgür düşüncelere ulaştığımı, kendimi iyi eğittiğimi düşünüyordum. Partiye katıldığım an'a kadar da böyle düşünüyor, onun için partinin ideolojisini özümsemekte zorlanacağımı sanmıyordum.

Oysa partiye katıldıktan sonra ne kadar büyük bir yanılgıyı yaşadığımı gördüm. Tabii yanıldığımı görünce de sarsıldım. Ne kadar geri, köle ruhlu olduğumu görünce dünyam allak-bullak oldu. Aslında sömürgeci kurum ve kuruluşlarda gördüğümüz eğitimin bizi insanlığımızdan uzaklatırmaktadır. Parti içinde ise bütün yaşamın eğitim olduğunu ve yaşama böyle yaklaşılması gerektiğini arkadaşlar anlatınca, yaşam gerçekliğinden, gerçek anlamıyla eğitim gerçekliğinden hiçbir şey anlamadığımı gördüm.

Parti Önderliği'nin gelen her talimatında eğitimimize önem vermemiz gerektiği konusunda, yaşamımızı bu anlamıyla örgütleyip düzene sokmamız gerektiğini belirtiyordu. Ama biz parti eğitimine pratik sahada dürüst yaklaşmadık, bırakalım dürüst yaklaşmayı, hep eğitimden kaçtık, hep kendi geri özelliklerimizi partiye dayattık. Adeta kendimizi eğitmemek için ne gerekirse onda ısrar ettik. Bu anlamıyla dönüşmemekte ısrar ederek bir nevi Parti Önderliği'ne karşı savaş açtık. Elbette bu savaş açık yürütülen bir savaş değil. Bu savaş en ince tarzda yürütülen ve düşmanın savaşından daha çok Önderliği zorlayan ve tehlikeli bir savaştır. Elbette ki, bu savaşı bizlerin kaybettiği pratiğimizde ortaya çıkıyor.

Behdinin Eyalet yapısı ağırlıklı olarak köylü kökenli arkadaşlardan

oluşuyor. Bunun yanında metropolden, Avrupa'dan gelen arkadaşlar da vardı. Şunu bütün gerçeklikle söylemek istiyorum ki, en çok sıkıldığımız, hiç sevmediğimiz eğitim çalışmalarıydı. Eğitimden kaçmak için başvurmadığım yol kalmamıştı. Depoya gidip erzak taşımaya, mutfakçı olmaya, odun getirmeye razıydık, ama eğitimi asla. Bu durum hemen hemen her arkadaşta görülüyordu. Boş sohbetçilikten, zamanımızı basit şeylerle geçirmekten hoşlanıyorduk. Çünkü böyle olunca ne fazla zorlanıyor, ne de rahatımızı bozuyorduk. Öğrenci kesimde de büyük bir köylüleşme başlamıştı. Tabii bu onların kendilerini ortama kabul ettirmek için başvurdukları bir yöntemdi. Köylülüğe büyük bir özenti vardı. Okul ortamlarından gelen birçok yoldaş *“keşke okul okumamış, bizde köyde büyümüş olsaydık”* diyorlardı. Bunları ben bile birçok defa söyledim. Köylüleşmek için içerisine girmediğim hiçbir şey kalmamıştı. Köylü olmak için sürekli köylü arkadaşlarla yan yana gelmek, onlarla ilişki geliştirmek, yine her türlü ağır göreve gitmek, eğitimde fazla konuşmamak gerekiyordu. Böyle yapsam hem arkadaşlar beni sever, hem arkadaşlarla ilişkilerim gelişir, hem de büyük gelişmeler kaydeder, kısa süre içinde komutan olurum diyordum. Bu yaklaşımlarım Parti Önderliği'nin sahasında da devam etti.

Okulumuzda hiç Türkçe bilmeyen arkadaşlar da var. Ama tartışmalarımızda bu arkadaşlar salt Parti Önderliği'nin hareketlerinden birçok sonuç çıkardıkları ortaya çıkıyor. Devremizde Mam Aziz isminde bir arkadaşımız vardı. Büyük Kürdistan'lıydı, uzun süre savaşmış, birçok örgütün içinde yer almış en son herkes gibi kurtuluşu partimizde gerek saflara katılmıştı. Belli bir süre okulda kaldı. Bu süre içinde Önderliğin bütün derslerine girdi. Fakat hiç Türkçe bilmiyordu. Her çözülmede notlar tutuyordu. Bu bir çoğumuzun dikkatini çekiyordu. Bazı arkadaşlar dayanmayıp sordular Mam Aziz'e sordular, *“Parti Önderliği Türkçe anlatıyor, sen ise hiç Türkçe bilmiyorsun, nasıl not tutuyorsun.”* Mam Aziz Türkçe bilmediğini, hatta hiç anlamadığını doğruluyordu. Ama *“Önderliğin her hareketini dikkatli izleyen ve sonuçlar çıkartın bu büyük bir eğitimidir”* diyordu. Mam Aziz sonuna kadar haklıydı.

Başkan APO son zamalarda kendi yaşamını romansı bir şekilde biz-

lere anlatıyor. Bu anlatımlarda etkilenmeyen tek bir arkadaş yok. Bu romansı üslup öylesine ilgimi çekiyor ki, Başkan'ın hep bizlere her şeyi böyle roman tarzında anlatmasını istiyorum. Hem böyle çok daha iyi anlıyor ve daha iyi kavrayabiliyorum.

Parti Merkez Okulu'na geldiğim ilk andan itibaren her geçen gün öğrenmeye karşı bir istek var içimde. Çok şey öğrenmek istiyorum. Ama iyi bir öğrenci değilim. Eğer iyi bir öğrenci olmuş olsaydım, bu süre içinde yaşadığım körlükten kendimi kurtararak birçok konuda gelişme sağlayabilirdim. Ama kendimi öğrenmeye tam açmadığım için, Önderliğin istediği bir öğrenci olamadım. Ama iyi bir öğrenci ve öğrenmeye tutkuyla sarılacağım. Bunun için en başta büyük öğretmen Başkan APO'nun yaşamını iyi öğrenerek ve yaşamda temsil etmek için yoğun bir çabanın içerisine girerek iyi bir öğrenci olmaya çalışacağım.

Başkan okula her gelişinde ders veriyor, her dersi en az dört-beş saat sürüyor. Bütün dersleri ayakta veriyor. Düşünün dört saat ayakta ve sürekli konuşuyor ve hepsi de tarihi konuşmalar. Ders biter bitmez ya tel-sizin başına gidiyor, ya halkla toplantılar gerçekleştiriyor, ya da diğer evlerdeki arkadaşlarla ilgileniyor. Düşünün, bu büyük insan bütün bunları bir günde yapıyor. Başkan APO tam onaltı yıldır kesintisiz ve her geçen gün daha da yoğunlaşarak bunları yapıyor.

**

*

Okulumuzda Parti Önderliği'nin yüksek tartışmalarına tanık oldum. Başkan APO'yla yüksek tartışmak için derin bir tarihi bilince sahip olmak gerekir. Yine o kişinin de yüksek tartışmacı olması gerekir. Yoksa Başkan APO'yla yüksek tartışma sağlanamaz. Önderlik, her çözümlemesinde bizimle tartışmak istiyor, bizi tartışmaya çekmek için yoğun çaba harcıyor. Ama düzeylerimiz çok geri olduğu için, bugüne kadar hiç tartışmadığımız için Önderliğin bu çabalarına gereken karşılığı veremiyoruz. Parti Önderliği bizimle savaş sorunları, halk gerçekliğimiz, tarih, toplum, sevgi ve özgürlük sorunlarında tartışmak istiyor. Bu yönlü sürekli bir çaba harcıyor, yalnız bizlerin derin bilinçsizliği Önderlikle tartışma geliştirmemize engel oluyor. Eğer bizler tartışmasını bilsey-

dik, bütün bu konular hakkında bilgi sahibi olmuş olsaydık, Başkan APO çok daha derin ve kapsamlı çözümlemeler yapardı. İşte bu durumumuzdan dolayı Önderliğin daha derin ve kapsamlı çözümlemeler geliştirmesini engelliyoruz.

Yalçın Küçük ve bir grup aydın okulumuza geldiler. Bütün yapı önünde üç-dört gün boyunca Önderlik onlarla yoğun tartıştı. Özellikle Yalçın Küçük'le yaptığı tartışmaların çok geniş ve kapsamlıydı.

Yalçın Küçük'ün Önderliği çok iyi takip ettiği, onun ne kadar yüksek bir tartışmacı olduğunu biliyordu. Onun içinde kendisini böyle tartışmalar için önceden hazırlamış. Bu tartışmalardan Başkan APO'nun büyük bir zevk duyduğunu görmek mümkün. Yalçın Küçük, Önderliğin ne kadar yüksek tartıştığını ve gittiği her ortamı tartışma ortamına çevirdiğini okulumuzu örnek göstererek *“iki taşı üst üste koydu, oldu bir derslane ve bu dershaneyi en yüksek tartışma alanına çeviriyor”* belirlemesiyle en iyi ortaya koyuyordu.

*

Hemen hemen birçok alandan okulumuza insanlar geliyor. En son Botan'dan bir grup yurtsever Başkan'ı ziyarette geldiler. Başkan Botan'dan gelen yurtseverlerin hepsiyle tek tek ilgilendi, sorular sordu, diyaloglar geliştirdi. Her birisiyle saatlerce konuştu. Onlara kısa bir eğitim devresi açtı. Bizzat kendisi onların eğitmenleriyle ilgilendi. Toplantılar yaptıklarında Önderlikten büyük güç ve destek aldıklarını söylediler. Hemen hepsinin yaşı kırkın üzerindeydi. Yurtseverin çoğu altmış-yetmiş yaşlarındaydılar. Başkan APO'nun kendilerine verdikleri değer karşısında kendilerine güvenleri kat be kat arttı. Hele hele yetmiş yaşlarındaki bir melle Başkan'la geliştirdiği bir diyalogda *“Başkanım biz kurumuş bir ağaç gibiydik. Sizi gördükten sonra yeşerdim”*demesi hayli anlamlıydı.

Aslında Kürt halkının hepsi kurumuş bir ağaç gibiydi. Başkan APO bu kurumuş halkı tekrar yeşertti. Nasıl ki, yaşlı melle yeşererek bir aslan gibi gibi savaşmak isteğini söylüyorsa, halkımızın hepsi bu yeşillenmeden aldıkları coşkuyla düşmana karşı savaşmak istiyor. O yurtse-

verlerin hepsi Önderlikten devrime hizmet etmek için görev istediler. Evet, bugün halkımızın hepsi partiden görev istiyor, savaşmak istiyor. Bizler halkımıza cevap olmadığımız için onların bu istemlerini doğru değerlendirmiyoruz. Halbuki Önderlik hepsine görev verdi. Bu görevler onları daha da coşturdu.

Şunu artık herkes çok iyi görüyor ki, Başkan APO halklaşmıştır. O, artık bir halkın bütünlüğünü, birliğini şahsında temsil etmektedir. O, her zaman halkın çıkarlarını esas alarak yaşamıştır. Halka verdiği sözün gereklerini yerine getirerek halkımıza tarihteki en büyük hizmeti yapmıştır. Bu anlamda tarihteki en halkçı önderdir. Çünkü attığı her adımı halkın yüksek çıkarlarını esas alarak atıyor. Artık halkımızda tarihte ilk defa kendilerini temsil edebilen bir önderleri olduğunu görmüştür. Bunun içinde Başkan APO'nun etrafında birbirlerine kenetlenerek zafere koşmaktadır. Bu iki güç her geçen gün daha da birleşerek, bütünleşerek zaferi elde etmektedir. Birleşen bu güçler kendi aralarına girecek hiçbir gücü tanımıyorlar. Bu yüce birleşme sonucu bütün engelleri ezecekleri de bir gerçektir.

Bizler zaman zaman yetersiz yaklaşımlarımızla halka zarar verdik. Başkan APO'nun emeğini, çabasını boşa çıkardık. Halkımızın başına adeta birer bela olduk. Halkımızla Önderliğin arasına bir duvar gibi girdik. Bunların bize, halkımıza kaybettirdiğini çok iyi görmeliyiz.

**

*

Bu süreç içinde Önderlik çok yoğun çözümlemeler yaptı. Birçok arkadaşla diyalog geliştirdi. Ama ben bir tek çözümlemede bile Önderlik ile diyalog geliştirmedim. Aslında diyalog geliştirmek istiyordum. Duygularımı, düşüncelerimi dile getirmek istiyordum. Hatta bazen söz hakkını yapıya verdiği zaman birçok defa söz hakkı alıp konuşmak istedim, ama daha sonra vazgeçiyordum. Önderlik karşısında kendimde konuşma gücü bulamıyordum. Hele hele onunla tartışmak, bunu yapabileceğime hiç inanmıyordum. Bunun için konuşmaktan hep vazgeçiyordum. Hâlâ da konuşmak istememe, duygularımı dile getirmek istememe rağmen konuşamıyorum. Onunla konuşan her arkadaş çok

rahat konuşuyor ve kendisini oldukça rahat hissediyordu. Bu rahatlığı, güveni Başkan APO veriyor. Birçok yoldaş normal eğitimde bir tek söz söylemezken, onun yanında, karşısında çok rahat düşüncelerini dile getirebiliyorlar. Bu Başkan APO'nun üslubundan, yönteminden kaynaklanıyor. Onun üslubu, yöntemleri herkesi harekete geçirebiliyor. Herkesin kendine güven duymasına yol açıyor. Bende bu konuşmama-yı, bu heyecanı bir kırabilsem sürekli onunla diyalog geliştirebilirim. Buna inanıyorum.

Özellikle *ilk isyan* çözümlemesinde Önderlikle diyalog geliştirmek istedim, ama bir türlü o konuşmamayı kırıp bu isteğimi yerine getirmedim. Dersten çıktıktan sonra hep bunun ezikliğini duyuyorum. Başkan bizi konuşturmak, tartışmaya çekmek için, ağzımızdan bir sözcük almak için o kadar çaba sarfederken bizler hele hele ben, çok istememe rağmen konuşamıyorum, düşüncelerimi dile getiremiyorum, diyalog geliştiremiyorum. Bunun yanlış olduğunun farkındayım. En kısa süre içinde üzerimden atmam gerektiğinin de bilincindeyim. Biliyorum bir başlangıç yapabilirsem, bu heyecanımı bir kırabilsem bundan sonra diyalog geliştirebilir ve çözümlemelere katılabilirim.

Başkan APO'nun karşısında kıramadığım heyecanım yüzünden, kendimde tartışma gücünü bulamadığımdan dolayı konuşmazken, hemen hemen her gece uyumak için yatağa girdikten sonra hayal kurarak Önderlikle konuşuyorum. Belki böyle bir konuşmadan hiç kimse anlamaz veya anlam veremez, ama ben bu konuşmalardan da sonuçlara ulaşıyorum. Önderliğe sorular soruyorum, o anlatıyor.

Önderlik ile böyle konuşarak hem yaşadığım ezikliği gideriyorum, hem de bir sonraki çözümleme için kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Evet mutlaka, ama mutlaka Önderlikle kalan süreç içerisinde diyalog kuracağım, hatta bazı konuların tartışmalarına katılacağımı biliyorum, o zaman kendime güvenim kat be kat artacak ve Önderliğin çözümlemelerine kendi açımdan katkı sağladığım için mutlu olacağım.

**

*

Parti Merkez Okulu'nda geçirdiğimiz en önemli günlerden biri de

yeni yıl gecesi idi. Gerçi bizim için her gün çok önemli ve anlamlıdır. Hele hele okulumuzda geçirdiğimiz her an bizim için tarihi bir öneme sahip. Ama benim için 1995 yılbaşı gecesinin önemi bir başka. O gün belki de ilk defa bir yeni yılın nasıl kutlanması gerektiğini Önderlik'ten öğrendim. Çok güzel ve anlamlı hazırlıklar yapılmıştı. Arkadaşlar tiyatro hazırlamış, müzik grupları kurmuşlardı. Yine değişik yerlerde yeni yıl programımıza katılan kültür grupları vardı. Değerli dostlarımızdan Yalçın Küçük, Bilgesu Erenus, Abdulkadir Konuk ve Alevi dedesi olan Ali Haydar Cilasun'unda yeni yılı aramızda geçirdiler. Tabii en önemlisi de Başkan APO'nun yeni yılda bizimle birlikte olması programımıza katılmasıydı.

Aydınlarla kutlanan bu yeni yıl gecesi beni oldukça coşkulandırdı. Hele hele Başkan APO'nun yeni yıla sanatla iç içe girmesi onun sanata ne kadar değer verdiğini, ne kadar bir sanatçı olduğunu anladım. Yeni yıl programında Bilgesu Erenus'un bir tiyatro yapacağı söyleniyordu. Tiyatro da Önderliğin rolünü bir arkadaşın oynaması gerektiğini söylediler. Tiyatronun oynanması güzel olacaktı. Ama Başkan APO rolünü hangi arkadaş oynayacaktı. Bu rolü oynamak için büyük sanatçı olmak gerekiyor. Önderliği oynamak için onu anlamak gerekiyordu.

Hiçbir arkadaş bu rolü yapmak istemedi. Kesin oynanması da gerekiyordu. Çiller rolünde Bilgesu Erenus oynayacaktı. Ama Başkan APO rolünde oynayacak bir arkadaş bile bulunamadı. Bir an tiyatrodan vazgeçileceğini düşündüm. Akşama doğru bir arkadaş sohbet ederken Başkan APO'nun akşam Bilgesu Erenus'la birlikte tiyatro yapacağını söyledi. Tabii ben inanmadım. İnanmadığım gibi bir de arkadaşla kızdım; *"Başkan APO'nun o kadar işi var bu işlerin arasında bir de tiyatroya mu oynayacak"* dedim. Bu işin imkansız olduğunu arkadaşla anlattım. Onu da ikna ettim.

Akşam program başladı. Aynı duyguları, aynı düşünceleri paylaşan biz Parti Merkez Okulu öğrencileri, Önderlik ve bir grup dostla, yeni yıl programımıza coşkulu bir şekilde başladık. Arkadaşlar folklor gösterileri, müzik grupları, kendi çalışmalarını sergiledikten sonra Ali Haydar Cilasun da halk önderlerinden Pir Sultan Abdal'dan bir oyun

sergiledi. Ardından gecenin büyük sürprizi gerçekleşti.

Bu sürpriz öyle bir sürpriz ki! Ali Haydar Cilasun bir tiyatro oynayacaklarını belirtti ve bu tiyatro da rol alanların isimlerini okumaya başladı. Tansu Çiller rolünde Bilgesu Erenus. Tarih rolünde Yalçın Küçük. Adalet rolünde Ali Haydar Cilasun ve Önderlik rolünde ise o rolün hakkını en iyi verebilecek Başkan APO oynayacaktı. Tabii Önderliğin oynayacağını ilk duyunca yerimde heyecandan duramıyordum. Nasıl olurda Başkan bir tiyatro da oyun oynayacak? Bin yıl bunu düşünemezdim ve asla inanmazdım. Zaten Başkan APO'nun bizlerden farkı da buradan geliyor. Başkan rolünü öylesine güzel ve gerçekçi yaptı ki, onu izlediğimde sanki bütün ömrü boyunca hep tiyatro ile uğraşan bir tiyatro sanatçısını andırıyordu. Diğerleri de rollerini yapmaya çalıştılar.

Hepimiz kulaklarımızı dört açmış, gözlerimizi faltaşı gibi. Büyük bir dikkat ve zevkle Önderliği izliyorduk. Onun sanata ne kadar önem verdiğini sanatla yaşamayı bir ilke haline getirdiğini bu tiyatrodan daha iyi anladım. O gece Başkan tiyatro oynarken ona karşı hayranlığım öyle bir arttı ki, bu hayranlık hiçbir insana duyulmaz. Önderliğe hayran olmamak, onun büyüklüğünü, yüceliğini görmemek, onu sevmemek elde değil...

Tiyatro bittikten sonra yurtsever bir ozan klasik Kürt şarkılarını okumaya başladı. Türküleri söylemeden önce sazının akordunu yaptı. Tam kırk dakikaya yakın sazının akorduyla uğraştı ve ancak düzeltildi. Bu sırada Başkan APO masasına oturmuş büyük bir dikkatle hem onu izliyordu, hem de akordu yapmasını bekliyordu. Akord işinin o kadar uzun sürmesi beni çileden çıkarttı. Böyle düşünürken, Başkan büyük bir sabırla onu izliyor ve takip ediyordu. Ardından yurtsever ozan güzel klasik Kürt türkülerini okudu. Daha sonra tam gecenin 12'sinde yani 1995 yılının ilk dakikasında okuldaki bütün ışıklar söndü. Birden herkes, "Bijî Serok APO!" sloganları atarak 1995 yılına ulusal önderimizle birlikte girdik.

Ardından aydınlar okuldan ayrıldılar. Önderlik hepsiyle tek tek konuştu. Onlara, onların dostluklarına öylesine değer veriyordu ki, o gece hiçbir dostun yapmayacaklarını Başkan APO kendi dostları için yaptı. İnanıyorum ki, onlar da bugüne kadar böyle bir yılbaşı geçirmemişler-

di. Hayatlarında ilk defa böylesi güzel, özgür ve anlamlı bir yeni yıl geçirdiler. Zaten onlarda son kez konuşurlarken bunu açık bir şekilde dile getiriyorlardı. Ve mutlulukları yüzlerinden okunuyordu.

Misafirler ayrıldıktan sonra Başkan halka yeni yıl mesajını sundu. Halka mesaj sunulduktan sonra biz Parti Merkez Okulu öğrencileri programımızın kalan bölümünü Başkan'la birlikte geçirdik. Hiç bitsin istemiyordum o gecenin.

Yeni yıl programından sonra bütün arkadaşlar kendi aramızda tartıştık. Herkes kutlamadan çok etkilenmişti. Bütün arkadaşlar Önderliğin tiyatro oynamasını hayretle karşıladıklarını, şaşırdıklarını, ama çok etkilendiklerini söylüyorlardı.

**

*

Partimizin 16. Kuruluş Yıldönümü olan 27 Kasım'da başlayan devremiz hedeflenen şekliyle Mart ayının başlarına doğru güçlü bir şekilde mücadeleye hazır hale getirildi. Mücadelemizin geldiği dönem iktidarlaşma dönemi idi. Öyleyse Parti Merkez Okulu'nda bu dönem başlayacak olan devre, iktidarlaşma devresi olmalıydı. Ve öyle de oldu. Partimizin 16. Kuruluş Yıldönümü İktidarlaşma Devresi 27 Kasım'da Ulusal Önder Başkan APO'nun devrenin önemini belirten konuşmasıyla resmen eğitimine başladı. Amaçlanan, hedeflenen devrenin sonunda devrede eğitim gören her yoldaş, iktidarlaşmaya gittiğimiz bu dönemde kendisini güçlü bir şekilde eğitip ileriki süreçte iktidarlaşma hamlesinde aktif bir rol oynamak ve iktidarlaşmaya ulaşmaktı. Ve devremiz böylesine tarihi bir süreçte tarihi bir rol ile karşı karşıyaydı. Devreye katılan her yoldaş hemen hemen 5. Kongre hazırlık çalışmasına aktif olarak katılmış ve onun içinde bu tarihi sürecin bu tarihi rolün oldukça farkındaydı. Bundan dolayı iktidarlaşma devresi büyük coşkuyla istekle, moralle, güçle eğitim çalışmalarına başladı.

Devremizin başından itibaren oldukça güçlü bir bileşime sahipti. Bütün arkadaşlar bunu bildikleri için hem devreye coşkulu başladılar, hem de devre sonunda eğitimlerini güçlü tamamlayıp bu bileşimle, mücadelenin her alanına güçlü gidip iktidarlaşmayı yakalamayı önlerine

büyük bir görev olarak koydular.

Devrede en çok yaşanan olaylardan biri de bol mahkemelerin olmasıydı. Devrenin başlarından sonlarına kadar birçok mahkeme yaşandı, yargılananlar oldu. Yine düşman tarafından aramıza yollanan ajanların mahkemesi oldu. Halka yanlış yaklaşımlarından dolayı mahkemeye çıkarılanlar oldu. Yapılan bütün mahkemelerde, sanıkların hepsine kazınımçı temelde yaklaşıldı ve hemen hemen hepsi tekrar kazanıldı.

Yine bu devrenin bir özelliği de, Fuat arkadaşın parti tarihini anlatmasıydı. Yani itiraflarını yaptı. Fuat arkadaşın gerçekliği bir nevi bizim gerçekliğimizdir. Onun mücadele içindeki yaşamı, pratiği her birimiz için çok önemliydi ve bizim için bir aynaydı. Bu aynada her arkadaş kendisini görebiliyordu. Fuat arkadaş parti içindeki hikayesini anlattı. Aslında bizim hikayemizi anlatıyordu.

Devrenin sonunda eleştiri özeleştir platformu başladı. Eleştiri-özeleştir platformu bir anlamda devremizin son çalışmasıydı. Devre boyunca her yoldaş kendisine özeleştirisel yaklaşımı esas aldı. Eleştiri-özeleştir platformu bir anlamda devreyi başarıyla tamamlamanın da son ve en önemli adımıydı. Bu bölüme de tıpkı devrenin açılış konuşmasında olduğu gibi Önderliğin eleştiri ve özeleştirisinin anlam ve önemini belirten bir konuşmasıyla başladık.

Bütün arkadaşlar eleştiri-özeleştir platformuna kaldırıldılar. Her arkadaş yoğun eleştirildi. Elbette ki, eleştirilen temel noktalar kişilerin gelişmesi önündeki eksiklikler, yetmezlikler ve bize ait olmaması gereken yanlardı. Arkadaşlar kendilerine gelen eleştiriler temelinde özeleştirilere yaklaşarak doğru tutum takındılar. Hemen hemen tüm arkadaşlar ilk defa böylesi bir platformda eleştiri-özeleştiriyeye kaldırılmışlardı. Bu da onların ilk defa böylesine kendilerini görmelerine, tanımalarına yol açıyordu. Bizler devre boyunca ve en sonunda eleştiri-özeleştir platformuyla özeleştirisel yaklaşımın bir insanın gelişimi açısından ne kadar önemli olduğunu gördük. Elbette ki, bazı arkadaşlar daha fazla eleştirildiler, bazıları da daha az eleştirildi. Ama sonuçta her yoldaş bu platformdan güçlü bir şekilde çıktı.

Eleştiri-özeleştir platformundan sonra bütün yoldaşlar bir an önce artık pratiğe çıkmak istiyorlardı. Bu coşku ve bu hırsla bütün yoldaşlar

düzenlemeyi bekliyorlardı. Devremiz ilk grubunu Güneybatı Eyaleti'ne yolladı. Bu gurubumuz eleştiri-özeleştiri platformundan önce gitti. Giden grup oldukça güçlü bir gruptu. Güneybatı Eyaleti'ne o kadar tasfiyeden sonra yeniden gerillayı alanda oturtmak göreviyle karşı karşıyaydılar. Grup gitmeden önce alan üzerinde belli bir yoğunlaşmayı yaşadılar. Daha önce o alanda bulunan arkadaşların da grubun içinde yer almaları büyük bir avantajdı. Yoğunlaşmalarını tamamladıktan sonra iktidarlaşma devresinin ilk grubu Güneybatı dağlarında iktidarlaşmanın zeminini oluşturmak için büyük bir coşkuyla, inançla, güvenle gittiler.

Eleştiri-özeleştiri platformundan sonra bütün devre silah, bayrak, kitap ve Önderliğin fotoğrafı üzerinde yemin töreni yaptık. Gerçekleşen yemin töreni hepimizi coşkulandırdı. Herkes adeta kendinden geçmişti. Öyle bir coşku ve hırs vardı ki, o anda hangi engel çıkarsa çıksın bize dayanamazdı. Yemin töreninden sonra hepimiz mücadelenin her alanına hazır hale gelmiştik. Her yere gitmeye hazırдық. Önderlikte bizlerin hazır olduğunu biliyordu. Belki onun istediği ölçülere ulaşamamış, öyle bir militan olamamıştık. Ama iktidarlaşma döneminden aldığımız güçle, destekle, coşkuyla, güvenle, inançla iktidarı elde edeceğimizi biliyordu. Bundan dolayı da devrenin düzenlemesini yaptı.

Dersim'e, Amed'e, Botan'a, Behdinan'a, Avrupa'ya faaliyetlere kısıcası her yere çeşitli düzeylerde arkadaşlar gönderildi. Böylece iktidarlaşma devresini ülkenin dört bir yanına serpiştirerek, iktidar tohumlarını yeşertti ve çok güçlü bir adım attı. Giden her grubun son sözlerini aldı. Söze bağlı olmanın en büyük yiğitlik olduğunu her yoldaşa tek tek anlattı. Giden her grubu kapıya kadar kendisi uğurladı. Her grubu kendi yüreğine sakladı. Ve her gruba yüreğinin içindekilerini, güzelim ülkemize serpiştirdi. Dersim grubu ilk grup olarak çıktı. Ardından Amed grubu, en son Botan-Behdinan grubu gitti. Geri kalan arkadaşların bir kısmını da Avrupa'ya faaliyetlerine yolladı. Bir kısım arkadaşı da yoğunlaşmaya alarak onları da ileriki süreç için hazırlamayı amaçladı. Çok canlı, çok hareketli başlayan PKK'nın 16. Kuruluş Yıldönümü iktidarlaşma Devresi aynı canlılıkla aynı hızla kendisini ülkenin her köşesine serpiştirerek adım adım iktidarlaşmaya doğru yürüdü. Bu yürü-

yüşte yer alan her bir yoldaş iktidarlaşmanın militanı olarak coşkuyla, inançla hedefine yöneldi.

Evet, devremiz olan PKK'nın 16. Kuruluş Yıldönümü İktidarlaşma Devresi göz açıp kapayıncaya kadar sonuçlandı.

Devremiz ne ilkti ne de son olacaktı. Ama devremiz açısından en önemlisi Partimizin 5. Kongre'sine denk gelmesi ve iktidarlaşma hedefini önüne koymasıydı. Bundan dolayı en şanslı devrelerden biriydi.

**

*

Başkan APO'nun yaşamını tanımaya çalıştım. Onun nasıl yaşadığını, bugüne nasıl geldiğini öğrenmek istedim. Onun yaşamını tanımak için fazla araştırma-inceleme içerisine girmedim. Sadece kendi anlatımlarıyla ve önderlik sahasında bulunduğum süre içerisindeki izlenimlerle Önderliği tanımaya çalıştım. Ama şu da bir gerçek ki, Başkan APO'nun bir günlük yaşamını iyi takip edebilen bir insan bile, onun bütün yaşamını tanımak için, özelliklerini tanıması için çok önemli gözlemler yapabilir, sonuçlar elde edebilir.

Başkan APO'nun sahasına gelmeden de O'nun yaşamını, özelliklerini merak ederdim. Onun yaşamına hiçbir insanın ulaşamayacağını hep düşünüyordum. Ancak önderlik sahasına geldikten sonra bu konuda ne kadar yanıldığımı ve bu yanılgımın beni önderlik gerçeğinden çok uzaklaştırdığını, bu yanılgımın ikimizin arasına girdiğini fark ettim. Onun yaşamı da bir insanın yaşamıdır. Önderlikte bir insandır, biz de bir insanız, fakat önderliğin yaşamı kazanıyor, ama bizim yaşamımız hep kaybediyor.

Neden bir insanın yaşamı sürekli kazanırken, hep başarırken, buna karşı diğer insanın yaşamı hep yenilgiler ve başarısızlıklarla dolu? Başta bu beni oldukça meşgul etti. Ama sonunda şunun farkına vardım ki, Başkan APO'nun yaşamında sürekli kazanmasının, başarmasının, buna karşın bizimde sürekli kaybetmemizin, yenilmemizin nedenleri vardır. Beni meşgul eden bu çelişkiden kurtulmak istiyorsam bu sorulara cevaplar vermemliydim.

Bundan sonra zaferler kazanmak için kendime esas alacağım Baş-

kan APO'nun yaşamıdır. Çünkü Kürdistan'da bu yaşam dışında hiçbir yaşam kazanamaz, başaramaz! Başkan APO'nun yaşamı Kürdistan'da kazanan, başaran tek yaşamdır.

Önderliğin yaşamı yeni yaşamdır. İnsanlığın yaşamıdır. Tamamen düşmanın tersi bir yaşamdır. Ve bu yaşam halkımızın gerçek yaşamıdır. Bunun için halkımız kendi gerçek yaşamına dört elle sarılmalıdır. Düşmanın en çok korktuğu bu yaşamdır. Düşman bu yaşamı yaşatmak için her türlü hileye, kurnazlığa başvurmaktadır. Çünkü bu yaşam düşmanın sonu demektir. Bu yaşam Kürdistan'nın özgürlüğü demektir. Onun içindir ki, hepimiz bu yeni yaşama dört elle sarılmalı, bu yaşamı esas almalı ve bu yaşamı yaşatmalıyız. Çünkü ülkemizde bu yaşamı kazanmanın tek yolu olan bu yaşamı, yaşamak ve yaşatmaktır. Başkan APO'nun yaşamı daha yedi yaşından itibaren kazanan ve bugünde zafere giden Kürdistan'daki tek yaşam seçenidir!

*Yaşarken sevdikleriyle hiçbir zaman birleşmedi
şahadete ulaşırken, bir daha ayrılmamacasına birleşti*

Ağustos'un yakıcı sıcaklığında en güzel halaylar tutuldu Kürdistan'ın Güney'inde. Çarçel ve Govende, ölüm gizemi içerisinde karşılıklı gülüşüyordu. Birbirlerine derinden bir şeyler fısıldarcasına, el ele vermiş heybetli duruşlarıyla meydan okuyorlardı kara ihanete.

Hezil o gün, kükreyeren arslan misali hırçın ve geçit vermezdi. Avaşın çılgınca vuruyor kıyıları ve taşarak Zap'a boşaltıyordu tüm kinini. Öfkeler Zap'ta dinleniyor ve en güzel, en soylu, en duygulu özgürlük türküleri eşliğinde sonsuzluğa akıyordu.

Kandil dağı ise, ihanetin Karasungur'a arkadan saplanan paslı kamasının ilk tanığıdır ve ona mesken olmuştur. O günden itibaren tarihi hesap vermenin boynu büküklüğüyle yaşar. Koruyamadığı İbrahim için her yıl Mayıs'ta karlar içinde kan ağlar Kandil dağı.

Yine de, asi ve yüce duruşuyla hiçbir suçu yok onun. Gel gör ki güzellik tanımaz. Ülke, vatan kavramlarını sevmeyi bilmez, onur, şeref ve namustan yoksun ihanet güruhu, yıllardır sadece asi Kandil'i değil; 1992'de Batufa'yı, Keleşaban'ı, Lelikan ve Serkeftin tepesini de tarih karşısında suçlu konuma düşürmüştür. İhanete karşı son damla kanına kadar direnenlerin ve toprağa Mayıs gülleri gibi dökülenlerin acısını, Batufa kaldıramaz olmuştur. Ancak bir gerçektir bu, dile getirilmesi zor, acı ve hüzündür.

Uygarlıklar beşiği Mezopotamya'nın bir renk bahçesi olan Kürdistan'da; kirli eller, çirkefe batmış ayaklar var oldukça, isyan edecek Kandil ve Batufalar; “Kahrolsun işbirlikçilik, yerli gericilik ve ihanet” diye.

Ne olursa olsun, Kürdistan'ın Güney'i, Babil'in asma bahçelerini kışkandırarak güzelliktedir. Orada güneşin doğuşuyla batışını izlemek, herkese nasip olmaz bir zevktir. Gerillanın zafer sonrasındaki sevinç naraları, gün batımından sonra yankılanır dağlarında. Ve kahramanların duru kanlarıyla arınarak temizlenir ihanetin kirinden.

O gün, Halepçe'nin ölüm yüklü kara bulutlarını delip altın sarısı ışınlarını saçan güneş, gittikçe kızılılaşıyor ve ihanete karşı tutulan halayda düşenlerin yerini almaya çağırıyordu bizleri. Halkımızın geleceğinin yaratıcısı olan ordumuz ARGK'nin Yıldırım Tugayı girmiş, Kürdistan'ın Güney'inde tarihi şamarını indiriyordu işbirlikçilik ve yerli gericiliğin kirli yüzüne. Bir baştan diğerine kadar serpilmiş, yıldırım gibi delip geçmişti. Yeni bir gelişmeye, yeni bir tarihe tanık oluyordu Kürdistan. Başkan APO'nun hünerli, yaratıcı ellerinde şekillenmiş,ilmek ilmek işlenmiş ve şahinleşmiş kahramanların devrimci operasyonları, ihaneti alt ediyordu 26'sında Ağustos'un. Her zamanki gibi bedeli ağır olacaktı bu vuruşun. Bedelsiz zafer olmazdı savaş kanunlarında. Hele hele böyle nam salan bir hamlenin bedelini öderken, kuşkusuz Kürdistan halkı çok cömert davranacaktı. Belli ki, bunu ödemekten hiçbir zaman çekinilmediği gibi, şu anda da çekinilmeyecekti. Ve şahinlerden en mağruru, en yüksek uçanı siper olacaktı insanlığın temel kazanımları önünde. Yirmisindeyken henüz, Mordem hiçbir tereddüde girmeksizin baş koydu bu atılıma. Saldırı halindeki tüm sıcakkanlılığı, kin ve öfkesiyle atıldı öne. Bu yüzyılların kara lekesi olan ihanete, meydan okuyan bir çıkıştı.

Özgürlük ve barıştan yana, ülke ve insanlıktan yana, sevgiden yana sıkılan kurşunlar susmuştu bir an.

Bedeli verilecekti gericilik ve ihanet yarasını yok etmenin. Başı dik, alını açık bir şekilde ihanetin yağlı kurşunlarına göğsünü siper ederken, zafer kazanma sevincini yaşıyordu yüreğinde. Er meydanındaki asi duruşu, korku salmıştı celladın yüreğine. Bir ölüm değil miydi gelecek

olan, altı üstü? Bırak nereden gelirse gelsin, ama yiğitçe olmalıydı, kahramanca olmalıydı. Yakışık almazdı titrek ve arkadan saplanan bir kurşun. Gururlu ve mağrur olmalıydı hasımına karşı, sevmezdi kalleşliği çünkü. Ancak arkadan saplamaya alışmıştı korkak ve ürkek hasım. Satmıştı mertliğini beş kuruş karşılığında, “vatan” denilen kavramın değeri, onun için dinarlarla ölçülürdü. Ve ölü sessizliğini yırtan kurşun, yıldırım hızıyla fazla beklemeden usulca saplandı bedenine. Bir çılgılık koptu yüreklerden anaların “de lori” eşliğinde. Selama durdu tabiat ölümün bu biçimi karşısında. Ve yankılandı sesler Metina'nın zirvesinde. Gözlerde bir yiğit daha kaybetmenin hüznü okunurken, yeşilli, sarılı, kırmızılı bayrakları semalarında dalgalanıyordu Güney Kürdistan'ın.

Evet yıllardır halkımızın iç yarasına, koynunda beslediği kara yılan, yerli gericilik ve ihanete, halk ordumuz hak ettiği cezayı verirken, bedeli olan Mordem heval böylece kucakladı vatan topraklarını.

Mordem heval, 1975 yılında Muş'un Varto ilçesinde, yurtsever ve özlü bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk ve orta öğrenimini Varto'da tamamladıktan sonra, liseyi Türkiye metropollerinden İzmir'de bitirir. Ailenin yurtsever olması, Mordem hevali de daha küçük yaşta etkiler ve yurtseverlik özülüyle büyümesini sağlar. Bundan dolayı Mordem heval metrepollerde bile Kürdistan'ı yaşar ve her defasında ülkeye olan özlemini dile getirmekten geri durmaz. Yurtsever gençlik içerisinde en aktif, en coşkulu, en heyecanlı olanıdır. Kürdistan'da yanan devrim ateşi gittikçe onu da sarıyor, yerinde duramaz hale geliyordu. Özellikle ağabeylerinin mücadeleye katılımı, Mordem hevaldeki katılım istemini daha da pekiştirir. En son bir grup arkadaşıyla beraber İzmir'den Xan Kurkê alanına geçerek gerillaya katılımını gerçekleştirir. Saflara gelir gelmez, her iki ağabeyinin arkaya gerçekleşen şahadeti; Mordem hevalin kin ve öfkesini kabartırken, mücadele azmini, kararını ve coşkusu daha da alevlendirir. Artık kimse durduramaz Onu.

Kafesten kurtulan bir şahin gibi olmuş, daldan dala konuyordu. Şehitlerin anısına bağlılığın gereklerini yerine getirme çabasını veriyordu. Yükü ağırlaşmıştı Mordem hevalin. Herkesin beklentileri, umutları vardı O'nda ve borcunu ödemeliydi. İşte 1992 Ekimi'nde uluslararası

Mordem hevalin günlüğünden...

bir komplo ve ittifakla, Güney Kürdistan'da TC güçleriyle beraber gerillalara yönelen ihanet çetesi, Mordem heval için intikam alma fırsatıydı. Yeni olmasına rağmen, yüreğindeki kin ve öfkelerini namlunun ucuyla kusmak ve borcunu az da olsa hafifletmek için savaşın ön cephesine gitmeyi dayatıyordu. Hiçbir güç engelleyemiyor, durduramıyordu Mordem hevali. Ve sonuçta istemini kabullendirerek, yüreğini avucuna alıyor ve ihanete karşı ilk savaşımını Xan Kûrkê'nin Lelikan tepesinde veriyordu. Herkes bir öfkelenip bir savaşırken, Mordem heval üç savaşıyordu. Ne de olsa herkesten ağırdı yükü. Kavrılıkça kavırıyordu silahını yoldaşı gibi. Ve bastıkça tetiğe, kusuyordu tüm öfkelerini. Az da olsa rahatlamış, yükünü hafifletmişti.

İhanet savaşından sonra, yapılan güç düzenlemesinde bir bölüklük güç içerisinde yer alarak Zağroslar'a doğru yola çıkıyordu Mordem heval. İskender'in ordularını dize getiren, zaman zaman gerillaya bile geçit vermeyen Zağroslar'ı en fırtınalı kış dönemlerinde aşmış, Zağroslar'a hükmetmişti Mordem heval. Bu zorlu yolculuğun yarısında bir an duraksayarak Zağroslar'ın zirvesine göz dikmiş ve “Ey yüce Zagros! Büyük İskender'e geçit vermeyerek alt ettin onu, ancak o çok güvendiğin fırtınalarını yenecek kadar güçlüdür irademiz” diyerek en zor anlarda bile gücünden, coşkusundan hiçbir şey kaybetmeden moral kaynağı olmuştu yoldaşlara. Koskoca bir kışı Zağroslar'ın kucığında geçirmiş, tekrar Xan Kûrkê'ye dönerek bu sefer, 15 Ağustos Atılımı'nın ilk kurşunlarının sıkıldığı yerlerden biri olan Şemdinli'ye geçmişti.

Gittiği her alanda zorluklarla boğuşuyor, zorlanıyor, didiniyor ancak yılmıyordu Mordem heval. Her zorluğu, ardından gelen güzellikleri bilerek yaşıyor ve mutlaka başarıyordu. Kürdistan'ın birçok alanını dolaşan ve doğa güzelliklerini bir edebiyatçı inceliğiyle dile getiren Mordem heval, canlılığı, üstün devrimci coşkusu ve gelişmeye açık yapıyla dikkatleri üzerinde topluyordu.

Mordem hevalin gelişmeye aday olumlu özelliklerini göz önünde bulunduran ve değerlendiren eyalet yönetimi, Eylül 1994'te Mordem hevali Parti Önderliği sahasına göndermişti. Güneş ülkesi Kürdistan'a doğru, cennet yürüyüşüne çıkmadan önce Parti Merkez Okulu'nda on ay kalan Mordem heval, önderlik sahasına gelişini kendisi açısından ta-

rihi bir şans olarak değerlendirmiş, militanlaşmak için Önderlik tarzının iyi kavranılıp uygulanması gerektiği gerçeğinden hareketle Parti Önderliği'ni hiç bir ayrıntıyı gözden kaçırmamaya çalışarak, an be an izlemişti. Her çözümlemeyi ilk günkü tempo ve heyecanla dinlemişti. Her çözümleme sonrası yeni bilgiler edinmenin, gelişmenin mutluluğuyla yaşamını örgütlemişti. Okul yaşamında özlü, dürüst ve içtenlikli bir katılımın sahibi olmuştu. Geçmişini tahlil etmede de müthiş bir keskinliği yakalamıştı. Çünkü Parti Önderliği'ni görmek O'nun saflara geldiği süreçte tek hayaliydi. Hatta bir defasında Parti Önderliği'ni rüyasında görmüş, her bir yoldaşına defalarca anlata anlata bitirememişti rüyasını. Ama artık ne hayal, ne de rüyaydı. Gerçekti ve O, bunun bilinciyle yaşama, yoldaşlara yaklaşıp, Parti Önderliği'ni bütün gerçekliğiyle kavramayı kendisine en büyük görev olarak belirlemiş ve kendisini çözmede en büyük silah olarak Parti Önderliği'nin çözümlemelerini esas almıştı. Parti Önerliği O'nu her diyaloga kaldırdığında; ilk kez karşısına çıkıyormuşçasına heyecan, coşku ve büyük bir canlılığı yaşıyordu. O'nun Parti Önderliği'ne bakışı, dikkatli izleyişi, Parti Önderliği'nin en küçük bir hareketini dahi dikkatle tahlil etmesi, tüm arkadaşların örnek aldığı bir özelliği olmuştur. Mordem hevalin bu coşkusunun, inancının, canlılığının kaynağı; O'nu gören herkes için bir merak konusuydu. Mordem heval toplumsal çelişkileri bir yönüyle görmüş, köleliğin derinliğini tam anlamıyla bilince çıkardıktan sonra; büyük bir coşku ile saflara gelmiş bir gençti. Önderlik sahasında görmüş olduğu eğitim kendisinde var olan iddia, kararlılık, inanç ve güveni daha da güçlendirmişti. Bu inanç ve kararlılık O'nun moralinin motor gücü olmuştu. Önderlik sahasında, kendi deyimiyle, savaş gereksisi yenilenmişti. Eskiden yalnızca Kürt halkı ve şehitler için savaştığını, ama bugün insanlığı yeniden kazanmak ve bunun büyük bir sevgi savaşımını vermek için yeniden karar kıldığını sık sık belirtiyordu. Hayalleri, rüyaları artık büyük sevgi savaşımını vermenin plan ve tasarılarıyla doluydu. Başarının sırrını bulmuştu. Parti Önderliği'ne gerçek bağlılığın yöntemini artık biliyordu ve bu bağlılığın gereklerini yerine getirdiği oranda başarıya gidileceğini çok iyi anlıyordu. Bunun için Önderliğe, halka ve yoldaşlara olan bağlılığı, özgür bir ülkeye duyduğu öz-

lem, düşmana duyduğu kin, öfke ve intikam duyguları; O'nun coşkusuna coşku, mutluluğuna mutluluk kataıyordu.

Artık hiçbir güç, hiçbir şekilde O'nu engelleyemezdi. Başkan APO, Mordem hevali her diyaloga kaldırdığında; “Seni neler engelleyebilir” diye sorar, O'nu her yönden hazırlamaya özen gösterirdi. Buna karşılık Mordem heval, çok heyecanlı ve net cevaplar vererek; “Başkanım, bir şanssızlık olmazsa başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve bunun gereklerini yerine getirebileceğim kadar güç aldığımı inanıyorum” derdi. Üstün bir kişilik savaşımı vermede ve millitanlaşmada amansız bir çaba harcıyordu. Bundan dolayı her yoldaşıyla tartışır, yardım alır, yardım verirdi. O'nun dünyasında her insana değer verme ve yoldaşı yüceltme esastı. Çünkü Başkan APO “insanları sevecek düzeye çıkarın” diyordu. Başkan APO'nun söylediği her sözü uygulamayı, her zaman esas alırdı. Kendi deyimiyle; “Başkan APO'nun her sözü, benim için vazgeçemeyeceğim bir emirdir. Bu emirleri belki mükemmel yerine getiremem, fakat yerine getirmek için mücadele edeceğim” derdi.

Mordem heval, “PKK'de her militanın ayrı bir dünyası olmamalı, dünyalarımızı birleştirmeliyiz” diyerek tüm yoldaşlarını her konuda kucaklamayı, düşüncesini onlarla paylaşmayı esas alırdı. Onları dinler, onlarla mutlu olur ve gerektiğinde üzüntülerini paylaşırdı. Ufkunu genişletmek için müthiş bir araştırma içine girer. Çabası, istemi, kararlılığı, alçak gönüllüğü, samimi, içten, dürüst yaklaşım ve tavırlarıyla tüm yoldaşlarının gönlünde taht kurmuştu. Mordem denildiğinde yaşam hatırlanır olmuştu.

Mordem heval; “bir bireyin, bir halkın, bir ulusun özgürlük derecesi kadına yaklaşımıyla ölçülür” ilkesinde hareketle, mücadele saflarındaki bayan yoldaşlara büyük saygı gösterirdi. Öncelikle geçmişte kadına düzen çerçevesinde baktığını bilince çıkararak, “Başkan APO'nun aşkının, sevginin çerçevesini çizmesi, devrimimizde gerçek aşkın, sevginin ne olduğunu belirtmesi ve bunları ilke haline getirmesi beni çok etkilediği gibi, Kürdistan'da gerçek aşkın, sevginin ne olduğunu öğrendim. Halbuki lise yıllarında en doğru sevginin ve aşkın benim olduğunu düşünüyordum. Ama gerçek aşkın ve sevginin nasıl olması gerektiğini yeni öğrendim. Benim o yıllarda yaşadığım duygular, sevgi ve aşk

duyguları değildi. Seviyorum dediğim kişiyle hiçbir düşünce ortaklığı yoktu. Ben farklı dünyaların çocuğuydum, o farklı dünyaların. Ben mücadeleye duygusal da olsa sıcak bakıyordum, oysa o dışalıyordu. Ben ona değer veriyordum, o ise naz yapıyordu. Tabii ki ben yine de sevdiğimi söylüyorum. Şimdi anlıyorum ki, ben sadece onun tipini beğenmiş ve etkilenmişim. Buna da sevgi demiş, aşk demişim. Şuna inanıyorum ki, o zamanlar böyle bir ortam olmuş olsaydı onu sevmezdim. Ülke aşkı ve sevgisinin her şeyden önce geldiğini saflarda öğrendim. Ulusal Önderimiz ‘erkeğe kolay kız, kıza kolay erkek bulunmaz’ diyor. İnaniyorum ki eskiden birbirlerini sevdiklerini sananlar PKK'yi tanıdıkça, gerçek aşkın ve sevginin kanunlarını öğrendikçe, aşk ve sevginin sandıkları gibi olmadığını, düzenin bir oyunu olduğunu anlayacaklar; büyük bir istek, coşku ve tutkuyla, doğru aşka ve sevgiye koşacaklar tıpkı benim gibi” diye duygularını dile getirirdi Mordem heval.

Günlük yaşamda, çalışmalarda, eğitimde, ilişkilerinde bayan olsun erkek olsun tüm yoldaşlarıyla alçak gönüllüce, samimi, içten, eşit ilişki ve yaklaşım tarzını sergilerdi. Artık gerçek aşkı ve sevgiyi tanımanın, onun büyük kavgasını vermenin coşkusu yüreğini kabartmıştı. “Bir an önce şirin ülkeme dönüp görevlerimin gereklerini yerine getirmek istiyorum” diyerek bu isteğini sürekli vurguluyordu. O'nun içindeki coşku ve hırs, O'nun ilişkilerine, yürüyüşüne, bakışına, konuşmasına, gülüşüne, bir bütünen tüm yaşamına yansımıştı. Mordem heval yürürken, konuşurken hatta bakarken, gülerken yoldaşlarına güven, inanç verir ve verdiği kadarıyla da onlardan birşeyler öğrenir, onlardan alırdı.

Mordem heval, Parti Merkez Okulu'na 5. Kongre hazırlıklarının yapıldığı bir süreçte gelmişti. Böyle tarihi, anlamlı bir süreci çok yakinen yaşıyordu. Savaş sorunlarını görmede, bilince çıkarmada üstün bir kavrama gücüne sahipti. Daha çok gelişip PKK yönetim sanatında yetkinleşerek, yeteneklerini harekete geçirmek için Parti Merkez Okulu'nda takım komutanlığı görevine getirilmişti. Komutanlık tarzında sürekli geçmiş pratiğini irdeleyerek, eksik yanlarını görüyor ve akademik okul tarzına uygun bir tarzı yakalamak için ısrarlı oluyordu. Doğru yöneticilik için Başkan APO'yu doğru kavramak gerektiğini biliyor ve bunun gereklerini yerine getirmek için çevresindeki yoldaşlara yardımcı olu-

yordu. Yeni gelen arkadaşlara hem yaşam için hem de derslerde Parti'yi, Parti Önderliği'ni bıkmadan usanmadan anlatıyordu. Arkadaşların yaşama adapte olabilmesi için sürekli geçmiş yanlışlarını açarak doğrunun kavranılması için eğitim aracı yapıyordu. Fakat gelecekte kendisini ağır görevlerin beklediğini, her PKK kadrosu gibi döneme göre kendisini hazırlaması gerektiğini bilerek, her geçen gün daha çok hissederek kendisine yükleniyordu.

İkinci devrenin bitmesiyle kendisini büyük bir coşkuyla ülkeye gitmeye hazırlarken, üçüncü devreyle yapılan düzenlemede Mordem heval Parti Merkez Okul yönetimine getirildi. Ülkeye duyduğu özlemle bu devreyi başarılı bir şekilde bitirip, hasreti olan Kürdistan dağlarında kavgaya girmek için devreye üstün sorumluluk ruhuyla yaklaştı. Büyük bir titizlik ve sabırla, çözüm gücü olabilecek düzeyde sorunlara yaklaştı. Yaşamda, yönetim çalışmalarında sürekli kolektif iradeyi esas alarak, kendisinin yetmez olduğu konularda Parti Önderliği'nden aldığı güçle arkadaşlarının güçlü yanlarını birleştirerek, bireysel değil, kolektif olmayı severek ve zevkle yapardı. Mordem heval komutanlığını yaptığı yoldaşlara ne görev gereği, ne de başka bir gereklilik olduğu için ilgilenmiyordu. İster komutan olsun, ister savaşçı insanlarla ilgilenmek konularında olsun, yoldaşlarıyla bütünleşmek O'nun PKK'de kazanmış olduğu kişilik özelliklerindendi. Yüksek tempo ve hızından hiçbir şey kaybetmeyerek, her geçen gün ülkeye bir daha dönmenin coşkusuyla hızına hız katıyor, her yeni gün, O'nun için yeni bir doğuş, yeni başlangıç oluyordu.

Yüreğinde büyük bir hırs, öfke ve tutkuyla bir an önce güneş ülkesine dönüp, cennet yürüyüşünü başarıyla tamamlamak istediğini belirterek, sabırsızlıkla bekliyordu. Başkan APO her giden devrenin ardından, ülkeye güçlü kadro aktarmak için yeni devreleri savaşın gelişim seyrine öncülük edecek düzeyde hazırlıyordu. Hele iktidarlaşıma devresinde 5. Kongre sonrası Güney Kürdistan'da geliştirilecek devrimci operasyon için oluşturulacak Birinci Yıldırım Tugayı'nın öncü kadrolarını hazırlarken, her zamankinden daha hassas ve özenle yaklaşıyordu. Bu yeni bir hamle, devrimin kaderini değiştirecek bir atılımdır ve bu atılımın kadrolarının şahin gibi vuruşu, kartal gibi bakışlarının, ateş gi-

bi, düşmanı yakması gerekmektedir. Böyle bir dönemde ve uzun bir bekleyiş sonrasında Mordem hevalin ülkeye, savaşa, sevdasına dönüşü; O'ndaki sıcağanlılığı, hırsı, öfkeyi, mutluluğu, coşkuyu daha da güçlendiriyordu. Bir yandan artık ayları değil, günleri, saatleri sayar ve gidiş gününün yaklaşması O'na moral verirken, bir yandan da halk sevgisini, yoldaşlık sevgisini, insanlaşmayı, enternasyonalizmi; kısacası savaş gerekçesini kendisine yenileten Başkan APO'dan fiziki olarak ayrılmanın derin üzüntüsünü yaşıyordu. Bu üzüntünün bir coşku olduğunu ve Parti Önderliği'ni ülkede görmek içi amansız savaşaacağını, düşmana büyük intikam duygularıyla hücum edeceğini, gerçek anlamda birleşmenin ancak Başkan APO'nun tarzını, temposunu, üslubunu kavramak olduğunu belirterek, bu üzüntünün kendisini sürekli güçlü savaşıma teşvik edeceğini vurguluyordu.

Mordem, savaşta yeni yaşamlar yaratmanın büyük iddia ve kararlılığı ile 18 Temmuz günü Parti Önderliği'nin huzurunda Parti Önderliği'nin istediği militan olacağına, O'nun karşısına bir dahaki sefere başarıların sahibi olarak çıkacağına, büyük sevgi savaşımında yoldaşlarına ve Parti Önderliği'nin uzun süredir kendisi için harcadığı emeğe layık olacağına dair söz verir. Yüksek coşkusu, canlılığı, başarıma azmi ve inancıyla beraber gideceği gruba da öncülük görevini yerine getirir. Kaygısız, endişesiz, kendisine güvenerek görevinin ve dönemin ağırlığının bilinciyle Güneş ülkesi Kürdistan'a doğru bir grup yoldaşıyla birlikte, cennet yürüyüşünün ilk adımını atar. Başkan APO'dan aldığı güçle, sömürgeciliğin kurduğu ve ancak binlerce şehit kanı pahasına kaldırılan suni sınırları aşarak Güney Kürdistan'a geçer. Gittiği her yerde, sıcaklık ve girişkenliği, yaşama kaygısız katılımıyla büyük bir sempati kazanır. Güney'e geçişiyle birlikte, alanda savaşın kızgınlaşması Mordem heval için bulunmaz bir fırsat olur. Kızgın savaş ortamında bir ay onüç gün, gücünü son haddine kadar zorlayarak mevziden mevziye koşar Mordem heval, işbirlikçi-gerici güçlere karşı yapılan baskın eyleminde hücumla geçerken, mücadelemize üstün katkılar sunacağı bir dönemde kör bir kurşunun acımasızca genç bedenine isabet etmesi sonucu şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Mordem heval, Başkan APO'nun elinde hücrelerine kadar yapılan

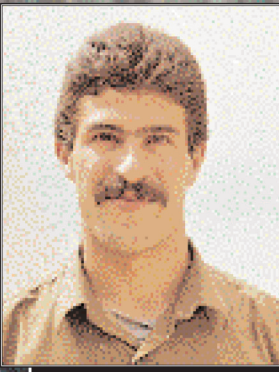
yeni yaşamın yaratıcısı olarak yetişen yoldaşlar arasında, yeni sosyalist kişiliğin bir temsilcisi olarak aramızdan fizikmen ayrılır. Arkasında derin izler bırakarak cennet yürüyüşünün kendisine yüklenen bölümünü, genç bedenini feda ederek başarıyla tamamlar.

Amacımız Mordem hevalin doğum günü ve tarihini, kaldığı yerleri, kısaca O'nun tarihini anlatmak değildi. Biz bu kısacık girişle, Mordem'in bizzat kendisini anlatmak istedik; yaşama olan tutku ve sevdasını, Mordem'in güzel dünyasını ve militanca savaşabilmek için Agitleşen kişiliğini anlatmak istedik. Bir grup arkadaş günlerce kafa kafaya verdik, tartıştık, bireysel düşündük. Mordem hevalle geçirdiğimiz günleri tekrar göz önüne getirdik. O günlere gittik, yaşadık, yokluğunun derin acısını hissettik.

Mordem yoldaş!

Seni anlatmaya çalışırken, kalemlerimizin mürekkepleri kuruyor, zaman zaman düşüncelerimiz beynimiz tarafından ya tutsak, ya sürgün edilirdi. Sözcükler boğazımızda düğümlendi. Çünkü seni anlatmak, seni kelimelere, sayfalara sığdırmak mümkün değil. Sen bir yaşamdın ve ancak yaşanılabilirdin. Bundan dolayı hakkını veremediğimiz için vicdan azabı içerisinde olduğumuzu da belirtmek gerekir.

Senin bıraktığın yerde, seni seven yoldaşlar olarak, şehitlere bağlılığın gereklerini yerine getirmek uğruna, büyük sevgi savaşında güçlü savaşağımıza, çalışmalarımıza senin gibi Apocu ruhla yöneleceğimize, senin şahadetinden aldığımız güç, intikam duygusu, kin, öfke, sevgi ve tutkuyla donanarak, özgürlük savaşımında başarılı olacağımıza söz veriyoruz.

Tarihin dişle-tırnakla kayalara oyularak yazıldığı Zagros dağlarında ilk insan, henüz tanrısız ve kimselersiz, doğanın üstün acımasızlığıyla karşı karşıya, binlerce yıl varlık mücadelesi vermişti. İlk sözü nasıl söyledi insan, ilk anlamı nasıl kafatasının derin zindanında bütünleştirdi, ilk resmi nasıl çizdi? Bunların yapılması için gerekli araçları adım adım nasıl geliştirdi?

Zaman ve mekan kavramları nasıl oluştu? Bunlar sonradan nasıl tarih ve ülke kavramları haline geldiler? Çok sancılı, bazen çok yavaş ve bazen çok fırtınalı, birdenbire savrulan bir dünya gibi hızla gerçekleşen bir tarih ve varlık oluştu.

Bu, insanın tarihiydi.

Bu tarih, gerçekte, saraylarda kralların çevrelerindeki taht kavgalarında kirli bir oyuncak haline gelmeden önce, işte başlangıç olarak yeryüzü gezegeninin Kürdistan coğrafyası gibi en sert ve sarp doğasında meydana geldi. Doğrusu, tarihin özü, insanın dolaysız çıplak emeğiyle gerçekleşmiştir. İnsan, saraylar, büyük tapınaklar ve hatta kamıştan evler kurmadan önce, bu türden bir eylemi için harcadığı emek ve zamanın binlerce katını, bunları kuracak düzeyde bir ustalığa ulaşmak için harcadı.

Gerçek insanlaşma süreci buydu. Doğaya karşı bir egemenlik geliştirme süreci, doğanın bilinen en mükemmel modeli olan insanın kendi kendisine karşı egemenlik geliştirme sürecidir. Bunu yapmak ile tarih yapmak, gerçekte aynı şeylerdir. Tarih yapmanın, yani yeryüzünün zamanına, onun özüne denk gelen bir biçim vermenin başkaca bir anlamı yoktur.

PKK gerillalarının yaşam öyküleri, bu anlamda insanın kendisini yeniden gerçekleştirmesinin öyküleridir. Bu kitapta okuyacağımız öykü de, bu türden bir insanlık öyküsüdür.